

КЛАЙВ КЪСЛЪР ДА ИЗВАДИМ „ТИТАНИК“

Част 4 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Мария Неделева, 1994

chitanka.info

*С благодарност на моята жена Барбара, на Еррол
Бошаж, на Джанет и Ранди Рихтер и Дик Кларк*

ПРЕДГОВОР

Когато Дърк Пит откри „Титаник“ на страниците на пишещата машина, разположена във влажен ъгъл на един недоизмазан сутерен, десет години деляха легендарния океански лайнер от действителното му откриване. Годината беше 1975 и „Да извадим Титаник“ стана четвъртата книга за подводните приключения на Пит. По онова време никой не бе въодушевен да си направи огромния труд да отдели време и средства за проучвателна операция. Но след издаването на книгата и излизането на филма, нов прилив на интерес заля Америка и Европа. Най-малко пет експедиции бяха пратени да търсят потъналия кораб.

Първоначалното ми въодушевление се уповаваше на фантазия и на желанието да видя как изваденият от морското дъно и изтеглен до пристанището на Ню Йорк най-известен кораб в света завършва първото си пътуване, започнало преди три четвърти век. За щастие моята фантазия се споделяше и от милиони негови предани почитатели.

Днес, седемдесет и три години откакто корабът бе погълнат от тишината на черната бездна, снимачните камери откриха най-сетне отворения му гроб.

Илюзията бе станала факт.

Описанието на кораба в разказа на Пит до голяма степен съвпада с онова, което снимачните камери работи бяха запечатали малко след откриването му посредством чудото на хидролокатора със странично сканиране. Като се изключат щетите по корпуса, докато е потъвал на повече от 4 000 метра до дъното, корабът бе слабо засегнат от морската растителност и корозия. Дори бутилките с вино и сребърните прибори, разпилени в тинята, изглеждаха недокоснати.

Ще бъде ли изваден някога „Титаник“?

Малко е вероятно. Цялостната спасителна операция бе струвала почти толкова, колкото и проекта за изпращането на човек на луната с „Аполо“. Не е изключено обаче скоро да видим как екипажи в подводници обикалят негодния кораб в търсене на ценни артефакти, а

групи американски и английски адвокати запретват ръкави за дълги съдебни битки в оспорване на владението му.

Пит винаги е гледал в бъдещето и го е виждал изпълнено с вълнуващи събития и приключения. През 1970-те години той живееше вече в осемдесетте. Днес той е прекрачил прага на деветдесетте. Също като скаут, готов да се метне на влака. Пит гледа към следващия хълм и ни казва какво има там. Той вижда онова, което всички ние искаме да видим във въображението си.

Затова нямаше друг по-радостен от мен, когато бе съобщено, че „Титаник“ е открит.

Бях сигурен, че Пит пръв го е видял.

ВЪВЕДЕНИЕ

Април 1912

Мъжът от самостоятелната кабина 33, палуба А, се мятеше и въртеше в тясното легло, лицето му плуваше в пот, а съзнанието му се губеше в дълбините на кошмарен сън. Той беше дребен на ръст — малко над метър и петдесет, с оредяваща бяла коса и безизразно лице, от чиито черти изпъкваха единствено двете тъмни, рунтави вежди. Ръцете му лежаха върху гърдите с преплетени пръсти, които потрепваха в неспокоен ритъм. На вид той изглеждаше петдесетгодишен. Кожата му имаше цвета и структурата на бетонна настилка, с дълбоки бръчки около очите. В действителност само десет дни го делиха от трийсет и четвъртия му рожден ден.

Физическото натоварване и душевната мъка през последните пет месеца го бяха източили до ръба на лудостта. Докато бодърстваше, съзнанието му, изгубило всякаква представа за време и действителност, блуждаеше из празни канали. Трябваше постоянно да си напомня къде се намира и кой ден е. Той полудяваше, полудяваше бавно и безвъзвратно и най-лошото беше, че го съзнаваше.

Мъжът отвори очи и заби поглед в смълчания вентилатор, който висеше от тавана на каютата. Плъзна ръце по лицето си и усети наболата от две седмици брада. Не беше нужно да поглежда дрехите си — знаеше, че са мръсни, измачкани и пропити с нервна пот. Можеше да се изкъпе и преоблече още щом се качи на кораба, но вместо това се хвърли право в леглото и почти три дни спа непробудно, преследван от ужасяващ и натраплив сън.

Беше късна неделна вечер и корабът нямаше да акостира в нюйоркското пристанище преди сряда сутринта — малко повече от петдесет часа път дотогава.

Той опитваше да си втълпи, че е вече в безопасност, но съзнанието му отказваше да възприеме този факт, въпреки че пляквата, коствала живота на толкова много хора, беше на сигурно място. За

стотен път опипа издутия джоб на жилетката си. Успокоен, че ключът е там, той избърса с ръка лъсналото си от пот чело и отново затвори очи.

Нямаше представа колко време е бил унесен в дрямка. Нещо го стресна и събуди. Не беше силен шум, нито мощен тласък, а по-скоро като разтрисане на матрака му и странен стържещ звук, идещ отнякъде много долу под каютата му. Той се надигна със затаен дъх до седнало положение и прехвърли крака на пода. Изминаха няколко минути, после настъпи необичаен, глух покой. Тогава обърканото му съзнание схвана причината. Двигателите бяха спрели. Ослуша се, но долови само тихия смях на стюардите в коридора и приглушения говор от съседните кабинни.

Побиха го ледени тръпки на безпокойство. Вероятно никой от другите пътници нямаше да обърне внимание на спрелите мотори и щеше да побърза отново да заспи. Той обаче беше на косъм от душевно разстройство и изострените му до краен предел сетива преувеличаваха всяко възприятие. Трите дни, които прекара заключен в кабината си, без да яде и да пие, преживявайки отново и отново ужасите на последните пет месеца, спомогнаха единствено да подклаждат огъня на лудостта в бързо израждащото му се съзнание.

Мъжът отключи вратата и тръгна с неуверена походка по коридора към централното стълбище. От общия салон излизаха пътници, смееха се и бърбеха на път за кабините си. Той погледна бронзовия часовник с барелефи от двете страни, окачен над средната площадка на стълбището. Позлатените стрелки показваха 23:51 часа.

Един стюард, застанал до колона с красива лампа в подножието на стълбището, го изгледа пренебрежително — явно раздразнен, че вижда такъв опърпан пътник да се шляе из първокласните помещения, където другите стъпваха по дебели персийски килими в елегантни вечерни облекла.

— Двигателите... спряха — заговори го пътникът с пресипнал глас.

— Сигурно за някаква дребна проверка, господине — отвърна стюардът. — Нали разбирате, нов кораб, на първото си пътуване... Не е изключено да се яви някой и друг технически дефект, който трябва да се отстрани. Но той не може да потъне.

— Може, ако е направен от стомана. — Пътникът разтърка кървясалите си очи. — Ще ида да погледна.

Стюардът поклати глава.

— Не ви препоръчвам, господине. Навън е страхотен студ.

Пътникът с измачкания костюм сви рамене. Студът не го плашеше. Той се обърна, изкачи едно рамо на стълбището и прекрачи прага на врата, водеща към десния борд на лодъчната палуба. Така изстена, сякаш хиляди иглички го прободоха. След като три дни бе лежал в топлата утроба на кабината си, сега минусовата температура му подейства като шок. Нямаше ни най-малък полъх на вятър — само хапещ, притихнал студ, надвиснал като саван от безоблачното небе.

Мъжът се приближи до парапета, вдигна яката на сакото си и погледна надолу. Виждаше се само черна вода, спокойна като градински басейн. После огледа кораба от носа до кърмата. Лодъчната палуба от издигация се над пушалнята на първа класа покрив до кормилната рубка пред помещенията на офицерския състав беше напълно безлюдна. Единствено ленивият дим, който изпускаха трите от общо четирите огромни предни комина в жълто и черно, и светещите прозорци на общия салон и чакалнята издаваха човешко присъствие.

Бялата пяна покрай корпуса постепенно изчезна и се превърна в черна вода, след като масивният плавателен съд бавно спря да напредва и се понесе безшумно по течението под безкрайното звездно покривало. От офицерската столова излезе корабният домакин и погледна през борда.

— Защо спряхме?

— Ударихме се в нещо — отвърна домакинът, без да обръща глава.

— Сериозно ли е?

— Не вярвам, господине. Дори и да се е появила някъде пробойна, помпите ще си свършат работата.

Изведнъж от газоотводните тръбопроводи се разнесе оглушителен шум, наподобяващ грохота на сто локомотива, разминаващи се в тунел. Макар да бе притиснал с длани ушите си, пътникът отгатна причината. От дългия си опит с машинарии разбра, че околоръстните клапани бълват излишната пара от празния ход на буталните двигатели. Пронизителното свистене попречи на по-нататъшния му разговор с корабния домакин. Той се обърна и видя, че и други членове на екипажа наизлязоха на лодъчната палуба.

Неописуем страх преряза стомаха му, когато ги видя как започват да свалят калъфите на спасителните лодки и да освобождават въжетата за спускането им по лодбалките.

Близо час докато екотът от газоотводните тръбопроводи постепенно замря в нощта, той не помръдна от мястото си. Стиснал здраво парапета, забравил за студа, мъжът почти не обърна внимание на малките групи пътници, които бяха почнали да сноват по палубата в някакъв странен, безмълвен хаос.

Към мъжа се приближи един от младшите офицери. Беше млад — малко над двайсет години; лицето му имаше характерната за британците млечнобяла кожа и характерния за британците израз на досада от всичко. Той застана до хванатия за парапета пътник и го потупа по рамото.

— Извинете, господине. Трябва да си сложите спасителната жилетка.

Мъжът бавно се обърна и втренчи поглед в него.

— Ще потънем, нали? — попита той с хриплив глас.

Офицерът се поколеба за миг, после кимна.

— Корабът се пълни с вода по-бързо, отколкото могат да смогнат помпите.

— С колко време разполагаме?

— Трудно е да се каже. Може би с час, ако дотогава водата не залее котлите.

— Какво стана? Наблизо нямаше никакъв кораб. В какво се блъснахме?

— В айсберг. Разцепи корпуса. Такъв лош късмет!

Пътникът тъй силно сграбчи ръката на офицера, че младежът изтръпна от болка.

— Трябва да слеза в товарния трюм.

— Едва ли ще е възможно, господине. Пощенското отделение на палуба Е е наводнено и багажът в трюма вече плува.

— Трябва да ме заведете дотам.

Офицерът опита да освободи ръката си, но пръстите на мъжа я стискаха като в менгеме.

— Невъзможно е! Имам нареждане да се погрижа за спасителните лодки на десния борд.

— Това може да стори и някой друг офицер — отвърна глухо пътникът. — А вие ще ми покажете пътя до товарния трюм.

Едва тогава офицерът забеляза две обезпокоителни неща. Първо, изкривения, налудничав израз, изписан по лицето на пътника, после — дулото на пистолет, който се притисна в слабините му.

— Правете каквото ви казвам — озъби се мъжът, — ако искате да дочакате внуци.

Офицерът се бе вторачил като онемял в оръжието и най-накрая вдигна поглед. Изведнъж почувства, че му прилошава. Нямаше място за спор или съпротива. Зачервените очи, които бълваха огън в неговите, бълваха огън от дълбините на безумието.

— Мога само да опитам.

— Тогава опитайте! — процеди през зъби пътникът. — И без хитрувания. През целия път ще вървя след вас. Една неразумна стъпка, и ще разполовя гръбнака ви.

Мъжът незабележимо пхна пистолета в джоба на самото си и през него заби цевта в гърба на офицера. Двамата минаха безпрепятствено през тълпите от хора, които започнаха да се струпват на лодъчната палуба. Това вече не беше същият кораб. Нямаше ги смехът и веселието, нямаше го класовото разделение; всеобхватният плен на страха бе съюзил и бедни, и богати. Единствено стюардите се усмихваха и казваха по някоя дума, докато раздаваха призрачнобелите животозащитни облекла.

Във въздуха се извисиха сигнални ракети за помощ, но те изглеждаха тъй малки и безполезни под потискащата тъма; никой, освен пътниците на борда на обречения кораб не можеше да види техния взрив от бели искри. Това беше някакъв свръхестествен фон на сърцераздирателните сбогувания, на насилени израз на надежда в очите на мъжете, които нежно повдигаха съпругите и децата си, за да ги настанят в спасителните лодки. Зловещата нереалност на гледката се подсили още повече, когато на палубата се събра и осемчленният оркестър на кораба, чиито инструменти бяха в пълно несъответствие с белезникавите спасителни жилетки. Музикантите засвириха рагтайм от Ървинг Бърлин.

Смушкан от пистолета, младият офицер заслиза по централното стълбище, проправяйки път сред потока от хора, устремени нагоре към спасителните лодки. Наклонът към носа на кораба ставаше все по-

стръмен. Двамата мъже едва запазваха равновесие по стъпалата. На палуба Б те се качиха в асансьора и натиснаха бутона за долната палуба Г.

Младият офицер се обърна и огледа лицето на пътника, чието странно хрумване го държеше още по-здро в прегръдката на сигурната смърт. Видя плътно стиснати устни и очи, застинали в блуждаещ израз. За известно време двамата впиха погледи един в друг.

— Не се безпокойте...

— Бигалоу, господине.

— Не се безпокойте, Бигалоу, ще успеете да се върнете горе, преди корабът да е потънал.

— Кое отделение на товарния трюм ви интересува?

— Трезорът в товарен трюм номер едно, палуба Ж.

— Палуба Ж положително е вече под водата.

— Ще го установим, когато стигнем там, нали?

Вратата на асансьора се отвори и пътникът направи знак с оръжието си в джоба да слизат. Двамата отново си запробиваха път сред тълпата.

Бигалоу свали спасителния си пояс и тичешком заобиколи стълбата, водеща към палуба З. Спря там, погледна надолу и видя как водата неотстъпчиво пъпли нагоре по стълбата. Няколко от лампичките, залети от студената зелена вода, продължаваха да светят с прозрачна, размазана светлина.

— Няма никакъв смисъл. Сам можете да се убедите.

— Възможно ли е да минем от другаде?

— Херметическите врати бяха затворени веднага след удара. Освен да опитаме по някоя от аварийните стълби.

— Тогава да вървим.

Обиколният път се спускаше рязко надолу през безкрайни стоманени лабиринти от коридори и тунели със стъпала. Най-сетне Бигалоу спря, повдигна един кръгъл капак на люк и надникна през тесния отвор. За негова голяма изненада водата върху товарната палуба беше дълбока само четири педи.

— Никаква надежда — излъга той. — Цялата палуба е залята.

Пътникът грубо го избута, за да се увери сам.

— За мен е достатъчно суха — бавно рече той, после посочи с пистолета към люка. — Продължаваме.

Мъжете зашляпаха през водата към корабния трезор. Над тях електрическите крушки в трюма още светеха и мъждивите им лъчи проблясваха в никелираните повърхности на застопореното върху пода огромно Рено.

На няколко пъти двамата се препъваха и падаха в ледената вода. Вкочанявали от студ и залитайки като пияни, най-сетне стигнаха до трезора. Помещението представляваше куб с размери два и петдесет на два и петдесет метра, разположен в средата на товарното отделение. Стените му бяха изградени от белфастка стомана, дебела трийсет сантиметра.

Пътникът извади от джоба на жилетката си ключ и го пъкна в ключалката. Бравата беше нова и стегната, но след няколко опита резето шумно щракна. Мъжът бутна тежката врата и влезе в трезора. После се обърна и за първи път се усмихна.

— Благодаря ви за помощта, Бигалоу. Вече може да се качвате горе. Все още имате време.

Бигалоу го погледна с изумление.

— Нима оставате тук?!

— Да, оставам. На съвестта ми лежат убийствата на осмина добри и предани мъже. Не мога да живея с това бреме. — Той говореше безизразно, тонът му беше категоричен. — Свърши се веднъж завинаги. С всичко.

Бигалоу понечи да каже нещо, ала думите заседнаха в гърлото му. Пътникът кимна с разбиране и започна да затваря вратата след себе си.

— Благодаря Богу за Саутби — добави той.

После изчезна, погълнат от черната вътрешност на трезора.

Бигалоу оцеля.

Той спечели битката с покачващата се вода и успя да стигне до лодъчната палуба, за да се хвърли през борда секунди преди корабът да бъде погълнат от водата.

След като корпусът на огромния океански лайнер се изгуби от поглед, червеното флагче с бяла звезда, което дотогава бе висяло отпуснато на върха на високата кърмова мачта в мъртвото спокойствие на нощта, изведнъж се опъна, докосвайки водата, сякаш да изпрати

последен поздрав към хиляда и петстотинте мъже, жени и деца, които умираха от студа или се давиха в ледените води над гроба.

Понесено от течението, флагчето се плъзна покрай Бигалоу и младият офицер, подтикнат от сляп инстинкт, се пресегна и го сграбчи. Преди още да събере мислите си, преди да е осъзнал огромната опасност от безразсъдната си постъпка, младежът почувства как водата го тегли надолу. Той обаче упорито стискаше платното и отказваше да разхлаби пръсти. Намираше се почти на шест метра под водната повърхност, когато най-сетне кренгелсите на флагчето се откъснаха от фала и трофеят се озова в ръцете му. Едва тогава младият офицер започна с мъка да се изтласква нагоре през водния мрак. След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, той отново подаде глава в нощния въздух и с облекчение установи, че е избегнал очакваните смукателни струи от кораба.

Ледената вода за малко не отне живота му. Ако беше се задържал още десетина минути в сковаващата ѝ прегръдка, просто щеше да стане поредната статистическа бройка на тази неописуема трагедия.

Спаси го едно въже, едно влекателно въже, вързано за преобърнатата лодка, което бръсна ръката му и той го сграбчи. С последни сили, полуизмръзнал, младият човек успя да се покатери на лодката, където с още трийсет души споделяше вцепеняващата болка от премръзване в продължение на четири часа, преди всички да бъдат спасени от притекъл се на помощ кораб.

Жалните викове на стотиците умиращи щяха да звучат завинаги в съзнанието на онези, които оцеляха. Но докато се държеше здраво върху потъналата наполовина спасителна лодка, мислите на Бигалоу непрекъснато се връщаха към друг спомен — към непознатия мъж, запечатан завинаги в корабния трезор.

Кой беше той?

Кои бяха осмината мъже, убити от него?

Каква беше тайната на трезора?

Тези въпроси щяха да преследват Бигалоу през следващите седемдесет и шест години, до последните часове на живота му.

ПЪРВА ЧАСТ
СИЦИЛИАНСКИЯТ ПРОЕКТ

1.

Юли 1987

Президентът се завъртя на стола, склучи ръце на тила и се вгледа с незрим поглед през прозореца на Овалния кабинет, проклинайки мислено съдбата си. Мразеше работата си с такава ярост, каквата и през ума не му е минавало, че може да изпитва. Беше усетил точния миг, в който въодушевлението му се изпари. Усети го една сутрин, когато установи, че никак не му се става от леглото. Това винаги беше първият знак — страх от започващия ден.

За стотен път, откакто бе поел длъжността, той се запита защо всъщност се бе борил тъй упорито и дълго за тази отвратителна, неблагодарна работа. Цената се оказа болезнено висока. Политическият му път бе осеян с костите на изгубени приятели и разтрогнати бракове. А и много скоро след като бе положил клетва, му стана известно, че младата му администрация е разтърсена от скандал във финансовия отдел, от война в Южна Америка, от национална стачка на авиокомпаниите и от един враждебен Конгрес, който гледаше подозрително всеки пребиваващ в Белия дом. Той отправи наум допълнителна ругатня към Конгреса. Неговите членове бяха погазили на два пъти правото му на вето и това никак не му се понрави.

Слава богу, че ще се отърве от гадостта да се кандидатира отново. Как успя да спечели два мандата, все още оставаше загадка. Беше нарушил всички отдавна утвърдени политически табута за успешна кандидатура. Не само че беше разведен, но и не ходеше редовно на църква, пушеше пура на обществени места и на всичкото отгоре носеше огромни мустаци. Беше провел кампанията си, като пренебрегна опонентите си и превзе гласоподавателите с по-груб език. Това им допадна. За щастие, бе се появил в момент, когато на средния американец му бе дошло до гуша от лицемерни кандидати, които само се усмихваха широко и флиртуваха с телевизионните камери, които говореха такива изтъркани празни приказки, че журналистите не бяха в състояние да изопачат или намерят скрит подтекст, за да си съчинят нещо от съществителните.

Още година и половина и вторият му президентски мандат щеше да приключи. Това беше единствената мисъл, която го крепеше. Предшественикът му бе приел поканата да оглави академичния съвет на Калифорнийския университет. Айзенхауер се бе оттеглил във фермата си в Гетисбърг, Джонсън се установи в ранчото си в Тексас. Президентът се усмихна под мустак. Нито един от мераците на излезлите от строя старши държавници не го привличаше. Плановете му го зовяха към самоизгнание край южния бряг на Тихия океан, излегнат върху някой дванайсетметров кеч. Там ще обърне гръб на всевъзможните проклети кризи, разтърсващи света, ще си пийва ром и ще наблюдава чипоносите туземки с налети гърди, попадащи в полезрението му. Той затвори очи и картината тъкмо оживя в съзнанието му, когато помощникът му отвори тихо вратата и се изкашля.

— Извинете, господин президент, но дойдоха господата Сийграм и Донър.

Президентът завъртя стола си към бюрото и приглади с ръка гъстата си посребрена коса.

— Добре, покани ги да влязат.

Лицето му видимо грейна. Джийн Сийграм и Мел Донър се ползваха с привилегията да влизат при президента по всяко време — и денем, и нощем. Те бяха главните изпитатели в секцията „Мета“ — група учени, които при пълна секретност разработваха проекти, за които никой още не бе чувал, проекти, които целяха да придвижат настоящата технология от двайсет на трийсет години напред.

Секцията „Мета“ беше рождба на самия президент. Беше я създал през първата година след встъпването си в длъжност, като негласно одобряваше и оперираше с неограничени тайни парични средства и лично бе подбрал малката група от високоинтелигентни и доверени мъже, които съставляваха сърцевината ѝ. Вътрешно се чувстваше изключително горд от творението си. Дори ЦРУ и Службата за национална сигурност не знаеха за съществуването на тази секция. Отколешна мечта му беше да подпомага екип от хора, готови да отдадат умениято и таланта си за невъобразими, фантастични планове, предполагащи успех едно на милион. Фактът, че секцията „Мета“ (вече пета година от създаването ѝ) беше още на нулево ниво, ни най-малко не го смущаваше.

Мъжете не се ръкуваха, само си размениха сърдечни поздрави. После Сийграм отвори овехтялото си дипломатическо куфарче и извади обемиста папка с въздушни топографски снимки. Той ги нареди върху бюрото на президента и посочи няколко, с оградени с кръг върху предпазните прозрачни фолиа зони.

— Това е планинският район на горния остров на Нова земя, на север от руската континентална територия. Всички индикации на нашите сателитни сензори сочат, че в този район има известна вероятност.

— По дяволите! — тихо измърмори президентът. — Всеки път, когато открием нещо подобно, то се оказва или в Съветския съюз, или в някой неприкосновен участък. — Той прегледа снимките, после премести поглед към Донър. — Но земята все пак е огромна. Положително има и други обещаващи райони, нали?

Донър поклати глава.

— Съжалявам, господин президент, но геолозите търсят бизаний, откакто Александър Бизни откри съществуването му през 1902 година. Според нашите сведения никой още не се е натъкнал на количества от него.

— Неговата радиоактивност е толкова силна — допълни Сийграм, — че той отдавна е изчезнал от континентите и може би съществува някъде в съвсем незначителни количества. Малкото оскъдни данни, които събрахме за този елемент, са взети от миниатюрни, изкуствено добити частици.

— Не можете ли да натрупате големи количества по изкуствен начин? — запита президентът.

— Не, сър — отвърна Сийграм. — Най-дълготрайната частица, която успяхме да произведем с мощен катализатор, се разложи след по-малко от две минути.

Президентът се облегна назад в стола си и впери поглед в Сийграм.

— Какво количество ви е необходимо, за да завършите програмата си?

Сийграм погледна първо Донър, после президента.

— Както знаете, господин президент, ние сме все още в теоретичната фаза...

— Какво количество ви е необходимо? — повтори президентът.

— По моя преценка около двеста и двайсет грама.

— Ясно.

— Това е количеството, необходимо за изпробване на цялостния замисъл — вметна Донър. — А за да пуснем в действие съоръженията по стратегическите участъци край националните граници, ще ни трябват още около шест килограма.

Президентът отпусна рамене.

— В такъв случай може би ще трябва да се откажем от тази програма и да опитаме нещо друго.

Сийграм беше висок, слаб човек, с тих глас и почтителни обноски, който, ако се изключеше широкият сплескан нос, спокойно можеше да се оприличи на Ейб Линкълн без брада.

Донър пък беше пълна противоположност на Сийграм. Нисък на ръст, той изглеждаше колкото широк, толкова и висок. Имаше светла коса с цвят на пшеница, меланхолични очи и лице, което сякаш винаги беше потно.

— Сицилианският проект — заговори той като картечница — е твърде близо до завършека си, за да го погребем и забравим. Аз твърдо настоявам да го осъществим. Ще изпробваме всички възможности и ако успеем... Боже мой, сър, последствията ще са грандиозни!

— Готов съм да чуя всяко предложение — каза спокойно президентът.

Сийграм пое дълбоко въздух и се впусна да изрежда:

— Първо, ще ни трябва вашето разрешение, за да построим необходимите съоръжения. Второ, ще са ни нужни средства. И трето, съдействието на Националната служба за подводни и морски изследвания — НЮМА.

Президентът погледна учудено Сийграм.

— Първите две изисквания са разбираеми, но не проумявам ролята на НЮМА в случая. Къде ще се вмести тя?

— Ще трябва да пратим тайно минералози в Нова земя. Тъй като островът е обграден с вода, една океанографска експедиция на НЮМА наблизо ще послужи като прикритие на мисията ни.

— Колко време ще ви трябва да изпробвате, да изградите и монтирате системата?

Донър не се замисли:

— Една година, четири месеца и седем дни.

— А докога ще можете да работите без бизаний?

— До последния етап — отвърна Донър.

Президентът облегна гръб на стола си и се загледа в корабния часовник, поставен върху масивното бюро. Почти цяла минута измина, преди отново да заговори.

— Както разбирам, господа, вие искате от мен да ви отпусна средства, за да построите недоказана, неизпробвана комплексна апаратура на стойност мултимилиони долари, която няма да работи, защото ни липсва първичната съставка, която пък ще трябва може би да откраднем от неприятелска държава.

Сийграм размърда куфарчето си, а Донър само кимна.

— Надявам се, ще ми кажете — продължи президентът, — как да обясня появата на цял лабиринт от съоръжения, разположени край държавните ни граници, на някой твърдоглав либерал в Конгреса, който си науми да прави проверка?

— Хубавото на системата е, че е малка и компактна. Според компютрите постройка, издигната до малка електроцентрала, ще върши чудесна работа. Нито руските шпионски сателити, нито някой фермер, живеещ наблизо, ще открият нещо необичайно в това.

Президентът потърка брадата си.

— Защо толкова припирате със Сицилианския проект, след като не сте стопроцентово готови?

— Ще рискуваме, сър — рече Донър. — Ще рискуваме и през следващата година и половина или ще произведем бизаний в лабораторни условия, или ще открием някъде залежи, които ще ползваме.

— Дори това да ни отнеме десет години — подкрепи го Сийграм — съоръженията ще са монтирани и ще чакат. Единственото, което ще загубим, е време.

Президентът стана от стола си.

— Господа, съгласен съм с вашия научнофантастичен план, но при едно условие. Разполагате точно с една година, шест месеца и десет дни. От там нататък моето място ще заеме новият президент, който и да е той. Така че ако искате да зарадвате своя покровител, постарайте се дотогава да му представите някакви резултати.

Двамата мъже срещу него се смълчаха.

Най-сетне Сийграм заговори:

— Благодарим ви, господин президенте. По един или друг начин екипът ще ви донесе първичната руда. Можете да разчитате на думата ни.

— Чудесно. А сега ме извинете. Трябва да позирам за снимки в Розовата градина с група дебели бабки, дъщери на Американската революция. — Той протегна ръка. — Успех! И гледайте да не оплескате с нещо тайните си операции. Не ми се ще някоя нова шпионска мисия „Айзенхауер У-2“ да избухне в лицето ми. Ясно?

Преди Сийграм и Донър да успеят да отговорят, президентът се обърна и излезе през страничната врата.

Порталът на Белия дом се отвори, за да пропусне шевролета на Донър. Колата се вля в главния автомобилен поток и навлезе през Потомак във Вирджиния. Донър не смееше да погледне в огледалцето за обратно виждане от страх да не би президентът да е променил решението си и да е пратил някой по дирите им да ги уведоми. Той свали прозореца и пое дълбоко влажния летен въздух.

— Извадихме късмет — обади се Сийграм. — Предполагам, че го осъзнаваш.

— И още как! Ако пък беше разбрал, че сме пратили и човек на руска територия още преди две седмици, съвсем щеше да му настръхне косата.

— То и сега няма да е късно — измърмори под носа си Сийграм, — ако НЮМА не успее да измъкне нашия човек.

2.

Сид Коплин беше сигурен, че умира. Лежеше със затворени очи, а кръвта му се стичаше от хълбока и багреше белия сняг. Докато бавно идваше на себе си, в съзнанието му избухна взрив от светлина, повдигна му се и той неудържимо заповръща. Веднъж ли бе прострелян или два пъти? Не беше сигурен.

Коплин отвори очи, извъртя се и се надигна на ръце и колене. В главата му сякаш биеше пневматичен чук. Притисна ръка в нея и напипа дълбока съсирена рана, която бе сцепила черепа над лявото слепоочие. Но освен главоболие, той не чувстваше никакви други болки; студът ги бе притъпил. Не беше притъпил обаче мъчителното парене в лявата му страна, точно под гръдния кош, където бе заседнал вторият куршум и той усещаше как гъстата като сироп кръв се стича под дрехите му и по бедрата чак до петите.

От планината се разнесе залп от автоматично оръжие. Коплин се огледа наоколо, но не видя нищо друго, освен надигналата се от бушуващия арктически вятър вихрушка от бял сняг. Нов пукот раздра ледения въздух. Според Коплин стрелбата идваше от разстояние на повече от стотина метра. Вероятно съветският патрул стреляше напосоки във фъртуната с тайната надежда да го улучи още веднъж.

Изпари му се всяка мисъл за бягство. Свършено беше. В никакъв случай нямаше да може да се добере до заливчето, където бе завързал едномачтовия си платноход. А и не беше в състояние да управлява малкия, дванайсетметров съд, за да измине петдесетте мили в открито море до мястото на срещата с американския океанографски кораб.

Коплин отново се отпусна в снега. Кървенето бе изцедило и последните му сили. Руснаците не биваше да го открият. Това беше част от уговорката със секцията „Мета“. В случай че умре, трупът му също не трябваше да бъде намерен.

Стискайки зъби от болка, той започна да загребва сняг и да го група върху себе си. След малко щеше да се превърне в малка бяла могила върху пустеещ склон на планината Бедная и щеше да остане заровен завинаги под вечно дебелия ледена покривка.

В един момент той спря и се послуша. Чуваше единствено собственото си тежко дишане и воя на вятъра. Сложи длани зад уши и още повече напрегна слух. Сред шума от виелицата дочу лай на куче.

— О, боже! — тихо изстена той.

Докато тялото му е топло, чувствителните ноздри на кучето положително щяха да надушат миризмата му. Почувства се напълно сразен. Не му оставаше нищо друго, освен да легне по гръб и да остави животът му бавно да го напусне.

Ала дълбоко в него една искрица отказваше да избледнее и угасне. Милостиви Боже, промълви в унес раненият, не биваше просто да лежи и да чака руснаците да го заловят. Та той е само един професор по минералогия, а не обучен таен агент. Психиката и четирийсетгодишното му тяло не бяха калени да издържат на настойчив разпит. Ако го хванеха жив, в порядъка само на няколко часа те щяха да изтръгнат от него цялата истина. Той затвори очи, тъй като парещата мисъл за провал надделя над физическата болка.

Когато отново повдигна клепки, полезрението му бе изпълнено от главата на огромно куче. Това беше комондор, истинско страшилище, чийто гръден кош стигаше до осемдесет сантиметра, а козината му беше бяла и гъста като кече. Звярът свирепо се озъби и ако облечената в ръкавица ръка на съветския войник не го бе възпряла, като нищо щеше да прегризе гърлото на Коплин. По лицето на войника бе изписано пълно равнодушие. Той просто стоеше и оглеждаше безпомощната си плячка; лявата му ръка държеше здраво каишката на кучето, а дясната — автоматична пушка. Изглеждаше страшен с огромния си шинел, дълъг до глезените на ботушите му, а в безизразните му очи нямаше нито капка съжаление към раните на Коплин. Руснакът нарами оръжието си, наведе се и изправи Коплин на крака. После, без да каже дума, завлачи ранения американец към караулката на острова.

Коплин почти изпадна в несвяст от болка. Имаше чувството, че го влачат с километри, а всъщност нямаше и петдесетина метра. Малко преди да стигнат караулката, от виелицата изникна неясен силует. Той почти се сливаше със стената от бяла вихрушка. На прага пред припадъка Коплин почувства със замъгленото си съзнание, че войникът се закова на място.

Едно тихо „плюп“ проряза шума на вятъра и огромният комондор безшумно тупна на една страна върху снега. Руснакът пусна Коплин и като обезумял се опита да вдигне оръжието си, но странният звук отново долетя и в средата на челото на войника мигновено се появи дупка, от която бликна кръв. Войникът изцъкли очи и се строполи до кучето.

Тук имаше нещо ужасно нередно; това не биваше да се случва, помисли си Коплин, но съзнанието му беше прекалено изтощено, за да стигне до някакво обосновано заключение. Той се свлече на колене и загледа високия мъж в сив шинел, който излезе от бялата мъгла и погледна към кучето.

— Колко жалко! — отбеляза той кратко.

Мъжът имаше внушителна външност. Кафеникавият тен на лицето му изглеждаше някак непривичен за критика. Чертите му бяха строги, почти груби. Но това, което порази Коплин, бяха очите му. Никога не бе виждал такива очи — тъмнозелени, които излъчваха особена топлота и бяха в пълно несъответствие с дълбоките бръчки, прорязващи лицето.

Мъжът се обърна към Коплин и се усмихна.

— Доктор Коплин, ако не греша? — Тонът му беше мек и плавен.

Непознатият пъкна пистолета със заглушител в джоба си, коленичи и закима при вида на просмукалата се в шинела на Коплин кръв.

— По-добре първо да ви закарам там, където ще мога да се погрижа за раните ви.

Той вдигна Коплин на ръце като малко дете и закрачи тежко към брега.

— Кой сте вие? — прошепна Коплин.

— Казвам се Пит. Дърк Пит.

— Интересно... как попаднахте тук?

Коплин така и не чу отговора. Точно тогава го обгърна черното було на безсъзнанието и той блажено се отпусна под него.

3.

Сийграм изпи коктейла си, докато чакаше жена си за обяд в малкия ресторант-градина близо до Капитол стрийт. Тя закъснвяваше. Не помнеше случай през осемгодишния им брак, в който да е дошла навреме на някоя среща. Сийграм привлече вниманието на сервитьора и му направи знак да повтори поръчката.

Най-после Дана Сийграм се появи и спря за миг наред салона, за да потърси с поглед съпруга си. Забеляза го и тръгна между масите към него. Беше облечена с оранжев пуловер и кафява туидена пола с младежка кройка и приличаше на студентка. Косата ѝ беше руса, вързана на опашка с шалче, а кафявите ѝ живи очи гледаха насмешливо и весело.

— Отдавна ли ме чакаш? — усмихна се тя.

— Казано точно, осемнайсет минути — отвърна съпругът ѝ. — Близо две минути и десет секунди повече от редовните ти закъснения.

— Извинявай — рече тя. — Адмирал Сандекър свика съвещание на колегията, което продължи по-дълго, отколкото предполагах.

— Каква е последната му вятърничава идея?

— Ново крило на Морския музей. Получил бюджета и сега крои планове да се снабди с артефактите.

— Артефакти ли? — озадачи се Сийграм.

— Разни предмети и останки, извадени от потънали прочути кораби. — Келнерът поднесе питието на Сийграм и Дана му поръча дайкири за себе си. — Удивително е колко малко неща остават от такива кораби. Два-три спасителни пояса от „Лузитания“, вентилатор от „Мейн“, котва от „Баунти“ — нито едно от тях няма да стои добре под покрив.

— Струва ми се, че има по-добри начини да се пилеят парите на данъкоплатците.

Лицето на Дана пламна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами да се събират разни вектори — плахо подхвана съпругът ѝ, — да се съхраняват ръждясали и корозирали боклуци с

неизяснен произход под стъклен похлупак, на който да му бършеш праха, за да зяпаш през него, си е чисто прахосничество.

Знамената на битката бяха вдигнати.

— Запазването на кораби и лодки служи за мост към историческото минало на човека. — Кафявите очи на Дана гневно засвяткаха. — Да се подпомага познанието е вид усърдие, каквото не може да бъде оценено от магаре като теб.

— Думи на истински морски археолог — подметна Сийграм.

Тя се усмихна накриво.

— Май още ти изтръпват ташаците при мисълта, че жена ти е постигнала нещо в живота, нали?

— Единственото, от което изтръпват ташаците ми, скъпа, е вулгарният ти език. Защо всяка еманципирана жена си въобразява, че е голям шик да бъде цапната в устата?

— Едва ли ти си този, който има право да четеш лекции по добро държане — отбеляза тя. — Вече пет години живееш в голям град, а продължаваш да се обличаш като продавач на наковални „Омаха“. Защо не си пуснеш малко по-дълга коса — като другите мъже? Тая твоя колежанска прическа е вече толкова старомодна. Чак ми е неудобно да се показвам с теб.

— Служебното ми положение не ми позволява да изглеждам като хипар от шейсетте години.

— Боже, боже! — отегчено поклати глава жена му. — Защо не се омъжих за някой водопроводчик или дървосекач? Защо ми трябваше да обиквам физик от селскостопански район?

— Приятно ми е да науча, че си ме обичала някога.

— И още те обичам, Джийн — каза тя и погледът ѝ се смекчи. — Бездната между нас се отвори едва преди две години. Веднъж не можем да обядваме заедно, без да се наскърбяваме един друг. Защо не пратим всичко по дяволите и не идем да се любим в някой мотел този следобед? Чувствам се страхотно предразположена към секс днес.

— Това ще оправи ли нещата в крайна сметка?

— Поне ще е първата стъпка.

— Няма да мога.

— Пак твоето проклето отдаване на дълга — рече Дана и извърна глава. — Толкова ли не разбираш, че нашите служебни задължения ни разделят? Ние не можем да се опазим по този начин,

Джийн. Най-добре и двамата да напуснем и да се върнем към преподавателската дейност. Ти си дипломиран физик, аз съм дипломиран археолог. С нашия опит и препоръки можем да кандидатстваме във всеки университет в страната. Нима забрави, че бяхме в един и същ факултет, когато се запознахме? Това бяха най-щастливите ни години, прекарани заедно.

— Съжалявам, Дана, но не мога да напусна. Точно сега ми е невъзможно.

— Защо?

— Работа върху важен проект...

— От пет години насам всеки проект беше важен. Моля те, Джийн, искам да спася нашия брак. Първата крачка зависи единствено от теб. Готова съм да подкрепя всяко твое решение, стига само да се махнем от Вашингтон. Този град ще убие всяка надежда за спасение на съвместния ни живот, ако продължаваме да чакаме.

— Нужна ми е още една година.

— Дори и след месец ще бъде късно.

— Обвързан съм със задължение, което изключва всякакъв повод за напускане.

— Кога ще свършат тия шантави секретни проекти? Ти не си нищо друго, освен инструмент в ръцете на Белия дом.

— Не ми помагат твоите сърцераздирателни щедри словоизлияния, Дана.

— Джийн, в името на Бога, зарежи тая работа.

— Не я върша в името на Бога, Дана, а в името на моята родина. Съжалявам, ако не мога да те накарам да ме разбереш.

— Зарежи я — отново настоя тя с плувнали в сълзи очи. — Никой не е незаменим. Мел Донър може да заеме мястото ти.

Той поклати глава и твърдо отсече:

— Невъзможно! Аз създадох този проект от нулата. Оплодих го със собственото си сиво мозъчно вещество. Длъжен съм да го доведа докрай.

Сервитьорът се приближи и попита дали са готови с поръчката за обяд.

Дана поклати глава.

— Аз не съм гладна.

Тя стана от масата и погледна към съпруга си.

— Ще се прибереш ли за вечеря?

— Налага се да работя до късно в службата.

Вече нищо не можеше да спре сълзите ѝ.

— Каквото и да правиш, надявам се да си струва — едва чуто рече Дана. — Защото ще ти излезе солено.

Тя се обърна и с бързи крачки напусна заведението.

4.

Противно на изтъркания образ на руския разузнавач от американските филми, капитан Андре Превлов нямаше нито широки рамене, нито обръсната глава. Той беше добре сложен, хубав мъж, с пригладена коса и изрядно поддържани мустаци. Външният му вид, наред с оранжевата италианска спортна кола и меката мебел в апартамента му с изглед към река Москва, не се нравеше особено на шефовете му в Управлението за чуждото разузнаване към съветския военноморски флот. Но независимо от тези дразнещи слабости на Превлов, вероятността да бъде отстранен от високия му пост в управлението беше малка. Славата му на най-способния специалист по разузнаването, която много внимателно си бе създал, както и обстоятелството, че баща му беше номер дванайсети в партията, го правеха непокатим.

С обигран, непринуден жест той запали цигара „Уинстън“ и си наля чаша бомбайски джин. После седна и взе да преглежда купчината от папки, които помощникът му, лейтенант Павел Марганин, бе оставил върху бюрото му.

— За мен е загадка, сър — тихо заговори Марганин, — как можяхте тъй бързо да попиете глупавите западни навици.

Превлов вдигна очи от папката и загледа Марганин със студен пренебрежителен поглед.

— И вие, като много от нашите другари, сте невежа по отношение на света като цяло. Аз мисля като американец, пия като англичанин, карам кола като италианец и живея като французин. И знаете ли защо?

Марганин се изчерви и смутен измънка:

— Не, сър.

— За да опозная врага, Марганин. Това именно е ключът — да познаваш врага си по-добре, отколкото той познава теб, по-добре, отколкото той познава себе си. Тогава нападай, преди той да има възможността да нападне теб.

— Това не са ли думи на другаря Нерв Четски?

Превлов отчаяно сви рамене.

— Не, тъпако, аз подправам християнската Библия. — Той дръпна от цигарата и изхвърли дима през носа, после отпи глътка джин. — Трябва да изучиш западните навици, приятелю. Ако не се учим от западняците, нашата кауза е загубена. — Погледът му отново се върна към папките. — И така, защо тези въпроси са отправени към нашето управление?

— Защото инцидентът е станал или на морския ни бряг, или близо до него.

— И какво знаем за случая? — Превлов със замах отвори следващата папка.

— Почти нищо. Само това, че един войник на пост в северния остров на Нова земя е изчезнал заедно с кучето си.

— Доста несъществено, за да настава паника за сигурността ни. Практически Нова земя е пустеещ остров. Там има само една остаряла база за ракетни снаряди, една караулка и неколцина рибари. На стотици километри от него нямаме никакви поверителни съоръжения. Чисто прахосване на време е дори и това, че си правим труда да пращаме часовой и куче да го охраняват.

— Несъмнено и Западът е на същото мнение относно изпращането на агент там.

Превлов забарабани с пръсти по бюрото и с присвити очи се загледа в тавана. След малко се сепна.

— Агент ли? Но там няма нищо... нищо, което да представлява интерес от военна гледна точка... поне засега. — Той млъкна и натисна бутон на интеркома. — Донесете ми данните за местоположенията на кораба на Националната служба по подводни и морски изследвания през последните два дни.

Марганин повдигна вежди.

— Те не биха посмели да пратят океанографска експедиция близо до Нова земя. Островът е много навътре в съветски води.

— Баренцово море не е наше — спокойно отвърна Превлов. — Там са международни води.

В стаята влезе привлекателна русокоса секретарка в спретнат кафяв костюм и подаде сведенията на Превлов, после излезе, затваряйки безшумно вратата след себе си.

Превлов запрелиства бързо страниците в папката, докато намери необходимата му справка.

— Така. За последен път плавателният съд на НСПМК „Първи опит“ е бил забелязан от траулер на триста двацет и пет морски мили югозападно от Франц Йозеф Ленд.

— Това означава, че е бил близо до Нова земя — отбеляза Марганин.

— Странно — измърмори Превлов. — Според действащото разписание на океанографските кораби на Съединените щати, „Първи опит“ е трябвало да провежда изследвания на планктон край бреговете на Северна Каролина, а не там, където е бил забелязан. — Той допи остатъка от джина, смачка фасата на цигарата си и запали нова. — Много интересно съвпадение.

— Какво доказва това? — попита Марганин.

— Нищо не доказва, но предполага, че патрулът е бил убит и че въпросният агент е избягал и по всяка вероятност се е качил на очакващия го „Първи опит“. Предполага още, че Съединените щати са по следите на нещо, щом като изследователският кораб на НСПМК се е отклонил от предназначения си маршрут без никакво обяснение.

— Какво ли може да търсят?

— Нямам никаква представа. — Превлов се облегна назад и поглади мустаците си. — Разпоредете се да се направи фотоувеличение на сателитните снимки на района в непосредствена близост до въпросния инцидент.

Вечерните сенки здрачаваха улиците отвъд прозореца на кабинета, когато лейтенант Марганин влезе отново и разпръсна снимките върху бюрото на Превлов, после му подаде и силна лупа.

— Вашите предположения се оправдаха, сър. Тук открихме нещо интересно.

Превлов внимателно огледа една по една снимките.

— Не виждам нищо необикновено в кораба. Присъщата проучвателна апаратура, никакви военноразузнавателни съоръжения.

Помощникът му посочи една снимка, правена с широкоъгълен обектив, на която смътно се виждаха очертанията на кораб във вид на малка бяла точка.

— Ако обичате, вгледайте се в малкия силует на около две хиляди метра от „Първи опит“ в горния десен ъгъл.

Близко половин минута Превлов не свали лупата от окото си.

— Хеликоптер!

— Да, сър. Затова се и позабавих с фотоувеличенията. Позволих си да дам снимките за анализ в секция Р.

— И се оказа, че е наш, от военните ни патрули.

— Не, сър.

Превлов вдигна вежди.

— Да не искате да кажете, че е американски?

— Това е предположението на секцията, сър. — Марганин постави още две снимки пред Превлов. — Те изследваха предишни снимки от друг разузнавателен сателит. Сравнете ги и ще видите, че хеликоптерът се движи по курс от Нова земя към „Първи опит“. Според тях, той лети на височина три метра със скорост по-малка от петнайсет възела.

— Очевидно, за да избегнат засечка от нашия радар — отбеляза Превлов.

— Ще предупредим ли нашите агенти в Америка? — попита помощникът му.

— Не, още не. Не ми се иска да рискувам с прикритието им, докато не узнаем със сигурност какво преследват американците.

Той събра снимките и ги подреди прилежно в една папка, после погледна часовника си марка „Омега“.

— Разполагам с време точно за една лека вечеря, преди да отида на балет. Има ли още нещо, лейтенант?

— Само сведенията за експедицията по течението Лорелай. Последното съобщение е, че американската дълбоководна подводница се намира на дълбочина четири хиляди и петстотин метра във водите край Дакар.

Превлов стана от бюрото, взе папката и я сложи под мишница.

— Ще я прегледам при първия удобен случай. Вероятно няма нищо, застрашаващо военноморската сигурност. Но въпреки това ще представлява забавно четиво. На американците им дай да излизат с чудати и прекрасни проекти.

5.

— Ужас! Ужас! И пак ужас! — процеди през зъби Дана. — Погледни какви бръчици почват да се появяват около очите ми. — Беше седнала пред тоалетката и отчаяна оглеждаше лицето си в огледалото. — Кой беше казал, че старостта е форма на проказа?

Сийграм застана зад нея, повдигна косата ѝ и я целуна по нежния, оголен врат.

— Наскоро навърши трийсет и една години, а вече тръгна да се състезаваш за най-стария жител на месеца.

Тя го погледна с изумление в огледалото — подобни прояви на чувства бяха рядкост за него.

— Ти си щастливец — мъжете нямат подобни проблеми.

— Мъжете също страдат от болестите на възрастта. Защо вие, жените, смятате, че ние изобщо не се разстройваме при появата на първите бръчки?

— Разликата е там, че вас не ви е грижа.

— Ние просто сме по-предразположени да приемаме неизбежното — усмихна се той. — Като стана дума за неизбежното, да те питам, кога ще си имаме дете?

— Негодник! Няма да престанеш да говориш по този въпрос, нали? — Тя гневно метна четката за коса върху тоалетката и събори грижливо подредените шишенца за изкуствена хубост. — Хиляда пъти сме обсъждали тази тема. Не желая да се подлагам на унижението да бъда бременна, не желая да се разкарвам по десет пъти на ден до тоалетната чиния, за да изхвърлям лайнени пелени. Нека другите увеличават населението на земята. Аз не съм в състояние да делея душата си като някаква гадна амеба.

— Това са лицемерни оправдания. Дълбоко в себе си положително не вярваш на думите си.

Тя отново се обърна към огледалото и нищо не отвърна.

— Едно дете би спасило брака ни, Дана — продължи Сийграм с тих глас.

Дана обгърна с ръце главата си.

— Щом ти няма да зарежеш своя прословут проект, и аз няма да зарежа работата си.

Той погали меката ѝ златиста коса и я погледна в огледалото.

— Имала си баща алкохолик, който изоставил семейството ви, когато си била едва на десет години. Майка ти работела в бар и водела мъже вкъщи, за да си докарва допълнителни пари за пиене. Отнасяла се с теб и брат ти като с животни и когато сте пораснали, двамата сте избягали от боклукчийската кофа, наричана дом. Брат ти станал проїдоха, започнал да ограбва магазини за алкохол и бензиностанции — прекрасно занимание, което го оплело в мрежите на престъпността, за да стигне дотам, че да го обвинят в убийство и да го осъдят на доживотен затвор. Бог ми е свидетел, че ти се възхищавам, задето си се издигнала от обикновена шивачка и си работела по осемнайсет часа на ден, за да завършиш колеж и университет. Да, имала си ужасно детство, Дана, и заради тези спомени сега се страхуваш да имаш дете. Но разбери, този твой кошмар не принадлежи на бъдещето ти. Не бива да отричаш правото на живот на твой син или дъщеря.

Каменната стена остана непоклатима. Дана изправи глава и започна да си скубе веждите. За нея спорът бе приключил; тя не обърна повече никакво внимание на съпруга си, сякаш него го нямаше в стаята.

Когато Сийграм излезе от банята, Дана стоеше изправена пред голямото огледало на гардероба и се оглеждаше в цял ръст с критичния поглед на моделиер, който за първи път вижда завършено творението си. Беше облякла бяла рокля, която прилепваше плътно по торса, а надолу се разкрояваше до глезените. Дълбокото деколте се дуплеше свободно и разкриваше гърдите ѝ малко повече от допустимото.

— Не е лошо да побързаш — подкани Дана съпруга си с равнодушен тон, все едно, че между тях изобщо не бе имало препирня. — Да не караме президента да ни чака.

— Там ще присъстват над двеста души. Никой няма да ни отметне с черна точка в списъка на поканените, ако закъснеем.

— Не ме интересува — сви устни тя. — Не получаваме всеки ден покани за прием в Белия дом. Искам да създам добро впечатление поне с това, че съм отишла навреме.

Сийграм въздъхна и продължи досадния ритуал по обличането — сложи си папийонка, напъха несръчно с една ръка копчетата в ръкавелите. Приготовлението за официален прием беше едно от най-противните му задължения. Не можеше ли светските церемонии на Вашингтон да се провеждат в по-свободен дух? Вероятно за Дана те бяха вълнуващи събития, но на него направо му призляваше от тях.

Той лъсна обувките си, среса косата си и влезе във всекидневната. Дана седеше на дивана и преглеждаше служебните си бюлетини; върху масичката пред нея лежеше отворено дипломатическото ѝ куфарче. Толкова се бе вгълбила в четенето, че не вдигна поглед, когато съпругът ѝ влезе в стаята.

— Аз съм готов.

— Ставам след минутка — измърмори тя. — Би ли ми донесъл кожената наметка?

— Но ние сме в разгара на лятото. За какъв дявол ти трябва да се потиш в кожи?

Тя свали очилата си за четене с кокалена рамка и отвърна:

— Мисля, че поне единият от нас трябва да се покаже на ниво, не е ли така?

Сийграм отиде във вестибюла, вдигна телефонната слушалка и набра номер. Чу гласа на Мел Донър още по средата на първото позвъняване.

— Донър слуша.

— Някакви новини? — попита Сийграм.

— „Първи опит“...

— Корабът на НСПМК, който трябваше да качи Коплин, така ли?

— Да. Минал е край Осло преди пет дни.

— Боже мой, защо? Нали Коплин трябваше да напусне кораба и да се върне в Щатите с редовен самолет?

— Как мога да знам! Радиото на кораба е изключено по твое нареждане.

— Има нещо смуцаващо тук.

— Това не влизаше в сценария, повече от сигурен съм.

— Отивам на президентския прием и ще бъда там до единайсет. Ако научиш нещо, обади ми се.

— Можеш да разчиташ на мен. Приятно прекарване.

Сийграм тъкмо затвори телефона и Дана излезе от хола. Забеляза угрижения израз на лицето му и попита:

— Лоши новини ли?

— Още не знам със сигурност.

Тя го целуна по бузата.

— Срамота е, че не живеем като останалите хора, та да можеш да споделяш с мен неприятностите си.

— А така ми се иска. — Той стисна ръката ѝ.

— Държавни тайни. Каква страхотна скука! — Устните ѝ се разтеглиха в плаха усмивка. — Е?

— Какво?

— Няма ли да се покажеш като кавалер?

— О, извинявай, забравих. — Той отиде до гардероба, извади кожената ѝ наметка и я сложи на раменете ѝ. — Колко непростимо от моя страна да пренебрегвам жена си.

Тя се усмихна закачливо.

— За това провинение призори ще бъдеш разстрелян.

Божичко, отчаян си помисли той, няма да се изненадам, ако ме погребат и с почести при положение, че Коплин е оплескал работата в Нова земя.

6.

Сийграмови се наредиха на опашката пред входа на Източната зала и зачакаха реда си да минат край редицата, приемаща поздрави. Дана и друг път бе влизала в Белия дом, но въпреки това се вълнуваше.

Президентът беше облечен елегантно и изглеждаше дяволски красив. Петдесет и няколко годишен, той определено минаваше за много привлекателен мъж. Доказателство за това беше и фактът, че до него стоеше и самата Ашли Флеминг, най-елегантната и изискана разведена жена във Вашингтон, която поздравяваше всеки гост с такова въодушевление, сякаш е открила богат роднина.

— О, ужас! — изстена Дана.

Сийграм свъси вежди и раздражен я погледна.

— Сега пък какво има?

— Виж жената, която стои до президента.

— Ами това е Ашли Флеминг.

— Знам — прошепна Дана и отстъпи назад, за да се скрие зад сигурния гръб на съпруга си. — Погледни ѝ роклята.

В първия момент Сийграм не разбра защо, но после му стана ясно и едва не прихна в буен смях.

— Божичко! Вие и двете сте с еднакви рокли!

— Никак не е смешно — остана сериозна Дана.

— Ти откъде си купи своята?

— Взех я назаем от Анет Джонс.

— Манекенката? Онази лесбийка?

— На нея ѝ я дала Клод д'Орсини, моделиерката.

Сийграм хвана Дана за ръка.

— Ако не друго, това поне доказва, че жена ми има добър вкус.

Преди Дана да успее да каже нещо, опашката се изтегли напред и двамата изведнъж се озоваха пред президента.

— Джийн, толкова ми е приятно да те видя — любезно се усмихна президентът.

— Благодаря ви, че ни поканихте, господин президент. Нали познавате съпругата ми, Дана.

Президентът огледа Дана, задържайки за миг поглед в деколтето ѝ.

— Разбира се. Чаровница, истинска чаровница. — Той се наведе и пошепна нещо в ухото ѝ.

Дана отвори широко очи и лицето ѝ стана аленочервено.

Президентът се изправи и рече:

— Да ви представя моята прекрасна домакиня — госпожица Ашли Флеминг. Ашли, това са господин и госпожа Джийн Сийграм.

— Много ми е приятно да се запозная най-сетне с вас, госпожице Флеминг — смънка Сийграм.

Все едно че говореше на стената. Ашли Флеминг разкъсваше с поглед роклята на Дана.

— Изглежда, госпожо Сийграм — заговори благо Ашли, — още утре една от нас ще трябва да си потърси нов моделиер.

— О, няма да съм аз — отвърна невинно Дана. — От малка се обличам при Джак Пиней.

Подчертаните с молив вежди на Ашли Флеминг се повдигнаха от почуда.

— Джак Пиней ли? За първи път го чувам.

— Той е повече известен като Джей Си Пени — усмихна се мило Дана. — Другия месец магазинът му в центъра ще прави разпродажба. Ще бъде много забавно, ако двете заедно отидем да пазаруваме там, нали? По този начин ще осуетим възможността да се появим пак облечени като близначки.

Лицето на Ашли Флеминг застина в маска на възмущение, когато забеляза как президентът сподавя смеха си с престорена кашлица. Сийграм кимна леко, хвана Дана за ръка и я поведе към потока от хора.

— Беше ли нужно да се държиш така?

— Не можах да се въздържа. Тази жена не е нищо друго, освен една възхвалявана проститутка. — После Дана погледна смутено мъжа си. — Той ми направи срамно предложение — додаде тя недоумяващо. — Президентът на Съединените щати ми направи срамно предложение.

— За Уорън Дж. Хардинг и Джон Ф. Кенеди се говореше, че са свалячи. И този не е по-различен. Ами и той е човек.

— Развратник да бъде президент?! Това е отвратително.

— Е, ще приемеш ли предложението му? — захили се Сийграм.

— Не ставай смешен — отвърна му тя.

— Мога ли да се присъединя към битката?

Въпросът бе зададен от един дребен мъж с огненочервена коса и спретнат тъмносин смокинг. Беше с изрядно поддържана брада като цвета на косата му, която подчертаваше острите му лешникови очи. На Сийграм гласът му се стори смътно познат, но лицето не му говореше нищо.

— Зависи на чия страна ще минете — отвърна Сийграм.

— След като знам за култа на жена ви към женската свобода — поясни непознатият, — не ми остава друго, освен да се присъединя към армията на съпруга й.

— Вие познавате Дана?

— Как не! Аз съм й шеф.

Сийграм изумен се вторачи в мъжа.

— В такъв случай вие трябва да сте...

— Адмирал Джеймс Сандекър — прекъсна го Дана през смях. — Директорът на Националната служба по подводни и морски изследвания. Господин адмирал, мога ли да ви представя моя съпруг, който много лесно се шашва, Джийн.

— Имам честта, адмирале — протегна ръка Сийграм. — Отдавна чакам възможността лично да ви благодаря за онази малка услуга.

Дана зяпна с уста.

— Ама вие познавате ли се?

Сандекър кимна.

— Говорили сме по телефона, но не сме се срещали.

Дана хвана двамата мъже под ръка.

— Моите най-големи любимци да заговорничат зад гърба ми. И за какво?

Сийграм и Сандекър срещнаха погледи.

— Веднъж се обадох на адмирала и му поисках информация по един въпрос. Това е всичко.

Сандекър потупа Дана по ръката и рече:

— Защо не накараш стария човек да ти е безкрайно благодарен, като идеш да му донесеш чаша уиски с вода?

Дана се поколеба за миг, после целуна леко Сандекър по бузата и покорно тръгна да си пробива път през групите от гости, които се тълпяха край бара.

Сийграм поклати глава изумен.

— Явно имате подход към жените. Ако аз я бях накарал да ми донесе нещо за пиене, тя щеше да ми плюе в лицето.

— Аз ѝ давам заплата — отвърна Сандекър. — А вие не.

Те се упътиха към терасата и Сийграм си запали цигара, а Сандекър започна да разпалва огромна пура „Чърчил“. Вървяха мълчаливо, докато стигнаха до висока колона в едно усамотено кътче.

— Някакви вести от „Първи опит“ от ваша страна? — попита тихо Сийграм.

— Днес в един на обед наше време е акостирала в нашата военноморска подводна база във Форт ъф Клайд.

— Значи преди близо осем часа. Защо не са ме уведомили?

— Вашите нареждания бяха изрични — студено отвърна Сандекър. — Никакви съобщения от моя кораб, докато вашият агент не се завърне благополучно на американска земя.

— Тогава как...?

— Информацията получих от стар приятел във флотата. Той ми се обади преди половин час, крещейки като бесен, за да ме пита къде е слязъл моя шкипер, след като е използвал морски съоръжения без разрешение.

— Някъде се е получил провал — отбеляза Сийграм с равен тон. — Очакваше се вашият кораб да акостира в Осло и да свали моя човек на сушата. Какво, по дяволите, прави корабът в Шотландия?

Сандекър погледна Сийграм с твърд поглед.

— Нека уточним едно нещо, господин Сийграм. НСПМК не е оръдие на ЦРУ или на ФБР, нито на която и да е друга разузнавателна служба и аз никак не искам да рискувам живота на моите хора, за да можете вие да се мотаєте в комунистическа територия и да си играете на шпионски игри. Ние се занимаваме с океанографски изследвания. Следващия път, когато искате да си играете на Джеймс Бонд, обърнете се към флотата или към бреговата охрана да ви свършат мръсната работа. Не подвеждайте президента да дава нареждания за ползване на някой от моите кораби. Ясен ли съм, господин Сийграм?

— Поднасям извиненията си, задето обезпокоих вашата служба, господин адмирал. Не съм искал да уронвам престижа ви. Опитайте се да разберете моето неудобство.

— Ще ми се да го разбере. — Лицето на адмирала поомекна малко. — Само че ще опростите далеч повече нещата, ако ме посветите във вашата тайна и ми кажете каква цел преследвате.

Сийграм извърна глава.

— Съжалявам, но не мога.

— Разбирам — каза Сандекър.

— Според вас защо „Първи опит“ е подминал Осло? — поиска да узнае Сийграм.

— Предполагам, че вашият агент е сметнал за опасно да се качи на граждански самолет от Осло и е предпочел военен. Нашата подводна ядрена база във Фърт ъф Клайд има най-близкото летище, така че той вероятно е наредил на капитана на моя изследователски кораб да подмине Норвегия и да се упъти към военното летище.

— Надявам се да сте прав. Опасявам се обаче, че каквато и да е причината, отклонението от утвърдения ни план може само да доведе до неприятности.

Сандекър забеляза Дана, която стоеше на вратата на терасата с чаша в ръка. Търсеше ги с поглед. Той махна с ръка, за да привлече вниманието ѝ и тя тръгна към двамата мъже.

— Вие сте щастливец, Сийграм. Имате умна и хубава жена.

Изведнъж зад Дана се появи Мел Донър, подмина я и стигна пръв при тях. Той се извини на адмирал Сандекър и тихо заговори на Сийграм:

— Преди двацет минути е дебаркирал военноморски кораб със Сид Коплин на борда. Оттам е закаран в Уолтър Рийд.

— Защо в Уолтър Рийд?

— Бил доста тежко ранен.

— Милостиви боже! — изстена Сийграм.

— Отвън ме чака кола. След петнайсет минути можем да сме там.

— Добре, само за секунда.

Сийграм каза нещо шепнешком на Сандекър, после го помоли да изпрати Дана до вкъщи и да го извини пред президента. После тръгна след Донър към колата.

7.

— Съжалявам, но той е под упойка и точно сега не мога да пусна никакви посетители.

Аристократичният вирджински глас беше тих и любезен, ала раздразнението, което засенчваше сивите очи на доктора оставаше неприкрито.

— Дали е в състояние да говори? — попита Донър.

— За човек, дошъл в съзнание само преди минути, умствените му възможности са забележително будни. — Облакът в очите на доктора не се разсея. — Но нека това да не ви заблуждава. Известно време няма да може да играе тенис.

— Доколко е сериозно положението му? — поинтересува се Сийграм.

— Казано с една дума — много. Докторът, който го е оперирал на борда на изследователския кораб, е свършил добра работа. Раната от куршума в левия му хълбок ще зарасне бързо. Другата рана обаче е оставила малка пукнатина на черепа високо на челото. Вашият господин Коплин ще чувства главоболие доста време занапред.

— Ние трябва да го видим още сега — твърдо настоя Сийграм.

— Вече ви казах — съжалявам, но в момента е невъзможно.

Сийграм пристъпи крачка напред и застана очи в очи с доктора.

— Чуйте ме добре, докторе. Приятелят ми и аз ще влезем в тази стая, независимо дали ще одобрите това или не. Ако вие лично се опитате да ни спрете, ние ще ви вържем за една от вашите операционни маси. Ако почнете да викате на помощ санитарите, ще ги застреляме. Ако се обадите в полицията, те ще уважат нашите карти за самоличност и ще правят това, което им кажем. — Сийграм млъкна и изви устни в самодоволна усмивка. — Така че, докторе, избирайте.

Коплин лежеше по гръб в леглото; лицето му беше бяло като възглавницата зад главата му, но очите му бяха учудващо ясни.

— Ще изпреваря въпроса ви — заговори той с нисък, хриплив глас, — чувствам се ужасно. И това е самата истина. Само не ми казвайте, че изглеждам добре. Защото това ще е огромна лъжа.

Сийграм издърпа стол до леглото и се усмихна.

— Не разполагаме с много време, Сид, затова, ако си в състояние, да минем направо на въпроса.

Коплин кимна към маркучите, свързани с ръката му.

— Тия опиати замъгляват съзнанието ми, но ще говоря, доколкото ми позволяват силите.

Донър кимна.

— Дойдохме да чуем отговора, струващ милиарди долари.

— Намерих следи от бизаний, ако за това питате.

— Наистина ли си намерил?! Сигурен ли си?

— Пробите ми на терена бяха без капка насилване на въображението — точни като лабораторни изследвания, но аз съм деветдесет процента сигурен, че това е бизаний.

— Слава богу! — въздъхна Сийграм. — Успя ли да направиш количествен анализ?

— Да.

— Колко... колко килограма бизаний според теб могат да се изкопаят от планината Бедная.

— С повече късмет може би една чаена лъжичка.

В първия момент Сийграм не схвана добре думите му, но после ги проумя. Донър седеше със застинало, безизразно лице, здраво вкопчил ръце в облегалките на стола.

— Една чаена лъжичка — унило прошепна Сийграм. — Сигурен ли си?

— Непрекъснато ме питаш дали съм сигурен. — Бялото лице на Коплин почервения от негодувание. — Ако не ми вярваш, прати някой друг там, на майната си.

— Успокой се. — Донър сложи ръка на рамото на Коплин. — Нова земя беше единствената ни надежда. Ти пострада много повече, отколкото имахме правото да очакваме. Ние сме ти благодарни, Сид, сърдечно благодарни.

— Все още не са изгубени всички надежди — прошепна Коплин и притвори клепачи.

Сийграм не го чу добре и се наведе към него.

— Какво каза, Сид?

— Още не сте изгубили всичко. Там е имало бизаний.

Донър се премести по-наблизо.

— Какво искаш да кажеш с това, че е имало.

— Вече няма... изкопали са го...

— Натъкнах се на остатъци на склона на планината. — Коплин се поколеба за миг. — Когато почнах да копая...

— Да не искаш да кажеш, че някой друг вече е изкопал бизаний от планината Бедная? — с недоумение попита Сийграм.

— Да.

— Мили боже! — изстена Донър. — И руснаците са по същата следа.

— Не... не...

Сийграм доближи ухо до устните на Коплин.

— Не са руснаците...

Сийграм и Донър си размениха смутени погледи.

Коплин немощно хвана ръката на Сийграм.

— Колорадците...

После той затвори очи и изпадна в безсъзнание.

Двамата мъже тръгнаха през паркинга под воя на далечна сирена.

— Според теб какво искаше да каже Коплин? — попита Донър.

— Не стана ясно — отвърна разсеян Сийграм. — Изобщо не стана ясно.

8.

— Какво толкова е станало, та ме будиш в почивния ми ден? — изропта Превлов.

Без да дочака отговор, той отвори вратата и въведе Марганин в апартамента. Превлов носеше копринено японско кимоно. Лицето му беше бледо и изморено.

Докато следваше Превлов през хола за към кухнята, Марганин с професионално око обходи мебелировката, без да пропусне нито една подробност. За човек, който живееше в малка казармена стая метър и осемдесет на два и петдесет, обзавеждането, просторът на апартамента му изглеждаха като летния дворец на Петър Велики. Какво ли нямаше в него: кристални полилеи, тапети от тавана до пода, френски мебели. Погледът му не пропусна да види и две чаши до преполовена бутилка „Шартрьоз“ върху полицата над камината, както и чифт женски обувки на пода под дивана. По всичко личеше, че бяха скъпи, западно производство. Той прибра с длан падналия кичур коса и се улови, че се заглежда в затворената врата на спалнята. Дамата положително беше изключително красива. Капитан Превлов имаше високи стандарти.

Превлов отвори хладилника и извади кана с доматен сок.

— Ще пийнете ли чаша?

Марганин поклати глава.

— Сместиш ли го с подходящи съставки — измънка Превлов, — както правят американците, получаваш превъзходен лек против махмурлук. — Той отпи от сока и направи гримаса. — И така, какво има?

— КГБ получил съобщение от един от неговите агенти във Вашингтон снощи. Те не могли да схванат смисъла и се надяват, че ние можем да хвърлим някаква светлина по въпроса.

Лицето на Марганин пламна. Широкият колан на кимоно на Превлов се бе разхлабил и се видя, че отдолу той е чисто гол.

— Много добре — въздъхна Превлов. — Продължавайте.

— Съобщението гласи: Проява на внезапен интерес на американците към събиране на скали. Свръхсекретна операция под

кодово название „Сицилиански проект“.

Превлов го погледна над чашата си с „Блъди Мери“.

— Що за глупост е това? — Той допи коктейла на един дъх и я тресна на плота на мивката. — Нима нашият прославен братски комитет по разузнаването, КГБ, се е превърнал в дом на глупаци? — Гласът му беше безчувствен, обиграният глас на длъжностното лице Превлов — студен, лишен от всякаква интонация, само леко раздразнен от досада. — Ами вие, лейтенант? Защо ме безпокоите с тази детска гатанка в този час? Не можахте ли да почакате до утре сутринта, когато ще съм в кабинета си?

— Ами аз... аз реших, че е важно — запъна се Марганин.

— Естествено — иронично се усмихна Превлов. — Всеки път щом КГБ подсвирне, и хората скачат. Мен обаче определени заплахи не ме вълнуват. Факти, уважаеми лейтенант, факти трябва. Според вас, какво му е толкова важното на този Сицилиански проект?

— Струва ми се, че събирането на скали има връзка със случая в Нова земя.

Минаха може би двадесетина секунди, преди Превлов да заговори.

— Възможно е, много е възможно. И все пак не можем да сме сигурни, че има връзка.

— Аз... аз само си помислих...

— Моля, оставете мисленето на мен, лейтенант. — Той стегна колана на кимоното си. — А сега, ако свършихте с вашия лекомислен лов на вещици, аз бих искал да си легна отново.

— Ами ако американците търсят нещо...

— Добре, но какво? — невъзмутимо попита Превлов. — Кой ще е този толкова ценен за тях минерал, че трябва да го търсят в земята на неприятелска държава?

Марганин сви рамене.

— Отговорете на този въпрос и ще имате ключа. — Тонът на Превлов стана малко по-твърд. — Дотогава ще чакам и аз. Всеки селяндур може да задава глупави въпроси.

Лицето на Марганин отново пламна.

— Понякога американците имат скрити подтекстове в кодовите си названия.

— Да — отвърна Превлов с подигравателна тържественост, — те са специалисти в рекламите.

Марганин пристъпи напред.

— Аз проверих американските идиоми, които се отнасят до Сицилия и най-често срещаните са свързани с група хулигани и бандити.

— Ако си бяхте научили добре урока... — прозя се Превлов, — щяхте да знаете, че тя се нарича Мафия.

— Има също и един ансамбъл, който се нарича „Сицилианските ками“.

Превлов изгледа Марганин с леден поглед.

— Освен това в Уисконсин има един едър производител на консервирани храни, който произвежда сицилианско олио за салата.

— Достатъчно! — прекъсна го Превлов с вдигната ръка. — Сега пък и олио за салата! Никак не ми е до такива глупости толкова рано сутрин. — Той подкани с жест Марганин към външната врата. — Надявам се, че си имате друга работа в службата, която е по-стимулираща от събирането на скали.

В хола той спря пред масичка, върху която лежеше шахматна дъска от слонова кост и премести една от фигурите.

— Играете ли шах, лейтенант?

Марганин поклати глава.

— Отдавна престанах. Играх навремето, когато бях кадет във Военноморската академия.

— Говори ли ви нещо името Исак Болеславски?

— Не, сър.

— Исак Болеславски беше един от най-големите шахматисти — поясни Превлов с тон на учител. — Той е измислил множество знаменити варианти на тази игра. Един от тях е „Сицилианска защита“. — Той неочаквано подхвърли черния цар към Марганин, който сръчно го улови. — Опияняваща игра е шахът. Не е лошо да си я опресните.

Превлов отиде до вратата на спалнята и я отвори. После се обърна и се усмихна едва-едва на Марганин.

— А сега ме извинете. Можете да си тръгвате. Приятен ден, лейтенант.

Марганин излезе и веднага свърна към задния двор на постройката. Вратата на гаража беше заключена. Той се огледа крадешком наоколо, после удари страничния прозорец с юмрук и го счупи. След като внимателно извади няколко парчета от разбитото стъкло, той провря ръка и отвори отвътре прозореца. Хвърли още един поглед по алеята, покатери се на перваза и скочи в гаража.

До оранжевата ланча на Превлов беше паркиран американски форд седан. Марганин бързо огледа двете коли и запомни регистрационния номер на форда на посолството. За да изглежда взломът като дело на крадец, той свали чистачките — кражбата на които беше национално развлечение в Съветския съюз — после отвори вратата на гаража отвътре и излезе.

Забърза обратно към пътната врата и отиде на спирката да чака тролейбуса, който дойде само след три минути. Плати на шофьора, настани се на една седалка и се загледа през прозореца. След малко по лицето му заигра усмивка. Това беше най-оползотворената му сутрин.

Сицилианският проект мина на по-заден план.

ВТОРА ЧАСТ КОЛОРАДЦИТЕ

9.

Август 1987

Мел Донър извърши обичайната проверка за подслушвателно устройство в стаята и включи магнетофона.

— Това е проба за силата на гласа. — Говореше без никаква интонация. — Едно, две, три — продължи той, докато настройваше тона и височината на звука, после кимна на Сийграм.

— Готови сме, Сид — вежливо заговори Сийграм. — Каж ми, като се умориш и ще продължим утре.

Болничното легло беше повдигнато така, че Сид Коплин седеше почти изправен. Състоянието на минералога се бе подобрило значително от последната им среща. Лицето беше възвърнало цвета си, а очите му изглеждаха съвсем бистри. Единствено бинтът, омотан около плешивата му глава, издаваше, че е ранен.

— Мога да говоря до среднощ — каза той. — Готов съм на всичко, само и само да облекча скуката. Мразя болниците. Всички сестри имат ледени ръце, цветовете на проклетия телевизор непрекъснато се променят.

Сийграм се усмихна и постави микрофона в скута на Коплин.

— Хайде да започнем с отпътуването ти от Норвегия.

— Мина безпрепятствено — подхвана Коплин. — Както бе уговорено, цели двеста морски мили до Нова земя платноходът ми бе теглен от норвежкия риболовен кораб „Годхавън“. После капитанът нагости обилно с печено еленово месо, гарнирано със сос от козе сирене обречения на неизвестността човек, и му даде за из път щедро количество скандинавска ракия, накрая откачи буксира и пусна моя милост да продължи по живо, по здраво по Баренцово море.

— Имаше ли проблеми с времето?

— Никакви. Вашите метеорологични прогнози излязоха абсолютно верни. Беше по-студено от левия тестикул на полярна мечка, но иначе през цялото пътуване имах попътен вятър. — Коплин млькна и се почеса по носа. — Прелестен беше този малък ветроход, с който ме снабдиха вашите норвежки приятели. Спасиха ли го?

Сийграм поклати глава.

— Не съм проверил, но знам, че трябваше да бъде унищожен. В никакъв случай не биваше да бъде качен на борда на изследователския кораб на НЮМА, а и не можеше да бъде оставен да се носи по течението, та да се изпречи на пътя на някой съветски кораб, нали разбираш.

Коплин тъжно кимна.

— Много жалко. Доста се бях привързал към него.

— Продължавай нататък, ако обичаш.

— Пристигнах на северния остров на Нова земя на другия ден късно следобед. Бях на щурвала повече от четирийсет часа, като ту придремах, ту се сепвах, но по едно време почувствах, че вече не мога да си държа очите отворени. Слава богу, че имах ракийка. Само след няколко глътки стомахът ми пламваше като буен горски пожар и аз мигом се ококорвах.

— Срещна ли някакви други кораби?

— Не, хоризонтът беше съвсем чист — отвърна Коплин и продължи: — Отначало брегът ми се стори една безкрайна верига от стръмни скали. Реших, че няма смисъл да се опитвам да акостирам — беше почнало да се стъмва. Затова се насочих обратно в открито море, застанах на дрейф и си откраднах няколко часа сън. На заранта поех покрай скалите и най-сетне зърнах малко закътано заливче, пуснах спомагателния дизелов двигател и навлязох в залива.

— Къде нощува, на платнохода ли?

— Да, цели дванайсет нощи. На ден правех по два, понякога и по три проучвателни маршрута на ски, а привечер се връщах в уютната каюта, приготвях си топла храна и го удрях на сън.

— И през това време не срещна никого, така ли?

— Внимавах да не ме забележат от площадката за управляеми ракети „Келва“ и от караулката край Кама. До последния ден на мисията си не видях и следа от руснаци.

— Кой те откри?

— Един руски часовей. Изглежда, кучето му беше попаднало на моя дияр и надушило миризмата ми. И нищо чудно! Не бях се къпал почти три седмици.

Сийграм се усмихна. Донър се отнасяше към разпитването похладнокръвно и по-нетърпеливо.

— Да се върнем към проучвателните ти маршрути. Какво откри?

— Не можех да обходя целия остров на ски, затова съсредоточих вниманието си върху предполагаемите райони, отбелязани точно на разпечатките от сателитния компютър. — Той се загледа в тавана. — Северният остров, откъснатите крайни части от Уралските и Югорските планински вериги, няколко хълмисти равнини, плата и високи хълмове — райони, повечето от които са покрити с вечен сняг. Силните ветрове там почти не стихват. Минусовите температури там бяха убийствени. Освен скален мъх друга растителност не открих. Ако е имало някакви топлокръвни животни, те са били уединени някъде.

— Говори повече за проучванията си — прекъсна го Донър — и спести пътеписите си за друг път.

— Просто излагам съществените неща. — Коплин хвърли неодобрителен поглед към Донър. Гласът му стана леден. — Възможно ли е да продължа, без да бъда прекъсван?

— Разбира се — каза Сийграм и премести стола си между леглото и Донър. — Това е твоя игра, Сид. Ние ще играем по твоите правила.

— Благодаря. — Коплин се намести по-удобно. — От географска гледна точка островът е доста интересен. Описанието на разломите и възседите на скалите, които някога са представлявали седименти, образувани под някогашно море, може да изпълни няколко тома. Докато от минераложка гледна точка, магмената парагенеза е бедна.

— Би ли го казал с прости думи?

Коплин се ухили.

— Произходът и находището на даден минерал се нарича парагенеза. Магмата, от друга страна, е източникът на цялата материя. Това е течна скална маса, нагрятата при високо налягане, която се е втвърдила и е образувала вулканична скала, позната може би повече като базалт или гранит.

— Смайващо! — бездушно се обади Донър. — С една дума, искаш да кажеш, че на Нова земя няма никакви минерали.

— Ти си изненадващо схватлив, уважаеми Донър — отвърна му Коплин.

— Добре, а как откри следи от бизаний? — попита Сийграм.

— Това стана на тринаisetия ден, когато проучвах склона на Бедная и се натъкнах на рудна шлага.

— Рудна шлака ли?

— Беше заобиколена от купчини скали, извадени при разкопки на минна шахта. Тъкмо сред тази шлака се оказа, че има остатъци от бизаниева руда.

Лицата на двамата му събеседници се опънаха.

— Входът на шахтата беше умело прикрит — продължи Коплин. — Отне ми почти цял следобед, докато установя на кой склон се намира.

— Един момент, Сид. — Сийграм сложи ръка върху ръката на Коплин. — Според теб входът на рудника е бил съзнателно замаскиран, така ли?

— Стар испански трик. Входът беше запълнен до нивото на естествения наклон на хълма.

— Шлаката не трябва ли да е на една линия с входа? — попита Донър.

— При нормални обстоятелства, да. Но в случая те са оставили празно място над сто метра встрани, отделено от плавен свод, който повтаря формата на планинския склон по посока запад.

— Но нали си открил входа? — настояваше Донър.

— Релсите и връзките за вагонетките бяха махнати, а коловозът покрит, но аз успях да проследя очертанието му, като се отдалечих на близо километър и половина и огледах планинския склон с бинокъл. От разстояние се вижда ясно всичко онова, което на място убягва от погледа. Това ме улесни да определя местонахождението на рудника.

— Кой ще си прави труда да замаскира изоставена мина в Арктика? — Сийграм зададе въпроса, без да има предвид някого. — Не виждам в това нито някакъв метод, нито логика.

— Ти си наполовина прав, Джийн. Логиката, опасявам се, остава загадка, но методът е бил спазен брилянтно от професионалисти — колорадци. — Последната дума бе произнесена бавно, почти с благоговение. — Именно те са мъжете, които са изкопали мината в планината Бедная. Мъже, които са знаели как да разчистват скали, да взривяват, да промиват, да сондират — корнуолци, ирландци, германци и шведи. Не руснаци, а мъже, емигрирали в Съединените щати и станали легендарни пробивачи в колорадските скали. Кой знае как са се озовали на снежните склонове на планината Бедная, но тези мъже са

били там, изкопали са бизания, а после са изчезнали в арктическия мрак.

По лицето на Сийграм се изписа израз на пълно недоумение. Той се обърна към Донър и видя същото изражение и по неговото лице.

— Звучи налудничаво, абсолютно налудничаво.

— Налудничаво ли? — повтори Коплин. — Може би, но не помалко вярно.

— Ти като че ли си доста сигурен — измърмори Донър.

— Напълно. Загубих вещественото доказателство, докато ме преследваше патрулиращият войник. Имате единствено думата ми за това, но защо се усъмнявате в нея? Като учен аз само докладвам фактите, нямам никакви потайни мотиви да говоря лъжи. Така че, на ваше място, господа, просто бих приел тази дума за искрена.

— Както вече казах, играта е твоя — едва се усмихна Сийграм.

— Спомена нещо за веществено доказателство. — Донър беше спокоен и съвършено делови.

— След като проникнах в минната шахта — между другото халтавата скала се разтроши в ръцете ми, та трябваше да прокопая близо еднометров тунел — първото нещо, в което ударих главата си в тъмнината, беше вече на вагонетка. След четвъртото ми драсване на кибритена клечка пламъкът освети две стари газени лампи. И в двете беше останала газ и след три опита успях да ги запаля. — Избледнелите сини очи на Коплин като че ли се вторачиха в нещо отвъд стената на болничната стая. — Гледката, която оживя на светлината от лампите, беше потресаваща: рудничарски инструменти, подредени прилежно на местата им, празни вагонетки върху ръждясали релси, къртачни съоръжения, готови да атакуват скалата — все едно че мината чакаше следващата смяна да отдели рудата и да разтовари шлаката на буницето.

— Остана ли с впечатлението, че мината е била изоставена набързо?

— Съвсем не. Всичко си беше на място. Наровете в едно странично помещение бяха оправени, кухнята беше почистена, всички домакински съдове си стояха на лавиците. Дори мулетата, използвани да теглят вагонетките, са били отведени в работното помещение и предвидливо застреляни — в средата на черепа на всяко имаше по една

малка кръгла дупка. Не, напротив, напускането на мината е било добре обмислено.

— Още не си ни казал по какво съдиш, че това са били колорадци — равнодушно продължи да разпитва Донър.

— Тъкмо стигнах и до това. — Коплин оправи възглавницата си и внимателно се обърна на една страна. — Разпознавателните белези бяха налице, естествено. По-тежките съоръжения все още носеха търговската марка на производителя. Вагонетките са били изработени в чугунолеярната „Гътри и синове“ в Пуебло, Колорадо, пробивните съоръжения бяха от ковашка и металообработваща фирма „Тор“, Денвър, а върху по-малките сечива личаха издълбани имената на различни ковачи, които са ги майсторили. Повечето от тях бяха от Сентръл Сити и Айдахо Спрингс — двата рудодобивни града в Колорадо.

Сийграм се облегна назад в стола си.

— Може руснаците да са купили съоръженията в Колорадо и да са ги закарали на острова.

— Не е изключено — отвърна Коплин. — Само че има още няколко подробности, които пак водят към Колорадо.

— Какви например?

— Едната е трупът върху нара.

— Труп ли? — Сийграм присви очи.

— Да, труп с рижа коса и рижа брада — нехайно поясни Коплин. — Добре запазен поради минусовата температура. Най-любопитното беше краткото посвещение, издълбано в дървото над подпорите на нара. То гласеше на английски, пропуснах да кажа — „Тук почива Джейк Хобарт, роден през 1874 година. Страхотно добър човек, който загина в снежна буря на 10 февруари 1912 година“.

Сийграм стана и закрачи край леглото.

— Име. Това поне е първа крачка. — Той се спря и погледна Коплин. — Бяха ли оставени някакви лични вещи?

— Не, липсваше всякакво облекло. Странното беше, че етикетите на всички хранителни консерви бяха френски. А по земята се търкаляха около петдесет опаковки от тютюн. Последният детайл от мозайката обаче, детайлът, който безпогрешно разкриваше връзката с колорадците, беше пожълтял вестник „Роки Маунтин Нюз“ с дата 17

ноември 1911 година. Тъкмо тази част от веществените доказателства загубих.

Сийграм извади пакет цигари и изтръска една от него. Донър му поднесе огън от запалка и Сийграм му благодари с кимване.

— Значи има вероятност руснаците да не притежават бизаний — каза той.

— Трябва да добавя още нещо — спокойно продължи Коплин. — Горната дясна част на страница трета на вестника беше внимателно изрязана. Това може и нищо да не означава, но все пак една проверка в архива на редакцията би довела до някаква следа.

— Може би. — Сийграм замислен гледаше Коплин. — Благодарение на теб вече имаме план на действие.

Донър потвърди с глава.

— Ще резервирам място за следващия полет до Денвър. Ако имаме късмет, може и да се върна с няколко отговора.

— Първо иди в редакцията на вестника, после се опитай да научиш нещо за Джейк Хобарт. Аз пък ще проверя тук старите военни досиета. Освен това свържи се и с някой местен експерт по минното дело в Западните щати и разпитай за производителите, които ни изреди Сид. Колкото и да е невероятно, все някой от тях може още да е в този бизнес.

Сийграм се изправи на крака и се обърна към Коплин.

— Толкова много сме ти задължени, че не знам как ще ти се отплатим — тихо рече той.

— По моему ония някогашни миньори са изкопали от недрата на проклетата планина близо половин тон богата на бизаний руда — рече Коплин и потърка небръснатата си от месец брада. — И тази руда сигурно е тайно складирана някъде по света. Или пък, ако не е излязла на бял свят от 1912 година насам, може и да се е затрила нейде завинаги. В случай обаче, че я откриете, или по-скоро, когато я откриете, изразете благодарността си, като ми изпратите малък образец за колекцията ми.

— Считай го за сторено.

— А докато си вършите работата, постарайте се да намерите адреса на мъжа, който спаси живота ми. Искам да му изпратя каса хубаво вино. Той се казва Дърк Пит.

— Сигурно имаш предвид доктора, който те е оперирал на борда на изследователския кораб.

— Имам предвид мъжа, който застреля съветския часовей и кучето му, а после ме изведе от острова.

Донър и Сийграм си размениха втрещени погледи.

Пръв се съвзе Донър.

— Застрелял е съветски часовей?! — Изрече го повече като констатация, отколкото като въпрос. — Божичко, това оплесква плановете ни!

— Но това е невъзможно! — успя най-сетне да смотолени и Сийграм. — Когато си се срещнал с кораба на НЮМА, ти си бил сам.

— Кой ти каза?

— Ами... никой. Ние така предположихме...

— Аз да не съм супермен — рече подигравателно Коплин. — Часовейт тръгна по следите ми, приближи се на около двеста метра и стреля в мен два пъти. Съвсем не бях в състояние да надтичам едно куче, а после да измина с ветроход над петдесет мили в открито море.

— А откъде се взе този Дърк Пит?

— Нямам никаква представа. Часовейт вече ме влачеше към началника на караулното, когато изведнъж насред фъртуната изникна Пит, също като някой отмъстителен северен бог, и спокойно, сякаш вършеше това всеки ден преди закуска, застреля първо кучето, после войника, без да отрони дума.

— Сега руснаците ще използват случая за пропаганда — изнедоволства Донър.

— Как, след като нямаше никакви свидетели? — запита Коплин. — Войникът и кучето му сигурно са вече на метър и половина под снега, я ги намерят, я не. Но и да ги намерят, какво от това? Кой може да докаже нещо? И двамата се паникьосват за едното нищо.

— Онзи човек се е подложил на страхотен риск — отбеляза Сийграм.

— И добре че го направи — измърмори Коплин. — Иначе, вместо сега да лежа в безопасност на топло в стерилно болнично легло, щях да лежа в стерилен руски затвор, където щях да издам не само всичко за секцията „Мета“ и бизания, ами и майчиното си мляко.

— Напълно си прав — призна Донър.

— Опиши ми този човек — настоя Сийграм. — Лице, телосложение, облекло — всичко, което си спомняш.

Коплин започна да го описва. За някои неща обрисовката му беше по-схематична, но за други бе съхранил в паметта си забележително точни подробности.

— Разговаря ли с него по време на пътуването ви с изследователския кораб?

— Не бях в състояние. Загубих съзнание още щом ме вдигна на ръце, и дойдох на себе си едва във Вашингтон, в болницата.

Донър направи знак на Сийграм.

— Трябва бързо да издирим този човек, хайде.

Сийграм кимна.

— Аз започвам с адмирал Сандекър. Пит трябва да има нещо общо с изследователския кораб. Може би някой от НЮМА го познава.

— Много ми е любопитно да разбера доколко знае той — каза Донър с поглед, забит в пода.

Сийграм не каза нищо. Беше се унесъл в мисли за един призрачен образ на покрит със сняг остров в Арктика. Дърк Пит. Той повтори името наум. Странно, но като че ли му беше познато.

10.

В дванайсет и десет след полунощ телефонът иззвъня. Сандекър отвори едното си око и го вторачи с убийствен поглед в апарата. Най-накрая се предаде и на осмото позвъняване вдигна слушалката.

— Да, кажете.

— На телефона е Джийн Сийграм, адмирале. Събудих ли ви?

— О, съвсем не — прозя се Сандекър, — никога не си лягам, преди да съм написал пет глави от автобиографията си, преди да съм обрал поне два магазина за алкохол и преди да съм похитил съпругата на някой колега. И тъй, какво има, Сийграм?

— Изникна още нещо.

— А, не! Повече няма да застрашавам живота на моите хора и на кораба, като избавям вашите агенти от вражеска територия. — Той натърти на думата „вражеска“ така, сякаш страната беше във война.

— Съвсем не става дума за това.

— А за какво тогава?

— Нужни са ми сведения за един човек.

— И защо на мен се обаждате в глуха доба?

— Реших, че може и да го познавате.

— Как се казва?

— Пит, Дърк. Фамилията му е Пит, вероятно се пише с едно „т“.

— Ще ми кажете ли ей тъй, само за да задоволите любопитството на старец като мен, какво ви кара да мислите, че го познавам?

— Нямам доказателства, но съм сигурен, че е свързан по някакъв начин с НЮМА.

— Моите подчинени са над две хиляди души. Мога ли да помня имената на всички?

— Бихте ли проверили за такъв човек? Налага се да говоря с него.

— Сийграм — раздразнен измърмори Сандекър, — вие сте нещо повече от нетърпим зъбобол. Не ви ли дойде наум да се обадите на моя завеждащ „Личен състав“ в редовното му работно време?

— Моите извинения — рече Сийграм, — но понеже работих до късно, та...

— Добре, ако открия въпросната личност, ще му кажа да ви се обади.

— Ще ви бъда много признателен. — Тонът на Сийграм продължаваше да е хладен. — Между другото, мъжът, когото нашите хора спасиха в Баренцово море, се възстановява бързо. Хирургът на „Първи опит“ се е справил великолепно с изваждането на куршумите.

— Коплин, тъй ли се казва раненият?

— Да. След няколко дни ще бъде вече на крак.

— Положението е било на косъм, Сийграм. Ако руснаците ни бяха надушили, сега щяхме да си имаме големи неприятности.

— Не знам какво да кажа — безпомощно отвърна Сийграм.

— Кажете просто едно „лека нощ“ и ме оставете да си доспя — изръмжа Сандекър. — Но преди това да ви попитам, като какъв се явява въпросният Пит в този епизод?

— Коплин тъкмо е бил заловен от руски часовой, когато този човек изникнал от виелицата и застрелял часовоя, а после превозил Коплин през петдесет мили бурно море, да не говорим, че също така му почистил раните и по някакъв начин го качил на борда на вашия изследователски кораб, където го предал в ръцете на хирурга.

— И какво смятате да предприемете, когато го откриете?

— Това ще си остане между Пит и мен.

— Разбирам — рече Сандекър. — Е, лека нощ, господин Сийграм.

— Благодаря ви, господин адмирал. Дочуване.

Сандекър затвори телефона и остана известно време до апарата с недоумяващ израз на лицето. „Убил руски часовой и спасил американски агент. Дърк Пит... Ах, ти, хитър кучи сине!“

11.

Ранният самолет на „Юнайтед“ кацна на летище „Стейпълтън“ в Денвър в осем сутринта. Мел Донър мина бързо през гишето за проверка на багажа, взе кола под наем и седна зад волана. Предстоеше му петнайсетминутен път до булевард „Уест Солфакс“ и редакцията на „Роки Маунтин Нюз“. Докато следваше автомобилното движение по посока запад, погледът му се местеше от предното стъкло към пътната карта на града, разгъната на седалката до него.

Донър за първи път идваше в Денвър и почти го изненада лекият смог, който се стелеше над града. Очакваше да го посрещнат мръснокафяви и сиви облаци, присъщи на градове като Лос Анджелис и Ню Йорк, въпреки че Денвър винаги е извиквал в съзнанието му представа за град, трептящ от кристалночист въздух, сгушен в закрилническата сянка на величавите морави планини. Но дори и те го разочароваха; Денвър бе разположен в края на огромна равнина, отдалечен на най-малко седем километра от най-близката предпланина.

Донър паркира колата и тръгна към библиотеката на вестника. Момичето зад бюрото срещна погледа му през стъклата на очилата си и се усмихна дружелюбно, откривайки неравни зъби.

— Имате ли екземпляр на вашия вестник от 17 ноември 1911 година?

— О, толкова старо? — Тя изкриви устни. — Мога да ви предложа само фотокопие, оригиналите се намират в Държавния исторически архив.

— Искам да погледна само страница трета.

— Ако нямате нищо против да почакате петнайсетина минути, ще ида да потърся филмовата лента от тази дата и ще ви извадя копие на необходимата ви страница.

— Благодаря. Между другото, да имате случайно търговски справочник на Колорадо?

— Разбира се. — Тя се наведе под бюрото и постави книжката върху захабения гетинаксов плот.

Момичето изчезна, за да изпълни поръчката му, а Донър седна и започна да прелиства справочника. Не намери чугунолеярна „Гътри и синове“ в Пуебло. Отвори на буква „Г“. И там не откри ковашка и металообработваща фирма „Тор“ в Денвър. Наистина, заключи той в себе си, малка беше вероятността тези две фирми да продължават да съществуват след близо осем десетилетия.

Петнайсетте минути минаха, а момичето все още го нямаше и за да не бездейства, Донър нехайно продължи да прелиства справочника. С изключение на „Кодак“, „Мартин Мариета“ и „Гейтс Ръбър“ малко бяха другите фирми, за които бе чувал. Изведнъж застина на място. На буквата „Д“ погледът му попадна на „Дженсън и Тор“, метални изделия, Денвър. Той откъсна страницата, пхна я в джоба си и подхвърли справочника на плота на бюрото.

— Готово, господине — появи се момичето. — Дължите ми петдесет цента.

Донър плати и жадно хвърли поглед на заглавието в горния десен ъгъл на фотокопието на стария вестник. Материалът се отнасяше за нещастие в рудник.

— Ще ви свърши ли работа, господине? — попита момичето.

— Би трябвало — отвърна той, излизайки.

Заводът за метални изделия „Дженсън и Тор“ се намиреше между железопътното депо Бърлингтън-Север и реката Саут Плат. Представляваше огромна масивна постройка, която би загрозила всяка гледка, с изключение на тази, която я заобикаляше. Високи кранове в хангара местеха ръждясали тръби от една купчина на друга, трошачката удряше с такъв непоносим грохот, че проглушаваше ушите. Отстрани се издигаше административната сграда с шумоизолиращи бетонни стени и високи сводести прозорци.

Широкоплещест администратор с приятно лице го поведе по коридор с мъхнат килим към просторен кабинет, облицован с ламперия. Карл Дженсън младши стана от писалището си и се ръкува с Донър. Беше млад човек, не повече от двацет и осем годишен, с дълга коса, малки мустачки, облечен в костюм от шотландско каре. Изглеждаше досущ като възпитаник на престижен университет. Донър не можеше да си го представи като някакъв друг.

— Благодаря ви, че отделихте време да се срещнете с мен, господин Дженсън.

Младият човек се усмихна предпазливо.

— Реших, че е нещо важно. Високопоставена личност от средите на Вашингтон... Как бих могъл да откажа?

— Както ви споменах по телефона, интересуват ме някои архивни документи.

Усмивката на Дженсън се прибра.

— Надявам се, не сте от Отдела за държавните приходи.

Донър поклати глава.

— Съвсем не. Интересът на правителството е чисто исторически. Ако все още ги съхранявате, бих желал да проверя отчетите за продажбите ви за месеците от юли до ноември 1911 година.

— Будалките ли ме? — засмя се Дженсън.

— Повярвайте ми, говоря най-сериозно.

Дженсън го гледаше равнодушно.

— Сигурен ли сте, че тъкмо тази фирма търсите?

— Да — рязко отвърна Донър, — ако тя е потомък на ковашката и металообработващата фирма „Тор“.

— Тя беше на прадыдо ми — призна Дженсън. — Баща ми изплатил остатъка от заема и сменил името ѝ през 1942 година.

— Пазите ли старата документация?

Дженсън сви рамене.

— Не, отдавна я изхвърлихме. Ако трябваше да пазим всяка квитанция за продажба от основаването на фирмата през 1897 година от прадыдо ми, щеше да ни е необходим склад с размерите на стадиона „Бронко“.

Донър извади носна кърпа и попи ситните капчици пот по лицето си, после се отпусна на стола.

— Можете обаче да благодарите на Карл Дженсън старши — продължи Дженсън — за неговата предвидливост. Имаме цялата стара документация, записана на микрофилм.

— На микрофилм?

— Единственият начин да процедираме бързо. След всяка пета година ние филмираме всичко. Олицетворение на експедитивността — това сме ние.

Донър не можеше да повярва на късмета си.

— В такъв случай ще можете да ми представите документите за продажбите през последните месеци на 1911 година, така ли?

Дженсън не отговори, само се наведе над бюрото си и заговори по интеркома, после се облегна назад в стола си.

— Докато чакаме, мога ли да ви предложа чаша кафе, господин Донър?

— Предпочитам нещо с глътка алкохол.

— Типично за човек от големия град. — Дженсън стана и отиде до облицования с огледала бар шкаф, откъдето извади бутилка „Чивъс Регал“. — Денвър ще ви се стори доста еснафски град. Тук на барче в кабинет се гледа с неодобрение. Колегите ми в града са възприели обичая да черпят клиентите си с една голяма кока-кола и обилен обяд с виенски шницел. За радост на нашите почитаеми клиенти от други градове аз чиракувах на Медисън авеню.

Донър пое чашата и отпи.

Дженсън го изгледа одобрително и му наля втори път.

— Кажете ми, господин Донър, какво по-точно очаквате да откриете в тези документи?

— Нищо особено — отвърна Донър.

— Хайде, хайде. Правителството няма да прати човек на другия край на страната само за да опише точка по точка седемдесет и шест годишни протоколи за продажба.

— Правителството често борави с поверителните си материали по странен начин.

— Дори и с поверителни материали от 1911 година? — Дженсън заклати глава в недоумение. — Направо е смайващо.

— Ще ви кажа само, че ние се опитваме да разкрием отдавнашно престъпление, чийто извършител е купил съоръжения от вашия прадядо.

Дженсън се усмихна и любезно прие лъжата.

В кабинета влезе тъмнокосо момиче с дълга пола и ботуши. То хвърли съблазняващ поглед към Дженсън, остави фотокопии върху бюрото му и излезе.

Дженсън взе листа и прегледа съдържанието му.

— Изглежда, месеците от юни до ноември са били период на рецесия за моя праотец. Слабо са вървели продажбите тогава. Нещо по-специално ли ви интересува, господин Донър?

— Миньорските съоръжения.

— Така, това трябва да са пробивни машини. Поръчани са на десети август и са получени от купувача на първи ноември. — Устните на Дженсън изведнъж се разтеглиха в усмивка. — Май ще изпаднете в смешно положение, господине.

— Не ви разбирам.

— Ами купувачът или, както уточнихте, престъпникът... — Дженсън млъкна, за да произведе ефект — е правителството на Съединените щати.

12.

Дирекцията на секцията „Мета“ беше забутана в една безлична стара сграда до двора на Военния корабостроителен завод във Вашингтон. Огромна табела с букви, олющени от двойната яростна атака на лятото — жегата и влагата, скромно представяше сградата като фирма за товарни коли и складове „Смит“.

Товарните площадки изглеждаха напълно достатъчни; на съответните места бяха струпани сандъци и щайги, а товарните камиони, паркирани в двора зад висока ограда и обърнати към автомобилното движение по Сюитланд Паркуей, по нищо не се различаваха от всяка друга товарна кола в движение. Само при повнимателно вглеждане би се забелязало, че това са стари, запуснати превозни средства без двигатели и потънали в прах, неизползвани кабинни. Гледката би стоплила душата на всеки филмов сценограф.

Джийн Сийграм прочете предложенията за покупки на недвижими имоти за монтиране на съоръженията за Сицилианския проект. Общо четирийсет и шест на брой. Най-много се предлагаха по северната канадска граница, следвани от тези по Атлантическото крайбрежие. Тихоокеанският бряг разполагаше с осем обекта, а по границата над Мексико и Мексиканския залив се предоставяха само четири. Сделките бяха минали гладко; във всяка от тях купувачът се представяше като пълномощник на Управлението по енергийни проучвания.

Нямаше причина да възникнат подозрения. Цялостният външен вид на съоръженията беше конструиран така, че да приличат на малки транслационни електростанции. Погледнати отвън, дори и най-бдителното око не би се усъмнило в тях.

Вече преглеждаше сметките по изграждането им, когато частният му телефон иззвъня.

— Сийграм слуша.

— Здравейте, господин Сийграм.

— Кой се обажда?

— Майор Макпатрик, от канцеларията на Военния архив. Помолихте ме да ви се обадя на този телефон, ако открия нещо за рудокопач на име Джейк Хобарт.

— О, да, извинете, нещо се бях разсеял.

Сийграм почти си представи как изглежда човека от другата страна на линията — под трийсет години, до такава степен го издаваше младежкия му глас и начинът, по който изяждаше някои срички. Вероятно до четирийсет и петата си годишнина щеше да стане генерал, при положение че си създаде необходимите връзки, докато завежда отдел в Пентагона.

— Какво ще ми кажете, господин майор?

— Открих въпросния човек. Цялото му име е Джейсън Кливланд Хобарт, роден на 23 януари 1874 година във Винтън, Айова.

— Е, поне годината съвпада.

— И професията — бил е рудокопач.

— Нещо друго?

— През май 1898 година се е записал в армията и е служил в Първи колорадски доброволен полк във Филипините.

— Колорадски ли казахте?

— Точно така, господине. — Макпатрик замълча и Сийграм чу в слушалката шум от прелистване на хартия. — Хобарт е имал чудесно военно досие. Бил е произведен в чин сержант, раняван е сериозно в битката с филипинските метежници и два пъти е бил награждаван с ордени за храброст.

— Кога се е уволнил?

— В ония години се е казвало „демобилизирал“ — поясни с гордост от познанията си Макпатрик. — Хобарт е напуснал армията през октомври 1901 година.

— Това ли ви е последното сведение за него?

— Не. Вдовицата му продължава да получава пенсия...

— Почакайте — прекъсна го Сийграм. — Жива ли е все още вдовицата му?

— Да. Тя всеки месец получава редовно като по часовник пенсия от петдесет долара и четирийсет цента.

— Тя трябва да е вече над деветдесет години. Не е ли малко необичайно да се плаща пенсия на вдовица на ветеран от Испанско-американската война? Че тия вдовици не са ли вече в гроба?

— О, не всички. Ние продължаваме да изплащаме стотици пенсии на вдовиците на загиналите в Гражданската война. Нито една от тях не е била родена, когато генерал Грант е превзел Ричмънд. Браковете между мили девойки и възрастни беззъби ветерани от Републиканската армия е било нещо обичайно в ония години.

— А пък аз мислех, че една вдовица има право на пенсия само ако съпругът ѝ е загинал по време на война.

— Това не е задължително — отвърна Макпатрик. — Правителството изплаща две категории пенсии. Едната е при смърт по време на служба, което, разбира се, включва смърт по време на битка, тежко заболяване или нараняване, получено по време на службата между определени дати, гласувани от Конгреса. Втората е при смърт след уволнение от армията. Ето вие например. Вие сте служили във флотата по време на Виетнамската война между датите, постановени специално за този военен конфликт. Това означава, че ако ви бутне камион, настоящата ви или която и да е бъдеща съпруга, ще получава малка пенсия в продължение на четирийсет години оттогава нататък.

— Ще отбележа това в завещанието си — вметна Сийграм, изпълнен с неприятното чувство, че досието му се намира там, където всеки канцеларски плъх в Пентагона може да има достъп до него. — Да се върнем към Хобарт.

— Ето че стигнахме до странно недоглеждане от страна на Военния архив.

— Недоглеждане ли?

— Да. Във военните формуляри на Хобарт е пропуснато да се впише повторното му постъпване в армията, а в същото време той се води „загинал в служба на родината“. Никъде не е упомената причината за смъртта му, само датата... 17 ноември 1911 година.

Сийграм изведнъж се изправи в стола си.

— Научих от достоверен източник, че Джейк Хобарт е починал като цивилен на 10 февруари 1911 година.

— Както вече ви казах, не е упомената причината за смъртта му, но ви уверявам, че Хобарт е починал като войник, а не като цивилен, на 17 ноември. В досието му има писмо с дата 25 юли 1912 година, подписано от Хенри Л. Стимсън, секретар на Военното министерство по времето на президента Тафт, с което той нарежда да бъде отпусната пълна вдовишка пенсия на вдовицата на сержант Джейсън Хобарт до

края на живота ѝ. Как Хобарт е привлякъл вниманието лично на военния секретар остава загадка, но пък не оставя почти никакво съмнение относно положението, което е заемал нашият човек. Само един прославен войник може да заслужи подобна привилегия, а не въглекопач.

— Той не е бил въглекопач — възрази Сийграм.

— Е добре де, какъвто и да е бил.

— Имате ли адреса на госпожа Хобарт?

— Да, тук е някъде. — Макпатрик се умълча за миг. — Госпожа Аделин Хобарт, Кале Арагън, 261-В, Лагуна Хилс, Калифорния. Тя е в един от онези благоустроени пансиони за стари хора по крайбрежието, близо до Лос Анджелис.

— Това ми е достатъчно — каза Сийграм. — Много благодаря за помощта ви, господин майор.

— Неприятно ми е да ви го кажа, господин Сийграм, но ми се струва, че в случая става дума за двама различни мъже.

— Може би сте прав — отвърна Сийграм. — Изглежда, съм попаднал на грешна следа.

— Ако мога с още нещо да ви помогна, моля, не се колебайте да ми се обадите.

— Обезателно — смънка Сийграм. — Още веднъж ви благодаря.

След като затвори телефона, Сийграм обгърна с ръце главата си и се отпусна в стола. Може би цели две минути остана така, без да помръдне. После сложи ръце върху бюрото и разтегли устни в широка, самодоволна усмивка.

Възможно е да са съществували двама различни мъже с едни и същи фамилни имена и година на раждане, които да са работили в един и същ щат и да са имали една и съща професия. Тази част от загадката може и да е съвпадение. Но не е съвпадение връзката, славната връзка, криеща огромен риск, но обещаваща огромен успех — 365 на 1 — която мистериозно свързва двамата мъже и ги слива в един — протоколираната смърт на Хобарт и старият вестник, намерен от Сид Коплин в планината Бедная в мината, носеха една и съща дата: 17 ноември 1911 година.

Той натисна бутона на интеркома за секретарката.

— Барбара, свържи ме с Мел Донър в Денвър, хотел „Браун Палас“.

— Какво съобщение да оставя, ако го няма?

— Предай да му кажат да ми се обади на частния телефон, когато се върне.

— Разбрано.

— И още нещо, резервирай ми място за първия утрешен самолет на „Юнайтед“ за Лос Анджелис.

— Да, сър.

Сийграм изключи апарата и се облегна замислен назад в стола. Аделин Хобарт, над деветдесетгодишна. Помоли се на Бога да не е изкуфяла.

13.

Донър рядко наемаше хотел в центъра на града. Предпочиташе по-скромната обстановка на някой мотел сред зеленина в покрайнините, но съображенията на Сийграм наблягаха на факта, че следователят ще получи по-лесно съдействие от местните хора, ако даде да се разбере, че е наел стая в най-стария и престижен хотел в града. Следовател. Повръщаше му се от тази дума. Ако преди пет години някой от неговите колеги професори в Южнокалифорнийския университет му беше казал, че докторатът му по физически науки ще го принуди да играе такава потайна роля, той щеше да се задави от смях. Сега обаче Донър не се смееше. Сицилианският проект беше от огромно жизнено значение за интересите на страната, за да рискува изтичане на сведения чрез външна помощ. Той и Сийграм бяха замислили и създали проекта със собствени сили и се бяха договорили сами да осъществят колкото се може по-голяма част от него.

Донър остави наетия под наем плимут на обслужващия паркинга, прекоси Тремънт Плейс и влезе през старомодната въртяща се врата на хотела в приятно обзаведеното фоайе. На рецепцията младият мустакат помощник-управител му подаде бележка без нищо повече от една усмивка. Донър я взе без нищо повече от едно „благодаря“ и се упъти към асансьора, за да се прибере в стаята си.

Той тръшна вратата след себе си, метна ключа от стаята и бележката със съобщението от Сийграм върху писалището и включи телевизора. Беше прекарал дълъг и изморителен ден, а организъмът му продължаваше да е настроен на вашингтонското часово време. Донър набра номера на „обслужване по стаите“ и си поръча вечеря в стаята, после изу обувките си, разхлаби вратовръзката си и се просна на леглото.

Може би за десети път започна да препрочита фотокопието на страницата от стария вестник. То щеше да е много занимателно четиво, ако, тъй да се каже, интересът на Донър беше насочен към рекламите за акордьори на пиана, електрически колани за херния и лекарства против загадъчни заболявания, както и към редакционни

бележки относно непоколебимостта на денвърската градска община да разчисти еди-коя си улица от греховни домове за забавления или любопитни кратки съобщения, разчитащи да накарат дамската читателска публика от началото на 1900-та година да ахва от оправдани страхотии.

СЪДЕБНОМЕДИЦИНСКА ХРОНИКА

Миналата седмица екипът на парижката морга е изпаднал в пълно недоумение при вида на гумена протеза за крак, изложена за разпознаване върху дисекционната маса. Трупът на елегантно облечена жена, на възраст около петдесет години бил намерен в Сена, но бил толкова разложен, че било трудно да остане цял. Левият крак обаче, ампутиран от бедрото надолу, бил заменен с изкусно направена гумена протеза, която лежала на масата с надеждата да помогне за разпознаването на притежателката ѝ.

Донър се усмихна на тази отколешна случка и прехвърли вниманието си към дясната горна част на страницата, към частта, за която Коплин им бе казал, че липсва от вестника, намерен от него в Нова земя.

ЗЛОПОЛУКА В РУДНИК

Трагедия, подобно на отмъстителен гняв, се разигра рано тази сутрин, когато динамитен взрив вдигна във въздуха една хлътнатина в рудника Литъл Ейнджъл край Сентръл Сити и затрупа деветимата мъже от първата смяна, включително известния и уважаван минен инженер Джошуа Хейс Брюстър.

Останалите без сили и сломени членове на спасителните отряди съобщиха, че вероятността някой от

мъжете да е останал жив, е изключена. Бъл Махони, храбрият ръководител на мината Сатан, положи огромни усилия да стигне до затрупаните мъже, но бе възпрян от водната бариера, наводнила догоре главната шахта.

„Няма съмнение, че горките хорица са вече пътници към оня свят“ — изрази мнението си пред новинарите на мястото на трагедията Махони. „Бликналата вода е достигнала близо две нива над мястото, където са работели. Те сигурно са се издавили като плъхове още преди да разберат какво ги е сполетяло.“

Смълчаната и опечалена тълпа, насъбрала се край входа на рудника, дълбоко жалееше от смразяващата вероятност, че това ще е първият случай, в който телата на загиналите няма да бъдат открити и извадени на „повърхността на мината“, за да бъдат погребани както подобава.

Знае се с положителност, че запечатаната от 1881 година мина е била отворена отново по настояване на господин Брюстър Литъл Ейнджъл. Негови приятели и колеги твърдят, как Брюстър често се хвалил, че с малко късмет и проявена твърдост щял да стане откривател на ценната руда, пропусната от онези, които първи са прокопали тази мина.

Когато намерихме в дома му господин Ърнст Блосър и го помолихме да коментира това твърдение, той каза: „Тази мина беше преследвана от нещастие още от деня, в който я разработих. Всичко, което открийме, беше къснискокачествена руда, която така и не се оползотвори“. Господин Блосър добави още: „Мисля, че Брюстър страшно много се е лъгал. Там никога не е имало показания за рудна жила. Учуден съм, че човек с неговия опит може да твърди подобно нещо“.

Последното разпространено съобщение в Сентръл Сити гласеше, че тъй като положението е оставено на вечната милост на Всевишния, дупката ще бъде запечатана като гробница и загиналите мъже вечно ще почиват в мрак

и никога повече няма да видят „повърхността на мината“ или слънцето.

Тъжният списък на мъжете, намерили смъртта си в това неописуемо бедствие, е както следва:

Джошуа Хейс Брюстър, Денвър

Алвин Коултър, Феърплей

Томас Прайс, Лийдвил

Чарлс П. Уидни, Крипъл Крийк

Върнън С. Хол, Денвър

Джон Колдуел, Сентръл Сити

Уолтър Шмид, Аспен

Уорнър Е. О'Деминг, Денвър

Джейсън К. Хобарт, Боулдър

Нека Бог да бди над тези смели труженици на планините.

Колкото пъти погледът на Донър се плъзгаше по копието на старото съобщение, винаги се връщаше на последното име от изброените загинали рудничари. Бавно, като в транс, той остави листа в скута си, вдигна слушалката и набра извънградски номер.

14.

— Един „Монте Кристо“! — възкликна доволен Хари Янг. — На драго сърце ще взема един „Монте Кристо“. Салатата с рокфор също е превъзходна. Но преди това искам едно мартини, много сухо и с лимон.

— Един сандвич „Монте Кристо“ и салата с рокфор. Да, господине — повтори младата сервитьорка и се наведе над масата, при което късата ѝ поличка се повдигна и откри белите ѝ пликчета. — А за вас, сър?

— И за мен същото — кимна Донър, — само че аз ще започна с „Манхатън“ с лед.

Янг проследи с поглед над очилата си сервитьорката, която забърза към кухнята.

— Защо не ми я подари някой за Коледа — усмихна се той.

Янг беше мършав, дребен мъж. През изминалите десетилетия сигурно са го наричали конте този стар глупак. А сега беше жизнен бонвиван, с подвижно лице и набито око за красотата. Седеше на масата в сепарето срещу Донър, облечен със син пуловер с висока яка и жакардово спортно сако.

— Господин Донър! — продължи той засмян. — Много ми е приятно, наистина. „Броукър“ е любимият ми ресторант. — Той обхвана с жест на ръката облицованите с орехово дърво стени и сепарета. — Знаете ли, навремето това беше банков трезор.

— Така и предположих, когато трябваше да вляза през петтонната врата.

— Не е лошо да идвате да вечеряте тук. Ще ви поднесат огромно плато със скариди за мезе. — Лицето му леко засия при тази мисъл.

— Ще го имам предвид следващия път.

— Е, сър. — Янг се втренчи в събеседника си. — Говорете.

— Искам да ви задам няколко въпроса.

Веждите на Янг щръкнаха над очилата му.

— О, господи! Вече наистина раздразнихте любопитството ми. Нали не сте от ФБР? По телефона ми казахте само, че сте от

Федералното правителство.

— Не съм нито от ФБР, нито от Отдела за държавните приходи. Работя в Министерството на социалните грижи. Задължението ми е да установявам достоверността на молбите за пенсия.

— Тогава с какво мога аз да ви помогна?

— В момента конкретната ми задача е да разследвам станалата преди седемдесет и шест години злополука в рудник, която е отнела живота на деветима мъже. Наследницата на една от жертвите е подала молба за пенсия. И аз съм тук, за да проверя валидността на молбата. Вашето име, господин Янг, ми бе препоръчано горещо от Държавния исторически архив като жива енциклопедия по минната история на западните щати.

— Малко преувеличено — отбеляза Янг, — но все пак съм поласкан да го чуя.

Поръчаните питиета дойдоха и двамата мъже потънаха в мълчание, докато отпиваха от чашите си. Междувременно Донър започна да разглежда снимките на колорадските крале на среброто през миналия век, окачени по стените. Очите на всеки един от тях излъчваха един и същ вторачен поглед, сякаш искаха да стопят фотообективите с подплатената си с богатство арогантност.

— Обяснете ми, господин Донър, как тъй човек подава молба за пенсия поради злополука, станала преди седемдесет и шест години?

— Изглежда, вдовицата не е получила всичко, което ѝ се е полагало — отвърна Донър, пързаяйки се върху пропукващ се лед. — Дъщеря ѝ настоява да ѝ бъде изплатено дължимото за изминалите години.

— Ясно — рече Янг. Той зарея поглед през масата, после нехайно взе да почуква с лъжицата ръба на чинията. — Кой по-точно от мъжете, загинали при злополуката в Литъл Ейнджъл, ви интересува?

— Моите поздравления — възкликна Донър и за да избегне отсрещния поглед, разгъна смутен салфетката си. — Много сте схватлив.

— Не е толкова сложно. Злополука в мина преди седемдесет и шест години. Загинали девет души. Може да става дума единствено за нещастieto в Литъл Ейнджъл.

— Името на мъжа е Брюстър.

Янг задържа още миг поглед в Донър, след това престана да удря в чинията и пусна лъжицата върху масата.

— Джошуа Хейс Брюстър — тихо заговори той. — Син на Уилям Бък Брюстър и Хети Мастърс, роден в Сидни, Небраска, на 4... или на 5 април 1878 година.

Донър отвори широко очи.

— Как е възможно да знаете всичко това?

— О, знам още повече — усмихна се Янг. — Минните инженери, или както ги наричаха тогава „Бригадата на ботушите с връзки“, беше едно доста затворено общество. Това беше една от малкото професии, в която синовете вървяха по пътя на бащите си, а също така и се женеха за сестрите или дъщерите на минни инженери.

— Да не би да ми кажете сега, че сте роднина на Джошуа Хейс Брюстър?

— Той ми беше чичо — захили се Янг.

Ледът се пропука и Донър цопна във водата.

— Май имате нужда от още едно питие, господин Донър. — Янг направи знак на сервитьорката да повтори поръчката. — Не е нужно да ви казвам, че той няма никаква дъщеря, която да настоява за пенсия, защото братът на майка ми почина като бездетен ерген.

— На лъжата краката са къси — рече Донър с тънка усмивка. — Съжалявам, задето ви притесних, като по най-глупав начин сам се притиснах в ъгъла.

— Бихте ли се изразили по-ясно?

— Предпочитам да не го правя.

— Значи наистина сте от правителството? — попита Янг.

Донър извади картата си за самоличност и му я показа.

— В такъв случай ще ми кажете ли защо разследвате моя отдавна починал чичо?

— Предпочитам да не ви отговоря — повтори Донър и добави: — Поне засега.

— Какво искате да знаете?

— Всичко, каквото можете да ми кажете за Джошуа Хейс Брюстър и за злополуката в Литъл Ейнджъл.

Питиетата дойдоха заедно със салатите. Донър призна, че подправената с рокфор салата беше превъзходна. Те започнаха да се хранят мълчаливо. Когато приключи с яденето, Янг избърса тънките си

бели мустачки, пое дълбоко въздух и се облегна назад на преградата на сепарето.

— Чичо ми беше типичен представител на мъжете, които разработваха мини в началото на хиляда и деветстотната година — белокож, пламенен човек от средната класа, който, като се изключеше дребния му ръст — малко над метър и петдесет, спокойно можеше да мине за онзи тип минни инженери, ярко описвани от романистите в ония дни като благовъзпитани, със здрави мишци, дръзки, готови да рискуват и се отличаваха с лъскавите ботуши, дългите бричове и широкополите си шапки.

— Вие го изкарахте като герой от стар сериен филм, който върви всяка събота сутрин по телевизията.

— Един измислен герой никога не може да служи за сравнение — отвърна Янг. — Днес, разбира се, тази област е силно развита, но един инженер, завършил образованието си в ония години, е трябвало да бъде жилав като скалата, която е разбивал, трябвало е също така да бъде и многостранно развит — да бъде едновременно и механик, и електротехник, и топограф, и металург, и геолог, и адвокат, и арбитър между стиснатата управа и мускулестите работници. Само такъв човек е можел да ръководи мина. Такъв човек беше и Джошуа Хейс Брюстър.

Донър мълчеше и бавно разклащаше питието в чашата си.

— След като чичо ми завършил Минно-геоложкия институт — продължи Янг — отишъл да практикува професията си в Клондайк, Австралия, а после и в Русия. През 1908 година се върнал в Скалистите планини и поел управлението на Сауър Рок и Бъфало — две мини в Лийдвил, притежание на група френски финансисти, които живеели в Париж и кракът им не бил стъпвал в Колорадо.

— Французи са притежавали минни участъци в Щатите?

— Да. Техният капитал навлязъл широко из целия Запад. Злато, сребро, едър рогат добитък, овце, недвижими имоти — във всичко това имали пръст и те.

— Какво е накарало Брюстър да отвори отново Литъл Ейнджъл?

— Историята сама по себе си е много странна — каза Янг. — Мината беше безплодна. Алабама Върюу, която е на около триста метра от нея, снесе два милиона долара в сребро, преди водата в долните нива да почне да изпреварва помпите. Това беше шахтата, която направи удар с висококачествена руда. Литъл Ейнджъл изобщо не

можеше да се сравни с нея. — Янг млъкна, за да отпие, а после се загледа в чашата така, сякаш виждаше някакъв размазан образ сред кубчетата лед. — Когато чичо ми разгласи намеренията си да отвори отново мината сред заинтересованите, хората, които го познаваха добре, се изумиха. Да, господин Донър, изумиха се. Защото Джошуа Хейс Брюстър беше предпазлив човек, човек, който изпипваше подробностите. Всяко негово движение биваше внимателно пресметнато в името на успеха. Той никога не залагаше на нещо, ако не беше напълно сигурен, че ще е в негова полза. Беше немислимо за човек като него да оповестява публично такъв лекомислен план. Затова и постъпката му се възприе като постъпка на луд човек.

— Вероятно е попаднал на следа, каквато другите са пропуснали. Янг поклати глава.

— Бях геолог повече от шейсет години, господин Донър, и то страхотно добър. Влизах да проуча Литъл Ейнджъл до наводнените нива, анализирах също и всеки достъпен сантиметър на Алабама Бъроу и ви казвам просто и недвусмислено — нито сега, нито през 1911 година е имало непочукната жила от сребро.

Сервитърката донесе сандвичите „Монте Кристо“ и прибра празните чинии от салатата.

— Да не би да намекувате, че чичо ви е полудял?

— Минавало ми е такава мисъл. В ония години не правеха диагнози за тумори в мозъка.

— Както и за нервните разстройства.

Янг погълна лакомо част от сандвича и пресуши втората си чаша мартини.

— Как е вашият „Монте Кристо“, господин Донър?

Донър насила преглътна залька си.

— Превъзходен. А вашият?

— Страхотно вкусен. Искате ли да чуете моята собствена теория? Не се старайте да бъдете любезен, можете да се присмеете без никакво притеснение, както направиха и другите, които я чуа.

— Обещавам, че няма да ви се присмея — каза Донър с напълно сериозен тон.

— Топнете си зальк от сандвича в конфитюра от грозде, господин Донър, става още по-вкусен. И така, както вече ви казах, чичо ми беше човек на най-малките подробности, който ревностно

съблюдаваше работата си, обкръжаващата го среда и завоеванията си. Пазя повечето от дневниците и бележниците му. Те изпълват почти всички лавици в кабинета ми. Само бележките му за мините Сауър Рок и Бъфало например обхващат петстотин двайсет и седем страници, изпълнени с точни схеми и сбит четлив почерк. Докато страниците в бележника му, озаглавен „Мината Литъл Ейнджъл“ са съвършено празни.

— Нима не е оставил нищо, свързано с Литъл Ейнджъл, дори и писмо?

Янг сви рамене и поклати глава.

— Вероятно не е имало какво да запише. Вероятно Джошуа Хейс Брюстър и екипът му от осем мъже са слезли в недрата на земята с намерението никога да не излязат оттам.

— Какво е вашето предположение?

— Колкото и нелепо да звучи — призна Янг, — но и мисъл за масово самоубийство е пронизвала ума ми. Дългите ми проучвания разкриха, че и деветимата мъже са били или ергени, или вдовци. Повечето са били странстващи самотници, които са обикаляли от едни разкопки на други и са търсели и най-малкия повод, за да поемат отново нанякъде, когато им е доскучавало или са се разочаровали от ръководителя или управата на мината. С напредването на възрастта, когато вече нямало да могат да работят в мините, малко неща са им оставали, за които да живеят.

— Но Джейсън Хобарт е имал съпруга — вметна Донър.

— Какво?! Сериозно? — Янг опули очи. — Никъде не е записано, че някой от тях е имал съпруга.

— Можете да ми вярвате.

— Велики боже! Ако чичо ми е знаел това, никога не би включил Хобарт в екипа си.

— Защо?

— Нима не разбирате, на него са му трябвали мъже, на които да вярва безрезервно, мъже, които да нямат близки приятели или роднини, за да няма кой да ги потърси, в случай че изчезнат.

— Пак не ми е ясно — рече Донър с равен тон.

— Казано по-просто, повторното отваряне на Литъл Ейнджъл и последвалата трагедия е било измама, претекст, заблуда. Аз съм убеден, че чичо ми е откачил. Как или какво е причинило душевното

му заболяване никога няма да се разбере. Характерът му коренно се беше променил, до такава степен, че направо стана друг човек.

— Шизофрения?

— Много точно. Промениха се и моралните му стойности, изчезнаха сърдечността и обичта към приятелите му. Когато бях по-млад, разговарях с хора, които го помнеха. Всички бяха единомисленици в едно: онзи Джошуа Хейс Брюстър, когото те познавах и обичах, беше умрял месеци преди злополуката в мината Литъл Ейнджъл.

— Не виждам каква връзка има това със заключението ви за заблуда.

— Независимо от умопомрачението му, чичо ми продължаваше да работи като минен инженер. Често в порядъка на минути можеше да определи дали дадена мина е доходоносна или не. Литъл Ейнджъл беше само камънак и той го знаеше. Никога не е имал намерение да търси там висококачествена руда. Нямам ни най-малка представа каква е била тази шмекерия, господин Донър, но в едно съм сигурен — реши ли някой да изпомпа водата от по-долните нива на старата шахта, няма да открие нито една човешка кост.

Донър допи коктейла си и погледна насмешливо Янг.

— Значи смятате, че деветимата мъже, които са влезли в мината, са избягали?

Янг се усмихна.

— Всъщност никой не ги е видял да влизат, господин Донър. Всички приеха, и с право, че те са загинали там, в черните води, тъй като никой не чу нищо повече за тях.

— Това не е достатъчно доказателство — възрази Донър.

— О, и още колко имам! — отвърна въодушевен Янг.

— Слушам ви.

— Първо: най-долната работна кухня на Литъл Ейнджъл се намираще на цели трийсет метра над средното ниво на водата. В най-лошия случай стените са пропускали умерено насъбраната на повърхността вода. Нивата на долната шахта вече са били наводнени с течение на годините, през които мината първоначално е била затворена. Следователно няма начин един динамитен взрив да е могъл да отприщи огромна вълна върху чичо ми и хората му. Второ: по общото мнение съоръженията, намерени в мината след нещастния случай, са били стари, употребявани боклуци. А ония мъже са били

професионалисти, господин Донър. Те никога не биха слезли под земята с такива вехтории. Трето: макар че разтръби навсякъде решението си да отвори отново мината, чичо ми нито веднъж не отиде да се посъветва или да уведоми за намерението си Ърнест Блосър, предишния собственик на Литъл Ейнджъл. С една дума, чичо ми е присвоил чужд имот — немислима постъпка за човек с доказан морал. Четвърто: първото предупреждение за вероятност от злополука дошло едва на другия ден следобед, чрез бележка, която Бил Махони, ръководител на мината Сатан, намерил пъхната под вратата си. В нея пишело: „Помощ! Мина Литъл Ейнджъл. Ела веднага!“. Много странен начин да биеш тревога, не мислите ли? Бележката, естествено, била без подпис. Пето: Шерифът на Сентръл Сити съобщи, че чичо ми предварително му дал списък с имената на мъжете от смяната, които щели да влязат в мината, с молба да го предостави на вестниците, в случай, че се случи най-лошото. Трудно обяснимо предизвестие, да не кажа нещо повече. Чичо Джошуа е искал едва ли не да бъде сигурен, че няма да стане грешка в „разпознаването“ на жертвите.

Донър отмести чинията си и си наля чаша вода.

— Намирам теорията ви за любопитна, но не съвсем убедителна.

— О, има и още нещо, най-главното и може би преди всичко, което оставих за накрая. Шесто, последно: няколко месеца след трагедията майка ми и баща ми заминаха на пътешествие из Европа. И какво мислите, в Саутхамптън, Англия, на перона за влака, имащ връзка с ферибота, те видели да стои чичо ми. После майка ми често разказваше как се приближила до него и възкликнала: „Велики боже! Джошуа, това ти ли си наистина?!“. Лицето, което се вторачило в нея, било брадясало и мъртвешки бледо, очите — безизразни. „Забравете ме!“, прошепнал той, обърнал се и побягнал. Баща ми хукнал след него, но скоро го загубил в тълпата.

— Логическият отговор е обикновен случай на припознаване.

— Сестра да не може да познае брат си? — иронично подхвърли Янг. — Хайде де, нима няма да разпознаете брат си сред стълпотворение от хора, господин Донър?!

— За жалост, нямам брат. Аз съм единствено дете.

— Наистина жалко. Не сте изпитали една от големите радости в живота.

— Е, поне не е ставало нужда да делия играчките си с някого. — Сервитърката дойде със сметката и Донър подхвърли кредитна карта върху таблата ѝ. — Значи твърдите, че нещастieto в Литъл Ейнджъл е било прикритие на нещо.

— Това е моята теория. — Янг попи устни със салфетката си. — Разбира се, няма начин да бъде доказана, но непрекъснато ми се върти в главата една натрапчива мисъл — че зад тази работа стои „Сосиете де Мин дьо Лорен“.

— Какво е това дружество?

— То е било и продължава да бъде за Франция онова, което е „Круп“ за Германия, „Мицубиши“ за Япония, „Анаконда“ за Съединените щати.

— Това „Сосиете...“, как го казахте там... каква роля играе в случая?

— Ами именно френските финансисти наеха Джошуа Хейс Брюстър за техен инженер и ръководител на проучвателните работи. Единствено те разполагаха с достатъчно средства, за да платят на девет души да изчезнат от лицето на земята.

— Но защо? С каква цел?

Янг безпомощно разпери ръце.

— Знам ли? — Той се наведе напред, очите му пламтяха. — Но съм сигурен, че каквато и да е била цената, чието и да е било влиянието, те пратиха чичо ми и осмината мъже извън страната, някъде вдън земя.

— Докато не бъдат открити телата им, кой, наистина, би могъл да каже, че не сте прав.

Янг го изгледа продължително.

— Любезен човек сте вие, господин Донър. Благодаря ви.

— За какво? За обяда, който беше за сметка на правителството?

— Задето не ми се присмяхте — тихо отвърна Янг.

Донър кимна, но нищо не каза. Мъжът на масата срещу него току-що попълни един мъничък детайл в разпокъсаната мозайка, отнасяща се до костите на червенобрадия в мината в планината Бедная. Нямахше нищо за присмиване, абсолютно нищо.

15.

Сийграм отвърна на усмивката на стюардесата, с която тя изпращаше слизащите пътници от самолета на „Юнайтед“, тръгна надолу по стълбата и се приготви да измине пеша четиристотинте метра до изхода на международното летище на Лос Анджелис. Найсетне стигна фоайето и за разлика от Донър, който бе взел под наем кола от гише №2, той предпочете да ползва услугите на гише №1 и подписа разписка за линкълн от „Херц“. Колата пое към булевард „Сенчъри“ и след няколко пресечки навлезе в платното на магистралата за Сан Диего. Беше безоблачен ден и дори смогът като никога се бе разсеял и разкриваше обгърнатата в мараня гледка към планината Сиера Мадре. Сийграм караше спокойно в дясната лента на магистралата със сто километра в час, докато автомобилният поток край него летеше с по сто и двацет, сто и трийсет, отдавна безразличен към знака за ограничение на скоростта до осемдесет километра в час. Скоро подмина химическите рафинерии край Торънс и петролните сондажни кули зад тях и навлезе в необятната шир на Ориндж Каунти, където теренът изведнъж стана равнинен и отстъпи място на огромна, безкрайна шир от къщи.

След малко повече от час той стигна отбивката за Лежър Уърлд. Тук пейзажът беше истинска идилия — игрища за голф, плувни басейни, конюшни, грижливо поддържани тревни площи и паркови насаждения, загорели от слънцето възрастни хора на велосипеди.

Той спря пред портала, където униформеният пазач на преклонна възраст, след като се осведоми при кого отива, го упъти към Кале Арагън 261-В. Малката живописна къща близнак се гушеше кокетно върху склона на един хълм и гледаше към безукорно чист парк. Сийграм паркира линкълна до тротоара, прекоси малък вътрешен двор с розови храсти и натисна звънеца. Вратата се отвори и страховете му мигом се изпариха — Аделин Хобарт съвсем не изглеждаше изкуфяла.

— Господин Сийграм? — Гласът ѝ беше тих и приветлив.

— Да. Госпожа Хобарт?

— Моля, заповядайте. — Тя подаде ръка и стисна неговата силно като мъж. — Господи! Повече от седемдесет години никой не ме е наричал така. Когато ми се обадохте по телефона във връзка с Джейк, толкова се изненадах, че за малко не забравих да си взема жеритола.

Аделин беше пълна жена, но носеше килограмите си със забележителна лекота. Очите ѝ като че ли се смееха при всяко изречение, а лицето ѝ излъчваше сърдечност и кротост. Тя олицетворяваше всеобщите представи за малка сладка бабка със снежнобяла коса.

— Не ми приличате на човек, който има нужда от жеритол — отбеляза Сийграм.

Старицата го потупа по ръката.

— Ако с това ми правите комплимент, приемам го. — Тя го покани с ръка да седне на едно от креслата в подредения с вкус хол. — Настанете се удобно. Ще останете ли за обяд?

— С удоволствие, стига да не ви притеснявам.

— Съвсем не. Бърт е на игрището за голф да събира топките, тъй че ще ми бъде приятно да ми правите компания.

— Бърт ли? — озадачен я погледна Сийграм.

— Съпругът ми.

— Но аз останах с впечатлението...

— Че все още съм вдовицата на Джейк Хобарт — довърши вместо него тя и се усмихна невинно. — Истината е там, че станах госпожа Бъртрам Остин преди шейсет и две години.

— В армията знаят ли?

— О, да! Много отдавна писах няколко пъти до Министерството на войната, за да ги уведомя за новото си семейно положение. Те обаче всеки път ми отговаряха любезно и уклончиво и продължиха да ми пращат чекове.

— Дори и след като се омъжихте повторно?

Аделин сви рамене.

— Ами аз съм най-обикновен човек, господин Сийграм. Защо да споря с правителството. Щом настояват да пращат парите, кой да иде да им каже, че са луди?

— Малко доходно споразумение.

— Не го отричам — кимна старицата, — особено като включите и десетте хиляди долара, които получих след смъртта на Джейк.

Сийграм се наклони напред и присви очи.

— Военните са ви платили обезщетение от десет хиляди долара? Това не е ли било прекомерно голяма сума за 1912 година?

— Не можете и на половината да сте по-изненадан от мен — отвърна тя. — Да, в ония времена тази сума си беше едно малко състояние.

— Дадоха ли ви някакво обяснение?

— Никакво. Още е пред очите ми този чек, вече толкова години. На него пишеше само „Вдовишко обезщетение“ и беше издаден на мое име. Нищо повече.

— Ако искате да почнем от самото начало.

— От запознанството ми с Джейк ли?

Сийграм кимна.

В продължение на няколко секунди тя остана загледана през него.

— Запознах се с Джейк през лютата зима на 1910 година в Лийдвил, Колорадо. Току-що бях навършила шестнайсет години. Баща ми трябваше да замине в командировка в минните находища, за да проучи евентуалното инвестиране в няколко участъка и тъй като беше малко преди Коледа и аз бях в училищна ваканция, след дълги молби той най-сетне склони да вземе майка и мен със себе си. Влакът тъкмо навлезе в гарата на Лийдвил, когато във високите райони на Колорадо се надигна най-силната от четирийсет години снежна буря. Бушува цели две седмици и повярвайте ми, беше нещо ужасно, като имате предвид, че Лийдвил се намира на височина над три хиляди метра над морското равнище.

— Трябва да е било голямо приключение за едно шестнайсетгодишно момиче.

— Така беше. Татко сновеше насам-натам във фойето на хотела като вързан бик, майка ми само седеше и примираше от ужас, а за мен всичко беше прекрасно.

— Кога се появява Джейк?

— Един ден двете с майка ми се преборвахме с преспите на улицата, за да стигнем до отсрещния универсален магазин — истинско изпитание, ако ви шиба вятър със скорост осемдесет километра в час при температура двайсет градуса под нулата. Изведнъж незначайно откъде изникна този чудовищно огромен мъж, грабна майка ми и мен

под мишници, пренесе ни през преспите и ни стовари пред входа на магазина — дързък колкото си иска.

— Това беше Джейк, така ли?

— Да — отвърна тя замечтано, — това беше Джейк.

— Как изглеждаше той?

— Беше огромен мъж, над метър и осемдесет, като бъчва в гръдния кош. Като юноша работил в мините в Уелс. Джейк можеше да бъде разпознат от километър сред тълпата. Беше единственият с ярко рижава коса и брада, който винаги се смееше.

— С рижава коса и брада?

— Да, и много се гордееше, че се отличава от другите.

— Всеки обича засмените хора.

Лицето ѝ грейна в широка усмивка.

— Уверявам ви, това съвсем не беше любов от пръв поглед от моя страна. Той ми приличаше на голям, тромав мечок. Трудно можеше да мине за онзи тип мъж, който да завърти главата на едно младо момиче.

— Но вие се омъжихте за него.

Тя кимна.

— Той не престана да ме ухажда, докато траеше бурята и когато на четиринайсетия ден слънцето проби най-сетне облаците, аз приех предложението му. Мама и татко бяха стъписани, естествено, но Джейк успя да спечели и тях.

— Но бракът ви не е траял дълго, нали?

— Една година и повече не го видях.

— От деня, в който той и другите мъже са загинали в Литъл Ейнджъл. — Това бе изречено повече като факт, отколкото като въпрос.

— Да — замислено отвърна старицата. Тя отбягна погледа му и кимна сепната към кухнята. — Боже мой, време е да приготвя нещо за хапване. Сигурно умирате от глад, господин Сийграм.

Ала деловият израз по лицето на Сийграм изчезна и очите му светнаха от внезапно въодушевление.

— Но сте имали вести от него след злополуката в Литъл Ейнджъл, нали, госпожо Остин?

Тя като че ли се сгуши назад в креслото. По лицето ѝ се изписа мрачно предчувствие.

— Не разбирам какво искате да кажете.

— Напротив, разбирате — тихо настоя той.

— Не... не, нещо бъркате.

— Защо се страхувате?

Ръцете ѝ започнаха да треперят.

— Казах ви всичко.

— Има още, още много, госпожо Остин. — Той се пресегна и хвана ръцете ѝ. — Защо се страхувате?

— Заклеха ме да не казвам нищо повече — прошепна старата жена.

— Бихте ли се изразили по-ясно?

— Вие — подхвана тя колебливо — сте в правителството, господин Сийграм, знаете какво значи да пазите тайна.

— Кой ви закле? Джейк ли? Той ли ви помоли да мълчите?

Тя поклати глава.

— Тогава кой?

— Моля ви, повярвайте ми, не мога да ви кажа... не мога да ви кажа нищо повече.

Сийграм стана от мястото си и я погледна. Тя като че ли изведнъж се бе състарила още повече, бръчките ѝ се бяха врязали по дълбоко в съсухрената ѝ кожа. Седеше, сякаш се бе затворила в черупка. Само лека форма на шоково лечение можеше да я извади от нея.

— Мога ли да ползвам телефона, госпожо Остин?

— Да, разбира се. Най-близкият апарат е в кухнята.

Минаха седем минути, преди познатият глас да прозвучи в слушалката. Сийграм набързо обясни положението и изрази мнението си. После се обърна отново към гостната.

— Госпожо Остин, може ли да дойдете за момент?

Тя плахо се приближи до него.

Сийграм ѝ подаде слушалката.

— Един човек иска да говори с вас.

Старата жена предпазливо пое слушалката от ръката му.

— Здравейте — едва чуто рече тя. — Тук е Аделин Остин.

За миг израз на смущение изпълни очите ѝ, после бавно се преобрази в искрено изумление и така застина. Жената започна да кима, без да проронва дума, сякаш гласът от другата страна на линията стоеше до нея.

Най-после в края на разговора монолог, тя успя да изрече няколко думи:

— Да, сър... добре. Довиждане. — След това бавно постави слушалката обратно на мястото ѝ и като замаяна от пълно недоумение попита: — Ама това... това наистина ли беше президентът на Съединените щати?

— Да, наистина. Можете сама да се уверите. Подайте междуградски разговор и поискайте да ви свържат с Белия дом. Когато ви се обадят, потърсете Грек Колинс, той е главният съветник на президента и именно той ме свърза с него.

— Представете си само, президентът ме помоли да му помогна! — изумена заклати глава старицата. — Не мога да повярвам, че е истина.

— Истина е, госпожо Остин. Уверявам ви, всяка информация, свързана с първия ви съпруг и странните обстоятелства около смъртта му, която можете да ни дадете, ще бъде от огромна полза за страната. Знам, че звучи банално, но...

— Кой може да противоречи на един президент? — Милата ѝ усмивка отново се появи. Ръцете ѝ спряха да треперят. Самообладанието ѝ се възвърна, поне външно.

Сийграм я хвана за ръка и я поведе обратно към креслото в хола.

— И така, разкажете ми за взаимоотношенията между Джейк Хобарт и Джошуа Хейс Брюстър.

— Джейк беше специалист по взривяването, бомбаджия, един от най-способните в тази област. Той познаваше динамита така, както ковачът познава ковачницата си и понеже господин Брюстър държеше екипите му от рудокопачи да са от висока класа, той често наемаше Джейк да върши взривяването.

— Брюстър знаеше ли, че Джейк е женен?

— Чудно ми е, че ми задавате този въпрос. Ние с Джейк имяхме малка къща в Боулдър, далеч от рудничарските лагери, защото Джейк не искаше да се знае, че има съпруга. Твърдеше, че ръководителят на мината нямало да наеме бомбаджия, който е женен.

— И естествено, Брюстър, не подозирайки семейното положение на Джейк, му е платил да взриви мината Литъл Ейнджъл.

— Знам какво писаха вестниците, господин Сийграм, само че на Джейк кракът му не е стъпвал в мината Литъл Ейнджъл, както и на

останалите мъже.

Сийграм придърпа креслото си по-близо до нейното и коленете им почти се допряха.

— Значи злополуката е била заблуда — вметна той с пресипнал глас.

Тя го погледна.

— Нима... нима знаете това?

— Допускаме го, но нямаме доказателства.

— Ако искате доказателства, господин Сийграм, ще ви дам такива.

Старата жена стана от креслото, възпирайки с жест на ръката опита на Сийграм да ѝ помогне, и изчезна в една друга стая. След малко се появи със стара кутия за обувки и започна да я отваря с известно благоговение.

— В навечерието на деня, в който трябваше да влезе в Литъл Ейнджъл, Джейк ме заведе в Денвър, където се отдадохме на лудо пилеене на пари. Купи ми скъпи дрехи и бижута, поръча шампанско в най-изискания ресторант в града. Прекарахме нашата последна нощ в младоженския апартамент на хотел „Браун Палас“. Знаете ли го?

— В момента мой приятел е отседнал там.

— На сутринта той ми каза да не вярвам на нищо от онова, което ще чуя или ще прочета във вестниците за смъртта му при злополука в мината и че той щял да замине за няколко месеца на работа някъде в Русия. Увери ме, че като се върнел, щели сме да бъдем толкова богати, колкото не сме допускали и в най-дръзките си мечти. Накрая спомена и още нещо, което изобщо не разбрах.

— Какво беше то?

— Каза, че французите поемали грижата за всичко и когато задачата бъде изпълнена, щели сме да живеем в Париж. — По лицето ѝ отново се изписа замечтан израз. — После си тръгна. На възглавницата му намерих бележка, в която пишеше само „Обичам те, Ади“ и плик с пет хиляди долара в него.

— Имате ли представа откъде са били тези пари?

— Не. Тогава имахме в банката само триста долара.

— И повече не ви се обади, така ли?

— Напротив. — Тя подаде на Сийграм избеляла цветна пощенска картичка с изглед от Айфеловата кула. — Получих я месец

ПО-КЪСНО.

Скъпа Ади, тук времето е дъждовно, а бирата ужасна. И аз, и момчетата сме добре. Не се безпокой. Както разбираш, не умрях от рискован опит. Знаеш кой.

Личеше, че почеркът е на силна ръка. Пощенското клеймо беше с дата 1 декември 1911 година, Париж.

— След седмица получих втора картичка. — Аделин и нея подаде на Сийграм. Тя изобразяваше „Сакре Кьор“, но пощенският печат беше от Хавър.

Скъпа Ади, отправяме се към Арктика. Известно време няма да получиш вест от мен. Гореве главата! Французите се отнасят добре с нас. Вкусна храна, хубав кораб. Знаеш кой.

— Сигурна ли сте, че това е почеркът на Джейк? — попита Сийграм.

— Напълно. Пазя разни документи и стари писма от Джейк. Можете да ги сравните, ако искате.

— Няма нужда, Ади. — Тя се усмихна, като чу умалителното си име. — Получихте ли още вест от него?

Жената кимна.

— Това е третата и последна картичка. Джейк изглежда се е бил запасил с пощенски картички от Париж. Тази е с изглед от „Сент Шапел“, но е изпратена от Абърдийн, Шотландия, на 4 април 1912 година.

Скъпа Ади, тук е ужасно. Студът е неописуем. Не знаем дали ще оцелеем. Ако мога по някакъв начин да ти изпратя тези редове, знай, че за теб ще се погрижат. Бог да те благослови. Джейк.

Отстрани, с друг почерк, беше написано:

Уважаема госпожо Хобарт, Джейк загина при снежна буря. Ние го опяхме по християнски. Нашите съболезнования. В. Х.

Сийграм извади списъкът на мъжете, имената на които Донър му бе продиктувал по телефона от стария вестник.

— В. Х. трябва да е Върнън Хол.

— Да. Върн и Джейк бяха добри приятели.

— Какво стана после? Кой ви закле да запазите това в тайна?

— След около два месеца, мисля, че беше някъде в началото на юни, полковник Патмън или Патмор — не помня вече името му — дойде в къщата ни в Боулдър и ми каза, че в никакъв случай не бива да разкривам, че съм имала някакви известия от Джейк след случая с мината Литъл Ейнджъл.

— Обясни ли ви защо?

Тя поклати глава.

— Не, каза само, че било в интерес на правителството да си мълча, после ми подаде чек от десет хиляди долара и си тръгна.

Сийграм се отпусна в креслото си така, сякаш от гърба му се смъкна огромен товар. Струваше му се невероятно, че тази малка деветдесет и три годишна старица държи ключа към неизвестното скривалище на милиарди доларовата руда, но така беше. Той я погледна и се усмихна.

— Поканата ви за обяд взе да става все по-приемлива.

Тя му се усмихна в отговор, а в очите ѝ проблеснаха игриви пламъчета.

— Джейк би казал: „По дяволите обяда, да му ударим първо по една бира!“.

16.

Пурпурночервените лъчи на залеза все още багреха западния хоризонт, когато първият тътен от далечна гръмотевица предизвести приближаваща буря. Въздухът беше топъл и лекият ветрец от брега полъхваше приятно в лицето на Сийграм, който седеше на терасата на клуба „Балбоа Бей“ и отпиваше от поднесенния след вечерята коняк.

Наближаваше осем — часът, в който светските жители на Нюпорт Бийч поемаха към нощния живот. Сийграм бе поплувал малко в басейна на клуба, после рано се навечеря. Сега седеше и се вслушваше в еката на задаващата се буря. Въздухът стана тежък и наситен с електричество, но не се забелязваха признаци на дъжд или вятър. Проблясъкът на мълнията, мимолетен като светкавица на фотоапарат озари увеселителните корабчета, които кръстосваха залива с мигащите си червени и зелени навигационни светлини и с белия си цвят наподобяваха безшумно плъзгащи се по водата призраци. Нова мълния освети нощта и проряза зигзагообразно облачното небе. Сийграм видя, че тя удари някъде отвъд покривите на Балбоа и почти в същия миг оглушителен гръм отекна в тъпанчетата му като артилерийски огън.

Един по един хората край него припряно се прибраха в трапезарията и след малко Сийграм остана сам на терасата. Той продължи да седи, наслаждавайки се на фойерверките, които пускаше майката природа. Допи коняка си и се облегна назад в стола, в очакване на следващата светкавица. Тя не закъсня много и този път блясъкът ѝ освети една фигура, изправена до масата му. В краткия миг на светлина Сийграм успя да зърне, че това е висок мъж с черна коса и груби черти на лицето, който го гледеше със студени, пронизващи очи. После непознатият се сля отново с тъмнината.

Със заглъхването на гърма един глас, глас като на дух, попита:

— Вие ли сте Джийн Сийграм?

Сийграм изчака очите му да свикнат с мрака, настъпил след светкавицата, преди да отговори:

— Да.

— Струва ми се, че търсите мен.

— За момента вие сте по-запознатият от нас двамата.

— Извинете, не се представих. Аз съм Дърк Пит.

Небето отново се освети и Сийграм с облекчение мерна едно усмихнато лице.

— Изглежда, внезапните ви появи, господин Пит, са ви навик. Да не би вие също да призовахте и тази наелектризираща буря?

Пит отвърна със смях, който бе придружен от нов гръмотевичен трясък.

— Още не съм овладял това умение, но напредвам с опитите си да разделя Червено море.

Сийграм посочи празния стол до него.

— Ще седнете ли?

— Благодаря.

— Бих ви поръчал нещо за пиене, но келнерът явно има страх от гръмотевици.

— Бурята се размина — отбеляза Пит, оглеждайки небето. Гласът му беше тих и овладян.

— Как ме намерихте? — поинтересува се Сийграм.

— По метода „стъпка по стъпка“ — отвърна Пит. — Първо се обадох на жена ви във Вашингтон и тя ми каза, че сте в командировка в Лежър Уърлд. И тъй като това е на няколко километра оттук, прескочих до пансиона и попитах портиера дали сте идвал. Той потвърди, че господин на име Джийн Сийграм е идвал и е бил приет от госпожа Бъртрам Остин. Тя пък на свой ред ми каза, че ви е препоръчала клуба „Балбоа Бей“, когато сте й споменал, че искате да отложите връщането си във Вашингтон с един ден. Останалото беше лесно.

— Трябва да се чувствам поласкан от упоритостта ви.

Пит кимна.

— Всичко е толкова просто.

— Щастлива случайност, че сме се озовали в един и същи край на страната — отбеляза Сийграм.

— Редовно си взимам няколко свободни дни по това време на годината и се отдавам на сърфа. Родителите ми имат къща точно на отсрещната страна на залива. Можех да се свържа с вас и по-рано, но адмирал Сандекър ми каза, че не било спешно.

— Вие познавате адмирала?

— Работя при него.

— Значи сте в НЮМА?

— Да. Аз съм директор на отдела за специални проекти в Агенцията.

— Стори ми се, че името ви ми е смътно познато. Жена ми беше споменала нещо за вас.

— Дана?

— Да. Работили ли сте с нея?

— Само веднъж. Миналото лято трябваше да доставя със самолет провизии на остров Питкеърн, където група археолози от НЮМА начело с жена ви се спускаха във водата, за да вадят артефакти от „Баунти“.

— Значи адмирал Сандекър ви каза, че не е спешно да се свържете с мен — върна се на темата Сийграм.

Пит се усмихна.

— Доколкото разбрах, май доста сте го раздразнили със среднощното си телефонно обаждане.

Черните облаци се бяха изместили към океана и отгатък пролива, над Каталина, проблесна светкавица.

— След като съм вече пред вас — продължи Пит, — с какво мога да съм ви полезен?

— Като начало, разкажете ми за пребиваването ви в Нова земя.

— Няма много за разказване — с небрежен тон каза Пит. — Отговарях за експедицията, имаща за цел да качи на нашия кораб вашия човек. Когато той не се появи на срещата в определения час, аз се качих на хеликоптера на кораба и извърших разузнавателен полет към руския остров.

— Имали сте късмет. Могло е да бъдете засечен от руски радар.

— Бях предвидил такава вероятност. Поддържах височина не повече от три метра над водата и скорост около петнайсет възела. Дори и да са ме засекли, локаторът щеше да ме отчете като малка рибарска лодка.

— Какво стана, когато стигнахте до острова?

— Кръжах край брега, за да откроя платнохода на Коплин. Видях го закотвен в едно малко заливче и снижих хеликоптера, за да потърся

самия него. Точно тогава, сред плътната като стена снежна вихрушка чух изстрели, които отекнаха заедно с порива на вятъра.

— Как се натъкнахте на Коплин и руския патрул? Да ги откриете сред снежна буря е своего рода да настъпите игла в заледена купа сено.

— Иглите не лаят — отвърна Пит. — А тъкмо лай на куче ме отведе към Коплин и часовоя.

— И вие, разбира се, убихте последния — вметна Сийграм.

— Сигурно и един прокурор би предположил същото — безгрижно махна с ръка Пит. — От друга страна обаче, нямах друг избор.

— Ами ако часовоят също беше мой агент?

— Никой няма да хване другаря си по оръжие за врата и да го влачи тъй коравосърдечно в снега, особено ако е сериозно ранен.

— А кучето, и него ли трябваше да убиете?

— Мина ми през ума, че ако го оставя на свобода, то ще отведе спасителния патрул до трупа на господаря си. Въпросът опираше дотам, че никой от двамата не биваше да бъде открит.

— Винаги ли носите пистолет със заглушител?

— Не за първи път адмирал Сандекър ми е възлагал мръсна работа извън обичайните ми задължения.

— Предполагам, че преди да сте откарал Коплин на кораба, сте унищожил платнохода му — каза Сийграм.

— Уместно предположение — отвърна Пит, без никаква нотка на самонадеяност в гласа. — Да, пробих дупка в корпуса му, вдигнах платната и го пуснах по течението. Мисля, че си е намерил водния гроб на около десетина метра от брега.

— Бил сте прекалено самоуверен — раздразен подметна Сийграм. — Набъркал сте се в нещо, което не ви засяга. Пренебрегнал сте бдителността на руснаците, поемайки огромен риск, без някой да ви е упълномощил. И сте убил най-хладнокръвно човек и неговото куче. Ако всички действахме като вас, господин Пит, щяхме да бъдем просто една жалка нация.

Пит стана и се надвеси над масата, заставайки лице в лице със Сийграм.

— Не ми раздавайте правосъдие — рече той с очи като ледени топчета. — Вие пропускате най-съществените моменти. Аз бях този, който даде цял литър кръв от себе си на вашия приятел Коплин. Аз бях

този, който нареди на кораба да подмине Осло и да се отправи към най-близката военна база на Съединените щати. Аз бях този, който склони командира да качи на частния си транспортен самолет Коплин и да го върне в Щатите. В заключение, господин Сийграм, кръвожадният, побъркан Пит се признава за виновен... виновен, че е събрал парчетиите от рухналата ви подла малка шпионска мисия в Арктика. Не съм очаквал да ме приветстват с овации или да ме окичат със златен медал — едно простичко „благодаря“ щеше да ми е достатъчно. А вместо това от устата ви като диария се леят хули и сарказъм. Не знам каква мания ви владее, Сийграм, но едно нещо проличава ясно и точно — вие сте първокласен негодник. И доколкото мога да съм любезен, казвам ви: вървете на майната си!

След тези думи Пит се обърна и изчезна в тъмнината.

17.

Професор Пьотър Брашов прекара жилава ръка през посивялата си коса и посочи с дръжката на лулата си от морска пяна седналия зад бюрото Превлов.

— Не, не, уверявам ви, капитане, че мъжът, когото изпратих на Нова земя, няма никакви халюцинации.

— Но да има рудников тунел... — едва чуто заговори недоумяващият Превлов — неизвестен, нерегистриран рудников тунел на руска земя? Струва ми се направо невъзможно.

— И въпреки това е факт — настоя Брашов. — Първите индикации за него се появиха на въздушните снимки на теренното очертане. Според нашия геолог, който се добра до входа му, тунелът е много стар, някъде отпреди седемдесет или осемдесет години.

— Как тъй е бил прокопан?

— Въпросът е не как, а кой. Кой го е прокопал и защо?

— Казвате, че Леонгородският институт по геология няма данни за него, така ли? — попита Превлов.

Брашов поклати глава.

— Нито дума. За него обаче може би се споменава в старите папки на „Охрана“.

— „Охрана“ ли?... А, да, царската тайна полиция. — Превлов млъкна за миг. — Не, не ми се вярва. В ония години тяхната единствена грижа е била революцията. Едва ли ще са си правили труда да копаят таен рудник.

— Таен ли? Не е сигурно дали е таен.

Превлов извърна глава и се загледа през прозореца.

— Извинете, професоре, но в процеса на работата си аз прилагам макиавелиев подход към всяко нещо.

Брашов свали лулата от устните си пред пожълтели зъби и изтръска чашката й.

— Неведнъж съм чел за призрачни мини в западното полукълбо, но за първи път чувам, че има такава и в Съветския съюз. Мисля си, този странен феномен трябва да е подарък от американците.

— Защо мислите така? — Превлов отново се обърна и погледна Брашов. — Какво общо имат те с мината?

— Може би нищо, може би всичко. Намерените в нея съоръжения са били изработени в Съединените щати.

— Това все още не е доказателство — скептично отбеляза Превлов. — Нищо чудно съоръженията да са били купени от американците, а да са били ползвани от някого друго.

Брашов се усмихна.

— Логично предположение, капитане, ако не беше фактът, че в шахтата е намерен човешки труп. Научих от достоверен източник, че епитафията му е написана на американски диалект.

— Интересно — рече Превлов.

— Съжалявам, че не мога да ви дам по-подробни данни — продължи Брашов. — Всичките ми бележки са все пак от втора ръка, нали разбирате. Утре сутринта ще имате подробен доклад относно откритията ни в Нова земя и моите хора ще бъдат на ваше разположение за всички по-нататъшни разследвания.

— Военноморските сили ви благодарят за съдействието, професоре.

— Леонгородският институт е винаги на услугите на родината ни. — Брашов се изправи и направи стегнат поклон. — Ако това е всичко засега, капитане, аз си тръгвам.

— Още нещо има, професоре.

— Да?

— Не ми казахте дали геологът ви е открил следи от някакви минерали.

— Нищо ценно.

— Съвсем нищо ли?

— Дребни частици от елементите никел и цинк, плюс слаби радиоактивни показания на уран, торий и бизаний.

— Последните два не са ми известни.

— Торият може да се превърне в ядрено гориво, когато бъде атакуван с неутрони — поясни Брашов. — Той се използва също и при производството на различни магнезиеви сплави.

— А бизаният?

— За него се знае много малко. Той не е бил откриван в количества, достатъчни за провеждането на задълбочени опити. —

Брашов изгръска лулата си в пепелника. — Единствено французите проявяват интерес към него от години насам.

Превлов го погледна изненадан.

— Французите ли?

— Да, те изразходват милиони франкове, за да изпращат геоложки експедиции по цял свят да го търсят. Доколкото знам, нито една от тях не се е увенчала с успех.

— В такъв случай те може би знаят нещо, което нашите учени не подозират.

Брашов сви рамене.

— Е, ние не сме водещи в света във всеки научен опит, капитане. Ако беше така, то не американците, а ние щяхме да караме автомобили по лунната повърхност.

— Още веднъж ви благодаря, професоре. Очаквам с нетърпение пълния ви доклад.

18.

На четири пресечки от сградата на Министерството на военноморските сили лейтенант Павел Марганин отморяваше на една пейка в парка с книга с поезия в ръка. Беше обедно време и зелените площи бяха изпълнени с чиновници, които поглъщаха обяда си под стройните редици на дърветата. От време на време Марганин вдигаше поглед от книгата и го задържаше върху някое случайно минаващо покрай него хубаво момиче.

В дванайсет и половина дебел мъж с измачкан костюм седна в другия край на пейката и започна да разгъва хартията, в която беше увит сандвич от черен хляб и чаша доматиена супа. После се обърна към Марганин и широко му се усмихна.

— Искате ли малко сандвич, моряко? — добродушно му предложи непознатият и потупа шкембето си. — И без това е за повече от двама. Жена ми непрекъснато гледа да ме тъпче, иска да съм дебел, та да не ме задяват девойчетата.

Марганин поклати глава в знак на отказ и продължи да чете.

Мъжът сви рамене и отхапа залък от хляба, след което започна енергично да дъвче. Това обаче беше привидно — устата му беше празна.

— Имаш ли нещо да ми казваш — смотолели той, докато се правеше, че дъвче.

Марганин не отместваше поглед от книгата, само я повдигна малко, колкото да прикрие устните му.

— Превлов има връзка с жена с черна коса, подстригана късо, носи скъпи обувки с ниски токчета, голям номер, обича да пие ликьор „Шартрьоз“. Кара кола на американското посолство с регистрационен номер САЩ — едно, четири, шест.

— Сигурен ли си в тези данни?

— Не си падам по свободните съчинения — прошепна Марганин, обръщайки равнодушно следващата страница. — Съветвам те веднага да предприемеш действия по тия сведения. Те могат да се окажат разковничето, което търсим.

— До залез-слънце ще разбере всичко за тази жена. —
Непознатият засърба шумно супата си. — Нещо друго?

— Необходими са ми данни за Сицилианския проект.

— Изобщо не съм чувал за него.

Марганин сложи книгата в скута си и затърка очите си,
прикривайки с ръка устните си.

— Това е отбранителен проект, който има нещо общо с НЮМА.

— Онези могат да направят голям въпрос, че изтича информация
за отбранителен проект.

— Кажете им да не се безпокоят. Ще се действа много
предпазливо.

— Тогава след шест дни от днес в мъжката тоалетна на
ресторант „Бородино“ в шест и половина следобед.

Марганин затвори книгата си и се протегна.

Непознатият сръбна още веднъж от супата си в знак на
потвърждение и повече не обърна никакво внимание на Марганин,
който стана и тръгна по посока на сградата на Съветските
военноморски сили.

19.

Секретарят на президента се усмихна любезно и стана от бюрото си. Беше висок, млад човек с живо, дружелюбно лице.

— Госпожа Сийграм, нали? Моля, заповядайте отгук.

Той поведе Дана към асансьора на Белия дом и я пропусна пред себе си да влезе в кабината. Тя придаде на лицето си израз на безразличие и загледа право напред. Ако секретарят знаеше или подозираше нещо, положително вече я разсъбличаше във въображението си. Дана му хвърли крадешком поглед — очите му неотклонно следяха мигащите лампички за етажите.

Вратата се отвори и тя го последва по коридора до една от спалните на третия етаж.

— Ще го видите върху полицата над камината — поясни секретарят. — Намерихме го в мазето в един необозначен кош. Много красиво творение. Президентът настоя да го качим тук, където човек може да му се възхищава.

Дана присви очи, когато погледът ѝ спря върху макета на платноход, поставен в стъклена обвивка върху полицата на камината.

— Той се надява, че вие ще можете да хвърлите известна светлина върху неговата история — продължи секретарят. — Както виждате, нито върху корпуса му, нито върху стъклената обвивка има някакво име.

Дана пристъпи колебливо към камината, за да погледне предмета по-отблизо. Чувстваше се обърквана. Очакваше всичко друго, но не и това. Рано тази сутрин секретарят ѝ каза по телефона само: „Президентът помоли да ви попитам дали ще ви е удобно да прескочите до Белия дом към два часа?“. Странен трепет премина през тялото ѝ. Не можа да определи дали това беше чувство на разочарование, или на облекчение.

— Както изглежда, това е търговски кораб от началото на осемнайсети век — каза Дана. — Ще трябва да направя няколко скици и да ги сравня с летописите в Морския архив.

— Адмирал Сандекър изрази мнението, че ако някой може да установи произхода му, това сте вие.

— Адмирал Сандекър ли?

— Да, той именно ви препоръча на президента. — Секретарят се упъти към вратата. — Върху нощното шкафче до леглото има бележник и молив. Аз трябва да се връщам на работното си място. Моля, вършете си работата, без да се притеснявате за времето.

— Но президентът няма ли...

— Днес следобед той играе голф. Но това няма значение. Когато свършите, слезте с асансьора, ще се оправите сама, нали? — И преди още Дана да отговори, секретарят изчезна зад вратата.

Дана седна тежко на леглото и въздъхна. След сутрешния телефонен разговор тя изхвърча до вкъщи, взе си ароматизирана вана и специално подбра да облече младежка бяла рокля върху черно бельо. И цялата тази грижа се оказа напразна. Президентът не искаше секс, искаше от нея само да установи кога е направен тоя скапан макет на кораб.

Напълно сломена, тя отиде в банята и погледна лицето си в огледалото. Когато излезе оттам, видя, че вратата на спалнята е затворена и до камината, загорял от слънцето и подмладен в спортните си дрехи, стоеше президентът.

Дана отвори широко очи от изненада. За момент не знаеше какво да каже, после изтърси:

— Разбрах, че сте отишли да играете голф.

— Така е отбелязано в бележника за срещите ми.

— Тогава да ви кажа за макета на кораба...

— Това е двумачтовият кораб „Роаноук“ от Вирджиния — прекъсна я той, посочвайки с глава макета. — Гръбнакът му е бил построен през 1728 година, а през 1743 година се натъква на подводен риф край Нова Шотландия. Моделът е направен по памет от баща ми преди четирийсет години.

— Направихте си целия този труд само за да ме видите насаме?
— смаяна попита Дана.

— Повече от ясно е, нали?

Тя го погледна право в очите. Той посрещна погледа ѝ, без да мигне, и Дана се изчерви.

— Всъщност — продължи президентът — исках да си поговорим по-непринудено, само двамата, далеч от суматохата в кабинета ми.

Стаята се завъртя пред очите ѝ.

— Искали сте... искали сте само да си поговорим?

В първия миг той я погледна изненадан, после се закикоти.

— Вие ме ласкаете, госпожо Сийграм. Изобщо не съм имал намерение да ви прелъстявам. Мисля, че славата ми на донжуан е доста преувеличена.

— Но на приема...

— Сега разбирам. — Той я хвана за ръка и я поведе към едно кресло. — Когато тогава ви пошепнах „Трябва да ви видя насаме“, вие сте го изтълкували като предложение на стар развратник. Простете ми, но съвсем нямах подобно нещо предвид.

Дана въздъхна.

— Аз пък се почудих какво толкова е видял мъж като вас, който може да има всяка от стотиците хиляди жени само да щракне с пръсти, в една скучна, омъжена, трийсет и една годишна морска археоложка.

— Не се подценявайте толкова — каза президентът сериозно. — Вие наистина сте много хубава.

Дана почувства, че отново се изчервява.

— От години никой не ме е ухажвал.

— Може би защото повечето почтени мъже не ухажват омъжените жени.

— Ще ми се да вярвам, че е така.

Той придърпа един стол и се настани срещу нея. Тя седеше чинно, с прибрани колене и ръце в скута. Въпросът му, който последва, я завари напълно неподготвена.

— Кажете ми, госпожо Сийграм, още ли го обичате?

Тя го погледна с недоумяващ израз в очите.

— Кого?

— Съпруга си, разбира се.

— Джийн ли?

— Да, Джийн — усмихна се той и додаде: — Освен ако нямате още някой таен съпруг.

— Защо ми задавате такъв въпрос?

— Джийн едва ли не се пори по шевовете.

Дана изглеждаше съвсем объркана.

— Той работи много, но не ми се вярва да е на ръба на душевен срив.

— Разбира се, че не, ако говорим в тесния медицински смисъл. — Лицето на президента имаше сериозен израз. — Той обаче е под огромно напрежение. И ако наред с работата си се натоварва и със съществени семейни проблеми, може и да рухне. Не мога да позволя да се случи подобно нещо, поне засега, докато не довърши строго секретния си проект, който е от жизнено значение за нацията ни.

— Точно този проклет таен проект е застанал помежду ни — троснато рече Дана.

— И той, и още някои проблеми... като отказът ви да родите.

Тя го погледна втрещена.

— Как е възможно да знаете това?

— Чрез изпитани методи. Няма значение как. По-важното е да бъдете плътно до Джийн в продължение на година и четири месеца и да му засвидетелствате цялата си нежност и любов, на която сте способна.

Дана неспокойно закърши ръце.

— Нима е толкова важно? — попита тя с отпаднал глас.

— Да, толкова е важно. Ще ми помогнете ли?

Тя кимна безмълвно.

— Добре. — Той я потупа по ръката. — Казано между нас, може и да съумеем да не изпускате Джийн от очи.

— Ще се опитам, господин президент. Щом е толкова важно, ще се опитам. Друго нищо не мога да обещавам.

— Имам пълно доверие във вас.

— Само че отказвам да родя — заяви тя категорично.

По лицето му се появи познатата усмивка, която фотографите най-често успяваха да уловят.

— Аз мога да наредя начало на война, мога да наредя на мъже да умират в бой, но дори и като президент на Съединените щати не мога да наредя на която и да е жена да забременее.

За първи път Дана се засмя. Стори ѝ се толкова странно, че обсъжда интимни въпроси с човек, който притежава такава невероятна власт. Власт, която действаше възбуждащо, и изпълни Дана с чувство на разочарование, задето не бе повалена на леглото.

Президентът стана и взе ръката ѝ.

— Време е да вървя. След няколко минути имам среща с икономическите си съветници. — Той я поведе към вратата. Преди да я отвори, спря, притегли лицето ѝ към своето и Дана почувства плътните му устни. След като я пусна, той я погледна в очите и рече:

— Вие сте много привлекателна жена, госпожо Сийграм. Никога не го забравяйте.

После я изпрати до асансьора.

20.

Дана чакаше в залата за посрещачи, когато Сийграм слезе от самолета.

— Какво да обърна? — погледна я той въпросително. — Не си ме посрещала на летището от години.

— Неудържим прилив на обич — усмихна се тя.

Той освободи багажа си и двамата тръгнаха към паркинга. Дана го държеше здраво за ръката. Следобедът вече ѝ се струваше далечен сън. Трябваше да си напомня, че друг мъж я намираше за съблазнителна и дори я беше целунал.

Тя хвана кормилото и подкара към магистралата. Последните коли от натовареното автомобилно движение се бяха изтеглили и пътят през околностите на Вирджиния беше вече спокоен.

— Познаваш ли Дърк Пит? — наруши мълчанието Сийграм.

— Да. Той е директор на отдела на адмирал Сандекър за специални проекти. Защо?

— Ще му насиня задника на това копеле — отвърна Сийграм.

Дана го погледна учудена.

— Ти пък какво общо имаш с него?

— Той провали важна част от проекта.

Дана стисна по-здраво кормилото.

— Ще ти бъде доста трудно да му насиниш задника — рече тя.

— Защо смяташ така?

— Той минава за легенда в средите на НЮМА. Списъкът на научните му постижения, откакто дойде в агенцията, отстъпва единствено на забележителното му военно досие.

— Така ли?

— Да. Той е любимецът на адмирал Сандекър.

— Не забравяй, че аз имам повече тежест пред президента, отколкото адмирал Сандекър.

— Повече отколкото сенатор Джордж Пит в Калифорния? — попита тя с равен глас.

Той се обърна да я погледне.

— Да не би да са роднини?

— Баща и син.

Останалите няколко километра Сийграм изпадна в мрачно мълчание.

Дана сложи ръка на коляното му. Когато спря на червен светофар, тя се наведе и го целуна.

— Това какво значи?

— Подкуп.

— И колко ще ми струва? — измърмори той.

— Имам страхотна идея — каза тя. — Да идем на новия филм с Брандо, после да си направим великолепно угощение с омари в гостилницата „Олд Поутмак“ и накрая да се приберем у дома, да загасим лампите и да...

— Закарай ме в службата — прекъсна я той. — Имам много работа.

— Моля те, Джийн, стига си се претоварвал — настоя Дана. — Утре ще имаш достатъчно време за работа.

— Не, сега!

Пропастта между тях беше непреодолима и от сега нататък нещата никога вече нямаше да бъдат същите.

21.

Сийграм погледна първо към металното дипломатическо куфарче върху бюрото си, после към полковника и капитана, които стояха срещу него.

— Не е допуснатата грешка, нали?

Полковникът поклати глава.

— Всичко, е проучено и потвърдено от директора на архивите на Министерството на отбраната, господине.

— Това се казва бързо свършена работа. Благодаря ви.

Полковникът не понечи да си тръгва.

— Съжалявам, господине, но ще трябва да изчакам и да върна лично папките в Министерството на отбраната.

— По чие нареждане?

— На секретаря — отвърна полковникът. — Политиката на Министерството задължава всички материали, класифицирани като „Код пет, поверително“, да бъдат под наблюдение по всяко време.

— Разбирам — каза Сийграм. — Мога ли да прегледам папките насаме?

— Да, господине. Ние с помощника ми ще почакаме навън, но най-любезно ви моля да не допускате никой да влиза или излиза от кабинета ви, докато документите са у вас.

— Добре, господа — кимна Сийграм, — настанете се удобно. Секретарката ми ще бъде на разположение, ако желаете кафе или разхладителни напитки.

— Благодарим за вниманието, господин Сийграм.

— И още нещо — спря ги Сийграм и леко се усмихна. — Имам си собствена баня тук, така че не ме очаквайте скоро.

Сийграм остана неподвижен няколко секунди, след като вратата се затвори. Окончателното доказателство за петте години труд лежеше пред него. Наистина ли? Може би документите в куфарчето щяха да го насочат към друга загадка или, още по-лошо, към задънена улица. Той пхна ключето в ключалката и отвори куфарчето. Вътре имаше четири папки и малък бележник. На етикетите на папките пишеше:

Кд5П 7665 1911 Доклад за научната и монетарната стойност на редкия елемент бизаний.

Кд5П 7687 1911 Кореспонденция между секретаря на Министерството на войната и Джошуа Хейс Брюстър относно възможността за добив на бизаний.

Кд5П 7720 1911 Меморандум от секретаря на МВ до президента във връзка със средствата за секретния военен план 371-990-P85.

Кд5П 8039 1911 Доклад за приключило разследване на обстоятелствата около изчезването на Джошуа Хейс Брюстър.

Бележникът беше озаглавен само с думите: „Дневник на Джошуа Хейс Брюстър“.

Според логиката Сийграм трябваше първо да прегледа папките, но когато се настани отново на стола си, пренебрегна логиката и отвори дневника.

Четири часа по-късно той постави грижливо бележника върху папките и натисна бутона на интеркома върху бюрото си. Почти веднага замаскирана врата в страничната стена се отвори и се появи мъж в бяла работна престилка.

— Колко най-бързо можеш да преснимаш всичко това?

Мъжът прелисти бележника и прехвърли набързо страниците на папките.

— За четирийсет и пет минути.

Сийграм кимна.

— Добре. Залавяй се веднага. Във външния кабинет ме чакат да върна оригиналите.

След като замаскираната врата се затвори, Сийграм се надигна тежко от стола и затътри крака към банята. Затвори вратата и се облегна на нея с лице, изкривено от мъчителна гримаса.

— О, боже, не! — изстена той. — Не е честно, никак не е честно.

После се наведе над мивката и повърна.

22.

Президентът се ръкува със Сийграм и Донър на вратата на студиото си в Кемп Дейвид.

— Извинявайте, че ви повиках в седем сутринта, но това е единственият час, в който мога да ви вляза.

— Няма нищо, господин президент — каза Донър, — аз и без това тичам за здраве по това време.

Президентът огледа развеселен закръгленото телосложение на Донър.

— В такъв случай може би съм те спасил от коронарна тромбоза. — Той се засмя, като видя нещастния израз на Донър, после подкани двамата да влязат в студиото. — Хайде, сядайте и се чувствайте като у дома си. Поръчал съм лека закуска.

Мъжете се настаняха в единия край на холната гарнитура, разположена под широк прозорец, който гледаше към хълмовете на Мериленд. След малко бе поднесено кафе и пълна чиния с кифлички и президентът обслужи гостите си.

— Е, Джийн, надявам се, този път новините да са добри. Сицилианският проект е единствената ни надежда да спрем лудата военна надпревара с руснаците и китайците. — Президентът разтърка уморено очи. — Това трябва да е най-грандиозната демонстрация на глупостта от зората на човечеството насам, особено като се има предвид трагичният и абсурден факт, че всяка от трите страни може да превърне в пепел другата поне пет пъти последователно. — Той махна безпомощно с ръце. — Но толкова за тъжните житейски факти. Надявам се да ми кажете докъде сме стигнали.

Сийграм, който държеше копието на съдържанието на папките от архива на Отбраната погледна със замъглени очи през масичката за кафе.

— Вие, господин президент, сте запознат, разбира се, с предприетите от нас стъпки досега.

— Да, проучих докладите на вашето разследване.

Сийграм му подаде копие на дневника на Брюстър.

— Струва ми се, че ще го намерите за увлекателно повествование на любопитни факти и човешко страдание в първите години на двайсетия век. Началото е с дата 8 юли 1910 година и разказва за заминаването на Джошуа Хейс Брюстър от Таймирските планини, намиращи се близо до северното крайбрежие на Сибир. Той е прекарал там осем месеца, за да разработи оловна мина по договор с работодателя му — „Сосиете де Мин дьо Лорен“ — за руския цар. Понататък той описва как малкият му крайбрежен параход, пътуващ за Архангелск, се загубил в мъглата и заседнал край горния остров на Нова земя. За щастие корабът не се разбил и оцелелите успели да просъществуват в замръзващия му стоманен корпус близо месец, когато били спасени от руска военноморска фрегата. Тъкмо по време на този престой Брюстър проучил острова. Някъде към осемнайсетия ден той се препънал в оголена странна скала на склона на планината Бедная. Дотогава не бил виждал такъв тип строеж, затова взел със себе си няколко скални отломки и ги отнесъл в Съединените щати, което станало шейсет и два дни след напускането му на Таймирската мина.

— Значи знаем как е бил открит бизанийт — вметна президентът. Сийграм кимна и продължи:

— Брюстър предал няколкото скални мостри на работодателя си, но една задържал за себе си просто като сувенир. Няколко месеца покъсно, след като никой не му се обадил, той попитал американския директор на „Сосиете де Мин дьо Лорен“ какво е станало с неговите мостри на рудата. Казали му, че направените анализи показали, че мострите били негодни и те ги хвърлили. Изпълнен със съмнения, Брюстър занесъл своята мостра за изследване в Минно-геоложкия институт във Вашингтон. Бил смаян, когато научил, че това е бизаний, дотогава непознат на практика елемент, който бил виждан рядко под мощен микроскоп.

— Брюстър уведомил ли е френското дружество за местоположението на оголената скала с бизаний? — запита президентът.

— Не, решил да се изхитри и просто им дал смътни упътвания за местонахождението. Всъщност той дори ги насочил към долния остров на Нова земя, на километри в южна посока.

— Защо ги е заблудил?

— Често срещана тактика сред златотърсачите — поясни Донър. — Като премълчава точното местонахождение на обещаващата находка, откривателят може да преговаря за по-голям процент от печалбата преди деня, в който мината почне да работи.

— Има смисъл — смотолеви президентът. — Но кое е подтикнало французите да бъдат толкова потайни през 1910 година? Какво може да са открили в бизания, което през следващите седемдесет години никой не е открил?

— Преди всичко неговата сходност с радия — отвърна Сийграм. — „Сосиете де Мин“ предало мострите на Брюстър на Института по радий в Париж, където неговите учени установили, че някои от свойствата на бизания и на радия са еднакви.

— И тъй като произвеждането на един грам радий струва петдесет хиляди долара — добави Донър, — френското правителство изведнъж видяло възможност да присвои единствените познати дотогава в света залежи на фантастично скъпия елемент. При наличие на достатъчно време те са могли да реализират стотици милиони долара от няколко килограма бизаний.

Смаян, президентът поклати глава.

— Боже мой! Ако си спомням точно как се превръщаха мерките и теглилките, то една унция се равнява на около двадесет и осем грама.

— Точно така, сър. Една унция бизаний струва един милион и четиристотин хиляди долара. При това на цени от 1910 година.

Президентът бавно се изправи на крака и се загледа през прозореца.

— Каква е била следващата стъпка на Брюстър?

— Той предал информацията си на Министерството на войната. — Сийграм извади папката, съдържаща разполагаемите средства за тайния военен план 371-990-P85 и я отвори.

— Ако са знаели цялата история, момчетата от ЦРУ са щели да са горди с предшестващата ги организация. След като са разбрали на какво се е натъкнал Брюстър, генералите от някогашното Армейско бюро за разследване са съчинили най-грандиозната измама на века. На Брюстър му било наредено да уведоми „Сосиете де Мин“, че той е установил свойствата на рудните мостри и да ги заблуди, че смята да създаде миньорски синдикат, за да тръгне сам по следите на бизания. Той пратил франсетата за зелен хайвер и те го знаели. Междувременно

обаче решили да използват неговите упътвания до местонахождението на залежа. Няма Брюстър, няма бизаний. Единственият им избор бил да го наемат като главен инженер срещу известен дял от печалбата.

— А защо нашето правителство не е подкрепило минната операция? — поинтересува се президентът. — Защо е оставило французите да поемат нещата?

— По две причини — отвърна Сийграм. — Първо, тъй като бизаният се е намирал в чуждестранна почва, мината е трябвало да работи тайно. Ако рудничарите бѐдели заловени от руснаците, цялата вина е щяла да падне върху французите. Второ, в онези дни Конгресът се е отнасял скъпернически към армията. Просто не е имало достатъчно средства, за да бѐде предвидена такава минна авантюра в Арктика, независимо от потенциалната печалба.

— В такъв случай французите, изглежда, са действали със задни мисли.

— Нещо като двупосочна улица, господин президент. Брюстър нито за момент не се е съмнявал, че разработи ли веднѐж рудника в планината Бедная и започне ли товаренето на рудата, той и екипът му ще бѐдат убити от платени убийци, наети от „Сосиете де Мин дѐо Лорен“. Това се потвърждавало и от фанатичното им настояване за пълна тайна на операцията. И още един дребен факт — именно французите, а не Брюстър, са планирали трагедията в мината Литъл Ейнджъл.

— Трябва да им се признае заслугата за добре изиграния номер — отбеляза Донър. — Заблудата с Литъл Ейнджъл е била съвършено прикритие за по-сетнешното убийство на Брюстър и целия му екип. В края на краищата кой би могъл да бѐде обвинен в убийство на деветима мъже в Арктика, след като е станало публично достояние, че те са загинали шест месеца преди това при злополука в Колорадска мина?

— Ние сме почти убедени — взе отново думата Сийграм, — че „Сосиете де Мин“ са отвлекли тайно нашите герои и са ги закарали с частен железопътен вагон в Ню Йорк. Оттам вероятно са ги качили на френски кораб под други имена.

— Бих искал да ме осветлите по един въпрос — прекъсна го президентът. — Както прочетох в доклада ви, Донър твърди, че

миньорските съоръжения, намерени на Нова земя, са били поръчани от правителството на Съединените щати. Тук нещо не ми пасва.

— Отново подмолна работа на французите — отвърна Сийграм. — В документацията на „Дженсън и Тор“ също е отбелязано, че сондажните съоръжения са платени с чек от банка във Вашингтон. Банковата сметка, както се оказа, е била на името на френския посланик. Просто още една хитрост, която да прикрие истинската операция.

— Не са си поплювали по отношение на измамите, нали?

Сийграм кимна.

— Те добре са замислили всичко, но независимо от проникателността им, не са и подозирали, че са баламосвани.

— Какво става след Париж? — прояви нетърпение президентът.

— Колорадците прекарвали две седмици в канцеларията на френското дружество, като поръчвали продоволствие и правели последни приготовления за разкопките. Когато накрая всичко било в пълна готовност, те се качили на борда на френски военноморски плавателен съд в Хавър и поели по водите на Ламанша. Дванайсет дни били нужни на кораба да се промъкне предпазливо през плаващите ледени маси на Баренцово море, докато най-подир хвърлил котва край Нова земя. След като мъжете и съоръженията се озовали благополучно на брега, Брюстър превключил тайния армейски план на първа скорост и наредил на капитана на товарния кораб да се върне за рудата не по-рано от първата седмица на юни — почти след около седем месеца.

— Този план е предвиждал колорадците и бизаният да са изчезнали много преди кораба на „Сосиете де Мин“ да се е върнал.

— Точно така. Те преувеличили крайния срок с два месеца. На групата им били нужни пет месеца, за да откъртят ценния елемент от недрата на онзи леден ад. Положили изнурителен физически труд, за да сондират, да взривят и да прекопават масивния гранит, пронизвани от студ, стигащ до петдесет градуса под нулата. Дори и през дългите зимни месеци в континенталния вододел на Скалистите планини, колорадците не са били излагани на такива мразовити ветрове, каквито виели там през морето от безбрежната полярна ледена покривка в посока север; ветрове, които спирала да духат само колкото да донесат страхотен студ и да затрупат с нова вечна ледена покривка планината Бедная, преди да поемели отново към руския бряг малко отвъд

хоризонта на юг. Това струвало страхотен данък на мъжете. Джейк Хобарт загинал от студа, след като се загубил в снежната виелица, а останалите били подложени на мъки от физическо изтощение и премръзване. По думите на самия Брюстър „това беше ледено чистилице, недостойно дори да си хабиш плюнката, за да плюеш на него“.

— Цяло чудо е, че всички не са загинали — отбеляза президентът.

— Помогнала им е добрата стара калена воля — рече Сийграм. — Накрая те надвили неблагоприятните условия. Изтръгнаха най-редкият минерал в света от пустеещите земи и си свършили работата, без да бъдат разкрити. Това било класически пример за тайна операция и инженерно умение.

— Значи са избягали от острова с рудата, така ли?

— Да, господин президент — кимна Сийграм. — Брюстър и екипът му затрупали шлаката и коловозите на вагонетките и замаскирали входа на мината. После извозили бизания до брега и го натоварили на борда на малък тримачтов параход, изпратен от Министерството на войната под прикритието на полярна експедиция. Корабът бил командван от лейтенант Прат от Американските военноморски сили.

— Колко руда са взели?

— Според изчисленията на Сид Коплин около половин тон изключително богата руда.

— А след като се обработи...?

— Грубото предположение в най-добрия случай ще даде около петстотин унци.

— Предостатъчно, за да се завърши Сицилианският проект — каза президентът.

— Предостатъчно — потвърди Донър.

— А докарали ли са го в Щатите?

— Не, сър. Незнайно как французите са разкрили играта и търпеливо зачакали американците да свършат опасната мръсна работа, та тогава да излязат на сцената и да грабнат печалбата. На няколко мили от южното крайбрежие на Норвегия, преди още лейтенант Прат да е поел курс на изток към морския път за Ню Йорк, те били

нападнати от загадъчен парен катер, на който нямало никакъв национален флаг.

— Никакъв опознавателен знак, никакъв международен скандал — подхвърли президентът. — Французите са се подсигурили във всяко отношение.

— Само че този път — усмихна се Сийграм, — парашутът им не се отворил, ако ми разрешите да използвам този каламбур. Както повечето европейци, те подценили добрата стара находчивост на янките — нашето Министерство на войната също се застраховало срещу всякакви непредвидени обстоятелства. Още преди французите да пуснат трети изстрел в американския кораб, екипажът на лейтенант Прат спуснал страничните повърхности на фалшива рубка и отвърнали на огъня със скрито 127-милиметрово оръдие.

— Тъй, тъй! — не се стърпя президентът. — Както би казал Теди Рузвелт: „Браво на нашите!“.

— Битката се водила почти до мръкнало — продължи Сийграм. — Накрая Прат се прицелил в парния котел на французина и катерът избухнал в пламъци. Но и американският кораб пострадал. Трюмовете му се пълнели с вода, а от екипажа на Прат един бил убит и четирима сериозно ранени. След като Брюстър и Прат обсъдили положението, двамата решили да се насочат към най-близкото приятелско пристанище, да свалят на суша ранените и да натоварят рудата на друг кораб за Щатите. Към призори те се добрали криво-ляво до вълнолома край Абърдийн в Шотландия.

— Защо просто не са натоварили рудата на американски военен кораб? Положително е щяло да бъде по-безопасно, отколкото да го качат на търговски плавателен съд.

— Не мога да твърдя със сигурност — отвърна Сийграм, — но очевидно Брюстър се е опасявал, че може би французите са щели да изискат рудата по дипломатически път и по този начин да принудят американците да признаят кражбата и да предадат бизания. А докато е било притежание на Брюстър, нашето правителство е могло да се прави, че не знае нищо по случая.

— Брюстър трябва да е бил много голям юначага — заключи президентът.

— Да му се ненадяваш — обади се Донър. — Бил е висок само метър и петдесет и седем.

— И все пак — удивителен човек, голям патриот, щом е минал през целия този ад, без да има наум мотиви за лична облага. На такъв човек не можеш да не му пожелаеш благополучно завръщане у дома.

— За съжаление одисеята му не свършила дотам. — Ръцете на Сийграм започнаха да треперят. — Френското консулство в пристанищния град надуло свирка след колорадците. Една вечер, преди мъжете да разтоварят бизания върху товарна количка, френските агенти изскочили от тъмнината на пристана и ги нападнали без предупреждение. Няколко стрелба. Заиграли само юмруци, ножове и тояги. Яките мъже от легендарните градове Крипъл Крийк, Лийдвил и Феърплей добре познавали насилието. Те повече нападали, отколкото отстъпвали и хвърлили шест тела в черните води на пристанището, преди нападателите да изчезнат в нощта. Но това било само началото. Пиратските атаки продължили от кръстовище на кръстовище, от едно село в друго, по градски улици и едва ли не иззад всяко дърво, иззад всяка врата, докато отстъплението с бой през Британия окървавило пейзажа с множество трупове и ранени. Битките се превърнали във война на изтощение; мъжете от Колорадо се изправили пред могъща организация, която вкарвала в боевете по петима мъже на всеки двама, отстранени от рудокопачите. Изтощението започнало да си казва думата. Джон Колдуел, Алвин Коултър и Томас Прайс загинали извън Глазгоу, Чарлс Уидни паднал мъртъв в Нюкасъл, Уолтър Шмид — близо до Стафорд, а Уорнър О'Деминг — в Бирмингам. Един по един броят на жилавите опитни рудокопачи намалявал, кръвта им багрела каменните улици далеч от дома. Единствено Върнън Хол и Джошуа Хейс Брюстър оцелели, за да закарат рудата до океанското пристанище на Саутхамптън.

Президентът сви устни и стисна юмруци.

— Значи французите са победили.

— Не, господин президент, французите изобщо не са се докосвали до бизания. — Сийграм взе дневника на Брюстър и го отвори откъм гърба. — Ще ви прочета последната бележка. Тя е с дата 10 април 1912 година.

Сега делото е само хвалебствие, защото аз съм почти мъртъв. Хвала на Бога, че скъпоценната руда, за която

положихме непосилен труд, за да я изтръгнем от недрата на онази проклета планина, лежи невредима в утробата на кораба. Единствено Върнън ще остане да разказва печалната история, защото след не повече от час аз потеглям с огромния параход на „Бялата звезда“ за Ню Йорк. След като знам, че рудата е на сигурно място, оставям настоящия дневник в ръцете на Джеймс Роджърс — заместник-консул на Съединените щати в Саутхамптън, който ще има грижата да го предаде на съответните власти, в случай че аз също бъда убит. Бог да прости мъжете, които си отидоха преди мен. Как копнея да се завърна в Саутби...

В студиото настъпи мъртва тишина. Президентът се обърна от прозореца и отново седна в креслото. Поседя няколко минути, без да отрони дума. После заговори:

— Означава ли това, че бизаният се намира в Щатите? И възможно ли е Брюстър да...?

— За съжаление, не, сър — прошепна Сийграм. Лицето му беше бледо и оросено с капчици пот.

— Обясни тогава! — настоя президентът.

Сийграм пое дълбоко дъх:

— Защото, господин президент, единственият параход на „Бялата звезда“, който е отпътувал от Саутхамптън, Англия, на 10 април 1912 година, е Кралският пощенски кораб „Титаник“.

— „Титаник“?! — Президентът изглеждаше като прострелян. Тукатси бе прозрял истината. — Съвпада — рече той с равен тон. — Това обяснява изчезването на бизания през всичките тези изминали години.

— Зла участ е тегнела над колорадците — промълви Донър. — Те са проливали кръв и са умирали, само за да пратят рудата по кораб, който е бил предопределен да потъне насред океана.

Последва нова, още по-дълбока тишина.

Президентът седеше с каменно лице.

— Какво да правим сега, господа?

След мълчание от няколко секунди Сийграм се изправи неуверено на крака и погледна президента. Лицето му издаваше

натрупаното от последните дни напрежение и мъката от поражението. Пред тях не се откриваше друг път; те нямаха друг избор, освен да доведат докрай започнатото. Той се изкашля.

— Да извадим „Титаник“. — Думите му едва се чува.

Президентът и Донър вдигнаха погледи.

— Да, за бога! — додаде Сийграм, този път с твърд и решителен глас. — Да извадим „Титаник“!

ТРЕТА ЧАСТ
ЧЕРНАТА БЕЗДНА

23.

Септември 1987

Страховитата красота на съвършен, непрогледен мрак притискаше илюминатора и заличаваше всякаква връзка със земната действителност. Пълната липса на светлина, заключи Албърт Джордино, успя само за няколко минути да внесе в човешкото съзнание необяснимо разстройство. Той имаше чувството, че пада от огромна височина със затворени очи в безлунна нощ; пада през необятно черно пространство, без да изпитва ни най-малко вълнение.

Накрая капка пот се процеди от едната му вежда и опари лявото му око. Той се отърси от магията, избърса с ръкав лицето си, после се пресегна предпазливо към командния пулт, намиращ се непосредствено пред него, и започна да докосва различните, познати издутини, докато опипващите му пръсти намериха онова, което търсеха. Джордино перна нагоре превключвателя.

Вградените в корпуса на дълбоководната подводница светлини блеснаха и прорязаха с ярка ивица вечната нощ. Въпреки че тесните страни на светлинния сноп мигом се превърнаха в черно-сини, мъничките организми, плуващи покрай правия ярък блясък, отразяваха светлината на няколко метра над и под пространството на илюминатора. Джордино извърна лице, за да не замъгли дебелия плексиглас, изпусна дълбока въздишка и се облегна назад в тапицираното лоцманско кресло. Измина почти минута и едва тогава той се наведе над командното табло и започна отново да вдъхва живот на смълчания плавателен съд. Провери редиците от измервателни уреди, докато трепкащите стрелки бъдат коригирани до желаното от него положение, после огледа контролните лампички, за да се увери, че всички те подават мигация си зелен сигнал за безаварийно действие и накрая включи отново електрическите системи на „Сафо I“. Джордино се извъртя с креслото и погледна безцелно през централната пътека към кърмата. За НЮМА това може и да беше най-новата и най-голямата изследователска подводница в света, но когато Ал Джордино

я видя за първи път, оприличи цялостната ѝ конструкция на гигантска пура върху кьнка за лед.

„Сафо I“ не беше построена, за да съперничи на военните подводници. Тя беше работен плавателен съд. Нейната цел се свеждаше до научно изследване на океанското дъно и всеки неин квадратен сантиметър беше оползотворен така, че да настани удобно седемчленен екипаж и два тона океанографска изследователска апаратура и оборудване. „Сафо I“ никога нямаше да изстреля ракетен снаряд или да пресече океана със скорост седемдесет морски възела в час, но затова пък можеше да работи там, където никоя друга подводница не бе посмяла да се спусне — на 7000 метра под океанската повърхност. И все пак Джордино не се чувстваше напълно спокоен. Той погледна дълбокомера и трепна, като видя, че стрелката сочи близо 3800 метра. Налягането на водната маса се увеличаваше със скорост петнайсет паунда на квадратен инч на всеки трийсет фута. Отново примигна, когато пресметна наум приблизителния отговор — 6200 паунда на кв. инч, толкова беше налягането в момента върху червената боя на дебелия титанов обшивка на „Сафо I“.

— Какво ще кажеш за чаша прясна утайка?

Джордино вдигна поглед към сериозното лице на Омар Удсън, фотографа на мисията. Удсън беше с чаша димящо кафе в ръка.

— Завеждащият вентили и превключватели трябваше да е получил дажбата си от кафе точно преди пет минути — упрекна го Джордино.

— Съжалявам. Някой идиот изключи осветлението. — Удсън му подаде чашата. — Проверено ли е всичко?

— Бордът е наред — отвърна Джордино. — Дадох почивка на акумулаторната секция на кърмата. Ще прекъснем за осемнайсет часа централната секция.

— Извадихме късмет, че не бяхме понесени към някоя оголена скала, когато се спускахме.

— Ти явно се майтапиш. — Джордино се изхлузи надолу в седалката, присви очи и се прозя незабележимо без усилие. — От шест часа насам хидролокаторът не е открил скала по-голяма от бейзболна топка. Тук дъното е плоско като корема на приятелката ми.

— Искаш да кажеш като гърдите ѝ — подметна Удсън. — Нали съм я виждал на снимка. — Той се усмихна, което беше рядко за него.

— Никой не е съвършен — отстъпи Джордино. — Но като се има предвид, че баща ѝ е заможен разпространител на алкохол, мога да си затворя очите пред недостатъците ѝ...

Той млъкна, като видя Руди Гън, командира на мисията, да надниква в лоцманската кабина. Беше нисък и слаб човек, с широко отворени очи, които, уголемени от очилата с рогови рамки, се взираха напрегнато над едър римлянски нос и му придаваха вид на недохранен бухал, готов за нападение. Видът му обаче лъжеше. Руди Гън беше сърдечен и любезен човек. Всеки, който беше служил под неговото ръководство, го уважаваше неимоверно.

— Вие двамата пак ли това чоплите? — усмихна се снизходително Гън.

— Все старата песен. — Удсън изглеждаше сериозен. — Той отново пощръкля за момичето си.

— Ами след петдесет и един дена в този полюшващ се килер дори и баба му ще му прости блясъка в очите. — Гън се наведе над Джордино и погледна през илюминатора. За няколко секунди само мътно синьо изпълни очите му, после постепенно, точно под „Сафо I“, успя да различи червеникавата тиня на горния пласт на дънната утайка. Яркочервена скарида, дълга малко повече от два сантиметра, се плъзна за миг през светлинния сноп и изчезна в тъмнината.

— Колко жалко, че не можем да излезем да се поразходим наоколо — каза Гън, отстъпвайки назад. — Да не говорим какво бихме открили навън.

— Същото, каквото ще откриеш и сред пустинята Мохаве — смотоледи Джордино. — Абсолютно нищо. — Той се пресегна и потупа един от измервателните уреди. — Само дето ще е постуденичко. Отчитам въодушевяваща температура от градус и половина по Целзий.

— Мястото е страхотно да се види — отбеляза Удсън, — но не и да прекараш златните си години тук.

— Да се е появило нещо на хидролокатора? — поинтересува се Гън.

Джордино посочи с брадичка към голям зелен екран в средата на командното табло. Отразеното изображение на терена беше равно.

— Отпред и отстрани няма нищо. Профилът не е помръдвал от няколко часа.

Гън с отегчение свали очилата си и разтърка очи.

— Добре, господа, нашата мисия е почти към края си. Ще изчакаме още десет часа и потегляме към повърхността. — Почти като по навик той погледна към горното командно табло. — Корабът майка още ли е с нас?

— Да — кимна Джордино. — Спрял е там, горе.

Достатъчно му беше само да хвърли поглед към колебливата стрелка на преобразователя, за да се увери, че корабът майка, надводната плаваща база, непрестанно следи чрез хидролокатора си „Сафо I“.

— Свържи се — каза Гън — и съобщи на базата, че в нула девет нула нула часа започваме да се издигаме. Така ще имат достатъчно време да ни натоварят на борда и да изтеглят „Сафо I“ преди залез-слънце.

— Вече едва ли не забравих как изглежда залезът — измърмори Удсън. — На татенцето Удсън му дай да седи по-навътре от брега, за да хване тен и да се любува на великолепните създания по бикини. Тия дълбоководни странни чифлици вече не са за мен.

— Слава богу, че краят му се вижда — отбеляза Джордино. — Затворят ли ме още една седмица в този разтеглен кренвирш, и ще почна да си говоря с цветята в саксиите.

Удсън го погледна.

— Ние нямаме никакви цветя в саксии.

— Ами просто си представи картинката!

Гън се усмихна.

— Всички заслужаваме една хубава почивка. Вие, момчета, се справихте чудесно със задачата. С данните, които събрахте, ще отворите работа на лабораторията за дълго време напред.

Джордино се обърна, изгледа продължително Гън и бавно рече:

— Адски странна беше тази мисия, Руди.

— В какъв смисъл? — попита Гън.

— В смисъл на лошо подбрани изпълнители на ролите. Я погледни състава си. — Той посочи с ръка четиримата мъже, които работеха в кърмовата секция на подводницата: Бен Дръмър, възслаб южняк с характерния за Алабама гърлен провлачен говор, Рик Спенсър, нисък русокос калифорниец, който не спираше да си свирука през стиснати зъби, Сам Мъркър, толкова космополитен и

погражданен, колкото някой брокер от Уолстрийт и Хенри Мънк — кротък мислител с унил поглед, на когото явно му се искаше да бъде където и да било другаде, само не и на „Сафо I“. — Ония шутове на кърмата, ти, Удсън и аз сме инженери, опитни механици. В групата няма доктор по философия.

— Първите хора на луната също не са били интелектуалци — възрази Гън. — За усъвършенстването на съоръженията са нужни именно опитни механици. Нека следващият курс бъде на океанографите. Колкото до нас, нашата мисия ще бъде вписана в книгите като огромно научно постижение.

— Лично аз — заяви надутото Джордино — не съм роден за герой.

— Нито аз, друже — добави Удсън. — Но не може да не признаеш, че това си струва повече, отколкото да продаваш застраховки за живот.

— На него му се изплъзва забавната страна на цялата тази работа — отбеляза Гън. — Помисли си само какви истории можеше да разказваш на приятелките си. Помисли си за възторга, изписан по хубавите им лица, когато им кажеш колко безпогрешно си управлявал най-голямата подводна сонда на века.

— Безпогрешно ли? — озадачи се Джордино. — Тогава, предполагам, ще ми кажеш защо правя кръгчета с това техническо чудо на петстотин мили встрани от първоначално определения ни курс?

— Заповеди. — Гън сви рамене.

Джордино го погледна.

— Ние трябваше да бъдем под водите на Лабрадорско море. В последния момент обаче адмирал Сандекър промени курса и ни накара да кръжим над дълбоководните равнини под водите на Гранд Банкс^[1] край Нюфаундленд. Пълно безсмислие.

Гън се усмихна с усмивка на сфинкс. Известно време никой от тримата не проговори, но на Гън не му трябваше подсилено извънсензорно възприятие, за да отгатне въпросите, които се въртяха в главите на двамата мъже. Те — в това беше сигурен — си мислеха същото, което си мислеше и той. И те като него се бяха върнали три месеца назад във времето и на три хиляди и двеста километра разстояние до главната квартира на НЮМА във Вашингтон, където

адмирал Джеймс Сандекър, главният директор на Агенцията, беше описал най-невероятната подводна операция на десетилетието.

— Дявол го взел! — прогърмя гласът на адмирал Сандекър.

— Бих дал целия си годишен доход, само да можех да дойда с вас, момчета.

Метафори, присмя се в себе си Джордино. След Сандекър Ебенизър Скрудж пилееше пари като пиян моряк. Джордино се отпусна върху дълбокото кожено канапе и се заслуша в изложението на адмирала, изпускайки лениво кръгчета дим от огромната пура, която бе задигнал от кутията върху грамадното писалище на Сандекър, когато вниманието на всички бе приковано върху картата на Атлантическия океан на стената.

— Ето къде е. — Сандекър за втори път потупа шумно с показалката картата. — Това е течението Лорелай. То тръгва от западния край на Африка, следва средноатлантическия хребет на север, после завива на изток между Бафинова земя и Гренландия и накрая се влива в Лабрадорско море.

Джордино се обади:

— Аз нямам научна степен по океанография, господин адмирал, но Лорелай май че се слива с Гълфстрийма.

— Не съвсем. Гълфстриймът е повърхностна вода. А водите на Лорелай са най-студените и най-тежките сред световните океани и достигат средно четири хиляди и двеста метра в дълбочина.

— Значи Лорелай минава под Гълфстрийма — каза тихо Спенсър. Той проговаряше за първи път от началото на инструктажа.

— Това като че ли е по-приемливо. — Сандекър замълча за миг, усмихна се широко и продължи: — По същество океанът е съставен от два пласта — повърхностен или горен, стоплян от слънцето и силно разпенван от ветровете, и студен, много плътен пласт, обхващащ средните, дълбоките и дънните води. И тези два пласта никога не се смесват.

— Звучи доста потискащо и страшно — отбеляза Мънк. — Самият факт, че някой терк с чувство за черен хумор е кръстил течението на рейнска нимфа, която подмамвала моряците към скалите,

ме кара да гледам на това място като на последното, което бих искал да посетя.

По устните на орловото лице на Сандекър се прокрадна мрачна усмивка.

— Трябва да свикнете с името, господа, защото тъкмо дълбоко в недрата на Лорелай ние ще прекараме петдесет дни. По-точно, вие ще прекарате петдесет дни.

— И какво ще правим там? — предизвикателно попита Удсън.

— Експедицията „По течението Лорелай“ е точно такава, както звучи. Вие ще слезете с дълбоководна подводница на осемстотин километра северозападно от брега на Дакар и ще почнете подводно кръстосване на течението. Главната ви задача ще бъде да извършвате контролни приемания и да изпробвате подводницата и нейните съоръжения. Ако не се появят неизправности, които да наложат прекъсване на мисията, ще трябва да излезете на повърхността приблизително в центъра на Лабрадорско море около средата на септември.

Мъркър тихичко се изкашля.

— Нито една подводница не е престоявала толкова дълго на такава дълбочина.

— Искаш да се откажеш ли, Сам?

— А... не.

— Експедицията е доброволна. Никой не ви кара насила да тръгнете.

— Но защо ние, господин адмирал? — Бен Дръмър изправи мършавото си телосложение от пода, където бе проснал удобно крака.

— Аз съм корабен инженер. Спенсър тук е машинен инженер. А Мъркър е специалист по системите. Не виждам къде ни е мястото в тая работа.

— Всеки от вас е професионалист в своята област. Удсън е също така и фотограф. „Сафо I“ ще бъде оборудвана и с много фотографска техника. Мънк е най-добрият специалист по съставните части на уредите в Агенцията. Вие ще бъдете под ръководството на Руди Гън, който по един или друг случай командваше всеки изследователски кораб на НЮМА.

— Тогава от мен няма нужда — каза Джордино.

Сандекър изгледа кръвнишки пурата, щръкнала от устата на Джордино, позна, че е от личната му марка и погледна мъжа в очите с унищожителен поглед, който не бе удостоен с никакво внимание.

— Като заместник-директор на проектантския отдел в Агенцията ти ще поемеш цялата отговорност за мисията. Освен това ще свършиш и добра работа, като управляващ плавателния съд.

Джордино се усмихна лукаво и погледна адмирала.

— Моята книжка за правоуправление ми дава право да пилотирам самолети, а не подводници.

Адмиралът почти незабележимо се стегна.

— Просто ще трябва да се довериш на моята преценка, става ли? — каза Сандекър студено. — На всичкото отгоре онова, което има най-голямо значение, е, че вие сте най-добрият екипаж, с който разполагам в момента. Всички вие работихте заедно по време на експедицията по море Бофорт. Всички сте мъже с голям опит и характеристики за способност и находчивост. Можете да боравите с всеки уред, с всяка част от океанографската апаратура, изработена досега — ние ще предоставим на учените да анализират данните, които вие ще съберете. И както вече споменах, всички, естествено, сте доброволци.

— Естествено — повтори като ехо Джордино с безизразно лице.

Сандекър се върна при писалището си.

— Вдругиден ще се съберете и ще започнете процедурни тренировки със съоръженията на нашето пристанище Кий Уест. Самолетната компания „Пелхолм“ вече направи разширени проби под водата с подводницата, така че вашата грижа ще бъде само да се запознаете с апаратурата и инструкцията за експериментите, които ще провеждате по време на експедицията.

Спенсър подсвири между зъби.

— Самолетна компания ли? Велики боже, какво знаят те за проектирането на дълбоководни подводници?

— За ваше успокоение — търпеливо продължи Сандекър — още преди десет години „Пелхолм“ насочи технологията си за въздушното пространство към акваторията. Оттогава насам те построиха четири подводни, свойствени за съответната околна среда лаборатории и две изключително сполучливи подводници за Военноморските сили.

— Дано да са сполучили и с тази — обади се Мъркър. — Ще изпадна в отчаяние, ако установя, че на четири хиляди метра почне да

тече.

— Искаш да кажеш, ще се напикаеш от страх — измърмори Джордино.

Мънк разтърка очи, после се загледа в пода, сякаш виждаше морското дъно в килима. Когато заговори, произнасяше думите съвсем бавно.

— Наистина ли е толкова необходимо това пътуване, господин адмирал?

Сандекър тежко кимна.

— Да. Океанографите имат нужда от картина на структурата на дебита на Лорелай, за да обогатят знанията си по дълбокоокеанската циркулация. Повярвайте ми, тази мисия е толкова значима, колкото извеждането на човек в орбита около земята. Освен изпробването на най-съвременната подводница в света вие ще запаметите визуално и ще нанесете на карта район, който още не е бил виждан от човек. Отърсете се от съмненията си. „Сафо I“ има вграден в корпуса си всеки необходим за безопасността елемент, който науката може да създаде. Давам ви личната си гаранция за безопасно и удобно пътуване.

Лесно му е да го каже, помисли си вяло Джордино, нали той няма да е в нея.

[1] Плитководен район в Атлантическия океан на югоизток от Нюфаундленд. — Б.пр. ↑

24.

Хенри Мънк смени позата на мускулестото си тяло върху дългата пластмасова седалка, потисна прозявка и продължи да се взира през кърмовия илюминатор на „Сафо I“. Равната, безкрайна утайка беше толкова интересна, колкото книга с бели страници, но Мънк изпитваше удоволствие от мисълта, че нито една мъничка могила, нито едно камъче или случаен обитател на дъното, преминал под дебелия плексиглас, не са били виждани от човек. Това беше малка, но задоволителна награда за дългите, скучни часове, които бе прекарал във внимателно проучване на детекторните уреди, инсталирани от двете страни над седалката.

Той с неохота отдели поглед от илюминатора и го съсредоточи върху уредите: сензора С-Т-СЗ-Д, който работеше непрекъснато по време на мисията и записваше на магнетофонна лента данните за солеността, температурата, скоростта на звука и налягането на дълбочината; поддъния профиломер, който звуково определяше дълбочината на горните утайки и даваше показания за основната структура на повърхността на морското дъно; гравиметърът, който отчиташе земното притегляне на всяка четвърт миля; сензорът, чието чувствително око непрекъснато следеше скоростта и посоката на течението Лорелай, и магнитомера — уреда за измерване и записване на магнитното поле на дъното, включително и всяко отклонение, причинено от локализиран метални наноси.

Мънк за малко не пропусна да го види. Помръдването на стрелката върху скалата на магнитомера беше толкова слабо — едва милиметър от отскока ѝ, че той изобщо нямаше да го забележи, ако точно в този миг погледът му не се бе задържал върху уреда. Той бързо доближи лице до илюминатора и се взря в морското дъно. После се обърна и извика на Джордино, който седеше пред лоцманския пулт само на три метра от него.

— Стоп машини!

Джордино се извъртя със седалката и погледна към кърмата. Можеше да види единствено краката на Мънк — останалата част от

тялото му бе скрита сред приборите.

— Какво отчиташ?

— Току-що минахме над нещо метално. Дай назад, за да погледна по-отблизо.

— Изтеглям се назад — съобщи на висок глас Джордино, за да го чуе Мънк.

Той задейства двата двигателя, разположени от двете страни в средната част на корпуса на подводницата и ги включи на минимална мощност на заден ход. За десетина секунди „Сафо I“, възпряна от двувъзловата сила на морското течение, увисна неподвижно, оказвайки съпротива да потегли сама. После много бавно започна да се движи назад срещу неумолимия поток. Гън и останалите членове на екипажа се скупчиха около седналия в тунела от прибори Мънк.

— Какво откри? — попита Гън.

— Не знам точно — отвърна Мънк. — Нещо стърчи от утайката на около дващест метра зад кърмата. На светлината от лампите на кърмата виждам само някакво неясно очертание.

Всички бяха в очакване.

Едва ли не цяла вечност мина, преди Мънк да заговори отново:

— Аха, видях го.

Гън се обърна към Удсън.

— Задействай двете долни стереокамери и стробоскопа. Трябва да го заснемем.

Удсън кимна и се запъти към апаратурата си.

— Можеш ли да го опишеш как изглежда? — поинтересува се Спенсър.

— Прилича на забита в тинята фуния. — Гласът на Мънк звучеше безизразно през камерата за уредите, но дори къntenето не можеше да замаскира възбудата, която се долавяше в него.

Лицето на Гън придоби скептичен израз.

— Фуния ли?

Дръмър се наведе над рамото на Гън.

— Каква фуния?

— Фуния във форма на кух конус със стесняващ се край, през който можеш да налееш нещо, тъпигъоз такъв — раздразнен отвърна Мънк. — Сега се намира под десния борд. Кажете на Джордино да

задържи съда в неподвижно положение в секундата, в която предметът се появи под илюминатора на носа.

Гън отиде при Джордино.

— Ще можеш ли да ни задържиш на място?

— Ще направя опит, но ако течението започне да ни върти странично, няма да съм в състояние да я овладея напълно и ще изпуснем визуалната връзка с въпросния предмет.

Гън се придвижи към носа и се просна на облицования с гумена настилка под. Заедно с Мъркър и Спенсър той погледна през един от четирите предни илюминатора. И тримата почти веднага забелязаха предмета. Той изглеждаше точно така, както го бе описал Мънк: обърната нагоре фуния във форма на камбана с диаметър около дванайсет сантиметра, чийто край бе забит в дънната тиня. За тяхна голяма изненада фунията изглеждаше в добро състояние. По-точно, вътрешната повърхност на метала беше потъмняла, но фунията беше здрава и цяла и по нея не личаха петна от олющване или от дебело напластена ръжда.

— Лягам неподвижно — съобщи Джордино, — но не знам за колко дълго.

Без да извърща глава от илюминатора, Гън махна с ръка на Удсън, който се бе навел над две фотокамери и нагласяваше обективите им към обекта на морското дъно.

— Омар?

— На фокус съм и готов за снимки.

Мъркър се обърна и погледна Гън.

— Хайде да я вземем.

Почти забил нос в плексигласа, Гън не отговори. Изглеждаше дълбоко съсредоточен.

Мъркър присви очи с питащ поглед.

— Какво има, Руди? Предложих да я вземем.

Думите му най-сетне проникнаха в съзнанието на Гън.

— Добре, добре, обезателно — смотолеве той неопределено.

Мъркър откачи една метална кутия, прикрепена за предната преграда чрез кабел дълъг метър и половина, и се настани до централния илюминатор. Кутията съдържаше последователно свързани превключватели, разположени около малък кръгъл бутон. Тя представляваше командното табло на манипулатора — механична

ръка, тежка близо два килограма, която висеше като недъгава от долната част на носа на „Сафо I“.

Мъркър натисна бутона, който задействаше механичната ръка. После пръстите му ловко заиграха по таблото, след като механизмът зажука и ръката се изопна с цялата си дължина от два метра. Двайсет сантиметра не ѝ достигаха, за да хване стърчащата от дъното фуния.

— Нужни са ми още трийсетина сантиметра напред — отбеляза Мъркър.

— Бъди готов — каза Джордино. — Придвижването може да промени положението ми.

Фунията като че ли премина с мъчителна бавност под клещите от неръждаема стомана на манипулатора. Мъркър внимателно отвори щипците над уширението на фунията, после натисна друг бутон и те се затвориха, но не навреме; подводният поток пое подводницата и я завъртя. Щипците се затвориха празни на не повече от два сантиметра над предмета.

— Тя се завърта наляво — извика Джордино. — Не мога да я удържа.

Пръстите на Мъркър бързо се задвижиха по таблото на кутията. Правеше втори опит да хване фунията в движение. Ако и сега не успееше, щеше да стане почти невъзможно да открие повторно местонахождението ѝ при ограничената видимост. По челото му избиха капчици пот, ръцете му се напрегнаха.

Той изви механичната ръка, както бе неподвижна, и обърна клещите на шест градуса към десния борд, компенсирайки по този начин обратното въртене на „Сафо I“. Натисна отново бутона и клещите се спуснаха надолу, като почти едновременно с това движение се затвориха и щипките. Разширеният отвор на фунията бе между тях.

Мъркър успя.

Сега той задвижи ръката нагоре, изтегляйки внимателно фунията от вечното ѝ жилище в тинята. Потта вече се стичаше в очите му, но мъжът ги държеше отворени. Не биваше да спира — едно погрешно движение и предметът щеше завинаги да изчезне на морското дъно.

След малко слизестата тиня охлаби прегръдката си и фунията, вече свободна, започна да се издига към илюминатора.

— Боже мой! — прошепна Удсън. — Това не е фуния.

— Прилича на хорна — каза Мъркър.

Гън поклати глава.

— Това е корнет.

— Как разбра? — Джордино бе станал от лоцманския пулт и се взираше над рамото на Гън през прозорчето.

— Навремето свирех на корнет в гимназиалния оркестър.

Сега вече и другите го разпознаха. Лесно успяха да различат блестящия чашковиден наустник на тялото и зад него — извитите тръби, водещи към клапите и мундщука.

— Съдейки по вида му — отбеляза Мъркър, — той е месингов.

— Точно затова магнитомерът на Мънк едва го е засякъл на скалата — поясни Джордино. — Мундщукът и подвижните клапи са единствените му части, които съдържат желязо.

— Интересно, колко ли време е престоял там? — попита Дръмър, без да се обръща към никого определено.

— На мен ми е по-любопитно да разбере откъде се е взел — каза Мъркър.

— Явно е бил хвърлен от някой кораб — подхвърли нехайно Джордино. — Сигурно на някое хлапе му е писнало от уроци по музика.

— А може би и собственикът му се намира някъде тук — допълни Мъркър, без да вдига поглед.

Спенсър потръпна.

— Що за смразяваща мисъл от твоя страна.

Вътрешността на „Сафо I“ се изпълни с мълчание.

25.

Старомодният тримоторен аероплан Форд, известен в историята на авиацията като Тенекиената гъска, изглеждаше толкова тромав във въздуха, но въпреки това направи вираж изящно и величествено като албатрос, когато се приготви за последната си отсечка към пистата на националното летище на Вашингтон.

Пит издърпа назад трите ръчки за газта и старата птица се приземи с лекотата на есенно листо, целунало избуяла трева. Той придвижи бавно машината към един от хангарите на НЮМА в северния край на летището, където очакващият го екип по поддръжката запря с клинове колелата и го беляза с рутинния знак за спиране. След като изключи мотора, Пит загледа как витлата със сребристи краища постепенно забавиха оборотите си и спряха, проблясвайки в слънцето на късния следобед. После той свали слушалките си, освободи ключалката на страничния прозорец от своята страна и го отвори.

Бръчка на озадачение бавно проряза челото на Пит и се задържа в потъмнялата от слънцето и загрубяла кожа. Един мъж стоеше на асфалта пред него и като обезумял му махаше с ръце.

— Може ли да се кача? — провикна се Джийн Сийграм.

— Аз слизам — извика в отговор Пит.

— Не, моля ви, останете на мястото си.

Пит сви рамене и се облегна назад в пилотското кресло. Само след секунди Сийграм се качи на тримоторника и отвори вратата на кабината. Беше облечен с изискан светлокафяв костюм с жилетка, но множеството гънки, набраздили плата, разваляха елегантния му външен вид. Личеше, че мъжът не бе помирисвал легло най-малко от двайсет и четири часа.

— Откъде намерихте тази великолепна стара машина? — попита Сийграм.

— Случайно се натъкнах на нея в Кефлавик, Исландия — отвърна Пит. — Успях да я купя за сносна цена и я докарах в Щатите.

— Истинска красавица.

Пит му посочи мястото на втория пилот.

— Сигурен ли сте, че искате да разговаряме точно тук? След малко слънцето ще превърне кабината в същинска пещ.

— Това, което имам да ви казвам, няма да отнеме много време.
— Сийграм се настани удобно на седалката и изпусна дълбока въздишка.

Пит го огледа. Имаше вид на човек, хванат в капан и лишен от всякакво желание... Горд човек, който се е поставил в безкомпромисно положение.

Сийграм не извърна лице към Пит, когато заговори; продължи да гледа напрегнат през предното стъкло.

— Предполагам, че се питате какво правя тук — каза той.

— Мина ми такава мисъл.

— Имам нужда от помощта ви.

Така значи. Нито дума за грубото държане на миналата среща. Никакви предисловия, най-безцеремонно — направо към молбата.

Пит присви очи.

— По някаква незнаяна причина останах с чувството, че моята компания ви е толкова приятна, колкото и тази на сифилитик.

— Вашите чувства, моите чувства нямат значение. Това, което има значение, е, че правителството ни отчаяно се нуждае от вашите способности.

— Способности... отчаяно се нуждае... — Пит не скри изненадата си. — Нещо ме будалкате, Сийграм.

— Повярвайте ми, ще ми се да е така, но адмирал Сандекър ме увери, че вие сте единственият човек, комуто може да се възложи известна надежда да се справи с една щекотлива работа.

— Каква работа?

— Изваждането на „Титаник“.

— И таз хубава! Нищо друго, освен една операция по изваждането на кораб не може да наруши еднообразието на... — Пит млькна наред изречението, тъмнозелените му очи се разшириха и в лицето му нахлу кръв. — Кой кораб казахте? — Този път гласът му се чу като дрезгав шепот.

Сийграм го погледна развеселен.

— „Титаник“. Навярно сте чувал за него.

Може би десет секунди изминаха в пълно мълчание, докато Пит седеше като втрещен. После попита:

— Давате ли си сметка какво предлагате?

— Напълно.

— Това не може да стане! — Лицето на Пит продължаваше да изразява недоверчивост, гласът му пак шепнеше дрезгаво. — Дори и да беше технически възможно, а то не е, ще са нужни стотици милиони долари... и после, съществува безкрайната законна пречка от страна на първоначалните собственици и застрахователните компании по отношение на правата за изваждането на кораба.

— В момента над двеста инженери и учени работят по техническите проблеми — поясни Сийграм. — Финансирането ще бъде уредено от таен правителствен бюджет. А колкото до законните права, не мислете за тях. Според международния закон, когато един плавателен съд е изчезнал без надеждата да бъде намерен, той става прицел за всеки, който желае да вложи пари и труд в спасителна операция. — Сийграм отново се обърна и се загледа през предното стъкло. — Вие не можете да разберете, Пит, колко важно е това начинание. „Титаник“ представлява нещо много повече от съкровище или историческа стойност. Дълбоко в неговите товарни трюмове има нещо, което е от жизнено значение за сигурността на нацията ни.

— Нали ще ми простите, ако ви кажа, че това звучи доста пресилено.

— Възможно е, но под патриотарщината се крие самата истина.

Пит поклати глава.

— Думите ви са чиста фантазия. „Титаник“ лежи на близо четири хиляди метра под водата. Налягането на такива дълбочини стига до няколко хиляди килограма на квадратен сантиметър, господин Сийграм. Не на квадратен метър или километър, а на сантиметър. Трудностите и пречките са смайващи. Досега никой не е направил сериозен опит да извади „Андреа Дория“ или „Лузитания“ от дъното... а те и двата са само на деветдесет метра под повърхността.

— Щом можем да пращаме хора на луната, ще можем да извадим отново „Титаник“ на бял свят — не отстъпваше Сийграм.

— Тук няма място за сравнение. Цяло десетилетие беше нужно, за да се изпрати четиритонна капсула на лунната повърхност. А

издигането на четирийсет и пет тона стомана е нещо съвсем различно. Ще минат месеци само докато бъде открит корабът.

— Претърсването е вече в ход.

— Нищо не съм чул...

— За предприето търсене — довърши вместо него Сийграм. — И няма как да сте чул. Докато операцията не прехвърли границите на сигурността, тя ще бъде секретна. Дори вашият помощник-директор по специалните проекти Албърт Джордано...

— Джордино.

— Да, Джордино, благодаря. Точно в този момент той провежда проучвателен сондаж по дъното на Атлантическия океан в пълно неведение на истинската мисия.

— Но експедицията „Течението Лорелай“... Първоначалната мисия на „Сафо I“ беше да проследи дълбоко океанско течение.

— Навременно съвпадение. Адмирал Сандекър успя да нареди подводницата да навлезе в района на последното известно местонахождение на „Титаник“ само часове преди плавателния съд да се издигне на повърхността по определения график.

Пит се обърна и проследи с поглед един реактивен самолет, който се издигаше от главната писта на летището.

— Но защо точно аз? Какво съм направил, за да заслужа покана за нещо, което се очертава като най-вятърничавия проект на века?

— Вие няма да присъствате само като гост, уважаеми Пит. Вие лично ще ръководите цялостната операция по изваждането на кораба.

Пит погледна мрачно.

— Но въпросът си остава — защо точно аз?

— Уверявам ви, че не подборът ме въодушевява — отвърна Сийграм. — Но тъй като НЮМА е най-големият известен и авторитетен източник на океанографска наука в страната, тъй като водещите специалисти по дълбоководни спасителни операции са членове на нейния състав и тъй като вие сте директор по специалните проекти на агенцията, изборът е паднал на вас.

— Мъглата започва да се вдига. Това е просто случай, в който аз се явявам с неподходяща професия в неподходящ момент.

— Тълкувайте го както искате — отегчено каза Сийграм. — Но трябва да призная, че ми направи огромно впечатление ваш доклад относно довеждането на невероятно трудни проекти до успешен

завършек. — Той извади носна кърпа и попи потта от челото си. — Може би трябва да добавя и другия фактор, който натежа много във ваша полза — че вие сте смятан за нещо като експерт по „Титаник“.

— Събирането и изучаването на спомени, свързани с „Титаник“, ми е хоби, нищо повече. Но трудно може да ми отреди ролята на ръководител по изваждането му.

— Въпреки това, господин Пит, адмирал Сандекър ми каза, че вие сте — използвам неговите думи — гений в ръководенето на хора и в координирането на материално-техническото обезпечаване. — Той хвърли несигурен поглед към Пит. — Ще приемете ли работата?

— Не вярвате, че мога да я отхвърля, нали, Сийграм?

— Честно казано, не. Но когато човек виси на косъм от скала, малко му е трудно да има мнение относно кой да дойде да го спаси.

По устните на Пит се появи лека усмивка.

— Вярата ви в мен е трогателна.

— Е?

За известно време Пит остана вгълбен в мисли. Най-подир кимна почти незабележимо и погледна Сийграм право в очите.

— Добре, приятел, твой съм. Но не бързай да броиш пилците, докато онзи ръждясал негоден кораб не бъде закотвен на нюйоркското пристанище. В Лас Вегас няма човек, който ще прахоса на вятъра второ залагане на това лудо приключение. Когато открием „Титаник“, ако изобщо открием „Титаник“, корпусът му може и да не е в състояние да бъде изваден. Но в края на краищата нищо не е напълно невъзможно и въпреки че не мога да почна да гадая какво толкова ценно за правителството има в него, та да оправдае труда, все пак ще опитам, Сийграм. Но нищо повече не обещавам.

Пит се усмихна широко и скочи от пилотското кресло.

— Край на разговора. А сега, хайде да излизаме от тази сауна и да потърсим някое приятно заведение с климатична инсталация, в което да ме почерпиш едно питие. Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като успя да извършиш най-голямото подмамване на годината.

Сийграм стоеше на мястото си, твърде изтощен да направи каквото и да е друго, освен да свие рамене в безпомощно съгласие.

26.

Отначало Джон Воугъл се отнесе към корнета просто като с поредния предмет за реставрация. По форма той съвсем не представляваше някаква рядкост. В конструкцията му нямаше нищо, което да привлече вниманието на някой колекционер. В момента състоянието му не можеше да привлече ничие внимание. Клапите му бяха ръждясали и здраво затворени; месингът беше обезцветен от натрупана особен вид мръсотия, а калта, запушила вътрешността на тръбите му, излъчваше противна миризма на риба.

Воугъл реши, че корнетът е недостоеен за вниманието му; щеше да го даде на някой от помощниците му да го възстанови. Екзотичните инструменти — на тях именно Воугъл обичаше да възвръща първоначалното им състояние: древни китайски и римски тромпети с дълги, прави тръби и пронизителни тонове; износени стари хорни на ранните джазови величия; инструменти с прикрепено към тях късче история — тях Воугъл възстановяваше с търпението на часовникар, като неуморно влагаше майсторството си, докато предметът не заблестеше като нов и не засвиреше с брилянтно чисти тонове.

Той уви корнета в стара калъфка за възглавница и го остави до отсрещната стена на канцеларията си.

Апаратът „Ексикютоун“ върху бюрото му тихо иззвъня.

— Да, Мери, какво има?

— На телефона е адмирал Джеймс Сандекър от НЮМА. — Гласът на секретарката му стържеше по интеркома като нокти върху черна дъска. — Казва, че е спешно.

— Добре, свържи ме. — Воугъл вдигна слушалката. — Джон Воугъл слуша.

— Господин Воугъл, обажда се Джеймс Сандекър.

Фактът, че Сандекър бе набрал лично номера и не се перчеше със званието си, направи впечатление на Воугъл.

— Да, господин адмирал, с какво мога да ви услужа?

— Получихте ли го?

— Какво да съм получил?

— Една стара тръба.

— А, корнетът — сети се Воугъл. — Тази сутрин го намерих на писалището си без никакви пояснения. Предположих, че е дарение за музея.

— Моите извинения, господин Воугъл. Трябваше да ви предупредя, но бях претрупан с работа.

Искрено извинение.

— С какво мога да ви помогна, господин адмирал?

— Ще ви бъда признателен, ако можете да изследвате това нещо и да ме уведомите какво сте узнали за него. Дата на производство и тъй нататък.

— Поласкан съм, сър. Но защо точно аз?

— След като сте главен уредник на залата за музика към вашингтонския музей, естествено е да се обърна към вас. Освен това наш общ приятел ми каза, че светът е загубил още един Хари Джеймс, когато сте решил да станете учен.

Боже мой, помисли си Воугъл, той има предвид президента. Още една точка в полза на Сандекър. Явно има силни връзки.

— По това може да се спори — рече Воугъл. — Кога искате да ви представя доклада си?

— Във възможно най-кратък и удобен за вас срок.

Воугъл се усмихна под сурдинка. Учтивата молба си заслужаваше допълнителни усилия.

— Най-много време ще отнеме процесът на галванизация, за да се премахне корозията. С малко късмет, до утре сутринта ще мога да ви кажа нещо.

— Благодаря ви, господин Воугъл — бързо каза Сандекър. — Много съм ви задължен.

— Разполагате ли с някакви сведения относно как и къде сте намерили корнета, които могат да ми помогнат?

— Предпочитам да не ви казвам. Моите хора биха искали да узнаят мнението ви без никакво внушение или упътване от наша страна.

— Искате да сравните моите открития с вашите, така ли?

Гласът на Сандекър долетя остро през слушалката.

— Просто искаме да потвърдите нашите надежди и очаквания, господин Воугъл, нищо повече.

— Ще направя всичко възможно, господин адмирал. Дочуване.

— Успех!

Воугъл остана няколко минути загледан в кальфката за възглавница в ъгъла и с ръка върху телефона. После натисна бутона на „Ексикютуун“-а.

— Мери, не ме свързвай с никого до края на деня и поръчай да ми донесат средно голяма пица с канадски бекон и два литра бургундско „Гало“.

— Пак ли ще се затворите в тая мухлясала стара работилница?
— изстърга от апарата гласът на Мери.

— Да — въздъхна Воугъл. — Очертава се дълъг ден.

Най-напред Воугъл направи няколко снимки на корнета от различен ъгъл. После записа в един голям бележник размерите, общото състояние на видимите части и степента на потъмняването и на чуждата материя, напластена по повърхността. Вече гледаше на корнета с повишен професионален интерес. Оказа се първокласен инструмент; месингът беше от добро търговско качество, а малките отвори на тялото и клапите говореха, че е бил изработен преди 1930 година. Той установи, че онова, което бе помислил за ръжда, е само твърд налеп от кал, който се отлюспваше с леко натискане на гумената лъжица.

После Воугъл накисна инструмента във вода, омекотена с разреден калгон, като леко разбъркваше течността и сменяше от време на време съда, да отмие мръсотията. До полунощ той разглоби целия корнет. Тогава се залови със скучната работа да почиства металните повърхности с лек разтвор на хромова киселина, за да възстанови блясъка на месинга. Полека-лека, след няколко изплаквания, върху тялото започна да се появяват няколко богато украсени букви, вплетени в спираловиден орнамент.

— Господи! — възкликна на глас Воугъл. — Това е представителен модел.

Той взе лупата и огледа надписа. Когато остави увеличителното стъкло и посегна към телефона, ръцете му трепереха.

27.

Точно в осем часа Джон Воугъл бе въведен в кабинета на Сандекър на последния етаж на десететажна сграда със соларно остъкляване, в която се помещаваше главният щаб на НЮМА. Очите му бяха кървясали, а и той не направи никакъв опит да скрие прозявката си.

Сандекър излезе иззад бюрото си и се ръкува с Воугъл. Ниският, наперен адмирал трябваше да извие глава назад, за да погледне в очите посетителя си. Воугъл беше висок метър и деветдесет и пет, имаше благо лице и бухнали кичури бяла коса, ограждащи плешивата му глава. Той втренчи кафявите си като на Дядо Коледа очи в адмирала и разтегли устни в сърдечна усмивка. Сакото му беше старателно изгладено, но панталонът му бе смачкан и целият на петна от коленете надолу. От мъжа лъхаше миризма на пияница.

— Е, радвам се да се запозная с вас — поздрави го Сандекър.

— Удоволствието е мое, господин адмирал. — Воугъл постави на килима калъф за тромпет. — Извинете, че се появявам в такъв мърляв вид.

— Тъкмо щях да кажа — отвърна Сандекър, — че изглежда сте имали тежка нощ.

— Когато човек си обича работата, времето и неудобствата нямат почти никакво значение.

— Така е. — Сандекър се обърна и кимна към един дребен като джудже мъж, застанал в ъгъла на кабинета. — Господин Джон Воугъл, мога ли да ви представя командир Руди Гън.

— Разбира се. Командир Гън — усмихна се Воугъл, — аз съм един от милионите, които всеки ден следят чрез вестниците вашата експедиция „По течението Лорелай“. Не мога да не ви поздравя, господин командир. Това е голямо постижение.

— Благодаря ви — отвърна Гън.

Сандекър посочи още един мъж, който седеше на дивана.

— А това е моят директор по специалните проекти Дърк Пит.

Воугъл кимна на смуглото лице, което се набръчка от усмивка.

— Господин Пит.

Пит стана и кимна в отговор.

— Господин Воугъл.

Воугъл седна и извади протритата стара лула.

— Ще възразите ли, ако запуша?

— Съвсем не. — Сандекър взе една пура „Чърчил“ от кутията с овлажнител и я вдигна високо.

— И аз ще се присъединя към вас.

Воугъл разпали чашката на лулата си, облегна се назад и рече:

— Кажете ми, господин адмирал, корнетът на дъното на Северния Атлантик ли е бил намерен?

— Да, точно на юг от Гранд Банкс край Нюфаундленд. — Той погледна Воугъл със съмнение. — Как отгатнахте?

— Елементарно заключение.

— Какво можете да ни кажете за него?

— Доста неща всъщност. Първо, инструментът е от висока класа, изработен за професионален музикант.

— Значи няма вероятност да е принадлежал на някой любител?
— попита Гън, спомняйки си думите на Джордино на „Сафо I“.

— Не — отвърна равнодушно Воугъл. — Няма такава вероятност.

— Можахте ли да определите времето и мястото на производството му? — поинтересува се Пит.

— Приблизителният месец е или октомври, или ноември. Точната година е 1911. И е бил изработен от много известната и представителна стара английска фирма „Бузи-Хокс“.

В погледа на Сандекър се четеше уважение.

— Вие сте свършили забележителна работа, господин Воугъл. Честно казано, ние се съмнявахме, че изобщо ще узнаем точната страна, а още по-малко — действителния производител.

— Това не е плод на изследователска надареност от моя страна, уверявам ви — заяви Воугъл. — Видите ли, корнетът е представителен модел.

— Представителен модел ли?

— Да. Обикновено всяко метално изделие, за чиято изработка е нужно голямо умение и е високо оценено като вещь, се гравира, за да отбележи някакво необикновено събитие или изключителна заслуга.

— Често срещана практика сред производителите на оръжие — отбеляза Пит.

— Както и сред създателите на изящни музикални инструменти. В случая този е бил подарен на служител от неговата фирма като награда за работата му. Върху тялото на корнета красиво са гравирани датата на връчването на подаръка, имената на производителя, на служителя и на фирмата.

— Значи можете да ни кажете чие притежание е бил? — попита Гън. — Гравюрата се чете, така ли?

— О, да. — Воугъл се наведе и отвори калъфа. — Ето и вие можете да я прочетете. — Той остави корнета върху бюрото.

Дълго време тримата мъже само гледаха инструмента, без да продумат — лъскав инструмент, чиито златни повърхности отразяваха сутрешните слънчеви лъчи, струящи през прозореца. Корнетът изглеждаше като чисто нов. Всеки сантиметър от него бе лъснат до пълен блясък, а сложната гравюра на морски вълни върху тръбата и тялото личеше ясно като в деня, в който е била направена. Сандекър погледна Воугъл над корнета и повдигна вежди в израз на подозрение.

— Господин Воугъл, вие като че ли не разбирате сериозността на положението. На мен никак не ми е до шеги.

— Да — отсече Воугъл, — признавам, че не разбирам сериозността на положението. Но това, което разбирам, е, че моментът е страхотно вълнуващ. И повярвайте ми, господин адмирал, това не е шега. Близко двайсет и четири часа отделих за реставриране на вашата находка. — Той подхвърли дебела папка върху бюрото. — Ето моят доклад, придружен със снимки и правените стъпка по стъпка бележки по време на реставрационния процес. Тук има и пликове, съдържащи различните видове остатъци и мръсотии, които премахнах, както и частите, които замених. Нищо не съм пропуснал.

— Извинете ме — каза Сандекър. — И все пак струва ми се някак неприемливо, че инструментът, който ви изпратихме вчера, и инструментът върху бюрото ми е един и същ. — Сандекър млъкна и размени поглед с Пит. — Нали разбирате, ние...

— ... Мислели сте, че корнетът е преседял на дъното много дълго време — довърши мисълта му Воугъл. — Съвсем наясно съм накъде биете, господин адмирал. И признавам, че аз също съм в недоумение за удивителното състояние на инструмента. Работил съм

върху куп музикални инструменти, които са стояли в солена вода в порядъка само между три и пет години, а имаха далеч по-окаян вид от този. Не съм океанограф, така че отговорът на загадката ми убягва. Мога обаче да ви кажа с точност до деня колко време този корнет е бил под водата и как се е озовал там.

Воугъл се пресегна и взе хорната. После сложи очила без рамки и започна да чете на глас:

— Подарен на Греъм Фарли в знак на искрена благодарност за изисканото изпълнение, включено в развлекателната програма за нашите пътници, от признателната управа на параходната служба „Бялата звезда“. — Воугъл свали очилата си и се усмихна любезно на Сандекър. — Когато разчетох думите „параходна служба Бялата звезда“, рано тази сутрин измъкнах от леглото мой приятел, за да го накарам да се поразрови из папките във Военноморския архив. Той ми се обади половин час преди да тръгна към вас. — Воугъл замълча, извади носна кърпа от джоба си и издуха носа си. — Изглежда, Греъм Фарли е бил много известен в средите на параходната служба „Бялата звезда“. В продължение на три години той е бил соло корнетист на един от нейните плавателни съдове... Мисля, че се е наричал „Океаник“. Когато най-новият луксозен лайнер е бил подготвян за първото му пътуване, управата е подбрала изтъкнати музиканти от други нейни пътнически кораби и е сформирала, както се е смятало в ония дни, най-добрия оркестър на море. Греъм, естествено, е бил сред първите избраници. Да, господа, този корнет е стоял под повърхността на Атлантическия океан години наред... защото Греъм Фарли е свирил в утрото на 15 април 1912 година, докато вълните са погълнали и него, и „Титаник“.

Реакцията от разкритието на Воугъл беше смесена. Лицето на Сандекър стана полумрачно, полуподозрително; на Гън — сурово, а на Пит изразяваше непринуден интерес. Мълчанието в стаята се почувства по-тягостно, след като Воугъл напъха очилата си обратно в малкото си джобче.

— „Титаник“. — Сандекър повтори думата много бавно, като мъж, който с удоволствие си спомня името на красива жена. Той се вгледа проникателно във Воугъл; в погледа му продължаваше да се чете смесеният израз на съмнение и почуда. — Това е невероятно.

— Но факт — нехайно подхвърли Воугъл. — Да приема ли, командир Гън, че корнетът е бил открит от „Сафо I“?

— Да, почти в края на пътуването й.

— Излиза, че вашата подводна експедиция се е натъкнала на допълнително възнаграждение. Жалко, че не сте попаднали на самия кораб.

— Да, жалко — потвърди Гън, отбягвайки погледа на Воугъл.

— Аз продължавам да съм в недоумение относно състоянието на инструмента — каза Сандекър. — Не съм очаквал, че реликва, престояла седемдесет и пет години в морето, ще изглежда тъй малко повредена.

— Липсата на корозия поставя любопитен въпрос — отвърна Воугъл. — Повече от сигурно е, че месинга издържа на атмосферни влияния, но странно как металните части, съдържащи желязо, са запазили първоначалното си състояние. Както виждате, оригиналният мундщук е почти непокътнат.

Гън гледаше корнета, сякаш беше свещеният Граал.

— Може ли да свири?

— Да — отвърна Воугъл. — И то много хубаво, струва ми се.

— Не сте ли го пробвал?

— Не... не съм. — Воугъл с благоговение прокара пръсти през клапите на корнета. — Досега винаги с моя помощник сме изпробвали чистотата на тона на всеки меден инструмент, който сме реставрирали. Сега обаче не посмях.

— Не ви разбирам — рече Сандекър.

— Този инструмент напомня за кратка, но храбра постъпка, извършена по време на най-печалната морска трагедия в човешката история — поясни Воугъл. — Не е нужно голямо въображение, за да си представи човек как Греъм Фарли и колегите му музиканти са утешавали изплашените пътници на кораба с музиката си, жертвайки всякаква мисъл за тяхното собствено оцеляване, докато „Титаник“ бавно е потъвал в студените води. Последната мелодия на този корнет е излизала от устните на много смел човек. По моему ще бъде светотатство, ако някой друг някога засвири на него.

Сандекър гледаше Воугъл, изучавайки всяка черта на лицето на възрастния мъж, сякаш го виждаше за първи път.

— „Есен“ — зашепна някак несвързано, като че ли на себе си Воугъл. — „Есен“ е стар химн. Това е била последната мелодия, която Греъм Фарли е свирил на корнета си.

— А не „По-близо до тебе, Господи“? — попита бавно Гън.

— Това е измислица — обади се Пит. — Последният тон, който се е чул от „Титаник“ точно пред самия край, е бил от „Есен“.

— Вие, изглежда, доста сте запознат с историята на „Титаник“ — отбеляза Воугъл.

— Корабът и неговата трагична съдба са нещо като заразна болест — отвърна Пит. — Възбуди ли ти се веднъж интересът, треската мъчно може да се овладее.

— Корабът сам по себе си не ме привлича особено. Но като специалист по историята на музикантите и техните инструменти, сагата на оркестъра на „Титаник“ винаги е разпалвала въображението ми. — Воугъл постави корнета в калъфа, затвори капака и го подаде през бюрото на Сандекър. — Ако нямате повече въпроси, господин адмирал, смятам да се отдам на една обилна закуска и да се метна в леглото. Прекарах тежка нощ.

Сандекър се изправи на крака.

— Много сме ви задължени, господин Воугъл.

— Надявах се да чуя това. — Очите на „Дядо Коледа“ примигнаха дяволито. — Има начин, по който можете да ми се отплатите.

— Какъв е той.

— Да дарите корнета на вашингтонския музей. Той ще бъде почетен експонат в нашата Зала за музика.

— Веднага щом нашите лаборанти изследват инструмента и вашия доклад, аз ще ви го изпратя.

— Благодаря ви от името на директорите на музея.

— Но не го приемайте като дарение.

Воугъл погледна колебливо адмирала.

— Не ви разбирам.

Сандекър се усмихна.

— Нека го наречем дългосрочен заем. Това ще ни спести разправииите, в случай че се наложи да го поискаме за временно ползване.

— Дадено.

— И още нещо — продължи Сандекър. — Нито дума не сме съобщили на пресата за находката. Ще ви бъда благодарен, ако засега и вие бъдете на наша страна.

— Не разбирам мотивите ви, но, разбира се, ще зачета молбата ви.

Дългунестият уредник на музея се сбогува и си тръгна.

— По дяволите! — изруга Гън миг след като вратата се затвори. — Сигурно сме минали на един хвърлей разстояние от корпуса на „Титаник“.

— Положително сте се намирали на косъм от него — съгласи се Пит. — Хидролокаторът на „Сафо“ проучва в радиус от двеста метра. „Титаник“ вероятно се е намирал точно отвъд края на обхвата ви.

— Само да имахме повече време. И поне да знаехме какво търсим, дявол го взел!

— Забравяте — намеси се Сандекър, — че вашите основни цели бяха да изпробвате „Сафо I“ и да проведете опити върху течението Лорелай. Океанографите ще има да проучват подробно в продължение на две години данните, които събрахте за дълбоководните течения. Съжалявам единствено за това, че не можехме да ви въведем към какво се домогнахме, но Джийн Сийграм и хората му по сигурността настояха дума да не казваме за каквото и да било сведение, свързано с „Титаник“, докато не сме в разгара на операцията по изваждането му.

— Няма да съумеем да запазим мълчание още дълго време — каза Пит. — Всички осведомителни средства в света скоро ще надушат по нещо за най-грандиозното историческо откритие след отварянето на гробницата на Тутанкамон.

Сандекър стана от бюрото си и отиде до прозореца. Когато заговори, думите му излизаха много бавно и се чуваха така, сякаш идваха от далечно разстояние, носени от вятъра.

— Корнетът на Греъм Фарли.

— Моля, сър?

— Корнетът на Греъм Фарли — повтори замислен Сандекър. — Ако трябва да съдим по тази стара хорна, значи „Титаник“ може би лежи там долу в черната бездна красив и запазен, както в нощта, когато е потънал.

28.

За случайния наблюдател, застанал на брега, или за който и да е човек, излязъл да се поразходи с лодка по реката Рапъханък, тримата мъже, седнали отпуснато в стара, разнебитена гребна лодка, приличаха на най-обикновени запалянковци, тръгнаха за риба в почивния им ден. Троицата бяха облечени с избелели ризи и дочени панталони и носеха спортни шапки, окичени с обичайните най-различни видове куки и стръв. Гледката беше съвсем типична — шестгнездовата каса за бира беше пусната във водата в рибарска мрежа, която се поклащаше до лодката.

Най-ниският от тримата — червенокос мъж с мършаво лице, се бе излегнал на кърмата и изглеждаше задрямал; държеше свободно пръта на въдицата, която беше закрепена към корковата тапа в червено и бяло и се полюшваше едва на шейсетина сантиметра от ватерлинията на лодката. Вторият мъж просто бе навел глава над едно отворено списание, а третият седеше изправен и механично извършваше движения на хвърляне на сребърна стръв. Той беше едър човек с доста охранен корем, който се подаваше през отворената му риза; имаше лениви сини очи и приветливо кръгло лице. Олицетворяваше съвършения образ на добродушния възстар дядо.

Адмирал Джоузеф Кемпър можеше да си позволи да изглежда добродушен. Когато притежаваш почти неограничена власт, каквато притежаваше той, не е нужно да гледаш с присвити хипнотизиращи очи или да бълваш огън като дракон. Адмиралът сведе поглед и се обърна с доброжелателен глас към дремещия мъж.

— Изненадан съм, Джим, че не си се запалил по риболова.

— Това трябва да се счита за най-безсмисленото нещо, практикувано от човека — отвърна Сандекър.

— Ами вие, господин Сийграм? Вие не сте хвърлили кука, откакто се закотвихме.

Сийграм вдигна глава от списанието и примижа към Кемпър.

— Ако се намери риба, оцеляла от замърсяването тук, господин адмирал, то тя ще изглежда като мутант от някой евтин филм на

ужасите и ще бъде два пъти по-отвратителна на вкус.

— Тъй като вие, господа, ме поканихте тук — каза Кемпър, — започвам да подозирам, че в причината има нещо непочтено.

Сандекър нито потвърди, нито отрече.

— Джо, просто се отпусни и се наслаждавай на чудесната природа. Забрави за няколко часа, че си завеждащ „Кадри“ във Военноморските сили.

— Няма да е трудно, когато си до мен. Ти си единственият от всичките ми познати, който говори снизходително с мен.

Сандекър се усмихна.

— Не можеш да изживееш живота си с мисълта, че целият свят целува задника ти. Просто гледай на мен като на полезна терапия.

— Надявах се — въздъхна Кемпър, — че съм се отървал от теб веднъж завинаги, когато се уволни. Сега, изглежда, си се върнал да ме преследваш като досаден амбулантен търговец.

— Разбрах, че са скачали от радост в коридорите на Пентагона, след като напуснах.

— Да кажем по-точно, че не се проляха сълзи след твоето оттегляне. — Кемпър бавно започна да навива стръвта си. — И тъй, Джим, познавам те от доста години, за да не надуша в случая някакво изнудване. Какво сте си наумили двамата с господин Сийграм?

— Търсим „Титаник“ — отвърна нехайно Сандекър.

— Сериозно? — Кемпър продължи да навива макаратата.

— Сериозно.

Кемпър отново метна въдицата.

— От какъв зор? Да му направите няколко снимки за публична изява ли?

— Не. За да го извадим на повърхността.

Кемпър спря да навива. Обърна се и погледна Сандекър.

— „Титаник“ ли каза?

— Да.

— Джим, момчето ми, този път май наистина си пуснал котва. Ако очакваш да повярвам...

— Това не са празни приказки — прекъсна го Сийграм. — Наредждането за операцията по изваждането му идва направо от Белия дом.

Очите на Кемпър зашариха по лицето на Сийграм.

— Значи трябва да приема, че вие представлявате президента?

— Да, сър. Точно така.

— Не мога да не призная — рече Кемпър, — че си вършите работата по странен начин, господин Сийграм. — Ако бъдете така любезен да ми дадете някакво обяснение...

— Точно затова сме тук, господин адмирал, да ви дадем обяснение.

Кемпър се обърна към Сандекър.

— И ти ли си в играта, Джим?

Сандекър кимна.

— Да кажем, че господин Сийграм говори тихо и държи адски грамаден прът.

— Добре, Сийграм, имате думата. Защо е това увъртане и защо толкова спешно искате да извадите този стар запуснат кораб?

— Всяко нещо по реда си, господин адмирал. Първо на първо, аз съм ръководител на строго секретен отдел към правителството, наречен Секция „Мета“.

— Изобщо не съм чувал за него — каза Кемпър.

— Ние не фигурираме в нито един бюлетин на федералните служби. Дори ЦРУ, ФБР и УНБ не разполагат с никакви данни за работата ни.

— Нелегална организация за технологически съвети — вметна рязко Сандекър.

— Ние надхвърляме обикновената организация за технологически съвети — поясни Сийграм. — Нашите хора разработват футуристични идеи и после се опитват да ги приложат на практика в успешни функциониращи системи.

— Това би струвало милиони долари — рече Кемпър.

— Скромността не ми позволява да спомена точната сума на бюджета ни, господин адмирал, но егото ми ме заставя да призная, че разполагам с малко над десетцифрено число.

— Боже мой! — смотолели Кемпър под носа си. — Казвате, че разполагате с повече от милиард долара. Организация от учени, за чието съществуване не знае никой. Вие възбудихте любопитството ми, господин Сийграм.

— Както и моето — язвително вметна Сандекър. — Досега търсехте помощта на НЮМА чрез канали на Белия дом, като се

представяхте като президентски съветник. Що за макиавелски подход?

— Защото президентът нареди строги мерки за сигурност, господин адмирал, за да не изтече информация към Конгреса. Последното нещо, от което се нуждае неговата администрация, е лов на вещици от страна на Конгреса във финансите на секцията „Мета“.

Кемпър и Сандекър се спогледаха и кимнаха. И двамата гледаха Сийграм в очакване да чуят останалото.

— И така — продължи Сийграм, — секцията „Мета“ разработи отбранителна система под кодовото име „Сицилиански проект“...

— „Сицилиански проект“ ли?

— Нарекохме го на името на стратегически шахматен ход, познат като Сицилианска защита. Проектът е замислен на базата на вариант на принципа на лазера. Например, ако насочим звукова вълна на дадена честота през среда, съдържаща възбудени атоми, можем да стимулираме звука до изключително високо състояние на лъчение.

— Подобно на лазерен лъч — отбеляза Кемпър.

— До известна степен — отвърна Сийграм. — Само че лазерът изпуска тесен лъч светлинна енергия, докато нашето изобретение излъчва широко, ветрилообразно поле от звукови вълни.

— Освен че проглушава сума ти тъпанчета, за какво друго служи? — поинтересува се Сандекър.

— Както си спомняте от гимназиалните си уроци, господин адмирал, звуковите вълни се разнасят в кръг подобно на вълните в езеро, предизвикани от хвърлено в него камъче. В случая на Сицилианския проект, ние можем да мултиплицираме звуковите вълни милиони пъти. После, когато се освободи тази огромна енергия, тя ще се разнесе в атмосферата, като изтласка въздушните частици напред с отприщаната си сила и ще ги кондензира, докато те се съберат, за да образуват плътна, непробиваема стена в размер на стотици квадратни километри в диаметър. — Сийграм замълча и почеса носа си. — Няма да ви отегчавам с уравненията и техническите подробности, засягащи действителните измервателни уреди. Особеностите са твърде сложни, за да ги обсъждаме тук, но вие можете лесно да разберете потенциала. Всяка вражеска управляема ракета, изстреляна срещу Америка, влизайки в контакт с тази невидима защитна бариера, ще се разбие на парчета много преди да е навлязла в района на целите.

— Ама тази... тази система истинска ли е? — попита плахо Кемпър.

— Да, адмирале. Уверявам ви, че може да действа. Дори вече необходимият брой съоръжения за спиране на всеобщо ракетно нападение е в процес на изграждане.

— Господи! — възкликна Сандекър. — Това е най-съвременният вид оръжие.

— Сицилианският проект не е оръжие. Той е чисто научен метод за защита на страната ни.

— Трудно се побира във въображението — каза Кемпър.

— Просто си представете гърмежа при летене на реактивен самолет, усилен десет милиона пъти.

Кемпър изглеждаше напълно объркан.

— Но този звук... той няма ли да разруши всичко, което е на земята?

— Не. Енергийната сила е насочена към въздушното пространство и се натрупва по време на движение. За човек, който стои на морското равнище, въздействието й ще бъде същото, каквото и от далечен гръм.

— Какво общо има всичко това с „Титаник“?

— Елементът, необходим да възбуди оптималната степен на звуковото излъчване, е бизаният и именно там лежи нашата торба с късмети, господа, защото единственото известно в света количество на бизаниева руда е било натоварено на път за Съединените щати на борда на „Титаник“ през 1912 година.

— Ясно — кимна Кемпър. — Значи изваждането на кораба е последният ви отчаян опит да пуснете в действие вашата отбранителна система.

— Атомната структура на бизания е единствената, която дава резултат. След като програмирахме известните й свойства в нашите компютри, ние успяхме да проектираме съотношение трийсет хиляди към едно в полза на успеха.

— Но защо да се изважда целия кораб? — запита Кемпър. — Не може ли просто да се изтръгнат преградните му стени и да се вземе товара с бизания?

— Ще се наложи да си проправяме пътя към товарния трюм чрез взривяване на експлозиви. Опасността да унищожим рудата завинаги е

огромна. Президентът и аз сме единодушни, че допълнителните разходи по изваждането на корпуса далеч превишават риска от загубата му.

Кемпър отново хвърли стръвта си.

— Вие сте реален мислител, Сийграм. Признавам ви тази черта. Но кое ви кара да смятате, че „Титаник“ е в такова състояние, че да бъде изваден цял? След седемдесет и пет години, прекарани на дъното, от него вероятно не е останало нищо, освен куп ръждясали боклуци.

— Моите хора имат теория по този въпрос — намеси се Сандекър, като остави настрана въдицата си, отвори чантата си за рибарски принадлежности и извади от нея плик. — Хвърли им един поглед. — Той подаде на Кемпър няколко снимки с формат десет на дванайсет сантиметра.

— Приличат ми на някакви подводни боклуци — отбеляза Кемпър.

— Точно така е — потвърди Сандекър. — Камерите на нашите подводници току се натъкват на разни предмети, изхвърлени от минаващи кораби. — Той посочи най-горната снимка. — Това е камбузна печка, намерена на дълбочина хиляда и двеста метра край Бермудските острови. Следващата е на блок на автомобилен двигател, заснет на хиляда и деветстотин метра, близо до Алеутските острови. И на двата предмета нямаше начин да определим времето на престоя им във водата. А тази пък е на самолет Груман Ф4Ф от Втората световна война, открит близо до Исландия на три хиляди метра. За него изровихме данни. На 17 март 1946 година поради изразходване на горивото лейтенант Щраус се е приводнил принудително в океана без никаква повреда.

Кемпър отдалечи следващата снимка на една ръка разстояние от очите си.

— Това пък чудо какво е?

— Това е заснето в момента на откриването му от „Сафо I“ по време на експедицията „По течението Лорелай“. Предметът, който отначало приличал на кухненска фуния, се оказа хорна. — Той показа на Кемпър снимка на инструмента, направена след реставрирането му от Воугъл.

— Това е корнет — поправи го Кемпър. — Казваш, че „Сафо I“ го е извадила?

— Да, от три хиляди и шестстотин метра. Лежал е на дъното от 1912 година.

Кемпър повдигна вежди.

— Да не би да ми кажеш още, че е от „Титаник“?

— Мога да ти покажа документирани доказателства.

Кемпър въздъхна и подаде обратно снимките на Сандекър. Раменете му увиснаха — стойка, издаваща изтощение и умора на мъж, който вече не е млад, мъж, който дълго време е носел на гърба си тежък товар. Той извади кутия бира от рибарската мрежа и издърпа халката на капака ѝ.

— Какво доказват всички тези снимки?

Затворените устни на Сандекър се разтеглиха в лека усмивка.

— Доказателството е било пред очите ни в продължение на две години — тогава бе открит самолетът — но ние погледнахме съвсем през пръсти на възможностите. Е, разбира се, отличното състояние на самолета бе отбелязано, но нито един от моите океанографи не схвана значимостта на тези бележки. Истинските заключения си дойдоха на място едва когато „Сафо I“ извади хорната.

— Не те разбирам — безизразно рече Кемпър.

— Преди всичко — продължи Сандекър, — въпросният Ф4Ф съдържа деветдесет процента алуминий, а както знаеш, солената вода страхотно разяжда алуминия. Въпреки това самолетът, след като е прекарал в морето повече от четирийсет години, изглежда така, както в деня, в който е излязъл от завода. Същото е и с хорната. Тя е стояла под вода близо осемдесет години, а лъщи като дупе на пеленаче.

— Имате ли някакво обяснение? — попита Кемпър.

— Двама от най-кадърните океанографи в НЮМА вече обработват данните на компютри. Засега основната теория е, че това се дължи на комбинация от фактори: липсата на опустошителен морски живот на голяма дълбочина, ниска соленост или съдържание на сол на водата на дъното, ледените температури на дълбините и по-ниско съдържание на кислород, което забавя окисляването на метала. Един от тези фактори или всички заедно може би забавят разяждането на претърпелите корабокрушение кораби. Ще знаем повече ако и когато успеем да видим „Титаник“.

Кемпър остана замислен за миг.

— Какво искате от мен?

— Закрила — отвърна Сийграм. — Ако руснаците надушат с какво сме се заели, те ще опитат всичко, освен война, за да ни попречат и да заграбят бизания за себе си.

— Бъдете спокоен по този въпрос — каза Кемпър; гласът му изведнъж стана твърд. — Руснаците ще се позамислят, преди да окървавят ръцете си откъм нашата страна на Атлантическия океан. Операцията ви по изваждането на „Титаник“ ще бъде под закрила, господин Сийграм. Имате желязната ми дума за това.

Лека усмивка пробяга по лицето на Сандекър.

— Докато си предразположен към щедрост, Джо, да те питам какви са възможностите да наемем „Модок“?

— „Модок“ ли? — повтори Кемпър. — Той е най-добрият дълбоководен спасителен плавателен съд, с който разполагат Военноморските сили.

— Бихме могли да използваме и екипажа, който си върви с него — добави Сандекър.

Кемпър отърка студената бирена кутия по потното си чело.

— Добре, имате „Модок“ и екипажа му, плюс каквито още хора и оборудване ви е необходимо.

Сийграм въздъхна.

— Благодаря ви, адмирале. Много съм ви задължен.

— Нагърбили сте се с интересен замисъл — отбеляза Кемпър. — Но който е пълен с проблеми.

— Нищо не идва наготово — отвърна Сийграм.

— Какъв е следващият ви ход?

Сандекър побърза с отговора:

— Ще изпратим камери да определят местонахождението на потъналия параход и да заснемат повредите.

— Един бог знае какво ще откриете... — Кемпър изведнъж млъкна и посочи към подскачащата тапа на въдицата на Сандекър. — Божичко, Джим, ти май хвана риба!

Сандекър се наведе лениво през борда.

— Наистина — усмихна се Сандекър. — Да се надяваме, че и „Титаник“ ще бъде така отзивчив.

— Опасявам се, че тази надежда може да се окаже скъпоструващо поощрение — заяви Кемпър, без да се усмихне в отговор.

Пит затвори дневника на Хейс Брюстър и погледна над заседателната маса към Мел Донър.

— Това било значи.

— Цялата истина и нищо друго, освен истината — рече Донър.

— Но този бизаний или както там го наричате не е ли изгубил свойствата си, след като е престоял в морската вода толкова години?

Донър поклати глава.

— Знае ли човек? Досега никой не е държал в ръцете си достатъчно количество от него, та да каже със сигурност каква ще е реакцията му при каквито и да било условия.

— В такъв случай той може да се окаже негоден.

— Няма, ако рудата е затворена добре в утробата на „Титаник“. Нашето проучване показва, че трезорът е херметически затворен.

Пит се облегна назад и погледна към дневника.

— Адски е рисковано.

— Съзнаваме го.

— То е все едно да накараш група деца да извадят с няколко въжета и сал танк „Патън“ от езерото Ери.

— Съзнаваме го — повтори Донър.

— Само разходите по изваждането на „Титаник“ са извън представите — отбеляза Пит.

— Кажете една сума.

— През 1974 година ЦРУ плати над триста милиона долара за изваждането само на носа на руска подводница. Не бих се заел да изчислявам какво ще струва изваждането на пътнически лайнер, който тежи четирийсет и шест хиляди тона, от дълбочина близо четири хиляди метра.

— Тогава предположете.

— Кой ще брой пачките?

— Финансирането се поема от секцията „Мета“ — отвърна Донър. — Погледнете на мен просто като на дружелюбно настроен banker. Кажете ми на каква сума според вас ще възлезе операцията по изваждането на суша и аз ще се погрижа тези средства да бъдат прехвърлени тайно в годишния експлоатационен бюджет на НЮМА.

— Двеста и петдесет милиона ще са необходими, за да се задвижи колелото.

— Това е по-малко от нашите изчисления — подметна нехайно Донър. — Предлагам ви да не се ограничавате толкова. Но за всеки случай ще уредя да получите допълнително още пет.

— Пет милиона?

— Не — усмихна се Донър, — петстотин милиона.

След като пазачът го пропусти през портала, Пит отби встрани от пътя и се обърна да погледне през телената ограда зданието на „Товарни коли и складове Смит“.

— Не мога да повярвам — каза той гласно на себе си. — На нищо от тая работа не мога да повярвам. — После бавно и с голямо усилие, сякаш се съпротивляваше на командите на хипнотизатор, Пит включи на първа скорост и потегли обратно към града.

29.

Денят беше особено изтощителен за президента. Срещите му с конгресмените от опозиционната партия бяха продължили едва ли не безкрайно; срещи, в които той бе правил в повечето случаи напразни опити да ги накара да подкрепят новия му законопроект за изменение на наредбите за данъка общ доход. После произнесе реч на конгреса на почти враждебно настроените щатски губернатори, последвана в покъсния следобед от разгорещено заседание с неговия нападателен и арогантен държавен секретар.

Сега, малко след десет часа, когато му оставаше да се справи с още едно неприятно усложнение, той седеше в мекото кресло, с чаша питие в дясната си ръка, а с лявата почесваше дългите уши на малкото си ловджийско куче с тъжни очи.

Срещу него, на широк диван с отделни възглавници, бяха седнали Уорън Никълсън, директорът на ЦРУ, и маршал Колинс, главният му съветник в службата по сигурност към Кремъл.

Президентът отпи глътка от чашата си и мрачно погледна двамата мъже.

— Имате ли и най-малката представа какво искате от мен?

Колинс неспокойно сви рамене.

— Откровено казано, сър, нямаме. Но ясно е, че това е случай, в който целта оправдава средствата. Аз лично смятам, че планът на Никълсън е страхотен. Отплатата от гледна точка на секретна информация би била направо смайваща.

— Ще ни струва доста скъпо — отбеляза президентът.

Никълсън се наведе напред.

— Повярвайте ми, сър, цената си заслужава.

— Лесно ви е да го кажете — отвърна президентът. — Вие и двамата нямате ни най-малко понятие за какво е Сицилианският проект.

— По това спор няма, господин президент — закима Колинс. — Той се пази в пълна тайна. Затова ни дойде като гръм от ясно небе,

когато научихме за неговото съществуване от КГБ, а не от нашите сили за сигурност.

— Според вас доколко знаят руснаците?

— По този въпрос не сме напълно сигурни — отвърна Никълсън, — но малкото факти, с които разполагаме, сочат, че КГБ знае само кодовото име.

— Дявол го взел! — изропта тихо президентът. — Откъде може да е изтекла информация?

— Смея да предположа, че това е случайно изтекла информация — каза Колинс. — Моите хора в Москва щяха да надушат нещо, ако съветските разузнавателни аналитици смятаха, че са по следите на свръхсекретен американски отбранителен проект.

Президентът погледна Колинс.

— Откъде си сигурен, че проектът има нещо общо с отбраната?

— Щом като Сицилианският проект е тъй строго охраняем, както намекнахте, то на преден план изниква предположението за ново военно оръжие. И аз лично не се съмнявам, че в скоро време и руснаците ще стигнат до същото заключение.

— Не мога да не се съглася с разсъжденията на Колинс — вметна Никълсън.

— Които действат в наш интерес.

— Давай нататък.

— Ще подаваме на Съветското военноморско разузнаване сведения относно Сицилианския проект на малки порции. Ако лапнат въдицата... — Никълсън довърши мисълта си с жест на ръцете, показващ щракването на капан, — и тогава ние буквално ще притежаваме една от висшите съветски служби за събиране на разузнавателни данни.

Отегчена от човешкия говор, дребната хрътка на президента се протегна и кротко задряма. Замислен, президентът се загледа за известно време в животното, преценявайки наум вероятностите. Беше му мъчително да вземе решение. Имаше чувството, че забива нож в гърба на всичките си приятели от секцията „Мета“.

— Ще накарам човека, който оглавява проекта, да напише въвеждащ доклад — рече той накрая. — Никълсън, ти ще ми кажеш къде и как искаш да го получиш, така че руснаците да не заподозрат

измамата. За всяка по-нататъшна информация, засягаща Сицилианския проект, ще се свързваш с мен и само с мен. Ясно?

Никълсън кимна.

— Лично аз ще уредя канала.

Президентът изглеждаше сломен и се отпусна в креслото си.

— Не искам да ви внушавам, господа — каза той уморено, — тъжния факт, че ако бъдем разкрити, всички ще бъдем дамгосани като предатели.

30.

Сандекър се наведе над голяма контурна карта на дъното на Северния Атлантик и продължи да върти показалката в ръката си. Погледна първо Гън, после Пит, който стоеше от другата страна на миниатюрния морски пейзаж.

— Едно не мога да разбера — заговори той след моментно мълчание. — Ако хорната може да послужи за указание, то „Титаник“ не се намира там, където се предполага.

Гън взе един тънък флумастер и направи малка отметка върху картата.

— Последното му местоположение, за което бе съобщено точно преди да потъне, е тук, на $41^{\circ}46'N-50^{\circ}14'W$.

— А ти къде откри хорната?

Гън драсна още една отметка.

— Точното местоположение на надводната плаваща база на „Сафо I“ в момента, в който открихме корнета на Фарли, беше на шест мили на югоизток.

— Несъответствие с шест мили. Как е възможно?

— Имало е противоречиви доказателства относно местоположението на „Титаник“, когато е потъвал — поясни Пит. — Шкиперът на един от спасителните кораби, Маунт Темпъл, съобщил, че лайнерът се намирал много по на изток, като сведението му се е основавало на разположението на слънцето — далеч по-точно от предаденото от четвъртия офицер на „Титаник“ местоположение, направено без астрономически наблюдения веднага след като параходът се е блъснал в айсберга.

— Но корабът, който е качил оцелелите... мисля, че се казваше „Карпатия“ — възрази Сандекър, — се е движел към местоположението, дадено му от радиотелеграфиста на „Титаник“ и е влязъл в пряк контакт със спасителните лодки в порядъка на четири часа.

— Съществува известно съмнение, че „Карпатия“ действително е стигнала толкова бързо, както е уверявал капитанът му — отвърна

Пит. — Ако е било така, то визирането на останките от корабокрушението и спасителните лодки може да е станало на няколко мили югоизточно от местоположението на „Титаник“, съобщено по радиото.

Сандекър безцелно почука по контура на картата.

— Това, господа, ни поставя между дявола и дълбокото синьо море, тъй да се каже. Дали да проведем нашето претърсване точно в района на 41°46'N-50°14'W? Или да заложим парите си на мястото на хорната на Грeъм Фарли — на шест мили югоизточно? Ако загубим, един господ знае на колко акра недвижимо имущество на Атлантическия океан ще има да влачим подводните телевизионни камери, преди да се натъкнем на потъналия кораб. Ти какво ще кажеш, Руди?

Гън не се замисли.

— Тъй като нашата схема на претърсване със „Сафо I“ не ни доведе на или близо до обявеното местоположение на „Титаник“, предлагам да спуснем телевизионните камери в района на мястото, където открихме корнета на Фарли.

— А ти, Дърк?

Пит не отговори веднага. После каза:

— Давам гласа си за забавяне с четирийсет и осем часа.

Сандекър погледна нерешително над картата.

— Не можем да си позволим забавяне с един час, камо ли с четирийсет и осем.

Пит срещна погледа му.

— Предлагам да оставим засега камерите и да скочим направо към следващата стъпка.

— Каква е тя?

— Да спуснем управлявана от хора подводница.

Сандекър поклати глава.

— Неразумно. Една шейна с телевизионна камера, теглена от плавателен съд на повърхността, може да обхване пет пъти района за половината от времето, необходимо за бавнодвижеща се подводница.

— Не и ако определим предварително мястото на корабокрушението.

Лицето на Сандекър помръкна.

— И как предлагаш да извършиш това по-малко чудо?

— Ще издирим и най-дребното сведение, свързано с последните часове на „Титаник“, ще съберем оттук-оттам всички рапорти за скоростта, противоречивите данни за местоположението, водните течения, ъгъла, под който се е плъзнал под вълните, ще включим и мястото, където е лежал корнетът — изобщо всичко и ще пуснем тези сведения в компютрите на НЮМА. С малко повече късмет получените данни ще трябва да ни изведат право в „предния двор“ на „Титаник“.

— Това е логичен подход — призна Гън.

— Междувременно — вметна Сандекър — ще загубим два дни.

— Нищо няма да загубим, сър, а само ще спечелим — убеден отвърна Пит. — Адмирал Кемпър ни даде назаем „Модок“. В момента той е на док в Норфолк, оборудван и готов да отплава.

— Разбира се! — възкликна Гън. — „Сий Слъг“.

— Точно така — потвърди Пит. — „Сий Слъг“ е последен модел подводница на Военноморските сили, проектирана и построена специално за дълбоководни операции по изваждане и спасяване, и седи върху юта на „Модок“. След два дни Руди и аз можем да се озовем с двата плавателни съда над предполагаемия район на корабокрушението, готови да започнем претърсването.

Сандекър потърка брадичка с показалката.

— И после, ако компютрите са си свършили работата, аз ще ви подам точното местоположение на корабокрушението. Такава ли е картината?

— Да, сър, точно такава.

Сандекър се отдалечи от картата и се настани в едно кресло. После погледна решителните лица на Пит и Гън.

— Добре, господа, всичко е във ваши ръце.

31.

Мел Донър натисна звънеца на дома на Сийграм на „Чеве Чейс“ и потисна прозявка.

Сийграм отвори вратата и излезе на портата. Двамата си кимнаха мълчаливо, без обичайните сутрешни закачки и тръгнаха към паркираната до тротоара кола на Донър.

Сийграм седна в колата и се загледа унило през страничното прозорче; под очите му имаше тъмни кръгове. Донър включи на скорост.

— Приличаш на чудовището на Франкенщайн, преди да се съживи — каза Донър. — До късно ли работи снощи?

— Напротив, прибрах се рано — отвърна Сийграм. — Ужасна грешка; трябваше да поработя по-дълго. Тогава нямаше да остане много време за кавга между мен и Дана. Напоследък тя се държи толкова високомерно, че направо побеснявам. Накрая ми писна и се заключих в студиото си. Заспал съм на бюрото. Сега ме болят и такива части на тялото, за които не съм подозирал, че съществуват.

— Благодаря ти — рече Донър с усмивка.

Сийграм го погледна смаян.

— За какво има да ми благодариш?

— Задето постави още една тухла в решението ми да си остана ерген.

Двамата потънаха в мълчание, докато Донър си проправяше път през натовареното движение в този час на Вашингтон.

— Джийн — заговори най-подир Донър, — знам, че може и да се докачиш и ако искаш впиши ме в черния си списък, но ще ти кажа, че започваш да създаваш впечатление на самоизмъчващ се циник.

От страна на Сийграм нямаше никаква реакция, затова Донър продължи да настъпва.

— Защо не си вземеш отпуск за седмица-две и не заведеш Дана на някое тихо, слънчево място край морето. Махни се за известно време от Вашингтон. Изграждането на отбранителното съоръжение върви без засечки, а ние нищо не можем да направим относно бизания,

освен да седим и да се молим момчетата на Сандекър от НЮМА да го извадят от „Титаник“.

— Аз съм нужен сега повече от всякога — заяви решително Сийграм.

— Само се заблуждаваш, за да гъделичкаш егото си. В момента нищо не зависи от нас.

По устните на Сийграм се появи лека усмивка.

— Ти си по-близо до истината, отколкото си представяш.

Донър му хвърли бърз поглед.

— Какво имаш предвид?

— Че нищо не зависи от нас — повтори равнодушно думите му Сийграм. — Президентът ми нареди да пусна сведения за Сицилианския проект на руснаците.

Донър отби към ръба на тротоара и слисан погледна Сийграм.

— Боже мой, защо?

— Уорън Никълсън от ЦРУ убедил президента, че като подаваме по малко сурови данни за проекта на руснаците, той можел да контролира една от техните висши разузнавателни мрежи.

— Не вярвам нито дума от това — рече Донър.

— Няма никакво значение дали вярваш или не — сопна му се Сийграм.

— Ако това, което говориш, е истина, какво ще извлекат руснаците от тия чопнати оттук-оттам сведения? Без необходимите подробни уравнения и изчисления на тях ще им трябват най-малко две години, докато сглобят работна теория на хартия. А пък без бизаний целият замисъл е безполезен.

— Те могат да построят експлоатационна система в порядъка на трийсет месеца, ако първи сложат ръце на бизания.

— Невъзможно. Адмирал Кемпър никога няма да го допусне. Той на бърза ръка ще прогони руснаците, ако те се опитат да ограбят „Титаник“.

— Я си представи — прошепна едва чуто Сийграм, — само си представи, че на Кемпър му бъде заповядано да се оттегли и да не предприема нищо.

Донър се облегна върху волана и се почеса по челото в недоумение.

— Да не би да искаш да повярвам, че президентът на Съединените щати работи за комунистите?

Сийграм уморено сви рамене и отвърна:

— Как мога да искам да повярваш в нещо, в което самият аз не вярвам.

32.

Павел Марганин, висок и внушителен в бялата си морска униформа, пое дълбоко от вечерния въздух и влезе в богато украсеното фоайе на ресторант „Бородино“. Съобщи името си на метрдотела и го последва към винаги запазената за Превлов маса. Капитанът беше заел мястото си и се бе зачел в дебела купчина документи, подвързани в папка. Той вдигна за миг глава, хвърли отегчен поглед за поздрав към Марганин и пак се наведе над съдържанието на папката.

— Мога ли да седна, господин капитан?

— Освен ако не искате да метнете салфетка върху ръката си и да разчистите масата — каза Превлов, все тъй увлечен в четивото си. — Естествено, че може.

Марганин си поръча водка и зачака Превлов да подхване разговора. След около цели три минути капитанът сложи настрана папката и запали цигара.

— Кажете ми, лейтенант, следите ли експедицията „По течението Лорелей“?

— Не с подробности. Просто преглеждам доклада и го препращам на вашето внимание.

— Жалко — рече високомерно Превлов. — Помислете си само, лейтенант, подводница, която е в състояние да измине хиляда и петстотин морски мили по дъното на океана, без нито веднъж да излезе на повърхността в продължение на близо два месеца. Нямахше да е лошо, ако съветските учени имаха половината от такова въображение.

— Откровено казано, господин капитан, аз намирам доклада за доста отегчителен.

— Отегчителен ли, как не! Ако го бяхте изучил в някой от редките ви моменти на добросъвестно посвещение, щяхте да откриете странно отклонение от уговорения курс на експедицията в последните дни.

— Пропуснал съм да забележа скрит смисъл в обичайна промяна на курса.

— Интелигентният човек търси скрит смисъл във всяко нещо, Марганин.

На място смърненият Марганин погледна притеснен часовника си и отмести поглед към мъжката тоалетна.

— Мисля, че трябва да проучим какво толкова интересно са открили американците край нюфаундлендските Гранд Банкс — продължи Превлов. — От случая в Нова земя искам да проуча внимателно всяка подводна операция, предприета от НЮМА през последните шест месеца. Интуицията ми подсказва, че американците са намислили нещо, което предвещава опасност за майка Русия. — Превлов направи знак на минаващ сервитьор и му посочи празната си чаша. Облегна се назад и въздъхна. — Нещата никога не са такива, каквито изглеждат, нали? Ние изпадаме в особено и объркано положение, когато си дадем сметка, че всяка запетайка, всеки период върху късче хартия може да съдържа жизненоважен план на някаква изключителна тайна. Това поне е най-малкото очевидно упътване, което съдържа отговорите.

Сервитьорът дойде с коняка за Превлов и той пресуши чашата, задържайки за миг питието в устата си, преди да го погълне наведнъж.

— Ще ме извините ли за момент, капитане?

Превлов го погледна и Марганин кимна към тоалетната.

— Разбира се.

Марганин влезе в облицованата с плочки и с висок таван тоалетна и застана пред писоара. Не беше сам. Изпод вратата на една от клетките с тоалетни чинии се виждаха до глезените чифт крака с панталони. Той остана на мястото си, без да бърза, докато не чу да се пуска вода от казанчето. Тогава отиде до мивката и започна бавно да мие ръцете си, наблюдавайки в огледалото как същият дебел мъж от пейката в парка закопча колана си и се приближи до него.

— Извинете, моряко — заговори го дебелият мъж. — Това изпадна от вас на пода. — Той подаде на Марганин малък плик.

Марганин го взе, без да се колебае и го пхна в джоба на куртката си.

— О, колко съм небрежен. Благодаря ви.

Дебелият мъж се наведе над мивката, когато Марганин се обърна за кърпата.

- Пликът съдържа взривоопасна информация — тихо рече той.
- Не се отнасяй лековерно с него.
- Ще бъда много внимателен.

33.

Писмото лежеше точно в средата на писалището на Сийграм в студиото му. Той запали лампата, отпусна се на стола и зачете.

Скъпи Джийн,

Обичам те. Сигурно ще ти се стори банален начин за начало на писмо, но е самата истина. Аз все още те обичам с цялото си сърце.

Правех отчаяни опити да те разбирам и ободрявам през тези тежки месеци. Ако знаеш как страдах, докато чаках да приемеш любовта и вниманието ми, без да очаквам нищо в замяна, освен малък знак, издаващ чувствата ти. В много отношения аз съм издръжлива, Джийн, но нямам силата и търпението да се преборвам с безразлично пренебрежение. Никоя жена ги няма.

Копнея за първите ни години, за дружеските години, когато грижата ни един за друг имаше далеч по-голямо значение от изискванията на професионалния ни живот. Тогава беше по-просто. Ние преподавахме на нашите студенти в университета, смеехме се и се любехме така, сякаш ни беше за последен път. Може би аз забих клина между нас с отказа си да имаме деца. Може би един син или дъщеря щеше да ни обвърже по-здраво. Не зная. Мога само да съжалявам, че не се получи.

Знам само, че ще бъде най-добре и за двама ни, ако поставя време и разстояние между нас за известен период, защото засега съжителството ни под един покрив като че ли разкрива духовна нищета и егоизъм, за които нито един от нас не е подозирал, че притежава.

Преместих се да живея при Мари Шелдън, подводна геоложка в НЮМА. Тя беше тъй любезна да ми даде стая под наем в къщата си в Джорджтаун, докато изляза от душевното си объркване. Моля те, не се опитвай да се

свързваш с мен. Това ще доведе само до размени на още обидни думи. Дай ми време да обмисля нещата, Джийн, умолявам те.

Казват, че времето лекувало всички рани. Нека се помолим да е вярно. Нямам намерение да те напускам, Джийн, сега, когато имаш най-голяма нужда от мен. Вярвам, че постъпката ми ще свали още един товар от тежките задължения на твоя пост.

Прости ми женската слабост, но от другата страна на монетата, от моята страна, нещата изглеждат така, сякаш ти ме пропъди. Да се надяваме, че бъдещето ще помогне на нашата любов да издържи.

Още веднъж, обичам те,

Дана

Сийграм препрочете писмото четири пъти — погледът му отказваше да се откъсне от четливо изписаните страници. Най-накрая той загаси лампата и продължи да стои на мястото си в тъмнината.

34.

Дана Сийграм стоеше пред гардероба си, обзета от присъщото женско колебание с какво да се облече, когато на вратата на спалнята се почука.

— Дана? Готова ли си?

— Влез, Мари.

Мари Шелдън отвори вратата и надникна в стаята.

— Мили боже, душичке, та ти дори не си облечена!

Гласът на Мари излизаше дълбоко от гърлото ѝ. Тя беше дребна, слаба жизнена жена с живи сини очи, малък вирнат нос и огромна изрусена коса, оформена на рошави кичури. Мари щеше да е много предизвикателна, ако не беше квадратната ѝ челюст.

— Всяка сутрин съм на тоя хал — сприваво каза Дана. — Де да можех да бъда по-организирана и да си подреждам нещата от вечерта, а аз винаги оставям всичко за последния момент.

Мари се приближи до нея.

— Какво ще кажеш за синята пола?

Дана изхлузи полата от закачалката, после я захвърли на килима.

— По дяволите! Дадох подходящата към нея блуза на химическо чистене.

— Внимавай, защото още малко и от устата ти ще почне да излиза пяна.

— Не мога да се въздържа. Напоследък като че ли нищо не върви както трябва.

— Искаш да кажеш, откакто се раздели със съпруга си.

— Последното нещо, от което имам нужда, е конско.

— Успокой се, миличка... Ако искаш да си излееш на някого гнева, застани пред огледало.

Дана се изправи, напрегната като кукла, чиито пружини са навити докрай. Мари видя как сълзите ѝ напират от повишена емоционална възбуда и би стратегически отбой.

— Отпусни се. Не бързай. Аз ще сляза долу да загрея колата.

Дана изчака, докато стъпките на Мари заглъхнаха, после влезе в банята и погълна две капсули либриум. Щом успокоителното средство започна да действа, тя спокойно облече тюркоозна ленена рокля, оправи косата си, нахлузи ниски обувки и тръгна надолу.

По пътя за щаба на НЮМА Дана изглеждаше весела и бодра и си тактуваше с крак в ритъма на музиката от радиото на колата.

— Едно хапче ли, или две? — попита равнодушно Мари.

— Мм?

— Попитах едно хапче ли взе, или две? Повече от сигурно е, че когато мигновено се превърнеш от зла кучка в госпожица Гуди Двете обувки^[1], значи си му друснала хапчета.

— Имах предвид конското.

— Добре, но те предупреждавам, уважаема съквартирантке. Ако някоя тъмна нощ те заваря просната на пода от предозирание, тихо ще си събера партакешите и мълчаливо ще изчезна в нощта.

— Преувеличаваш.

Мари я погледна.

— Така ли? Ти почна да лапаш тия боклуци, както някой смахнат на тема здраве се тъпче с витамини.

— Нищо ми няма — дръзко рече Дана.

— Нищо ти няма, друг път! Ти си класически случай на емоционално депресирана и разстроена жена. И то, ще добавя, от най-тежкия вид.

— Нужно е време, за да се притъпят някои чувства.

— Някои чувства ли? Глупости. Искаш да кажеш да притъпиш вината си.

— Няма да се самозалъгвам, че съм направила най-доброто нещо, като напуснах Джийн. Но съм убедена, че направих най-правилното.

— Не ти ли минава през ума, че той има нужда от теб?

— Надявах се да ми протегне ръка, но всеки път, когато бивахме заедно, се сдърпвахме като улични котки. Той ме довърши, Мари. Все същата стара изтъркана история. Когато мъж като Джийн стане роб на работата си, той издига стена, която не може да се пробие. И глупавата причина, невероятно глупавата причина е, че той си въобразява, че като споделя проблемите си, автоматически ще хвърли и мен на бойната линия. Мъжът приема неблагодарната тежест на

отговорността. Докато ние, жените, не. За нас животът е игра, която играем ден за ден. Ние никога не планираме напред като мъжете. — Лицето на Дана помръкна и се изопна. — Мога единствено да чакам и да се върна, след като Джийн се нарани в личната си битка. Тогава, и само тогава, ще съм сигурна, че той ще посрещне радушно завръщането на компанията ми.

— Може да бъде много късно — отбеляза Мари. — От твоите описания, Джийн, изглежда, е неоспорим кандидат за душевно разстройство или за коронарна тромбоза. Ако ти имаше капка воля, щеше да издържиш с него.

Дана поклати глава.

— Не мога да се справям с човек, който ме отхвърля. Докато не успеем да заживеем отново в мир, аз ще водя друг живот.

— Това ще включва ли други мъже?

— Само платоническа любов. — Дана се насили да се усмихне. — Нямам намерение да се правя на освободена жена и да скачам на всеки penis, който се изпречи на пътя ми.

Мари се усмихна дяволито.

— Едно е да бъдеш придирчив и да се заричаш да бъдеш взискателен, но съвсем друго е на практика. Забравяш, че тук е Вашингтон, окръг Колумбия. Ние превъзхождаме числено мъжете в съотношение осем към едно. Те са щастливците, които могат да си позволят да бъдат взискателни.

— Ако има нещо да се случи, то ще се случи. Няма да тръгна да търся някоя авантюра. Освен това съм и отвикнала. Вече забравих как се флиртува.

— Прелъстяването на мъж е като карането на велосипед — каза Мари през смях. — Веднъж научиш ли се, не се забравя.

Тя паркира на просторния открит паркинг на щаба на НЮМА. Двете изкачиха стълбите, водещи към фойето, където се вляха в потока от други служители, които бързаха по коридорите и изпълваха асансьорите на път за работните си места.

— Искаш ли да обядваме заедно? — предложи Мари.

— Дадено.

— Ще доведе неколцина приятели мъже за теб, за да поупражниш латентния си чар.

Преди Дана да успее да възрази, Мари изчезна в тълпата. Докато се качваше с асансьора, Дана установи със странно чувство на безпристрастно удоволствие, че сърцето ѝ се разтуптя.

[1] Героиня от едноименна приказка (1765 г.) на Джон Нюбъри и Оливър Голдсмит. Бедното момиче Гуди много искало да има две обувки и когато най-накрая се сдобило с тях, започнало да се хвали на всеки срещнат, че има две обувки. — Б.пр. ↑

35.

Сандекър вкара колата си в паркинга на колежа по океанография „Александрия“, слезе от шофьорското място и тръгна към мъжа, който стоеше до една малка електрическа кола за голф.

— Адмирал Сандекър?

— Да.

— Аз съм доктор Мъри Силвърстейн. — Закръгленият, нисък, плешив мъж подаде ръка. — Радвам се, че дойдохте, адмирале. Мисля, че имаме нещо, което ще ви е от полза.

Сандекър се настани в колата.

— Благодарни сме и за най-малката полезна информация, която можете да ни предоставите.

Силвърстейн пое кормилото и го поведе по асфалтовата алея.

— От снощи насам проведохме дълга поредица от тестове. Предупреждавам ви, че не мога да обещаю нищо с математическа точност, но получените резултати са най-малкото интересни.

— Имахте ли проблеми?

— Донякъде. Главната пречка, която измества нашата преценка от точната страна на скалата към приблизителната ѝ страна, е липсата на солидни факти. Например все още не е установена посоката на носа на „Титаник“, когато е потъвал. Този неизвестен фактор сам по себе си може да добави още четири квадратни морски мили към претърсвателния район.

— Не разбирам. Един четирийсет и пет тонен стоманен кораб не потъва ли по права линия?

— Не е задължително. „Титаник“ е лъкатушел и се е плъзгал под водата под плосък ъгъл от грубо казано седемдесет и осем градуса и докато е потъвал, теглото на водата, изпълвала предните му помещения, го е тласкало напред в порядъка между четири и пет морски възела. После, трябва да вземем под внимание и инерцията, причинена от неговата огромна маса, както и факта, че той е трябвало да измине две и половина морски мили, преди да удари дъното. Не,

опасявам се, че лайнерът е стигнал дъното по хоризонтална линия на немалко разстояние от първоначалната точка на потъването.

Сандекър погледна океанографа.

— Как е възможно да знаете точния ъгъл на спускане при потъването на „Титаник“? Общо взето описанията на оцелелите са били неточни.

Силвърстейн посочи една огромна бетонна кула вдясно от него.

— Отговорите са там, адмирале. — Той спря малката кола пред главния вход на сградата. — Елате да ви демонстрирам на практика за какво говоря.

Сандекър го последва през къс коридор в стая с един голям прозорец от полиакрилна пластмаса в единия ѝ край. Силвърстейн махна с ръка на адмирала да се приближи. Един водолаз с леководолазен дихателен апарат им махна от другата страна на прозореца. Сандекър отвърна на поздрава му.

— Това е дълбоководен резервоар — поясни делово Силвърстейн. — Вътрешните стени са направени от стомана и се издигат на височина шейсет метра с диаметър девет метра. За влизане и излизане от дъното има основна камера под налягане и пет шлюзови камери, разположени на разстояние една от друга от едната ѝ страна, за да можем да наблюдаваме опитите си на различна дълбочина.

— Разбирам — бавно рече Сандекър. — Имали сте възможност да симулирате потъването на „Титаник“ към морското дъно.

— Да, сега ще ви покажа. — Силвърстейн вдигна слушалката на телефон върху една полица под прозореца за наблюдение. — Оуен, направи едно спускане след трийсет секунди.

— Имате мащабен модел на „Титаник“, така ли?

— Е, не е точно първокласен експонат за морски музей, разбира се, но като намалена версия на общата конфигурация на лайнера, на теглото и водоизместимостта му, той е почти свършено, балансирано копие. Грънчарят свърши страхотно добра работа.

— Грънчар ли?

— Всичко е керамика — поясни Силвърстейн и направи неопределен жест с ръка. — Ние можем да формоваме и да изпичаме по двайсет модела за времето, необходимо да изработим един от метал. — Той сложи ръка на рамото на Сандекър и го поведе към прозореца. — Ето го, идва.

Сандекър вдигна поглед и видя една продълговата форма, дълга около метър и двайсет да се спуска бавно във водата, предшествана от нещо, наподобяващо дъжд от мраморни топчета. Адмиралът забеляза, че по модела не е правен никакъв опит да повтори автентичните детайли. Той приличаше на гладка буца от негледжосана глина, заоблена в единия край и заострена в другия, с три тръбички отгоре, представляващи комините на „Титаник“. През прозореца за наблюдение се чу ясно дрънчене, когато носът на модела се удари в дъното на танка.

— Вашите изчисления няма ли да ви подведат от някой пропуск в конфигурацията на модела?

— Да, една грешка може да се окаже от значение — погледна го Силвърстейн. — Но, уверявам ви, адмирале, че ние не сме пропуснали нищо.

Сандекър посочи модела.

— Но истинският „Титаник“ е имал четири комина, а вашият е само с три.

— Точно преди последното гмуркане на „Титаник“ — отвърна Силвърстейн — кърмата му се е издигнала право перпендикулярно. За телените обтегачи, поддържащи комин номер едно, опъването е било прекомерно силно. Те са се скъсали и коминът се е прекатурил през десния борд.

— Моите поздравления, докторе — кимна Сандекър. — Би трябвало да знам, че не бива да поставям под съмнение усърдността на вашия опит.

— Няма нищо. Това ми дава възможност да ви покажа моята експертиза. — Той се обърна и направи знак с вдигнати палци към прозореца. Водолазът завърза модела за едно въже, издигащо се към горната част на резервоара. — Ще повторя опита и ще ви обясня как стигнахме до тези заключения.

— Да бяхте започнали с мраморните камъчета.

— Те изпълняват ролята на котлите — каза Силвърстейн.

— На котлите?

— Съвършена симулация са и те. Видите ли, кърмата на „Титаник“ е сочала към небето, неговите котли са се откъснали от гнездата си и са се затъркаляли през преградните стени към носа. Били

са доста масивни — общо двайсет и девет на брой, както казват; някои от тях са имали диаметър към пет метра и дължина шест метра.

— Но вашите мраморни камъчета падат извън модела.

— Да, изчисленията ни сочат, че поне деветнайсет от котлите са разрушили всичко по пътя си към носа и са паднали на дъното отделно от корпуса.

— Откъде знаете със сигурност?

— Защото, ако падането им е било възпряно, то огромното изместване в баласта, причинено от тяхното търкулване от средата на кораба към предната му част, е щяло да потопи „Титаник“ право надолу с курс деветдесет градуса. Но от сведенията на очевидците, наблюдавали от спасителните лодки — а повечето от тях като никога съвпадат — сочат, че малко след като оглушителният тропот от бясното препускане на котлите заглъхнал, кърмата на кораба се върнала за малко към нормалното си положение и едва след това започнала да изчезва под водата. За мен този факт показва най-малкото, че „Титаник“ е избълвал котлите си и вече освободен от този лежащ върху него товар, се е изправил, за да стигне до седемдесет и осем градусовия наклон, за който споменах в началото.

— И котлите потвърждават тази теория.

— Безусловно. — Силвърстейн отново вдигна телефона. — Почвай, когато си готов, Оуен. — Докторът постави слушалката обратно на мястото ѝ. — Оуен Дуган, моят асистент. Всеки момент той ще пусне модела във водата точно над лота, който виждате потопен в единия край на резервоара. Когато водата започне да нахлува през дупките, пробити стратегически в носа на модела, той ще почне да потъва откъм предната част. На определен ъгъл камъчетата ще се търкулнат към носа и една вратичка с пружина ще ги пропусне да паднат свободно.

Като по даден знак мраморните камъчета започнаха да падат към дъното на резервоара, последвани почти веднага от модела. Той се удари в дъното на близо четири метра от лота. Водолазът направи малък знак на дъното на резервоара и вдигна ръка, за да покаже с два пръста разстояние от два и половина сантиметра.

— Ето на, адмирале! Сто и десет спускания досега и моделът нито веднъж не удари дъното в радиус повече от десет сантиметра.

Сандекър се загледа продължително в модела, после се обърна към Силвърстейн.

— И тъй, къде да търсим?

— След няколко смайващи изчисления на отдела ни по физика — отвърна Силвърстейн, — тяхното най-твърдо предположение е на хиляда и двеста метра югоизточно от мястото, където „Сафо I“ е открила корнета, но все пак това е все още предположение.

— Защо сте сигурен, че хорната също не е потънала под ъгъл?

Силвърстейн го погледна с престорен израз на обίδα.

— Вие подценявате дарбата ми за безукорност, адмирале. Нашите изчисления тук ще бъдат невалидни без точната представа за пътя на корнета до морското дъно. В бордерата за разноските ще намерите включена и една разписка от заложната къща „Моу“ за два корнета. След поредица от опити в резервоара, ние ги занесохме на двеста морски мили от Кейп Хатерас и ги пуснахме във вода, дълбока близо четири хиляди метра. Мога да ви покажа диаграмите от нашия хидролокатор. И двата корнета паднаха на дъното с отклонение от петдесетина метра от вертикалната линия, прекарана от изходната им точка.

— Не исках да ви обидя — спокойно каза Сандекър. — Премалява ми, ако ми разрешите каламбура, като си помисля, че липсата ми на доверие ще ми струва каса шардоне „Робер Мондеви“ от 1984 година.

— От 1981 — ухили се Силвърстейн.

— Ако има нещо, което не понасям, то е глупак с добър вкус.

— Помислете си само колко прост би бил светът без нас.

Сандекър не отвърна нищо. Приблѳжи се към прозореца и се загледа в керамичния модел на „Титаник“ в резервоара. Силвърстейн застана зад него.

— Пленяващ е този обект на проучване, дума да няма.

— Странно нещо има в „Титаник“ — каза тихо Сандекър. — Омагьоса ли те веднъж, не можеш да мислиш за друго.

— Но защо? Какво толкова има в него, та обсеби ли въображението, не го пуска?

— Защото той е корабът, претърпял корабокрушение, който засрамва всички останали — отвърна Сандекър. — Той е най-легендарният и в същото време най-загадъчното съкровище в

съвременната история. Само една негова снимка е достатъчна да повиши адреналина. Да се узнае нещо за историята му, за екипажа, който го е управлявал, за хората, които са се разхождали по палубите му в кратките дни на съществуването му — това е, което разпалва въображението, Силвърстейн. „Титаник“ е огромен архив на една епоха, на която никога вече няма да бъдем свидетели. Само един бог знае дали е в нашата власт да извадим бележитата особа отново на бял свят. Но, ей богу, поне ще опитаме.

36.

Подводницата „Сий Слъг“ отвън изглеждаше изчистена и гладка от гледна точка на аеродинамиката, но за Пит, който едва сгъна сто осемдесет и осем сантиметровото си телосложение на лоцманската седалка, вътрешността ѝ бе клаустрофобичен кошмар от хидравличен водопровод и електрическа схема. Плавателният съд беше дълъг шест метра, с цилиндрична форма и със заоблени краища като летаргичния ѝ съименник^[1]. Беше боядисан в жълто-бяло и имаше четири широки отвора, разположени по два на носа му, а в горната му част, като малки радарни свода, бяха монтирани две мощни, високоинтензивни лампи.

Пит попълни контролния лист и се обърна към Джордино, който седеше на мястото вдясно от него.

— Да се потопяваме ли?

По устните му цъфна широка усмивка.

— Да, давай.

— Какво ще кажеш, Руди?

Гън вдигна поглед, както бе наведен пред по-долните люкове и кимна.

— Ако сте готови.

Пит заговори в микрофона и впери взор към малкия телевизионен екран над командното табло, когато на него се показа как дерик-кранът на „Модок“ повдига „Сий Слъг“ от люлката на палубата му и внимателно я спуска през борда във водата. Веднага щом един водолаз откачи въжето на крана, Пит натисна клапата на баласта и подводницата започна бавно да потъва под ленивите, с дълбоки бразди вълни.

— Устройството за поддържане на жизнените функции включено — съобщи Джордино. — Един час до дъното, десет часа за претърсване, два часа за изкачване на повърхността, като ни оставя резервни пет часа за всеки случай.

— Ще използваме резервното време за претърсване — допълни Пит.

Джордино бе добре запознат с истинското положение. Ако се случеше немислимото при премеждие на близо четири хиляди метра под водата, нямаше никаква надежда за спасение. Бърза смърт — това щеше да е единствената молитва срещу неописуемото страдание от бавното задушаване. Той се улови, че всъщност го развеселява мисълта да се озове отново на борда на „Сафо I“, и да се наслаждава на чувството за простор и на сигурността, която вдъхва нейната система за поддържане на жизнените функции в порядъка на осем седмици. Той се облегна назад и загледа как потъмнява водата. Докато „Сий Слъг“ потапяше корпуса си в дълбините, мислите му се отплеснаха към загадъчния мъж, който управляваше плавателния съд.

Джордино се върна към гимназиалните си години с Пит, когато двамата конструираха и караха автомобили с форсирани двигатели по самотните селски пътища зад Нюпорт Бийч, Калифорния. Той познаваше Пит по-добре от всеки друг, от всяка жена всъщност. В известен смисъл Пит носеше в себе си две отделни личности, като едната не беше пряко свързана с другата. Едната беше приятният Дърк Пит, който рядко се отклоняваше от средата на пътя, и беше шеговит, непретенциозен и предразполагаше към бързо сприятеляване всеки, когото срещнеше. Редом с тази личност съществуваше другият Дърк Пит — равнодушната продуктивна машина — която почти не допускаше грешка, често се вгълбяваше в себе си и ставаше далечен и непристъпен. Ако имаше ключ, който да отключи вратата между тези две личности, на Джордино все още му предстоеше да го открие.

Джордино отново насочи вниманието си към дълбокомера. Стрелката му сочеше триста и шейсет метра. След малко тя премина указанието на шестстотин метра и те навлязоха в свят на вечен мрак. От тази точка нататък, доколкото се отнасяше до човешки поглед, съществуваше само пълна чернота. Джордино натисна един бутон и външните светлини блеснаха и прорязаха тъмнината с пътека, вдъхваща успокоение.

— Според теб какви са шансовете да го открием от първия опит?
— попита той.

— Ако компютърните данни, които ни изпрати адмирал Сандекър, са верни, „Титаник“ трябва да лежи някъде в дъга от сто и десет градуса, на хиляда и двеста метра югоизточно от мястото, на което сте намерили корнета.

— О, страхотно! — измърмори язвително Джордино. — Това ни стеснява района. Вместо да търсим нокът от пръст на крак в пясъците на Кони Айланд, ще се вираме за житоядец албинос в памукова плантация.

— Ето го, пак почва — обади се Гън. — Не може да не изкаже негативните си мисли за деня.

— Може би, ако не му обръщаме внимание — засмя се Пит, — той ще вземе да си тръгне.

Джордино направи гримаса и посочи с ръка към водното пространство.

— О, и още как! Просто ме хвърлете на съседния ъгъл.

— Ще намерим старчето — решително заяви Пит. Той посочи светещия часовник на командното табло. — Я да видим, сега е шест и четирийсет. Аз предвиждам, че ще се метнем на палубата на „Титаник“, да речем, към единайсет часа и четирийсет минути.

Джордино хвърли на Пит поглед с крайчеца на окото.

— Великият пророк заговори.

— Малко оптимизъм никога не вреди — отбеляза Гън. Той нагласи кожусите на външните камери и включи стробоскопа. В първия миг светлината блесна ослепително, като светкавица, и отрази милионите планктонни живинки, увиснали във водата.

Четирийсет минути по-късно и на три хиляди метра Пит събщи на „Модок“ дълбочината и температурата на водата. Тримата мъже прехласнати проследиха с поглед една малка риба — морски дявол, грозна на вид, къса и дебела, която бавно се плъзна покрай илюминаторите; малкото сияйно топче, стърчащо от горната част на главата ѝ, блещукаше като самотен фар.

На 3762 метра дълбочина се показва дъното, създавайки впечатлението, че се повдига, за да посрещне „Сий Слъг“, която сякаш бе застинала неподвижно. Пит включи реактивните двигатели и регулира ъгъла на височината, като внимателно спря слизането на „Сий Слъг“ и я изравни хоризонтално на избеляло червената глина, която покриваше океанското дъно.

Постепенно злокобната тишина започна да се нарушава от ритмичния тих звук, идещ от електрическите двигатели на „Сий Слъг“. Отначало на Пит му беше трудно да различи плавните гънки на

дъното; нямаше нищо, което да сочи триизмерна скала. Погледът му виждаше само равнина, простираща се отвъд обхвата на светлините.

Не се забелязваха признаци на живот. И все пак фактите доказваха друго. Пръснати следи от обитатели на дълбините криволичеха и се преплитаха във всички посоки по дънната утайка. Човек би предположил, че те са съвсем пресни, но морето подвеждаше. Следи от дълбоководни морски паяци, морски краставички или морски звезди можеха да бъдат оставени само преди няколко минути или преди стотици години, защото микроскопичните животни и растения, които съдържат дълбокоокеанската тиня, се филтрират от горе надолу със скорост едва един-два сантиметра на всяка хилядна година.

— Там се вижда едно прекрасно създание — посочи Джордино.

Погледът на Пит проследи пръста на колегата си и зърна странно синьо-черно животинче, което приличаше на кръстоска между сепия и октопод. Имаше осем пипала, свързани като с плавателна ципа на патешките крака, и гледаше към „Сий Слъг“ през две големи кълбовидни очи, които оформяха почти една трета от тялото му.

— Сепия вампир — поясни Гън.

— Питай я дали има роднини в Трансилвания — захили се Джордино.

— Знаеш ли — подхвърли Пит, — това нещо там ми прилича на твоята приятелка.

— Имаш предвид онази, дето е без цици ли? — включи се и Гън.

— Виждал ли си я?

— Злобей, завистлива паплач! — изломоти Джордино. — Тя е луда по мен, а баща ѝ не престава да ме залива с качествено поркане.

— Минало покрай качеството — изсмя се Пит. — Бърбън „Олд Сеспул“, джин „Атила дъ Хън“, водка „Тиуана“. Боже мой, кой изобщо е чувал за такива марки?

През следващите няколко часа остроумия и подигравки огласяваха пространството на „Сий Слъг“. В действителност те бяха привидни — защитен механизъм да се облекчи мъчителния напор на еднообразието. За разлика от художествените романи, търсенето на останки от кораб в морските дълбочини можеше да бъде изтощителна и досадна работа. Като се добави и утежняващото неудобство от тесните помещения, високата влажност и смразяващите температури в

подводницата, възникваха предпоставките за предизвикване на авария от човешка грешка, която да се окаже както скъпоструваща, така и фатална.

Ръцете на Пит бяха напълно уверени, докато боравеше с механизмите за управление, за да задържи „Сий Слъг“ само на метър и двайсет над дъното. Вниманието на Джордино бе съсредоточено върху системите за поддържане на жизнените функции, а Гън не откъсваше поглед от хидролокатора и магнитомера. Дългите часове на планиране свършиха. Беше дошъл моментът на търпението и постоянството, преплетени с онази смесица от вечен оптимизъм и любов към непознатото, споделяна от всички търсачи на съкровища.

— Пред нас има нещо като купчина скали — оповести Пит.

Джордино погледна през илюминатора.

— Те просто си стоят в тинята. Чудно ми е откъде ли са дошли.

— Вероятно е баласт, изхвърлен от някой стар търговски кораб с платна.

— По-вероятно е да са от айсберг — обади се Гън. — По морето се носят много скални късове и отломки, които после падат в морето, когато айсбергите почнат да се топят... — Гън млъкна наред обяснението си. — Я чакай... Виждам силно реагиране на хидролокатора. А сега и магнитомерът го улови.

— В коя посока? — попита Пит.

— По курс едно-три-седем.

— Курс едно-три-седем — повтори Пит. Той направи плавен завой със „Сий Слъг“, сякаш тя беше самолет, и я насочи по новия курс. Джордино се взираше напрегнато над рамото на Гън в зелените кръгове светлина върху екрана на хидролокатора. Малка точица от пулсираща яркост показваше наличието на твърд предмет на около триста метра извън полезрението им.

— Не събуждайте надеждите си — тихо рече Гън. — Отчитаният обект е твърде малък, за да е кораб.

— Колко е голям според теб?

— Трудно е да го определя. Но не е дълъг повече от шест-седем метра и е на височината на два етажа. Всичко може да бъде...

— Както и един от котлите на „Титаник“ — прекъсна го Пит. — Морското дъно е осеяно с тях.

— Ти май че си отличникът на класа — каза Гън с глас, в който се долавяше вълнение. — И аз отчитам същото, държейки курс едно-едно-пет. А ето и друго показание на едно-шест-нула. Последното сочи дължина от приблизително седем метра.

— Да не се окаже един от комините — подметна Пит.

— Господи! — прошепна Гън с дрезгав глас. — Почва да отчита нещо като бунище.

Изведнъж в сумрака на периферията на чернотата се откри заоблен предмет, обкръжен с неземна светлина като грамаден надгробен камък. След малко трите чифта очи в подводницата успяха да различат решетките на пещта на огромен котел, а после и един над друг редове от нитове покрай металните шевове и остатъци от парни тръби, които, разкъсани и нащърбени, сега стърчаха като разкривени пипала.

— Не ти ли се иска да си огняр в този момент, за да нахраниш това бебе? — измънка Джордино.

— Улових още един — обади се Гън. — Не, чакайте... импулсът става все по-силен. Ето излиза и дължината... трийсет метра... четирийсет...

— Продължавай да растеш, миличко — замоли Пит.

— Сто метра... сто и петдесет... двеста... Открихме го! Открихме го!

— Какъв е курсът? — Устата на Пит беше суха като пясък.

— Курс нула-девет-седем — отвърна шепнешком Гън.

През следващите няколко минути, докато „Сий Слъг“ скъсяваше разстоянието, никой от тримата не проговори. Лицата им бяха бледи и напрегнати от очакване. Сърцето на Пит биеше болезнено в гърдите му, а в стомаха му сякаш имаше огромна желязна тежест, която някаква ръка отвън силно притискаше. Той осъзна, че е оставил подводницата да пълзи прекалено близо до тинята. Издърпа назад лостовете и насочи поглед през илюминатора. Какво ли щяха да намерят? Стар ръждясал корпус, без никаква надежда да бъде изваден? Строшен, разкъртен на парчета корпус, заровен до надстройката си в калта? В следващия миг напрегнатият му поглед улови масивна сянка, която се издигаше заплашително в мрака.

— Всемогъщи боже! — промълви с благоговение Джордино. — Ние попаднахме на него право откъм носа му.

Когато разстоянието се скъси до метър и половина, Пит намали мощността на двигателите и обърна „Сий Слъг“ успоредно на ватерлинията на злополучния лайнер. Човек можеше да онемее само като погледнеше стоманените обшивки на пострадалия кораб. Дори след близо осемдесет години потъналият плавателен съд се оказа изненадващо незасегнат от корозията; златната лента, която обточваше 270-метровия черен корпус проблясваше на силното осветление. Пит издигна подводницата покрай осемтонната котва, до ниво, на което и тримата можеха да видят ясно деветдесетсантиметровите златни букви, които все още гордо го представяха като „ТИТАНИК“.

Омагьосан, Пит взе микрофона от гнездото му и натисна предавателния бутон.

— „Модок“, „Модок“, тук е „Сий Слъг“... Чувате ли ме?

Радиотелефонистът на „Модок“ отговори почти на секундата.

— Тук е „Модок“, „Сий Слъг“. Чуваме те. Край.

Пит настрои силата на звука, за да намали остатъчните смущения.

— „Модок“, уведомете щаба на НЮМА, че открихме Големия Т. Повтарям: открихме Големия Т. Дълбочина: три хиляди седемстотин и петдесет метра. Час: единадесет и четирийсет и две.

— Единайсет и четирийсет и две? — повтори като ехо Джордино. — Ах, ти, самоуверено копеле! Не улучи само с две минути.

[1] Сий Слъг означава морски гол охлюв. — Б.пр. ↑

РЕГЕНЕЗИС

„Титаник“ лежеше потънал в неземното спокойствие на черните дълбини и носеше тъжните белези на своята трагедия. Назъбената рана от сблъсъка му с айсберга се проточваше от форпика на десния борд до помещението на котел №5 близо деветдесет метра надолу по корпуса, а зеещите дупки по предната му част под ватерлинията издаваха разрушителното действие на котлите му, след като са се откъснали от вътрешността и са поели опустошителния си път през преграда след преграда, докато накрая са полетели право в морето.

Корабът стоеше тежко в тинята, с леко наклонен ляв борд и бак, сочещ в южна посока, сякаш пламенно се мъчеше да се протегне и да докосне пристанищните води, които така и не бе видял. Светлините на подводницата танцуваха по извисяващата се като призрак надстройката и хвърляха издължени измамни сенки по дългите му палуби от тиково дърво. Страничните му отвори — някои отворени, други затворени, минаваха в стройни редици по широкото странично протежение. Той имаше почти съвременна аеродинамична форма сега, когато липсваха комините му. От предните три нямаше и следа; два от тях вероятно са били отнесени при потъването му към дъното, а четвъртият лежеше паднал върху лодъчната палуба. Освен разпилените такелажни връзки на откъснатия ръждясал комин, които се виеха над бордовата ограда, по палубата се виждаха само няколко тромави отдушника като стража над празните лодбалки „Уелин“, които някога са крепели спасителните лодки на най-големия лайнер.

Имаше някаква страховита красота в кораба. Мъжете в подводницата едва ли не виждаха салоните за хранене и самостоятелните кабинни, облени от светлина и заети от стотици безгрижни и засмени пътници. Представяха си библиотеките, натъпкани с книги, залите за пушачи, изпълнени със синкавия дим от пурите им, и чуваха музиката на оркестъра, изпълняващ разтърсилия века рагтайм. Пътниците се разхождаха по палубите: богатите, известните, мъжете в безупречни вечерни костюми, жените в

разноцветни рокли с дължина до глезените, бавачки с деца, прегърнали любимите си играчки, семействата Астор, Гугенхайм и Щраус — всички те в първа класа; средната класа от учители, чиновници, студенти и писатели — във втора класа; имигрантите: ирландски селяни със семействата си, дърводелци, хлебари, шивачи и рудокопачи от далечните села на Швеция, Русия и Гърция — в трета класа. Наред с тях са били и близо деветстотинчленният екипаж — от корабните офицери до управителите на залите, стюардите, пиколата в асансьорите и работниците в машинното отделение.

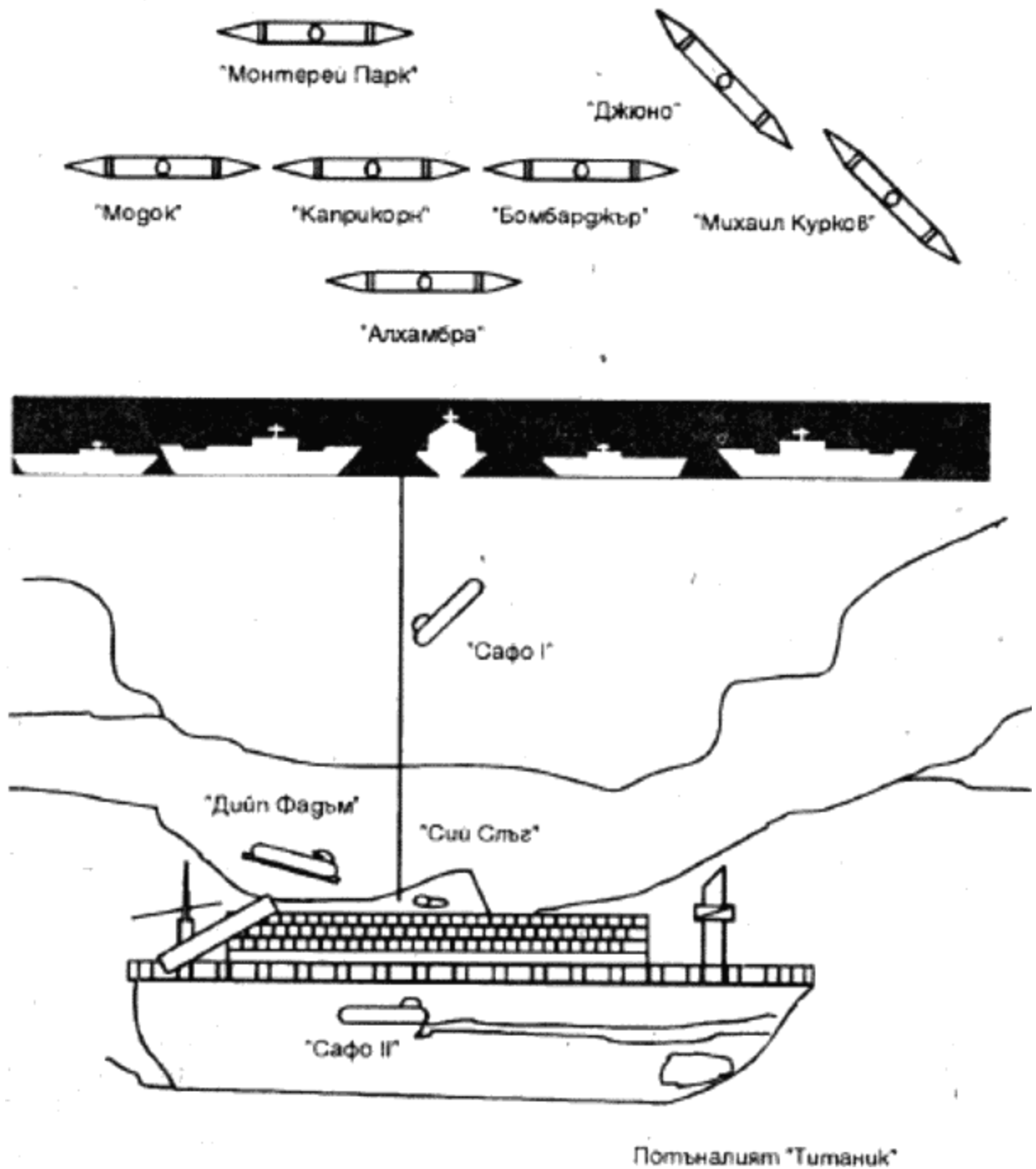
Огромен разкош изпълваше тъмнината от татък вратите и страничните отвори. В какво ли състояние щяха да бъдат плувният басейн, кортът за скоуш и турските бани? Дали в приемната зала щеше все още да виси някое изгнило парче от великолепната gobленена тъкан? Ами бронзовият часовник над голямото стълбище, кристалните полилеи в елегантното „Кафе Паризиен“ или нежно украсеният таван на салона за хранене в първа класа? Възможно ли е някъде в сянката на мостика да лежат костите на капитан Едуард Дж. Смит? Какви ли тайни щяха да се разбулят от този някога плаващ колосален палат, ако той отново посрещне слънцето?

Лампичката на стробоскопа върху телевизионните камери на подводницата като че ли не спираше да мига, докато малкият нашественик обикаляше около огромния корпус. Голяма шейсетсантиметрова риба с миша опашка, огромни очи и с тежка защитна обвивка на главата се шумугна над наклонените палуби, без ни най-малко да се притесни от пламналите светлинни лъчи.

След известно време, равнотилно едва ли не на часове, подводницата, с лицата на екипажа ѝ, все още залепени за илюминаторите, се издигна над покрива на салона на първа класа, повися още миг-два, после пусна малка капсула с електронен сигнал. Нискочестотните ѝ импулси сега щяха да представляват лесен за проследяване указател за бъдещите водолази към потъналия параход. Най-накрая подводницата извърши лек завой нагоре, загаси светлините си и изчезна в тъмнината, откъдето беше дошла.

С изключение на няколкото искрици на морски живот, успели по някакъв начин да се приспособят и оцелеят в черното, режещо от студ обкръжение, „Титаник“ отново остана самотен. Но скоро щяха да дойдат други подводници и той пак щеше да почувства работата на

човешки инструменти по стоманения си кожух, както преди много години, когато се бе намирал на стапелите на корабостроителната фирма „Харланд и Уолф“ в Белфаст. Тогава може би лайнерът щеше да влезе най-накрая в първото си пристанище.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ТИТАНИК

Май 1988

С премерени и точни жестове съветският генерален секретар Георги Антонов запали лулата си и огледа лицата на мъжете, заели места около дългата заседателна маса от махагон.

От дясната му страна седяха адмирал Борис Слоук, директор на Съветското военноморско разузнаване, и помощникът му, капитан Превлов. Срещу тях бяха Владимир Полевой, началник на управлението за чуждестранна тайна информация към КГБ, и Василий Тилевич, маршал на Съветския съюз и главен директор на Съветската служба за сигурност.

Антонов мина направо на въпроса.

— Така значи, явно, американците са твърдо решени да извадят „Титаник“ на повърхността. — В продължение на няколко минути той прегледа писмените сведения пред себе си и продължи: — Както личи, доста дълго са се подготвяли. Два снабдителни кораба, плаващи бази, четири дълбоководни подводници. — Обърна се към адмирал Слоук и Превлов: — Имаме ли наблюдател в района?

Превлов кимна.

— Океанографският научноизследователски кораб „Михаил Курков“ кръстосва периметъра на операцията по изваждането под командването на капитан Иван Пароткин.

— Познавам лично Пароткин — добави Слоук. — Той е добър мореплавател.

— Американците трябва да имат някакви основателни подбуди, щом изразходват стотици милиони долари в опити да извадят седемдесет и шест годишен пълен боклук — продължи Антонов.

— Имат основателни подбуди — потвърди с мрачен израз Слоук. — Подбуди, които застрашават нашата сигурност. — Той кимна към Превлов, който, започвайки от Антонов, раздаде на мъжете около масата по една червена папка, озаглавена „Сицилиански проект“. — Тъкмо затова свиках днешното съвещание. Моите хора са открили схематични планове за нова тайна американска отбранителна система.

Струва ми се, че ще намерите материала за потресаващ, та дори и плашещ.

Антонов и останалите отвориха папките и се задълбочиха в четене. През близо петте минути, докато четеше, съветският генерален секретар хвърляше от време на време поглед към Слоюк. По лицето му се смени широка гама от изражения, като се почнеше от професионалния интерес, последван от откровен смут и удивление, та се стигнеше накрая до смайващо прозрение.

— Това е невероятно, адмирал Слоюк, напълно невероятно.

— Възможна ли е такава отбранителна система? — попита маршал Тилевич.

— Зададох същия въпрос на петима от нашите най-уважавани учени. Те бяха единодушни, че теоретически такава система е осъществима, при условие че е налице достатъчно силен източник на мощност.

— И вие предполагате, че този източник лежи в товарните трюмове на „Титаник“, така ли? — продължи Тилевич.

— Сигурни сме в това, другарю маршал. Както съм споменал в доклада, съставката от първостепенно значение, необходима за осъществяването на Сицилианския проект, е малко известният елемент, наречен бизаний. Вече знаем, че преди седемдесет и шест години американците са откраднали от руска земя единственото в света негово находище. За наша радост те са имали лошия късмет да го натоварят на обречен параход.

Антонов поклати глава в пълно неразбиране.

— Ако това, което твърдите в доклада си, е вярно, то американците имат потенциалната възможност да унищожат нашите междуконтинентални управляеми ракети с лекотата, с която един овчар убива мухи.

Слоюк кимна важно.

— За съжаление това е страшната истина.

С израз на смайване и подозрение Полевой се наведе над масата към Превлов.

— Вие заявявате тук, че вашата връзка е високопоставен съветник в Министерството на отбраната на Съединените щати.

— Точно така — почтително кимна Превлов. — Той се разочарова от американското правителство по време на аферата

„Уотъргейт“ и оттогава ми изпраща всякакви материали, които сметне за важни.

Антонов се вгледа с пронизващ поглед в очите на Превлов.

— Мислите ли, че те могат да го направят, капитан Превлов?

— Кое, да извадят „Титаник“ ли?

Антонов кимна.

Превлов на свой ред се вгледа в него.

— Ако помните успешното възстановяване на една от нашите ядрени подводници на дълбочина пет хиляди метра под водите край Хавай през 1974 година от страна на Централното разузнавателно управление — струва ми се, че ЦРУ го бе нарекла проект „Дженифър“ — почти няма съмнение, че американците са технически способни да закарат „Титаник“ в пристанището на Ню Йорк. Да, другарю Антонов, твърдо вярвам, че те ще го направят.

— Аз не споделям вашето мнение — намеси се Полевой. — Плавателен съд с размерите на „Титаник“ далеч не може да се сравнява с подводница.

— Налага се да подкрепя капитан Превлов — намеси се Слоук. — Американците имат отвратителния навик да довеждат докрай всичко, което възнамеряват да правят.

— Добре, а Сицилианският проект? — не отстъпваше Полевой. — КГБ не е получил никакви подробни сведения за съществуването му, освен кодовото име. Откъде да знаем, че американците не са създали митичен проект, за да ни подведат по време на преговорите за ограничаване на стратегическите системи, доставящи ядрено оръжие?

Антонов заудря леко по масата с кокалчетата на свитата си ръка.

— Американците не подвеждат. Другарят Хрущов го установи още преди двайсет и пет години по време на кубинската ракетна криза. Ние не бива да подминаваме нито една вероятност, колкото и далечна да е тя, че те са на косъм да приведат в действие тази отбранителна система веднага щом извадят бизания от корпуса на „Титаник“. — Той млькна, за да дръпне от лулата си. — Предлагам по-нататъшните ни мисли да бъдат насочени към действие.

— Съвсем очевидно е, че трябва да се погрижим бизаният изобщо да не стигне до Съединените щати — отбеляза маршал Тилевич.

Полевой забарабани с пръсти по папката със Сицилианския проект.

— Саботаж. Трябва да саботираме операцията по изваждането. Друг изход нямаме.

— Не бива да допускаме никакъв инцидент с международни последици — твърдо се противопостави Антонов. — Не може да има дори намек за намеса чрез открито военно действие. Не искам съветско-американските взаимоотношения да бъдат изложени на опасност за още една неплодотворна година. Ясно ли е?

— Но ние не можем да направим нищо, ако не проникнем в района на операцията по изваждането — настоя на своето Тилевич.

Полевой отмести поглед към Слоук.

— Какви мерки са предприели американците, за да закрилят операцията?

— Крейсерът „Джюно“ с управляема ракета с ядрена мощ патрулира по двайсет и четири часа в полезрението на спасителните кораби.

— Може ли да взема думата? — обади се с известно високомерие Превлов. — След задълбочено обмисляне, другари, проникването в района е вече осъществено.

Антонов го погледна.

— Бихте ли се изразили по-ясно, капитане?

Превлов хвърли кос поглед към шефа си. Адмирал Слоук му кимна леко в знак на потвърждение.

— Ние имаме двама тайни оперативни работника, които са включени в спасителния екип на НЮМА — поясни Превлов. — Изключително способни момчета. От две години насам те ни снабдяват с важни американски океанографски данни.

— Браво, браво! Вашите хора се справят добре, Слоук — похвали го Антонов, но в гласа му не се долавяше сърдечност. — Трябва ли да приемем, капитане, че вие сте изработил план?

— Да, другарю Антонов.

Когато Превлов се върна в кабинета си, завари Марганин седнал свойски зад бюрото му. Във вида му имаше промяна. Той вече не изглеждаше онзи простоват, подмазващ се помощник, когото Превлов

бе оставил само преди няколко часа. Сега от него се излъчваше повече сигурност, повече самоувереност. Това личеше и в очите му. Доскоро плахият му поглед бе заменен с твърдия поглед на човек, който знае какво прави.

— Как мина съвещанието, капитане? — попита Марганин, без да става от мястото си.

— Май вече спокойно мога да кажа, че скоро ще дойде денят, в който ще се обръщате към мен с „адмирале“.

— Трябва да призная — студено продължи Марганин, — че изобретателният ви ум е превъзходен единствено от вашето его.

Превлов се изненада. Лицето му пребледня от овладян гняв, а когато заговори, не беше нужно човек да има изострен слух или въображение, за да долови вълнението в гласа му.

— Вие си позволявате да ме обиждате?!

— Защо не? Несъмнено, вие сте този, който представи на другаря Антонов факта, че благодарение на вашата дарба сте стигнал до целта на Сицилианския проект и операцията по изваждането на „Титаник“, а в действителност мой беше източникът, който ми предаде тази информация. Вие също така вероятно сте им казал за прекрасния ви план да измъкнете бизания от ръцете на американците. План, отново откраднат от мен. Накратко, Превлов, вие не сте нищо друго, освен бездарен крадец.

— Това вече е прекалено! — рече Превлов с леден глас, размахвайки пръст към Марганин. Но мигом след това се стегна и успя пак да се овладее — напълно, изискано, чисто професионално.

Марганин не каза нищо, само се усмихна с усмивка, студена като гроб.

38.

— Тайната беше дотук — каза Сийграм, подхвърляйки вестника върху бюрото на Сандекър. — Това е тазсутрешният брой. Няма и петнайсет минути, откакто го взех от щанда за вестници.

Сандекър обърна вестника и спря поглед върху заглавието на първа страница. Не беше нужно да чете по-нататък — там пишеше всичко.

— „НЮМА ще извади Титаник“ — зачете той на глас. — Е, поне няма да стъпваме като с котешки лапи отсега нататък. „Усилие на стойност мултимиллиони долари, за да се извади корабокруширал лайнер.“ Трябва да признаеш, че от този материал става увлекателно четиво. „Осведомени източници съобщиха днес, че НЮМА провежда опит да извади КПК «Титаник», който на 15 април 1912 година се блъснал в айсберг и потънал насред Атлантическия океан, взимайки над хиляда и петстотин жертви. Това огромно начинание възвестява нова ера в дълбоководното изваждане на потънали плавателни съдове и е без паралел в историята на търсене на съкровища от човека.“

— Лов на съкровище за мултимиллиони долари — свъси вежди Сийграм. — На президента ще му хареса това.

— Дори са поместили и моя снимка — отбеляза Сандекър. — Не си приличам особено. Сигурно са я извадили от архивите си — правена е може би преди пет-шест години.

— По-лош момент, здраве му кажи! — рече Сийграм. — Още три седмици... Пит заяви, че ще се постараете да приключи операцията след три седмици.

— Не затаявай дъх. Пит и екипажът му се занимават с тази работа от девет месеца; девет мъчителни месеца в борба с всяка зимна буря, която може да им прати Атлантическия океан, в опити да преодолеят всяка спънка, всяко злополучие, което им се яви. Цяло чудо е, че те постигнаха толкова много за толкова кратко време. И въпреки това още хиляда и едно непредвидени неща могат да се явят. Възможно е да има скрити пукнатини в конструкцията, които да разцепят корпуса, когато бъде отделен от морското дъно или пък

дънната тиня тъй силно да е всмукала кила, че изобщо да не го пусне от прегръдката си. На твое място, Сийграм, не бих се изпълвал с плам, докато не видя как „Титаник“ минава на буксир покрай Статуята на свободата.

Сийграм изглеждаше засегнат. Адмиралът се усмихна на покрусения му вид и му предложи пура. Получи отказ.

— Но пък от друга страна — продължи утешаващо Сандекър, — той може да се появи на повърхността красив колкото си щеш.

— Това харесвам у вас, адмирале, че ту сте изпълнен с оптимизъм, ту сте лишен от него.

— Обичам да бъда подготвен за разочарования. Това облекчава болката.

Сийграм не каза нищо. Помълча известно време, после пак заговори:

— Значи да мислим за „Титаник“, когато му дойде времето. Само че пред нас все още стои проблемът с пресата. Как ще го разрешим?

— Много просто — безгрижно отговори Сандекър. — Ще постъпим така, както постъпва всеки пламенен народен избраник, когато съмнителната му репутация бъде разголена от гладните за скандали репортери.

— И как ще стане това?

— Ще свикаме пресконференция.

— Това е лудост. Ако Конгресът и обществеността подразберат, че сме хвърлили над три четвърти милиарда долара за тази работа, ще ни пометат като канзаско торнадо.

— Тогава ще играем покера на лъжеца и ще отрежем наполовина разходите по операцията за пред обществеността. Кой ще разбере? Няма начин да бъде разкрита истинската цифра.

— Пак не ми се нрави — упорстваше Сийграм. — Тия вашингтонски репортери са същински хирурзи, когато се стигне до дисекция на интервюирания по време на пресконференция. Ще ви нарежат на парчета като печена пуйка.

— Не става дума за мен — бавно рече Сандекър.

— А за кого? Положително не за мен. Аз съм малкият човек, който не е тук, нали не сте забравил?

— Имам предвид другиго. Някой, който не е осведомен за нашето задкулисно мошеничество. Някой специалист по потънали

кораби, към когото пресата ще се отнесе с най-голямо внимание и уважение.

— И откъде ще изнамерите такъв образец на добродетелта?

— Страшно се радвам, че използва думата „добродетел“ — лукаво отвърна Сандекър. — Видиш ли, имах предвид жена ти.

39.

Дана Сийграм стоеше самоуверено зад катедрата и ловко отговаряше на въпросите на осемдесетината репортери, изпълнили залата на щаба на НЮМА. Непрекъснато усмихната, тя излъчваше доволния вид на жена, която е удовлетворена от себе си и знае, че ще бъде оценена. Беше облечена с пола портфейл с цвят на изпечена глина и плетена блуза с дълбоко шпиц деколте, умело подчертано с малък махагонов гердан. Беше висока, привлекателна и елегантна — външен вид, който веднага поставяше инквизиторите ѝ в неизгодно положение.

В лявата част на залата се изправи белокоса жена и вдигна ръка.

— Доктор Сийграм?

Дана кимна грациозно.

— Доктор Сийграм, читателите на моя вестник „Чикаго Дейли“, ще искат да знаят защо правителството харчи милиони, за да извади един стар, ръждясал кораб? Не можеше ли тези пари да бъдат използвани за нещо по-полезно, да речем за подобряване условията на живот на бедните или за крещящата нужда от благоустрояване на крайни квартали?

— С удоволствие ще ви осветля по въпроса — каза Дана. — Преди всичко изваждането на „Титаник“ не е прахосване на пари. Бяха предвидени двеста и деветдесет милиона долара, а засега ние сме доста под тази сума и, ще добавя, много напред според програмата.

— Не смятате ли, че това са доста пари?

— Не, ако вземете предвид предполагаемата възвръщаемост. Видите ли, „Титаник“ е същински склад за съкровища. Изчисленията възлизат на над триста милиона долара. На борда му все още се намират бижутата и ценностите на пътниците — имуществото само в една самостоятелна кабина е равностойно на четвърт милион долара. После има и корабни приспособления, както и мебелировка и скъпоценна украса, някои от които може и да са оцелели. Един колекционер на драго сърце би платил в порядъка между пет и десет хиляди долара за единичен съд от порцеланов сервиз или за кристална чаша от салона за хранене на първа класа. Не, дами и господа, това е

единственият случай, в който, извинете ме за израза, правителствен проект не е ограбил данькоплатците. Ние ще извлечем печалба в долари и печалба в исторически творения на човека от една отминала епоха, а да не говорим за огромното богатство от данни за морската наука и технология.

— Доктор Сийграм? — обръщението дойде от висок мъж с изпито лице, от задния ред на залата. — Ние нямахме време да прочетем изявлението за пресата, което раздадохте в началото, затова, моля, бихте ли ни осведомили за механизмите на операцията по изваждането на парахода?

— Радвам се, че ми задавате този въпрос — засмя се Дана. — Най-сериозно, извинете ме за изтърканото клише, но въпросът ви, господине, ме подсети да ви покажа няколко диапозитива, които ще спомогнат да бъдат обяснени немалкото загадки, свързани с проекта. — Тя се обърна към кулисите на сцената. — Изгасете осветлението, ако обичате.

Залата се затъмни и върху екрана над и зад катедрата се появи първият диапозитив.

— Започваме с комбинация от над осемдесет снимки, подредени една до друга, за да покажем положението на „Титаник“ на морското дъно. За щастие той е изправен, с лек наклон наляво, което предоставя удобен достъп и възможност да бъде уплътнена пукнатината, дълга деветдесет метра, получена от айсберга.

— Как е възможно да бъде уплътнена толкова голяма дупка на такава огромна дълбочина.

Появи се следващият диапозитив и показва мъж, който държи нещо, наподобяващо на грамадна топка от мека пластмаса.

— В отговор на въпроса ви — заговори Дана, — това е доктор Еймос Станфорд, който демонстрира разработена от него субстанция, наречена „мокра стомана“. Както подсказва наименованието, мократа стомана, макар и разтеглива във въздух, се втвърдява до устойчивостта на стоманата деветдесет секунди след съприкосновението ѝ с вода и може да се спой с метален предмет така, сякаш е заварена.

Последното твърдение бе последвано от вълна от шепот из цялата зала.

— На стратегически места около плавателния съд са спуснати кълбовидни алуминиеви резервоари с диаметър три метра, които

съдържат мокра стомана — продължи Дана. — Те са конструирани така, че една подводница може да се прикачи за резервоара, подобно на процедурата по скачване на совалка към космическа лаборатория, и да се придвижи към работния обект, където екипажът насочва и впръсква мократа стомана чрез специален струйник.

— Как се изпомпва мократа стомана от резервоара?

— Ще го илюстрирам с друго сравнение. Огромното налягане на такава дълбочина действа върху алуминиевия резервоар като натиск на туба за паста за зъби и изстиска спойващата субстанция през струйника в отвора, който трябва да се покрие.

Дана направи знак за следващия диапозитив.

— Ето тук виждаме изрезка от скица на морето, изобразяваща надводните плаващи бази и подводниците, струпани около кораба на дъното. В операцията по изваждането са включени четири, управлявани от хора, подводни съда. „Сафо I“, подводницата, която, вероятно помните, бе използвана в експедицията „По течението Лорелай“, понастоящем натоварена със задачата да „закърпи“ десния борд на корпуса, разцепен от айсберга, и носа, разбит от котлите на „Титаник“. „Сафо II“ — по-новата и усъвършенствана подводница от аналогичен клас — ще уплътнява по-малките отвори, като отдушниците и страничните илюминатори. Подводницата на Военноморските сили „Сий Слъг“ има задачата да отстранява ненужните остатъци, между които мачтите, такелажа и кърмовия комин, паднал върху лодъчна палуба. И накрая подводницата „Дийп Фадъм“, собственост на нефтената компания „Уран“, която ще монтира предпазните вентили върху корпуса и кърмовата надстройка на „Титаник“.

— Моля ви, доктор Сийграм, бихте ли ни обяснили целта на вентилите?

— Разбира се — отвърна Дана. — Когато разбитият параход започне да се издига към повърхността, въздухът, който е бил всмукан във вътрешността му, ще започне да се разширява с намаляването на налягането върху външността му. Ако не бъде непрекъснато изпускано вътрешното налягане, твърде е вероятно „Титаник“ да се пръсне на парчета. Вентилите в случая ще предотвратят това гибелно произшествие.

— Значи НЮМА възнамерява да използва сгъстен въздух, за да издигне потъналия кораб, така ли?

— Да. Поддържащата плаваща база „Каприкорн“ има два компресора, които са в състояние да заменят водата в корпуса на „Титаник“ с достатъчно въздух, за да го издигнат нагоре.

— Доктор Сийграм? — долетя друг неопределен глас. — Аз представлявам „Сайънс Тудей“. Случайно научих, че налягането на водата там, където се намира „Титаник“, е над хиляда и триста килограма на квадратен сантиметър. Знам също, че най-обемният въздушен компресор, който съществува, може да подава само деветстотин килограма. Как смятате да преодолеете този диференциал?

— Главният агрегат на борда на „Каприкорн“ изпомпва въздуха от повърхността чрез заякчена тръба към вторична помпа, която е разположена в средната част на разбития кораб. На вид вторичната помпа прилича на радиален самолетен двигател с няколко бутала, излизащи лъчево от централната главина. И още, ние използвахме огромното налягане на морската бездна, за да задвижваме помпата, която е хранвана също така и от електричество, и от въздушното налягане, идващо отгоре. Съжалявам, че не мога да ви дам позадълбочено описание, но аз съм морски археолог, а не корабен инженер. Но по-късно днес адмирал Сандекър ще бъде на разположение и ще отговори на техническите въпроси с по-големи подробности.

— А какво ще кажете за дънното всмукване? — продължи да настоява гласът от „Сайънс Тудей“. — След като толкова години е стоял забит в тинята, „Титаник“ няма ли да е сраснал с дъното?

— Ще е сраснал, наистина. — Дана направи знак за осветлението. Лампите светнаха и тя примигна няколко пъти от ярката светлина, докато разпозна накрая задалия въпроса мъж. Той беше на средна възраст, с дълга кестенява коса и с големи очила с телени рамки.

— Когато бъде изчислено, че корабът има достатъчно въздух, за да бъде повдигнат към повърхността, въздушният тръбопровод ще бъде откачен от корпуса и приспособен да вкара електролитен химикал, обработен от фирмата „Майърс-Ленц“, в дънната утайка около кила на „Титаник“. Получената реакция ще предизвика

молекулите в тинята да се разпаднат и да образуват възглавница от мехури, която ще премахне триенето и ще позволи на огромния корпус да се изтръгне от всмукателните сили.

Друг мъж вдигна ръка.

— Ако операцията мине успешно и „Титаник“ започне да се издига към повърхността, няма ли вероятност да се прекатури? Четири хиляди метра е дълъг път за едно небалансирано тяло от четирийсет и пет хиляди тона да се задържи изправено.

— Прав сте. Съществува възможност да се прекатури, но ние възнамеряваме да оставим достатъчно количество вода в долните му трюмове, която да изпълнява ролята на баласт и да предотврати подобна вероятност.

Млада жена, с мъжки вид, стана и махна с ръка.

— Доктор Сийграм! Кони Санчес от „Фимейл Еминънс Уийкли“. На моите читатели ще им бъде любопитно да научат какви защитни механизми сте си изработили лично вие, за да съперничите всекидневно на егоистичните и твърдоглави мъже в област, в която те преобладават?

Публиката от репортери посрещна въпроса с неловко мълчание. Божичко, помисли си Дана, трябваше да го очаквам рано или късно. Тя излезе иззад катедрата и се облегна на нея с небрежна и доста предизвикателна поза.

— Отговорът ми, госпожице Санчес, няма нищо общо с темата.

— Значи се измъквате — продължи Кони Санчес с надменна усмивка.

Дана не обърна внимание на язвителната забележка.

— Преди всичко, намирам, че едва ли е необходим защитен механизъм. Моите колеги от мъжки пол уважават интелекта ми, затова приемат и мненията ми. Не е нужно да ходя без сутиен или да виря крака, за да привлека вниманието им. Второ, предпочитам да отстоявам позициите си и да се състезавам с колеги от моя пол, нещо, което съвсем не е странно, като имате предвид, че от петстотин и четирийсетте научни работника в състава на НЮМА сто и четиринайсет са жени. И трето, госпожице Санчес, единствените твърдоглавци, които имах нещастieto да срещна през живота си, не бяха мъже, а от женската половина на човешкия род.

За няколко секунди над залата се слегна оглушителна тишина. После изведнъж глас от публиката наруши потискащото мълчание.

— Браво, докторе! — провикна се дребната жена с белите коси от „Чикаго Дейли“. — Добре я наредихте.

Надигна се вълна от ръкопляскания, после буря от одобрителни възгласи заля залата. Закоравелите в битки вашингтонски новинари станаха на крака и с овации засвидетелстваха уважението си към Дана.

Кони Санчес седеше на мястото си и гледаше студено, пламнала от гняв. Дана видя как устните ѝ оформиха думата „кучка“ и тя ѝ отвърна със самодоволна, подигравателна усмивка, на която само жените са способни. Ласкателство, помисли си Дана, какво приятно чувство!

40.

От ранно утро вятърът духаше неизменно от североизток. В късния следобед той се усили и премина в буря със скорост трийсет и пет морски възела; тя на свой ред надигна огромни вълни, които заподмятаха спасителните кораби като картонени чаши в машина за миене на съдове. Бушуващият вятър донесе със себе си сковаващ студ от пустеещите земи над Полярния кръг. Мъжете не смееха да излязат на заледените палуби. Не беше тайна, че най-голямата пречка за запазване на топлината беше вятърът. Човек се чувства много по-премалял от студ и отчаян при температура шест градуса над нулата и вятър със скорост трийсет и пет възела, отколкото при шест градуса под нулата без вятър. Вятърът ограбва топлината на тялото със същата бързина, с която тя се произвежда — противно състояние, познато като фактор на охлаждането.

Джоуел Фаркуър, метеорологът на „Каприкорн“, нает от Управлението на федералните метеорологични служби, не изглеждаше обезпокоен от бурята, която плющеше във от оперативното помещение, и спокойно наблюдаваше апаратурата, която бе свързана с националните метеорологични сателити и на всеки два̀сет и четири часа излъчваше по четири космически снимки на Северноатлантическия океан.

— Как вижда малкото ти вещаещо мозъче нашето бъдеще? — попита Пит, стягайки тялото си срещу клатушкането.

— Бурята ще почне да отслабва след един час — отвърна Фаркуър. — Утре до изгрев-слънце тя ще стихне до десет възела.

Фаркуър не вдигна поглед, докато говореше. Той беше прилежен, дребен човек с рижава коса, без никакво чувство за хумор и дружеска сърдечност. Въпреки това всички мъже, включени в операцията по изваждането на кораба, го уважаваха заради пълното му отдаване на работата и факта, че предвижданията му бяха необикновено точни.

— Най-добре съставените планове... — смотолеви неопределено Пит. — Още един загубен ден. Вече за четвърти път през тази седмица потегляме и задържаме въздухопровода над повърхността.

— Единствен Господ може да предизвика буря — равнодушно отбеляза Фаркуър и посочи с глава двата телевизионни монитора, които заемаха предната преградна стена на оперативното помещение на „Каприкорн“. — Те поне не се влияят от нея.

Пит погледна екраните; на тях се виждаха подводниците, работещи спокойно до потъналия параход на близо четири хиляди метра под безмилостното море. Тяхната независимост от повърхността беше спасителна благодат за проекта. С изключение на „Сий Слъг“, която имаше времетраене под водата само осемнайсет часа и сега се намираще здраво вързана върху палубата на „Модок“, другите три подводници бяха в състояние да издържат пет дни без прекъсване край „Титаник“, преди да се върнат на повърхността за смяна на екипажа. Пит се обърна към Джордино, който се бе надвесил над една маса с голяма морска карта.

— Как са разположени надводните кораби?

Джордино посочи към мъничките петсантиметрови модели, пръснати върху картата.

— „Каприкорн“ държи обичайната си позиция в средата. „Модок“ е много напред, а „Бомбърджър“ се влачи на три мили отзад.

Пит се загледа в модела на „Бомбърджър“. Плавателният съд беше нов и специално построен за дълбоководни спасителни операции.

— Съобщи на капитана да скъси разстоянието до една миля.

Джордино кимна към плешивия радист, който се бе вързал здраво за наклонения плот пред апарата си.

— Нали чу какво каза колегата, Кърли. Съобщи на „Бомбърджър“ да стои назад на една миля разстояние.

— А какво е положението със снабдителните кораби? — попита Пит.

— С тях нямаме проблеми. За такива грамадни, десеттонни съдове като тях бурното море е нищо работа. „Алхамбра“ е заел позиция наляво, а „Монтъри Парк“ си е точно така, както се очаква да бъде — обърнат надясно.

Пит посочи с брадичка малък червен модел.

— Както виждам, нашите руски приятели са все още с нас.

— „Михаил Курков“ ли? — Джордино взе един модел на военен кораб в син цвят и го постави редом до червения. — Да, ама той няма

да може да се наслади на играта. „Джюно“, крейсерът с управляеми ракети на Военноморските сили, се е лепнал за него като гербова марка.

— Ами сигналната система на потъналия параход?

— Спокойно пиука на двайсет и четири метра под този грохот — отвърна Джордино. — Намира се на хиляда метра — плюс-минус, курс нула-пет-девет югозападно.

— Слава богу, че не бяхме изтласкани от района — въздъхна Пит.

— Спокойно — усмихна му се окуражително Джордино. — Държиш се като майка, която трепери за щерка си всеки път, когато е излязла на среднощна среща, а навън духа лек ветрец.

— Комплекст ми на квачка се изостря все повече с приближаването ни към обекта — призна си Пит. — Само още десет дни, Ал. Имаме ли десет спокойни дни, можем да се надяваме на успех.

— Това зависи от оракула на бурите. — Джордино се обърна към Фаркуър. — Какво ще кажеш, о, велики гадателю на метеорологичната мъдрост?

— От мен можете да получите прогноза само за дванайсет часа напред — измърмори Фаркуър, без да вдига поглед. — Това е Северноатлантическият океан. Тук рядко има ден еднакъв с друг. Виж, ако вашият ценен „Титаник“ беше потънал в Индийския океан, можех да ви дам прогноза за десет дни напред с точност до осемдесет процента.

— Това са само извинения — отвърна Джордино. — Обзалагам се, че когато се любиш с жена, влизайки в нея, ти й казваш, че вероятността да й бъде хубаво е петдесет процента.

— Петдесет процента е по-добре от няколко — равнодушно подхвърли Фаркуър.

Пит зърна жест от страна на хидролокаторния оператор и се приближи до него.

— Какво улови?

— Странното свистене от усилвателя — отвърна операторът. Той беше бледолик човек, с ръст и телосложение на горила. — От два месеца насам то ту се появява, ту изчезва. Странен звук, сякаш някой изпраща съобщения.

— Успя ли да разбереш нещо?

— Не, господине. Накарах и Кърли да се вслуша, но той твърди, че били пълни безсмислици.

— Твърде вероятно е някакъв предмет на кораба долу да почуква, полюшван от течението.

— А може и да е някой призрак — каза операторът.

— Ти не вярваш в призраци, ама се страхуваш от тях, така ли?

— Хиляда и петстотин човешки души са потънали с „Титаник“ — отвърна мъжът. — Нищо чудно поне една да се е върнала да преследва кораба.

— Единственият дух, който ме интересува — обади се Джордино от масата с морската карта, — е духът от бутилката пред теб...

— Току-що екранът на телевизионната камера в кабината на „Сафо II“ се затъмни. — Гласът беше на мъжа със светла като пясък коса, който следеше телевизионните монитори.

Пит мигом се озова зад гърба му и се вгледа в тъмния монитор.

— От наша страна ли е неизправността?

— Не, господине. Всички вериги тук и на предавателния панел на буя действат. Проблемът трябва да е в „Сафо II“. Изглежда точно така, сякаш някой овеси парче плат върху обектива на камерата.

Пит се извърна с лице към радиста.

— Кърли, свържи се със „Сафо II“ и им кажи да проверят вътрешната си телевизионна камера.

Джордино взе подложка със защитан за нея лист и провери графика на екипажа.

— В тази смяна „Сафо II“ се командва от Омар Удсън.

Кърли натисна бутона за предаване.

— „Сафо II“, здравей, „Сафо II“, тук е „Каприкорн“. Моля, отговори. — След това радистът се наведе напред и притисна по-силно слушалките на ушите си. — Връзката е слаба, господине. Има много смущения. Думите се накъсват. Не мога да ги разбера.

— Включи високоговорителя — нареди му Пит.

В оперативното помещение задърдори глас, приглушен от статична вълна.

— Нещо заглушава предаването — каза Кърли. — Релейното устройство на буя би трябвало да улавя думите ясно и високо.

— Завърти бутона за звука докрай. Може и да хванем някакъв смисъл в отговора на Удсън.

— „Сафо II“, моля да повториш. Не те разбираме. Край.

В мига, в който Кърли включи високоговорителя, гръмна оглушително пукане и всички подскочиха.

— ... корн. Ние... ви... ваме... рай.

Пит грабна микрофона.

— Омар, тук е Пит. Вашата вътрешна телевизионна камера е в неизправност. Можете ли да я оправите? Чакаме отговора ви. Край.

Всички погледи в оперативното помещение бяха заковани във високоговорителя, сякаш той беше живо същество. Пет безкрайни минути минаха в очакване на съобщението на Удсън. После отново накъсаният глас на Удсън се разнесе през високоговорителя като удари на чук.

— Хен... Мънк... ... каме раз... ... ние ... на пов...

Джордино изкриви лице озадачен.

— Нещо за Хенри Мънк. Останалото е доста неясно, за да се разбере.

— Отново се показаха на монитора. — Явно, не всички погледи бяха насочени към високоговорителя, младият мъж при мониторите не бе откъсвал очи от екрана на „Сафо II“. — Като че ли целият екипаж се е струпал около някого, който лежи на пода.

Като зрители на тенис мач всички глави се обърнаха едновременно към телевизионния монитор. Пред телевизионната камера се движеха насам-натам фигури, а на заден план се виждаше как трима мъже са се навели над нечие тяло, проснато някак неестествено на тесния под на кабината на подводницата.

— Омар, чуй ме — заговори Пит в микрофона. — Не разбираме съобщенията ти. Вие отново се появихте на телевизионния монитор. Повтарям, вие отново се появихте на телевизионния монитор. Напиши съобщението си и го покажи пред камерата. Край.

Те видяха как една от фигурите се отдели от останалите и се наведе да пише върху една маса, после се приближи до телевизионната камера. Това беше Удсън. Той държеше парче хартия, с набързо изписани думи: „Хенри Мънк мъртъв. Искаме разрешение за издигане на повърхността“.

— Мили боже! — Лицето на Джордино изразяваше пълно изумление. — Хенри Мънк мъртъв? Не може да бъде.

— Омар Удсън не минава за шегаджия — рече навъсен Пит, после започна отново да предава. — Отговорът е отрицателен, Омар. Не може да се издигнете на повърхността. Там вилнее буря с трийсет и пет морски възела. Повтарям, никакво издигане на повърхността.

Удсън кимна, че е разбрал. След това пак започна да пише нещо, като междуременно току поглеждаше крадешком през рамо. Бележката гласеше: „Подозирам, че Мънк е бил убит!“.

Дори лицето на Фаркуър, обикновено непроницаемо, сега преbledня.

— Ще трябва да им разрешите да излязат на повърхността — прошепна той.

— Ще правя това, което е наложително — решително поклати глава Пит. — Чувствата ми трябва да са насочени другаде. В „Сафо II“ все още има мъже, които са живи и дишат. Не мога да рискувам да ги пусна горе, за да ги изгубя всички под някоя деветметрова вълна. Не, господа, длъжни сме просто да изчакаме изгрева на слънцето, за да видим какво става в „Сафо II“.

41.

Щом вятърът стихна до двацет възела, Пит насочи „Каприкорн“ към буя със сигналното реле. Те още веднъж закачиха маркуча за подаване на въздух, свързващ компресора на кораба с „Титаник“ и зачакаха появата на „Сафо II“ от дълбините. Източното небе вече просветляваше, когато приготовленията за посрещането на подводницата приключиха. Водолазите бяха в готовност да се спуснат във водата около „Сафо II“ и да вържат предпазните въжета, за да предотвратят прекатурването ѝ в бурните вълни; бяха приготвени и лебедките, и въжетата, с които тя щеше да бъде изтеглена от водата и качена на отворената кърма на „Каприкорн“; долу, в камбуза, готвачът започна да приготвя самовара за кафе и обилна закуска, за да нагости екипажа на подводницата, като пристигне. Когато всичко бе в пълна готовност, учените и инженерите застанаха в мълчаливо очакване, потръпвайки от студа на ранното утро, изпаднали в недоумение от смъртта на Хенри Мънк.

В 06:10 часа подводницата навлезе в настъпателното мъртво вълнение на стотина метра от лявата кърма на „Каприкорн“. Лодка прекара въже до нея и в порядъка на двацет минути „Сафо II“ бе качена върху кърмовата рампа на плаващата ѝ база. След като бе застопорена и здраво завързана, люкът бе отворен и оттам излезе Удсън, последван от четиримата оцелели членове на екипажа му.

Удсън се изкачи на горната палуба, където го чакаше Пит. Очите му бяха зачервени от безсъние, лицето му, с набола брада, имаше сивкав цвят, но той успя да разтегли устни в тънка усмивка, когато Пит му набута чаша с димящо кафе в ръката.

— Не знам на какво повече се радвам, на теб или на кафето — рече той.

— В съобщението си намекваш за убийство — започна Пит, подминавайки всякакви поздравии.

Удсън бавно отпи от кафето и се обърна да погледне мъжете, които внимателно изваждаха тялото на Мънк през люка на подводницата.

— Да не говорим тук — тихо каза той.

Пит му направи знак да отидат в каютата му. Още със затварянето на вратата, без да губи време, той го подкани:

— Е, хайде, разказвай.

Удсън се отпусна тежко на леглото на Пит и потърка очи.

— Няма много за разказване. Получих съобщението за телевизионната камера в момент, когато обикаляхме на около осемнайсет метра от морското дъно и запоявахме отворите на десния борд на палуба В. Отидох на кърмата, за да проверя какво става и заварих Мънк да лежи на пода с хлътнало ляво слепоочие.

— Имаше ли някакви следи, които да подсказат какво е причинило удара?

— Очехийни като носа на Пинокио — отвърна Удсън. — Парченца кожа, кръв и косми бяха полепнали по ъгловия ръб на предпазния кожух на генератора.

— Не съм запознат с оборудването на „Сафо II“. Къде е монтиран той?

— На стената на десния борд, на около три метра от кърмата. Защитният кожух е поставен на петнайсет сантиметра над пода за полесен достъп за поддръжка на генератора.

— В такъв случай вероятно е било нещастен случай. Мънк може да се е спънал и падайки, да си е ударил главата в ръба.

— Може, но краката му тогава щяха да са в обратната посока.

— Какво общо имат краката му тук?

— Те сочеха към кърмата.

— Е, и?

— Нима не разбираш? — нетърпеливо попита Удсън. — Мънк трябва да е вървял към носовата част, когато е паднал.

Мъглявата картина в съзнанието на Пит започна да се прояснява. И той видя детайла от мозайката, който не пасваше.

— Кожухът на генератора се намира на стената на десния борд, значи дясното слепоочие на Мънк е трябвало да бъде сплескано, а не лявото.

— Позна.

— Какво е причинило неизправността на телевизионната камера?

— Неизправност нямаше. Някой беше метнал кърпа за лице върху обектива.

— Ами екипажът? Къде се намираше всеки един от членовете му?

— Аз боравех със струйника, а Сам Мъркър бе поел ролята на лоцман. Мънк беше станал от таблото с апаратурата, за да иде при крайника, който е разположен на кърмата. Ние бяхме втората вахта. Първата включваше Джак Донован...

— Русият младеж ли, строителният инженер от Океанографския технически институт?

— Точно той. И още, лейтенант Лиън Лукас, техникът по спасителните операции, назначен от Военноморските сили, и Бен Дръмър. Те и тримата спяха в леглата си.

— Не следва непременно, че някой от тях е убил Мънк — каза Пит. — Каква ли е била причината? Човек не убива току-така някого в ситуация, от която не може да се избяга — на четири хиляди метра под водата, без да има някаква подбуда.

Удсърн сви рамене.

— Ще трябва да повикаш Шерлок Холмс. Аз знам само това, което видях.

Пит продължи да прави догадки:

— Мънк може да се е извъртял, когато е падал.

— Само ако е имал гумен врат, който е могъл да се извие на сто и осемдесет градуса назад.

— Да опитаме да подредим друга мозайка. Как ще убиеш осемдесеткилограмов мъж, като блъснеш главата му в метален ъглов ръб, който е само на петнайсет сантиметра от пода? Като го хванеш за петите и замахнеш с него, все едно че е боен чук ли?

Удсърн разпери безпомощно ръце.

— Добре, значи съм бил отнесен нанякъде и съм почнал да виждам манияци убийци там, където изобщо не съществуват. Кой знае, онази развалина долу те обсебва след време. В нея има нещо необяснимо. Мога да се закълна, че понякога дори ми се привиждаха хора, които се разхождаха по палубите, облягаха се на перилата и се вторачваха в нас. — Той се прозя; видно беше, че с мъка държи очите си отворени.

Пит се запъти към вратата, после се обърна.

— Няма да е зле да подремнеш малко. По-късно ще продължим.

Удсън не се нуждаеше от повторно настояване. Той бе кротко потънал в сън, още преди Пит да преполови пътя до лазарета.

Доктор Корнилиъс Бейли беше огромен като слон, с широки рамене и със силно издадена напред квадратна челюст. Косата му с пясъчен цвят стигаше до яката му, а брадичката на едрата му челюст бе подстригана в елегантен стил Ван Дайк. Той беше известен сред спасителните екипажи и можеше да надпие по петима от тях, когато беше в настроение да го докаже. Ръцете му, наподобяващи свински бутове, обърнаха трупа на Хенри Мънк върху масата за прегледи с такава лекота, сякаш той беше издялана от дърво кукла, макар че съвсем не беше далеч от тази представа, като се имаше предвид напредналият стадий на вцепенените след смъртта мускули.

— Горкият Хенри — каза той. — Слава богу, че не беше семеен. Такъв здравеняк. Единственото, което можах да направя за него, когато го прегледах последния път, беше да извадя малко ушна кал от двете му уши.

— Какво можете да ми кажете за причината за смъртта му? — попита Пит.

— То е очевидно — отвърна Бейли. — Първо, тя е настъпила вследствие на тежко счупване на слепоочната кост...

— Какво искате да кажете с това „първо“?

— Както го чувате, уважаеми Пит. Този човек е бил убит малко или повече два пъти. Погледнете тук. — Той дръпна надолу ризата на Мънк и откри тила му. В основата на черепа се виждаше голям възморав оток. — Гръбначният мозък точно под продълговатия мозък е смазан. По всяка вероятност с някакъв тъп инструмент.

— Значи Удсън е прав. Мънк е бил предумишлено убит.

— Предумишлено убит ли казахте? О, да, точно така, няма никакво съмнение — потвърди Бейли толкова спокойно, сякаш убийство на кораб беше нещо обичайно.

— В такъв случай, вероятно убиецът е ударил Мънк отзад и после е блъснал главата му в кожуха на генератора, за да изглежда като нещастен случай.

— Това е задоволително предположение.

Пит сложи ръка на рамото на Бейли.

— Ще ви бъда много признателен, докторе, ако за известно време запазите в тайна вашето заключение.

— Дума няма да кажа. Ни чул, ни видял и тем подобните приказки. Не си губете времето да мислите повече за това. Моето медицинско заключение и свидетелство ще бъдат тук, когато ви потрябват.

Пит се усмихна на доктора и излезе от лазарета. Тръгна към кърмата, където от намиращата се на кърмовата рампа „Сафо II“ още капеше солена морска вода, после изкачи стълбата за люка и влезе в подводницата. Механикът по апаратурата проверяваше телевизионната камера.

— Как ти се струва? — попита Пит.

— Нищо му няма на бебчето — отговори механикът. — След като инженерният екип провери корпуса ѝ, можете веднага да я спуснете обратно.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — каза Пит.

Той подмина механика и се приближи до предния край на подводницата. Съсирената кръв от раните на Мънк беше вече почистена от пода и от ръба на кожуха на генератора.

В съзнанието на Пит бушуваше вихрушка. Само една мисъл успя да се откъсне и отмотае. Това всъщност не беше мисъл, а по-скоро необоснована сигурност, че нещо ще насочи обвиняващ пръст към убийството на Мънк. Той реши, че ще му трябва час или повече, за да го съзре, но съдбата се оказа благосклонна. Откри това, което знаеше, че трябва да открие, в порядъка от десет минути.

42.

— Чуй сега дали добре съм те разбрал — каза Сандекър, поглеждайки кръвнишки от бюрото си. — Значи един от членовете на спасителния ми екипаж е бил жестоко убит, а ти искаш да стоя със скръстени ръце и да не предприемам нищо, докато в това време убиецът се шляе на свобода.

Уорън Никълсън се размърда притеснен на стола си, като избягваше да срещне святкащите очи на Сандекър.

— Съзнавам, че е трудно да го приемете.

— Това е меко казано — изръмжа Сандекър. — Я си представи, че онзи си е наумил ново убийство?

— Това е вероятен риск, който сме предвидили.

— „Който сме предвидили“ — повтори като ехо Сандекър. — Много ти е лесно на теб да си седиш в щаба на ЦРУ и да говориш така, Никълсън. Ама не ти си там долу, затворен в подводница на хиляди метри под водата, и да се питаш дали мъжът до теб няма да ти пръсне мозъка.

— Сигурен съм, че това няма да се повтори — равнодушно каза Никълсън.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото професионалните руски агенти не извършват убийство, освен ако не е абсолютно наложително.

— Руски агенти...? — Сандекър загледа втрещен и с пълно недоверие Никълсън. — Какви, за бога, ги приказваш?

— Така е. Хенри Мънк е бил убит от таен агент, който работи за Съветското военноморско разузнавателно управление.

— Не можеш да си толкова категоричен. Няма доказателства...

— Да, стопроцентово няма. Може да е бил някой друг, който да е имал зъб на Мънк. Фактите обаче навеждат към платен от руснаците таен агент.

— Но защо точно Мънк? — недоумяваше Сандекър. — Той беше специалист по уредите. Каква заплаха е могъл да представлява за един шпионин?

— Подозирам, че Мънк е видял нещо, което не е трябвало да види и затова са му запушили устата — отвърна Никълсън. — Но това е само половината от нещата, тъй да се каже. Видите ли, адмирале, оказа се, че не един, а двама руски агенти са внедрени във вашата операция по изваждането на парахода.

— Не го вярвам.

— Ние сме в шпионската дейност, адмирале. И разкриваме точно такива неща.

— Кой са те? — поиска да узнае Сандекър.

Никълсън сви безпомощно рамене.

— Съжалявам, но това е всичко, което знам. Нашите източници откриха, че те действат под кодовите имена Сребро и Злато. Но за истинската им самоличност нямаме никаква представа.

Погледът на Сандекър стана суров.

— Ами ако моите хора ги разкрият?

— Надявам се, че ще ни съдействате, поне засега, и ще им наредите да си мълчат и да не предприемат никакви действия.

— Тия двамата могат да саботират цялата операция.

— Ние изключително много се осланяме на предположението, че заповедите им не включват разрушителни акции.

— Това е лудост, чиста лудост — възнегодува Сандекър. — Проумяваш ли какво искаш от мен?

— Преди няколко месеца президентът ми зададе същия въпрос и отговорът ми продължава да е същият: не, не проумявам. Ясно ми е, че намеренията ви не се свеждат единствено до изваждането на парахода, но президентът не счете за редно да ме посвети в действителната причина, която стои зад вашето зрелище.

Сандекър стисна зъби.

— Да речем, че се съглася с теб. Тогава какво?

— Ще ви държа в течение за всяко ново разкритие. И когато му дойде времето, ще ви дам зелена светлина, за да арестувате съветските агенти.

Адмиралът помълча известно време, а когато заговори, Никълсън долови страховита сериозност в гласа му.

— Добре, Никълсън, ще ти се доверя. Но бог да ти е на помощ, ако там долу стане някакъв нещастен случай или ново убийство.

Последствията ще бъдат много по-ужасни, отколкото изобщо можеш да си представиш.

43.

Мел Донър прекрачи прага на входната врата на Мари Шелдън; целият му костюм беше в пръски пролетен дъжд.

— Надявам се, това да ми е за урок, та друг път да си държа чадър в колата — каза той, докато изваждаше носната си кърпа, за да изтръска с нея капките.

Мари затвори вратата и го погледна с любопитство.

— Някакво пристанище по време на буря, така ли, хубавецо?

— Моля?

— Както ви гледам — с тих и неясен глас продължи Мари, — изпитали сте нужда от покрив, докато спре дъжда, и съдбата благосклонно ви е посочила моя.

За миг Донър присви очи, но само за миг, после се засмя.

— Извинете, казвам се Мел Донър. Приятел съм на Дана. Тя вкъщи ли си е?

— Знаех си, че непознат мъж да моли на вратата ми е нещо прекалено хубаво, за да е истина. — Жената се усмихна. — Аз съм Мари Шелдън. Седнете и се разположете удобно. Отивам да повикам Дана и да ви направя кафе.

— Благодаря ви. Кафето винаги е нещо като победител.

Донър огледа от горе до долу Мари в гръб, докато тя вървеше към кухнята. Беше облечена с къса бяла пола за тенис и трикотажна блуза без ръкави, а краката ѝ бяха боси. От стегнатото полюшване на ханша ѝ краят на полата се отмяташе игриво и някак предизвикателно навън-навътре.

След малко тя се появи отново с чаша кафе.

— Дана обича да се излежава в почивните дни. Рядко се измъква от леглото преди десет. Отивам горе да ѝ дам малко зор.

Докато чакаше, Донър започна да оглежда книгите по рафтовете до камината. Това занимание му бе станало почти навик. Заглавията на книгите рядко не успяваха да отключат вратата към самоличността и вкусовете на притежателя им.

Подбраните книги се вместили в присъщия за самотната жена диапазон — няколко томчета с поезия, „Пророкът“, готварска книга на „Ню Йорк Таймс“ и обичайното неголямо количество готически романи и бестселъри. На Донър обаче му направи впечатление подреждането им. Откри, че между заглавията „Физика на междуконтиненталните потоци лава“ и „Геология на подводните каньони“ са пъхнати „Тълкуване на сексуалните фантазии на женския пол“ и „Историята на О“. Той тъкмо посегна да извади последната, когато чу стъпки надолу по стълбите. Обърна се и видя да влиза Дана.

Тя се приближи и го прегърна.

— Мел, колко се радвам да те видя.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза той. Нямаше и следа от предишното ѝ напрежение и тревога; тя се държеше по-непринудено и се усмихваше, без да се насилва.

— Как е жизнерадостният ерген? — попита Дана. — Като какъв се представяш пред горките невинни девойки тази седмица — като неврохирург или като астронавт?

Той се потупа по шкембето.

— Изоставих астронавтската история, докато не смъкна някое и друго кило. Всъщност поради шума, който всички вие вдигнахте по случая „Титаник“, няма да сбъркам, ако казвам на младите хубавици, които се тълпят във вашингтонските барове за самотници, че съм дълбоководен водолаз.

— А защо не им казваш просто истината. В края на краищата, като един от водещите физици в страната, ти няма от какво да се срамуваш.

— Знам, но като се представям в истинската си светлина, ще се загуби забавната страна на номера. Освен това жените си падат по любовник, който е измамник.

Дана кимна към чашата му.

— Да ти сипя ли още кафе?

— Не, благодаря. — Той се усмихна, после лицето му стана сериозно. — Знаеш защо съм тук.

— Предполагам.

— Загрижен съм за Джийн.

— Аз също.

— Би могла да се върнеш при него...

Дана срещна спокойно погледа на Мел.

— Ти не разбираш. Когато сме заедно, това само усложнява нещата.

— Той е загубен без теб.

Дана поклати глава.

— Има за любовница работата си. Аз бях само позорен стълб за неговото безсилие. Като повечето съпруги и аз не съм приспособена да поемам страданието, което върви ръка за ръка с нечувствителността на съпруга, когато той е обременен със стрес от работата си. Не разбираш ли, Мел? Трябваше да напусна Джийн, преди да сме се унищожили взаимно. — Дана се обърна и зарови лице в дланите си, но успя да се овладее. — Само да можеше да напусне и да се върне към преподавателската си дейност, тогава щеше да е по-различно.

— Не бива да споделям това — рече Донър, — но ще ти кажа, че проектът ще бъде завършен след месец, ако всичко върви по плана. Тогава нищо вече няма да задържа Джийн във Вашингтон. И той спокойно може да се върне в университета.

— Ами вашите договори с правителството?

— И те ще приключат. Ние бяхме наети за точно определен проект и когато той приключи, и ние приключваме. Тогава всеки си взима шапката и поема към университета, от който е дошъл.

— Но той може и да не ме иска.

— Познавам Джийн — отвърна Донър. — Той е мъж за една жена. Ще чака... освен, разбира се, ако ти не си се забъркала с друг.

Дана го погледна изненадана.

— Защо ми казваш това?

— В сряда вечер бях в ресторант „Уебстър“с“.

„О, боже!“, възкликна наум Дана. Едно от редките ѝ излизания, откакто напусна Джийн вече изплува, за да я преследва. Бяха четирима с Мари и двама биолози от морската научна лаборатория на НЮМА — приятелска, спокойна вечер. Това беше всичко, нищо не се случи.

Тя стана и загледа Донър с убийствен поглед.

— И ти, и Мари, и... да, и президентът, всички вие очаквате от мен да запълзя обратно към Джийн и да поема ролята на някакво проклето вехто одеяло, без което той не може да заспи. Но нито един от вас тримата дори не си направи труда да ме попита как се чувствам аз. Пред какви емоции и разочарования съм изправена? Е, добре,

вървете по дяволите всички. Аз съм господар на себе си да изживея живота си както ми харесва. Ще се върна при Джийн само ако или когато изпитам адско желание да го направя. И ако съм в настроение да изляза с някой друг мъж и той ме свали, да ме свали.

Тя се обърна и остави Донър смаян и притеснен на мястото му. Качи се по стълбите в стаята си и се хвърли на леглото. Всичко, което изрече, бяха само думи. Никога нямаше да има друг мъж в живота ѝ, освен Джийн Сийграм. Беше сигурна, че един ден, много скоро, ще се върне при него. Сега обаче сълзите ѝ продължиха да се леят, докато не остана капка.

Вграденият в една от облицованите с огледала стени грамофон, с който боравеше една дисководеща, гърмеше през четири огромни тонколони. Наподобяващият пощенска марка дансинг беше претъпкан; гъста мъгла от цигарен дим се процеждаше през яркоцветните светлини, които изригваха към тавана на дискотеката. Донър седеше сам на масата и наблюдаваше как двойките се въртят в ритъма на оглушителната музика.

Дребна русокоса жена вървеше към масата му и изведнъж се спря.

— О, дъждоносникът?

Донър вдигна поглед, засмя се и се изправи на крака.

— Госпожице Шелдън.

— Мари — каза тя любезно.

— Сама ли сте?

— Не, явявам се като трето колело на съпругеска двойка.

Донър проследи с поглед жеста на ръката ѝ, но му беше невъзможно да види двойката, която тя му посочи, сред блъсканицата от тела на дансинга. Той издърпа стол и я покани да седне.

— Считайте, че сте с кавалер.

Сервитърката с коктейлите тъкмо минаваше наблизко и Донър се провикна в шумотевицата, за да направи поръчката си. Когато се обърна към Мари Шелдън, забеляза, че тя го оглежда с одобрителен поглед.

— Знаете ли, господин Донър, за физик вие съвсем не сте грозен.

— По дяволите! Надявах се, тази вечер да мина за агент на ЦРУ.

Тя се усмихна.

— Дана ми разказа за някои ваши лудории. Бива ли да мамите така невинните момичета. Срамота!

— Не вярвайте на всичко, което чувате. В действителност съм плах и затворен човек, когато въпросът опре до жени.

— О, така ли?

— Честна скаутска! — Той си запали цигара. — Къде е Дана?

— Това, разбира се, изобщо не е ваша работа, но въпреки това ще ви кажа, че в този момент Дана пътува с кораб някъде по Северноатлантическия океан.

— Малко почивка ще ѝ се отрази добре.

— Умеете да използвате една нещастна жена, за да изтръгнете информация — отбеляза Мари. — Официалното съобщение, което можете да предадете на вашия приятел Джийн Сийграм, е, че тя не е на почивка, а е поела ролята на умиротворителка на цяла армия новинари, които са настояли да бъдат на мястото на събитието, когато идната седмица „Титаник“ бъде изваден.

— Май че аз я помолих за това.

— Браво! Винаги съм се възхищавала на мъж, който си признава безразсъдните постъпки. — Тя извъртя очи към него, изпълнени с весела насмешка. — Е, сега, след като уточнихме това, защо не ми направите предложение?

Донър сви вежди.

— Не се ли очаква от свенливата девица да каже: „Но, господине, та аз почти не ви познавам?“.

Мари го хвана за ръка и се изправи.

— В такъв случай да вървим.

— Може ли да попитам къде?

— У вас — отвърна тя със закачлива усмивка.

— У нас ли! — Очевидно събитията се развиваха прекалено бързо за Донър.

— Естествено. Трябва да се любим, нали? Как иначе ще се опознаят двама души, които са се сгодили и ще се женят?

44.

Пит седеше отпуснат на мястото си във влака и наблюдаваше безцелно как се изнизват околностите на Девъншир покрай прозореца на купето. Пътят се виеше успоредно на крайбрежието на Долиш. Малка флотилия от риболовни кораби бе потеглила по водите на Ламанша към сутрешния си улов. След малко заръмя и след като стичащите се по прозореца струйки замъглиха гледката, Пит отново извърна глава към списанието в скута си и запрелиства страниците, без всъщност да вниква в съдържанието им.

Ако преди два дни някой му беше казал, че временно ще се оттегли от спасителната операция, той щеше да го помисли за кръгъл глупак. Ако пък и бе му намекнал, че ще замине за Тийнмут, графство Девъншир, малко живописно градче на югоизточния бряг на Англия, с население от 12 260 души, за да вземе интервю от умиращ старец, той направо щеше да го помисли за луд.

Пит трябваше да благодари за това поклонение на адмирал Сандекър, който го нарече точно поклонение, когато го извика в щаба на НЮМА във Вашингтон. Поклонение пред последния жив, оцелял член на екипажа на „Титаник“.

— Не е нужно повече да спорим по въпроса — заяви недвусмислено Сандекър. — Заминаваш за Тийнмут.

— В това няма никакъв смисъл. — Пит крачеше нервно в кабинета и опитваше да забрави как месеци наред се бе мъчил да пази равновесие на „Каприкорн“. — Заповядвате ми да сляза на суша в критичен за спасителната операция момент, съобщавате ми за двама руски агенти с неизвестна самоличност, които имат картбланш да се мотат сред нас и да убиват членове на екипажа ми под личната закрила на ЦРУ и едновременно с това спокойно ми нареждате да замина за Англия, за да запиша предсмъртното свидетелство на някакъв си отколешен английски моряк.

— Този „отколешен английски моряк“ се оказа единственият член на екипажа на „Титаник“, който не е погребан.

— Ами операцията по изваждането на „Титаник“? — продължи да упорства Пит. — Компютрите сочат, че някъде до седемдесет и два часа корпусът му ще се отдели от дъното.

— Спокойно, Дърк. До утре вечер ти отново ще си стъпил на палубата на „Каприкорн“. Има достатъчно време до главното събитие. Междувременно Руди Гън може да се справи с всеки проблем, който възникне в твое отсъствие.

— Не ми предлагате голям избор — призна с жест на поражение Пит.

Сандекър се усмихна доброжелателно.

— Знам какво си мислиш... че си крайно необходим там. Е, имам добри вести за теб. В операцията участва най-добрият спасителен екипаж в света. Уверен съм, че те ще успеят да се справят без теб през следващите трийсет и шест часа.

Пит се усмихна, но лицето му не се развесели.

— Кога трябва да тръгна?

— В хангара на НЮМА в Дълес чака реактивен самолет „Лиър“. Той ще те закара до Ексетър. Оттам можеш да вземеш влак за Тийнмут.

— И къде да ви докладвам после, тук, във Вашингтон ли?

— Не, можеш да ми докладваш направо на борда на „Каприкорн“.

— На „Каприкорн“ ли? — погледна го изненадан Пит.

— Разбира се. Да не би да очакваш, че докато ти си отпочиваш сред английската природа, аз ще пропусна да видя прераждането на „Титаник“, в случай че той реши да се появи на повърхността преди определеното по графика време?

Този път Сандекър се усмихна сатанински. Позволи си го, защото само по този начин можеше да се въздържи да не прихне при вида на обидата и униението, изписани по лицето на Пит.

Таксито, което Пит взе от гарата, пое по тесен път покрай речното устие към малко селце с изглед към морето. Той плати на шофьора, мина през порта, покрит с увивно растение и закрачи по пътека, оградена с розови храсти. На почукването му вратата отвори

девойка с поглъщащи виолетови очи, грижливо сресана рижа коса и мек глас, в който се долавяше шотландски акцент.

— Добро утро, господине.

— Добро утро — отвърна той с леко кимване. — Казвам се Дърк Пит и...

— О, да. В телеграмата от адмирал Сандекър пише, че пристигате. Моля, заповядайте. Старши капитанът ви очаква.

Девојката беше облечена с прилежно изгладена бяла блуза, зелена вълнена жилетка и подходяща пола. Той я последва във всекидневната на селската къща. Стаята беше уютна и приятна, в камината гореше буен огън и ако Пит не знаеше, че собственикът е бивш мореплавател, пак нямаше да му е трудно да се досети. Модели на кораби изпълваха всички възможни рафтове, а четирите стени бяха обрaмчени с поставени в рамки гравюри на ветроходни плавателни съдове. Пред прозореца бе поставен голям месингов телескоп, насочен към Ламанша, а щурвалът в единия ъгъл на стаята, чието дърво блестеше от лъскането му в продължение на часове, стоеше изправен така, сякаш чакаше някой отдавна забравен кормчия да го завърти макар и за миг.

— Както виждам, май че сте прекарали неприятна нощ — каза момичето. — Искате ли да закусите?

— Учтивостта ме кара да отклоня поканата, ала стомахът ми се бунтува да я приема.

— Американците са известни с големия си апетит. Щяхте да ме разочаровате, ако бяхте разрушили този мит.

— Тогава ще направя всичко възможно, за да поддържам традицията на янките, госпожице...

— Моля да ме извините. Казвам се Сандра Рос, правнучка на старши капитана.

— Изглежда, вие се грижите за него.

— Когато мога. Работя като стюардеса в Бристолската авиокомпания. Една жена от селото го наглежда, когато имам полет. — Тя му направи знак да я последва по коридора. — Докато чакате да хапнете нещо, можете да си поговорите с дядо. Той е много, много стар, но примира да чуе... направо изгаря от нетърпение да чуе всичко за опитите ви да извадите „Титаник“.

Момичето почука тихо на една врата и я откряна.

— Капитане, господин Пит е дошъл да те види.

— Ами покани го да влезе — отвърна сипкав глас, — преди да съм попаднал на подводна скала.

Тя се отдръпна встрани и Пит влезе в стаята. Капитан 1 ранг, сър Джон Л. Бигалоу, кавалер на ордена на Британската империя II степен, RD, офицер от военноморските войски (в запас), седеше подпрян в легло, наподобяващо легло в каюта, и оглеждаше Пит с дълбоки сини очи, очи, в които се долавяше отсенка на мечтателност към друга епоха. Няколкото кичура коса, както и брадата му, бяха чисто бели, а червендалестото му, задебеляло лице издаваше мореплавателя в него. Беше облечен с овехтял пуловер с висока яка под нощна риза, доста напомняща времето на Дикенс. Той протегна жилестата си ръка, непоклатима като скала.

Пит я пое и се удиви на здравето ръкостискане.

— За мен наистина е чест, капитане. Много съм чел за вашето героично спасение от „Титаник“.

— Пълни глупости — измърмори той. — И през двете световни войни бях торпилиран и носен по течението, а всеки ме пита само за нощта, прекарана на „Титаник“. — Старецът посочи един стол. — Не стойте там като голобрад младеж пред първото си пътуване по море. Сядайте, сядайте.

Пит откликна на поканата му.

— Разкажете ми сега за парахода. Как изглежда след всичките тези години? Когато служех на него, бях много млад, но все още помня всяка негова палуба.

Пит бръкна в горния джоб на самото си и подаде на Бигалоу плик със снимки.

— Може би от тях ще добиете представа за сегашното му състояние. Правени са преди няколко седмици от една от нашите подводници.

Капитан Бигалоу си сложи очила за четене и започна да разглежда снимките. Корабният часовник до леглото му отмери няколко минути, в които старият мореплавател потъна в сломени за друго време. Накрая вдигна замислен поглед.

— Той беше единствен по рода си, единствен. Знам го от опит. Плавал съм с всички други: „Олимпик“... „Аквитания“... „Куин Мери“. Разбира се, те бяха изпипани и модерни за тяхното време, но не

можеха да се мерят със старанието и майсторската изработка, залегнали в обзавеждането на „Титаник“ — разкошната ламперия и чудесните му кабини. Ех, той все още притежава силна магия, все още.

— С годините обаянието му расте — съгласи се Пит.

— Ето тук, тук — посочи точното място на една от снимките Бигалоу, — на покрива на офицерските помещения до отдушника на бакборда. Там стоях, когато той потъна под краката ми и аз бях изхвърлен във водата. — Дългите десетилетия като че ли се стопиха от лицето му. — О, колко студено беше морето нея нощ. Четири градуса под нулата.

През следващите десет минути той разказа за плуването си в ледените води; как като по чудо напипал въже, което го отведе към една преобърната спасителна лодка; за огромната тълпа от хора, борещи се за живота си; за сърцераздирателните викове, които пронизвали нощния въздух и бавно заглъхвали; за дългите часове, които прекарал вкопчен в кила на лодката и свит на кълбо от студ, заедно с още трийсет души, за вълнението, когато лайнерът на Кюнард „Карпатия“ се появил на хоризонта и ги спасил. Накрая старият човек въздъхна и погледна Пит над очилата си.

— Отегчавам ли ви, господин Пит?

— Ни най-малко — отвърна Пит. — Като слушам човек, който лично е преживял нещо, сякаш и аз самият го преживявам.

— Тогава ще ви разкажа друга история, та да видим какво ще кажете — продължи Бигалоу. — Досега с никого не съм споделял за последните си мигове, преди да потъне параходът. Дума не съм изрекъл при нито едно от разпитванията ми за потъването му както от страна на Сената на Съединените щати, така и от Британския дисциплинарен съд. Зъб не съм обелил и пред вестникарите или пред писателите, които вечно търсят някоя трагедия за книгите си. Вие, господине, сте първият и ще бъдете последният, който ще чуе историята от моите уста.

Три часа по-късно Пит седеше отново във влака на път за Ексетър, без да изпитва нито умора, нито изтощение. Чувстваше се особено възбуден. Сега „Титаник“, заедно със странната загадка, заключена в търбуха на товарен трюм №1, палуба Ж, му махаше по-

явно от всякога. Саутби ли? — запита се Пит. Как ли ще се впише Саутби в цялата картина? Защото може би за петнайсети път той погледна към пакета, който капитан Бигалоу му беше дал. И никак не съжеляваше за пътуването си до Тийнмут.

45.

Доктор Райън Прескот, директор на Ураганния център на НЮМА в Тампа, Флорида, имаше твърдото намерение да се прибере поне веднъж навреме и да прекара една спокойна вечер със съпругата си в игра на крибидж. Но в дванайсет без десет преди полунощ той все още беше на бюрото си и с уморен поглед се взираше в сателитните снимки, пръснати пред него.

— Тъкмо когато си мислим, че сме научили всичко, каквото трябва да знаем за бурите — каза той раздражен, — току изскочи някоя от незнайно къде и счупва калъпа.

— Ураган наред май месец — обади се асистентката му между прозевки. — Съвсем подходящ за книгата на рекордите.

— Но как така? Сезонът на ураганите обикновено трае от юли до септември. Коя е причината този да се материализира два месеца по-рано?

— Нищо не разбирам — отвърна жената. — Накъде, смяташ, че се е насочил нашият парий?

— Твърде рано е да се предвиди със сигурност — каза Прескот. — Зараждането му следва обичайните характеристики, две мнения няма: обширно пространство с ниско налягане, наситено с влажен въздух, който се вие обратно на часовниковата стрелка поради въртенето на земята. Но приликите свършват дотук. За да се развие буря с обхват шестстотин и четирийсет километра, обикновено са нужни дни, а понякога и седмици. А този бебешок му намери цаката за по-малко от осемнайсет часа.

Прескот въздъхна, стана от бюрото и отиде до голямата морска карта на стената. Погледна в един лист, изпълнен с набързо записани данни за известното местоположение, атмосферните условия и скоростта, после започна да чертае предполагаемото направление на запад от една точка на двеста и четирийсет километра североизточно от Бермуда, направление, което постепенно завиваше на север към Нюфаундленд.

— Докато не ни подсказе поне малко за бъдещата си посока, това е най-много, което мога да направя. — Прескот млъкна, сякаш изчака да чуе потвърждение. Но не последва такова и той попита: — И ти ли го виждаш така?

След като и този път не получи отговор, Прескот се обърна, за да повтори въпроса си, но не отрони и дума. Асистентката му беше заспала, положила глава върху сгънатите си върху бюрото лакти. Той леко я разтърси за рамото, докато зелените ѝ очи трепнаха и се отвориха.

— Нищо повече не можем да направим тук — каза тихо Прескот. — Хайде да се прибираме да поспим малко. — Погледът му колебливо се отмести обратно към картата. — Можем да разчитаме на щастлива случайност хиляда на едно той до сутринта да се разнесе и да стихне до локализирана буря. — Прескот говореше с известна тежест, но гласът му не звучеше убедително.

Той не бе забелязал едно — че линията върху морската карта, представляваща предвидената от него посока на урагана, минаваше точно по 41°46' Север на 50°14' Запад.

46.

Командир Руди Гън стоеше на мостика на „Каприкорн“ и наблюдаваше една малка синя точка, която се бе появила на брилянтно чистото небе в далечината на запад. Тя като че ли остана да виси там няколко минути, без да променя формата си, нито да се уголемява — тъмносиня точица, увиснала над хоризонта. После, почти изведнъж, тя се уголеми и придоби формата на вертолет.

Гън се упъти към кърмовата площадка за кацане на надстройката и застана да чака летателния апарат, който се приближи и закръжи над кораба. Трийсет секунди по-късно шейните на вертолета докоснаха площадката, воят на турбините заглъхна, а перките забавиха ход и спряха да се въртят.

Гън се приближи, когато дясната врата се отвори и оттам скочи Пит.

— Добре ли мина пътуването? — попита го Гън.

— Интересно — отвърна Пит.

Пит долови напрежението, изписано по лицето на Гън. Бръчките около очите на дребния човек се бяха врязали дълбоко, изразът му бе мрачен.

— Приличаш на хлапе, на което току-що са му откраднали коледните подаръци. Какво има, Руди?

— Подводницата на петролната „Уран“ „Дийп Фадъм“ се заклеци в потъналия кораб.

Пит помълча за миг, после попита само:

— А адмирал Сандекър?

— Той установи щаба си на борда на „Бомбърджър“. Тъй като корабът беше плаващата база на „Дийп Фадъм“, адмиралът реши, че ще е по-добре да ръководи спасителната мисия оттам до твоето завръщане.

— Казваш „беше“, като че ли подводницата е пропаднала.

— Не е в добро състояние. Да идем в надводната част и ще ти изложи подробностите.

В оперативното помещение на „Каприкорн“ се долавяше напрежение и отчаяние. Обикновено общителният Джордино сега само кимна при появата на Пит, без да отрони нито дума за поздрав. На микрофона беше Бен Дръмър и разговаряше с екипажа на „Дийп Фадъм“, като ги окуражаваше с израз на насилена веселост и оптимизъм, които обаче не можеха да прикрият ужаса в очите му. Рик Спенсър, инженерът по оборудването на спасителната операция, бе дълбоко съсредоточен в телевизионните монитори. Останалите мъже в помещението си вършеха безмълвно работата със замислени лица.

Гън започна да обяснява положението.

— Два часа преди да почне да се издига, за да смени екипажа, „Дийп Фадъм“, управлявана от инженерите Джо Киъл, Том Чавез и Сам Мъркър...

— Мъркър, дето беше с вас на експедицията „По течението Лорелей“ — прекъсна го Пит.

— Да, както и Мънк — унило кимна Гън. — Изглежда сме прокълнат екипаж.

— Давай нататък.

— Те бяха в разгара на монтирането на предпазния вентил от дясната страна на преградите в носовата част на „Титаник“, когато кърмата им блъсна един подемен кран. Ръждясалите възли се пропукаха и секцията на дерика се стовари върху поплавъците и ги проби. През дупките нахлу вода повече от два тона, от което корпусът на подводницата се заби в корабокруширания лайнер.

— Кога стана това? — попита Пит.

— Преди три часа и половина.

— Тогава защо е това униние? Държете се така, сякаш няма никакъв изход. „Дийп Фадъм“ е запасен с достатъчно кислород в резервната си система, за да поддържа жизнените функции на тричленен екипаж в продължение на цяла седмица. Има достатъчно време, в което „Сафо I“ и „Сафо II“ да запоят поплавъците и да изпомпят водата.

— Не е толкова просто — каза Гън. — Разполагаме само с шест часа.

— Как стигна до това ограничение от шест часа?

— Оставих най-лошото за края. — Гън погледна свъсен Пит. — Ударът от падналия кран спуска един запоен шев на корпуса на

„Дийп Фадъм“. Дупчицата е малка колкото карфица, но огромното налягане при тази дълбочина вкарва вода в кабината със скорост петнайсет литра в минута. Цяло чудо е, че шевът не се е пръснал, та да огъне корпуса и да направи момчетата на пихтия. — Той посочи с глава часовника над компютърното табло. — Шест часа им остават, преди водата да залее кабината и да ги издави... А ние нищичко не можем да направим срещу това.

— Защо не опитаме да запушим дупката отвън с мокра стомана?

— Лесно е да се каже, но трудно да се изпълни. Ние просто не можем да стигнем дотам. Онази част от корпуса, където е пробитият шев, е притисната в стената на бака на „Титаник“. Адмиралът изпрати долу три подводници с надеждата обединената им сила да отмести „Дийп Фадъм“ дотолкова, че екипажите им да могат да стигнат до нея и да я поправят. Нищо не се получи.

Пит седна на един стол, взе молив и бележник и започна да прави някакви изчисления.

— „Сий Слъг“ е оборудвана с режещ инструмент. Ако опитаме да атакуваме дерика...

— Невъзможно — обезсърчен поклати глава Гън. — По време на тегленето ръката на манипулатора на „Сий Слъг“ се счупи. В момента подводницата е качена обратно на палубата на „Модок“ и момчетата от Военновъздушните сили казаха, че не е възможно да я поправят навреме. — Гън удари с юмрук по масата с морската карта. — Последната ни надежда беше в лебедката на „Бомбърджър“. Ако можехме да вържем въже за дерика, вероятно бихме успели да издърпаме и освободим подводницата.

— Точка по този въпрос — заяви Пит. — „Сий Слъг“ е единствената ни подводница, която е оборудвана със свръхмощна манипулаторна ръка, и без нея няма начин да направим скачване с въже.

Гън уморено разтърка очи.

— След хилядите часове, отдадени на проектирането и изграждането на възможно всякакъв вид аварийна система за безопасност, след обмислянето на сбити спешни процедури при непредвидени ситуации да възникне неочакваното и да ни удари под пояса с нещастен случай извън рамките на вероятността, един на милион, който компютрите не отчетоха.

— Компютрите вършат работа в зависимост от подадените им данни — каза Пит.

Той отиде до радиоприемника и издърпа микрофона от ръката на Дръмър.

— „Дийп Фадъм“, тук Пит. Край.

— Приятно ми е отново да чуя бодрия ти глас — долетя по високоговорителя гласът на Мъркър, толкова спокоен, сякаш говореше по телефона, излегнат на леглото си у дома. — Що не прескочиш насам като четвърти за бридж?

— Не си падам по тази игра — отвърна с делови тон Пит. — Колко време остава, докато водата стигне до акумулаторите?

— Със скоростта, с която се покачва, някъде между петнайсет и двайсет минути.

Пит се обърна към Гън и му каза нещо, което се подразбираше от само себе си:

— Когато бъдат залети акумулаторите, връзката с екипажа ще бъде прекъсната.

Гън кимна.

— „Сафо II“ поддържа курс до тях, за да им прави компания. Това е всичко, което можем да направим.

Пит отново натисна предавателния бутон на микрофона.

— Мъркър, как сте със системата за поддържане на жизнените функции?

— Каква ти система за поддържане на жизнените функции? Тя ни зарязва още преди половин час. Караме го на тежко дишане.

— Ще ви пратя кутия „Съртс“.

— Гледай да е по-скоро, че Чавез има злокачествена проява на лош дъх на устата. — После в гласа на Мъркър изплуваха нотки на съмнение. — Ако се случи най-лошото и повече не ви видим, момчета, поне знаем, че ще си имаме добра компания тук.

Внезапният намек на Мъркър за гибелта на „Титаник“ добави още малко бледост по лицата на всички в оперативното помещение, на всички, с изключение на Пит. Той натисна предавателния бутон.

— Постарайте се поне да оставите кораба чист. Може да ни се прииска отново да го ползваме. Пит изключва.

Любопитно беше да се види реакцията от привидно коравосърдечното подмятане на Пит. Джордино, Гън, Спенсър и

останалите го гледаха с облещени очи. Единствено по лицето на Дръмър бе изписан гняв.

Пит докосна радиста — Кърли — по рамото.

— Свържи ме с адмирала на „Бомбърджър“, но използвай друга честота.

Кърли вдигна поглед към него.

— За да не ви чуят момчетата в „Дийп Фадъм“, нали?

— Поне това, което не знаят, няма да ги тревожи — отвърна студено Пит. — Хайде, побързай!

Само след секунди гласът на Сандекър проехтя по високоговорителя.

— „Каприкорн“, тук адмирал Сандекър. Край.

— Тук Пит, адмирале.

Без да губи време с любезности, Сандекър попита:

— Нали знаеш вече пред какво сме изправени?

— Гън ме уведоми — отвърна Пит.

— Значи си разбрал, че опитахме всичко. Както и да го разпределяш, времето ни е враг. Да можехме да задържим неизбежното още десет часа, щеше да има изгледи да ги спасим.

— Има и друг начин — каза Пит. — Шансовете за успех са малки, но математически е възможно да стане.

— Готов съм да те изслушам.

Пит помълча, преди да заговори.

— Първо, да оставим за малко „Дийп Фадъм“ настрана и да насочим енергията си в друга посока.

Дръмър се приближи до Пит.

— Какви ги приказваш, Пит? Какво става тук? Да сме оставили „Дийп Фадъм“ настрана! — развика се той през потръпващи устни. — Да не си полудял?

Пит се усмихна обезоръжаващо.

— Това е последното отчаяно хвърляне на зара, Дръмър. Вие се провалихте, провалихте се напълно. Може би за света на морските спасителни операции да сте божи дар, но като спасителен екип вие се оказахте група аматьори. А и лош късмет утежни грешките ви и сега сте седнали да хленчите, че всичко е загубено. Да, но не всичко е загубено, господа. Ще променим правилата на играта и ще извадим „Дийп Фадъм“ на повърхността преди крайния срок от шест часа,

който, ако ми е верен часовникът, вече стана пет часа и четирийсет и три минути.

Джордино се обърна към Пит.

— Наистина ли смяташ, че може да стане?

— Да, наистина смятам, че може да стане.

Строителните инженери и морските изследователи се бяха скупчили на малки групи и си разменяха шепнешком мнения, докато възбудено местеха наляво-надясно плъзгачите на сметачните си линейки. От време на време някой спираше да изчислява и отиваше при компютрите, за да провери данните в разпечатките. Адмирал Сандекър, който току-що бе пристигнал от „Бомбърджър“, седеше зад едно бюро с чаша кафе в ръка и клатеше глава.

— Това никога няма да бъде вписано в ръководствата по спасителните операции — измърмори той. — Да се отдели заседнал на дъното разбит кораб с експлозиви! Божичко, пълно безумие!

— Имаме ли друг избор? — попита Пит. — Ако изтръгнем „Титаник“ от калта, „Дийп Фадъм“ ще бъде повлечена нагоре заедно с него.

— Цялото това хрумване е лудост — смотолеви Гън. — Сътресението само ще разшири пропукания шев на корпуса на подводницата и ще причини мигновена имплозия.

— Може и да причини, може и да не причини — отвърна Пит. — Но дори и да се случи подобно нещо, тогава ще е по-добре Мъркър, Киъл и Чавез да умрат мигновено от удара на вълната, отколкото да бъдат подложени на продължителното мъчение от бавно задушаване.

— А какво ще стане с „Титаник“? — упорстваше Гън. — Ще взривим всичко, свързано с дълбоководния пейзаж, над което работихме месеци наред.

— Приеми това като пресметнат риск — каза Пит. — Конструкцията на „Титаник“ е с по-голяма здравина от повечето кораби, които са на вода днес. Неговите греди, трегери, преградни стени и палуби са непокътнати като в нощта, когато е потънал. Старчето може да поеме всичко, на което го подложим. Нека сме наясно по този въпрос.

— Искрено ли вярваш, че ще има резултат? — попита Сандекър.

— Искрено.

— Бих могъл да ти заповядам да не го правиш. Добре знаеш.

— Да, знам — отвърна Пит. — Разчитам на вас да ме държите в играта до последния рунд.

Сандекър потърка очи, после бавно заклати глава, сякаш да избистри съзнанието си и накрая рече:

— Добре, Дърк, твоя работа.

Пит кимна и се отдалечи.

Оставаха точно пет часа и десет минути.

На дълбочина четири хиляди метра тримата мъже в „Дийп Фадъм“, премръзнали и самотни в едно далечно, сурово обкръжение, наблюдаваха как водата пълзи сантиметър по сантиметър нагоре по стените на кабината, докато накрая заля главната електрическа верига, причини късо съединение и потоци вътрешността на кабината в мрак. После те започнаха да чувстват не на шега щипенето на водата с температура един градус, която обгърна краката им. Мъжете потръпваха при мъчителната мисъл за неизбежната смърт, но въпреки това поддържаха искрицата надежда за оцеляване.

— Веднъж доберем ли се на повърхността — тихо рече Киъл, — ще си взема един ден почивка, та кой каквото ще да казва.

— Все това ли ще си баеш? — попита Чавез в тъмнината.

— Ако щат, да ме уволнят, утре ще спя на работното си място.

Чавез пипнешком потърси ръката на Киъл и я сграбчи грубо.

— Какви ги плямпаш?

— Спокойно — намеси се Мъркър. — След като системата за поддържане на жизнените функции излезе от строя, натрупването на въглероден двуокис започна да му действа. И на мен самия взе да ми се мае главата.

— А на всичкото отгоре и въздухът стана отвратителен — продължи да роптае Чавез. — Ако не се удавим, ще бъдем премазани от корпуса, когато той се разбие, ако пък не бъдем смачкани като черупки на яйца, тогава ще се задушим от собствения си въздух. Не виждам никакво светло бъдеще.

— Забравяте замръзването — вметна язвително Мъркър. — Не се ли покатерим някъде над тази вледеняваща вода, няма да се стигне до другите три вероятности.

Киъл не каза нищо, но се остави на Чавез да го избута в най-горното легло. После и Чавез го последва и седна на ръба с провесени надолу крака.

Мъркър си проби път през дълбоката до чатала вода и отиде да погледне през предния илюминатор. Видя навън само обкръжения като с ореол силует на „Сафо II“ през ослепителните ѝ светлини. Макар другият плавателен съд да обикаляше само на три метра от тях, той нищо не можеше да направи за пострадалата „Дийп Фадъм“, докато и двата съда бяха заобиколени от безмилостното налягане на враждебните дълбини. Щом е още тук, помисли си Мъркър, значи не са ни отписали. Прие като немалко утешение факта, че не са сами. Не че можеше да се разчита кой знае колко на него, но това беше единственото, което имаха.

На борда на снабдителния кораб „Алхамбра“ снимачните екипи от трите най-големи телевизионни мрежи бяха грабнати от бурния вихър на очакването и трескаво се суетяха около техниката си, за да я приведат в готовност. Всяка педя от перилата на палубата на десния борд беше заета от радиожурналисти, които се взираха през бинокли с хипнотична съсредоточеност в намиращия се на две мили от тях „Каприкорн“, а фотографите бяха насочили телеобективите си към водната повърхност между двата кораба. Притисната в един ъгъл на импровизиран пресцентър, Дана Сийграм загърна по-плътно шубата около раменете си и се изправи смело пред дузината новинари, въоръжени с магнетофони, които тикаха в лицето ѝ микрофони, щръкнали като захаросани плодове на клечки.

— Госпожо Сийграм, вярно ли е, че като се опитвате да извадите „Титаник“ три дни по-рано от определения график, всъщност правите последен отчаян опит да спасите живота на тримата бедстващи мъже долу?

— Това е само едно от няколкото разрешения на въпроса — отвърна Дана.

— Трябва ли да разбираме, че всички други опити са били неуспешни?

— Явиха се известни усложнения — призна Дана.

В единия джоб на шубата си Дана нервно усукваше носна кърпичка, докато пръстите ѝ изтръпнаха от болка. Дългите месеци на срещи с мъжете и жените от пресата си казаха своето.

— След като сте изгубили връзка с „Дийп Фадъм“, откъде знаете със сигурност, че екипажът е още жив?

— Компютърните данни сочат, че положението им няма да стане критично по-рано от четири часа и четирийсет минути.

— Как възнамерява НЮМА да извади „Титаник“, ако електролитният химикал не бъде инжектиран напълно в тинята около корпуса?

— Не е по възможностите ми да отговоря на този въпрос — каза Дана. — Последното съобщение на господин Пит, предадено от „Каприкорн“, гласи само, че те ще извадят потъналия параход в рамките на следващите няколко часа. В него не са изложени подробности относно метода на работа.

— Ами ако е твърде късно? Ако Киъл, Чавез и Мъркър са вече мъртви?

Лицето на Дана доби суров вид.

— Те не са мъртви — заяви тя със святкащи очи. — И първият от вас, който пусне този жесток и нечовешки слух, преди това да е доказан факт, ще бъде изритан от този кораб и да вървят по дяволите и акредитивите, и рейтингите ви „Нилсен“^[1] за популярност! Разбрахте ли?

Репортерите застинаха за миг, онемели от изненада от внезапния изблик на гняв от страна на Дана, после бавно и тихомълком започнаха да свалят микрофоните си и да се разотиват към палубата.

Рик Спенсър разгъна широк лист хартия върху масата с морската карта и го затисна с няколко полупразни чаши за кафе. Това беше чертеж, който изобразяваше „Титаник“ и разположението му на морското дъно. Мъжът посочи с молив няколко места по корпуса, отбелязани с малки кръстчета.

— Ето как ще стане — започна да обяснява той. — Според компютърните данни в тези възлови точки в утайката около корпуса на „Титаник“ ще трябва да разположим осемдесет заряда, всеки съдържащ по тринайсет килограма експлозив.

Сандекър се наведе над чертежа и огледа отбелязаните кръстчета.

— Виждам, че си ги разположил в по три редици от всяка страна.

— Точно така, сър — отвърна Спенсър. — Външните редици са на петдесет и пет метра встрани, средните — на трийсет и шест, а вътрешните — само на осемнайсет метра от обшивката на кораба. Ще взривим първо външната редица откъм десния борд. След осем секунди ще възпламеним външната редица откъм левия борд. След още осем секунди повтаряме процедурата със средните редици и така нататък.

— Нещо като клатушкане напред-назад кола, затънала в кал — обади се Джордино, без никой да го е питал.

Спенсър кимна.

— Да, сравнението е доста удачно.

— А защо да не го изтръгнем от тинята с един-единствен мощен взрив? — попита Джордино.

— Възможно е един внезапен удар да даде резултат, но геолозите препоръчват отделни застъпващи се ударни вълни. Целта ни е да постигнем вибрация.

— Имаме ли експлозиви? — попита Пит.

— „Бомбърджър“ носи близо тон за сеизмично изследователски цели — отвърна Спенсър. — В складовете на „Модок“ има сто и осемдесет килограма за взривяване при спасителни операции.

— Ще свършат ли работата?

— Трудно е да се каже — призна Спенсър. — Още сто трийсет и пет килограма биха ни предоставили по-голяма вероятност за успех.

— Бихме могли да ги доставим от сушата със самолет и да ги спуснем по въздуха — предложи Сандекър.

Пит поклати глава.

— Докато експлозивите пристигнат и бъдат натоварени на подводница, а после и разположени на морското дъно, ще се забавим с два часа.

— Тогава да не се мотаем повече — каза рязко Сандекър. — Трябва да спазим строго определения срок. — Той се обърна към Гън: — За колко време могат да се поставят експлозивите?

— За четири часа — отвърна Гън, без да се замисля.

Сандекър присви очи.

— Това доста ще глътне от времето ни. Ще ни останат само петнайсет минути.

— Ще успеем — каза Гън. — Има обаче едно условие.

— Какво е то? — попита нетърпеливо Сандекър.

— Ще са нужни всички действащи подводници, с които разполагаме.

— Това значи да изтеглим „Сафо II“ от мястото ѝ до „Дийп Фадъм“ — поясни Пит. — Ония нещастници долу ще си помислят, че ги зарязваме.

— Няма друг начин — отвърна безпомощно Гън. — Просто няма друг начин.

Мъркър бе загубил всякаква представа за време. Гледаше светещия циферблат на часовника си, но погледът му не можеше да се съсредоточи в цифрите. Колко ли време бе минало, откакто дерик-кранът падна върху поплавъците им, запита се той — пет часа... десет... вчера ли беше? Чувстваше съзнанието си лениво и объркано. Той беше в състояние само да седи, без да помръдва мускул, и да диша повърхностно и бавно с мисълта, че всяко поемане на дъх му отнема частица живот. По едно време долови движение. Пресегна се и докосна Киъл и Чавез в тъмнината, но от тяхна страна не дойде ни звук, ни ответ; и двамата бяха изпаднали в летаргичен унес.

След малко пак го долови — съвсем леко, но осезаемо движение на нещо, което беше не там, където би трябвало да бъде. Съзнанието му се размърда тежко, сякаш бе потопено в сироп. Но най-сетне той го зърна. Освен безмилостното покачване на водата в наводнената кабина нямаше никаква промяна, никакъв признак на физическо движение — просто ъгълът на светлинния лъч от „Сафо II“, който нахлуваше през предните илюминатори, помръкна.

Мъркър скочи от леглото във водата — тя вече стигаше до гърдите му — и като в кошмарен сън закричи мъчително към горните предни илюминатори, за да погледне в дълбините навън.

Изведнъж скованите му сетива бяха обзети от страх, какъвто му бе непознат дотогава. Очите му се разшириха и изцъклиха, ръцете му се свиха в юмруци от безсилие и отчаяние.

— О, боже! — извика силно той. — Те ни изоставят. Отписаха ни.

Сандекър загаси огромната си пура, която току-що бе запалил, и продължи да крачи по палубата. Радистът вдигна ръка и адмиралът се обърна в крачка и се приближи зад гърба му.

— Съобщение от „Сафо I“, сър — каза Кърли. — Приключила е с разполагането на зарядите.

— Предай ѝ да се насочи към повърхността с максималната скорост, с която могат да я изкачат поплавъците ѝ. Колкото по-високо се издигне, толкова по-малко ще бъде налягането върху корпуса ѝ, когато се взривят експлозивите. — Адмиралът се извъртя и застана с лице към Пит, който не изпускаше от поглед четирите монитора, чиито камери и прожектори бяха монтирани на стратегически места около надстройката на „Титаник“. — Какво е положението?

— Дотук добро — отвърна Пит. — Ако уплътненията с мократа стомана издържат на сътресенията, имаме изгледи за успех.

Сандекър се загледа в цветните изображения и сбърчи чело, когато забеляза големите струи от мехури, които излизаха от пробития корпус на лайнера.

— Той губи много въздух — отбеляза адмиралът.

— Това е излишното налягане, което изтича от аварийните вентили — поясни бездушно Пит. — Ние превключваме от електролитните помпи обратно към компресорите, за да вкараме колкото се може повече допълнителен въздух в горните помещения. — Той млъкна, за да настрои изображението, после продължи: — Компресорите на „Каприкорн“ подават по двеста и осемдесет кубически метра въздух на час, така че няма да отнеме много време, докато се повиши налягането в корпуса с още четири килограма на сантиметър, което е напълно достатъчно, за да гръмнат аварийните вентили.

Дръмър се отдели от компютрите и бавно се приближи до тях, отметна поредица от цифри върху един бележник и рече:

— Доколкото приблизително успяхме да изчислим, деветдесет процента от корабните помещения не са наводнени. Главният проблем, както аз го виждам, е, че имаме по-голяма подемна сила от

необходимата според компютрите. Ако и когато всмукването отслабне, параходът ще литне нагоре като хвърчило.

— „Сий Слъг“ току-що постави последния си заряд — съобщи Кърли.

— Кажи им да направят една обиколка около „Дийп Фадъм“, преди да тръгнат към повърхността — нареди Пит — и да опитат да влязат във визуална връзка с Мъркър и екипажа му.

— Остават единайсет минути — оповести Джордино.

— Какво, по дяволите, задържа още „Сафо II“? — попита Сандекър, без да се обръща конкретно към някого.

Пит вдигна поглед към Спенсър в другия край на помещението.

— Зарядите готови ли са за възпламеняване?

Спенсър кимна.

— Всяка редица е нагласена на различна предварителна честота. Трябва само да завъртим шайбата и те ще се задействат в съответната последователност.

— На какво да се обзаложим, че ще видим първо — носът или кърмата?

— В случая няма спор. Носът е забит с шест метра по-дълбоко в утайката отколкото руля. Аз разчитам на кърмата да се освободи, а после, като използва действието си на лост, да издърпа останалата част на кила. Той би трябвало да се издигне почти под същия ъгъл, под който е потънал — при условие че бъде благосклонен изобщо да се издигне.

— Сложен е и последният заряд — провлачено обяви Кърли. — „Сафо II“ е на път да се измъква.

— Някакви вести от „Сий Слъг“?

— Тя съобщи, че не е направила никаква визуална връзка с екипажа на „Дийп Фадъм“.

— Добре, предай ѝ да се изпарява по-бързо към повърхността — каза Пит. — След девет минути възпламеняваме първата редица от експлозиви.

— Те са мъртви! — неочаквано изкрещя Дръмър с пресекващ глас. — Ние закъсняхме, всички са мъртви.

Пит направи две крачки и сграбчи Дръмър за раменете.

— Без истерии! Последното нещо, от което се нуждаем, е прибързани преценки.

Дръмър отпусна рамене, лицето му побледня и се вкамени от ужас. После той бавно кимна и тръгна с несигурна крачка към компютърното табло.

— Водата трябва да е вече на няколко педи от тавана на подводницата — обади се Джордино. Гласът му прозвуча с половин октава по-високо от нормалния му тон.

— Ако песимизмът се мереше с килограми, досега, момчета, да сте станали милионери — отбеляза сухо Пит.

— „Сафо I“ е стигнала до безопасната зона хиляда и осемстотин метра. — Съобщението дойде от оператора на хидролокатора.

— Една долу, остават още две — измърмори Сандекър.

Вече нямаше какво друго да правят, освен да чакат и останалите подводници да се издигнат над опасното ниво на приближаващите се ударни вълни. Изминаха осем минути, осем безкрайни минути, в които от челата на всички мъже закапа пот.

— „Сафо I“ и „Сий Слъг“ вече приближават безопасната зона.

— Какво е морето и времето? — поинтересува се Пит.

— Мъртво вълнение метър и двацет, ясно небе, скорост на вятъра от североизток пет възела — отговори Фаркуър, метеорологът. — По-благоприятни условия от тези, здраве му кажи.

Известно време никой не проговори. После Пит се обади.

— Е, господа, часът настъпи. — Гласът му беше равен и спокоен, нито тонът, нито държането му издаваха загриженост. — Хайде, Спенсър, брой в обратен ред.

Спенсър започна да брой с ритмичността на часовник.

— Четиридесет секунди... петнадесет секунди... пет секунди... сигнално излъчване... старт. — После непоколебимо продължи направо към следващия ред на възпламеняване. — Осем секунди... четири секунди... сигнално излъчване... старт.

Всички се струпаха около телевизионните монитори и оператора на хидролокатора — единствената им връзка за момента с морското дъно. Първата експлозия причини само леко потреперване на палубите на „Каприкорн“ и силата на звука достигна до слуха им като далечна гръмотевица. Натрупаното им безпокойство можеше да се разреже с нож. Всеки поглед беше насочен право напред към мониторите, към трепкащите линии, които изкривяваха изображенията, когато зарядите експлодираха. Възбудени, напрегнати, вцепенени, с израз на мъже в

очакване, които се боят от най-лошото, но се надяват на най-доброто, те стояха неподвижно, докато Спенсър продължаваше монотонното си обратно броене.

Разтрисането на палубата се почувства по-осезаемо, когато една ударна вълна, последвана от друга, се разби на повърхността на океана. После изведнъж всички монитори започнаха да примигват като калейдоскоп от смесена светлина и накрая потъмняха.

— По дяволите! — смотолеви Сандекър. — Загубихме картината.

— Вероятно сътресенията са разхлабили главния съединител на релето — предположи Гън.

Вниманието им мигом се насочи към екрана на хидролокатора, но малцина можеха да го наблюдават — операторът почти се бе залепил за стъклото и главата му го закриваше. Най-сетне Спенсър се изправи. Пое дълбоко дъх, извади носна кърпа от джоба на панталона и избърса лицето и врата си.

— Това е всичко, което параходът ни писа — съобщи той. — Няма нищо повече.

— Все още не е помръднал — обади се операторът на хидролокатора. — Големият Т още не е помръднал.

— Хайде, миличък! — примоли се Джордино. — Надигни си огромния задник!

— О, боже, мили боже — смотолеви Дръмър. — Всмукателните сили продължават да го задържат на дъното.

— Хайде, да те вземат дяволите — присъедини се Сандекър. — Надигни се... надигни се!

Ако беше по човешките възможности на съзнанието да повели на 46 328-тонна стомана да се освободи от прегръдката на гроба, който е заемала в продължение на седемдесет и шест дълги години, и да се върне отново към светлината на деня, то мъжете, струпани около хидроскопа, положително щяха да го направят. Но него ден нямаше да се яви психокинетичен феномен. „Титаник“ упорито стоеше заклещен на морското дъно.

— Гадна, плесенясала развалина! — обади се Фаркуър.

Дръмър закри лицето си с ръце, обърна се и с неуверена крачка излезе от помещението.

— Удсът от „Сафо II“ иска разрешение да слезе за бегъл поглед — съобщи Кърли.

Пит сви рамене.

— Получава разрешение.

Сандекър бавно и безсилно се отпусна на един стол.

— Колко ли ще струва провалът? — попита той.

Горчивият вкус на безнадеждността, връхлетял от безжалостната вълна на пълното поражение, изпълни помещението.

— И сега какво? — обади се Джордино, загледан с празен поглед в палубата.

— Това, за каквото сме дошли — отвърна уморено Пит. — Продължаваме със спасителната операция. Утре се залавяме отново с...

— Той помръдна!

Никой не реагира веднага.

— Той помръдна — повтори операторът на хидролокатора; гласът му трепереше.

— Сигурен ли си? — прошепна Сандекър.

— Залагам живота си.

Спенсър беше толкова изумен, че не можеше да говори. Само гледаше екрана на хидролокатора с пълно неверие. Накрая устните му се размърдаха.

— Последица от сътресенията! — каза той. — Последицата от сътресенията причини закъсняла реакция.

— Издига се — извика операторът на хидролокатора и удари юмрук в облегалката на стола си. — Тази приказна стара гемия се изтръгна от тинята. Тръгва нагоре.

[1] Рейтингите „Нилсен“ се наричат сведенията за зрителен интерес в американската телевизия. Компанията „Нилсен“ наблюдава телевизионните навици на 1700 домакинства. — Б.пр. ↑

48.

Отначало всички бяха като онемели и не можеха да помръднат. Мигът, за който се бяха молили, за който се бяха борили в продължение на осем мъчителни месеца, се бе прокраднал зад гърба им и те някак не бяха в състояние да приемат, че действително е настъпил. После наелектризиращата вест започна да достига до съзнанието им и всички се развикаха в един глас като тълпа от космически инженери по време на пускане на ракета.

— Давай, миличък, давай! — крещеше Сандекър радостен като ученик.

— Размърдай се, мамка ти! — викаше Джордино. — Размърдай се, размърдай се!

— Хайде, тръгвай, огромен, красив, ръждясал, стар плаващ дворец такъв! — мърмореше Спенсър.

Изведнъж Пит се спусна към радиопредавателя и стисна рамото на Кърли като в менгеме.

— Свържи се бързо с Удсън на „Сафо II“. Кажу му, че „Титаник“ е тръгнал нагоре и да се пръждоса от пътя му, преди да е налетял на него.

— Все още държи курс към повърхността — каза операторът на хидролокатора. — Скоростта на издигането се увеличава.

— Още не сме се преборили с бурята — продължи Пит. — Сто и едно неща могат да ни се изпречат на пътя, преди той да се е появил на повърхността. Ако поне...

— Да — прекъсна го Джордино — като например, ако поне мократа стомана издържи на уплътнението си, или ако аварийните клапани устоят на внезапното спадане на водното налягане, или ако корпусът не си науми да се пръсне, пропука или експлодира. Това „ако“ е страхотно важна дума.

— Продължава да се издига, и то бързо — предаде операторът на хидролокатора, загледан в екрана. — Сто осемдесет и два метра за последната минута.

Пит се обърна към Джордино.

— Ал, намери доктор Бейли и пилота на вертолета и се озови във въздуха с бързина, сякаш полудял бик те ръга в задника. После, веднага щом „Титаник“ се стабилизира, спусни се върху бака му. Все ми е едно как ще го сториш — с въжена стълба ли, с лебедка ли, или с единична самолетна седалка — ако трябва кацни принудително с вертолета, но ти и добрият доктор се спуснете час по-скоро и разбийте капака на люка на „Дийп Фадъм“, за да извадите онези мъже от адската дупка!

— Считай, че сме вече на половината път — ухили се Джордино. Той беше прекрачил прага на помещението, преди Пит да даде следващото си нареждане на Спенсър.

— Рик, бъди готов да изкачиш портативните дизелови помпи върху борда на лайнера. Колкото по-бързо изпреварим някакви течове, толкова по-добре.

— Ще ни трябват режещи инструменти, за да проникнем вътре — каза Спенсър с широко отворени от възбуда очи.

— Ами погрижи се да ги осигуриш тогава.

Пит се обърна отново към хидролокаторното табло.

— Скорост на изкачване?

— Двеста и шестдесет метра в минута — отвърна операторът.

— Прекалено бързо — отбеляза Пит.

— Точно това е, което не искаме — измърмори Сандекър с пура в уста. — Вътрешните му отделения са препълнени с въздух и той неудържимо се устремява към повърхността.

— И ако сме изчислили погрешно количеството на баластова вода, останала в долните му трюмове, две трети от дължината му могат да изскочат от водата и той да се преобърне — допълни Пит.

Сандекър го погледна в очите.

— Това ще означава краят на екипажа на „Дийп Фадъм“. — После, без да каже дума повече, адмиралът се обърна и излезе от оперативното помещение на палубата, където всеки бе съсредоточил поглед в бурното вълнение с разтуптяно от очакване сърце.

Единствен Пит не беше сред тях.

— На каква дълбочина е? — Въпросът му бе отправен към оператора.

— Минава две хиляди и четиристотин метра.

— Съобщение от Удсън — разнесе се напевният глас на Кърли.
— Казва, че Големият Т току-що е минал покрай „Сафо II“ като угоено прасе.

— Потвърди и му кажи да тръгва към повърхността. Предай същото съобщение на „Сий Слъг“ и на „Сафо I“. — Той вече нямаше друга работа тук, затова излезе и се качи по стълбата на лявото крило на мостика, където се присъедини към Гън и Сандекър.

Гън взе телефонната слушалка на мостика.

— Хидролокатор, тук мостикът.

— Хидролокатор слуша.

— Можеш ли да определиш приблизителното място, откъдето ще се появи?

— Ще излезе на повърхността на около стотина метра от лявата кърма.

— Час?

Настъпи мълчание.

— Час? — повтори Гън.

— Прекалено скоро ли ще бъде, командире?

В същия миг огромна вълна от мехури се разля по водната повърхност и ветрилообразната опашка на „Титаник“ изскочи в слънчевия следобед като огромен кит. Минаха секунди, в които сякаш нищо не бе в състояние да спре стремителния полет на лайнера от дълбините — кърмата му се вдигаше все по-високо към небето, докато най-сетне той излезе над водата до отделението на котлите, над което някога се е издигал комин номер 2. Гледката беше изумителна: напираният отдолу вътрешен въздух изпращаше огромни струи пръски, които пронизваха предпазните вентили и забулваха на талази от облаци пара с цветовете на дъгата огромния кораб. За няколко мига той се задържа така, вкопчен в кристалносиньото небе, после, отначало бавно, започна да се накланя надолу, докато килът проряза водата с огромен плисък, който изпрати триметрова вълна към заобикалящата го флотилия. Той продължи да се килва надолу, сякаш нямаше никакво намерение да заеме хоризонтално положение. Хилядите зрители затаиха дъх, когато параходът в един момент започна да се накланя силно на дясната си страна — трийсет, четирийсет, четирийсет и пет градуса и се закова така в продължение на едва ли не цяла вечност; всички бяха вече почти сигурни, че той ще

се прекатури върху надстройката си. И точно тогава, с мъчителна ленивост „Титаник“ бавно започна да се изправя. Полека-лека, педя по педя, корпусът му стигна наклон от дванайсет градуса... и остана в това положение.

Никой не издаваше звук. Всички просто стояха прекалено слисани, прекалено хипнотизирани от току-що видялото, за да са в състояние да правят друго, освен да дишат. Обветреното лице на Сандекър изглеждаше призрачно бледо дори на яркото слънце.

Пръв Пит намери гласа си.

— Той се изправи — успя едва чуто да промълви той.

— Изправи се — потвърди тихо Гън.

После магията се развали от ритмичното боботене на витлата на вертолета на „Каприкорн“, когато той се издигна нагоре и зави под ъгъл над осеяния с останки бак на възкресения лайнер. Пилотът задържа летателния апарат в хоризонтално положение на няколко метра над палубата и почти веднага след това две мънички точки се спуснаха от страничната врата.

Джордино се изкатери по стълбата за достъп до подводницата и се озова пред капака на люка на „Дийп Фадъм“. Слава богу за малките чудеса — корпусът ѝ беше все още здрав. Той внимателно се придвижи по заоблената и хлъзгава палуба и опита да завърти ръчното колело. Ръчките му бяха ледени, но той ги хвана здраво и силно напъна да ги завърти. Колелото не поддаде.

— Стига си се туткал, ами отвори това проклето нещо — прогърмя гласът на доктор Бейли зад гърба му. — Всяка секунда ни е скъпа.

Джордино пое дълбоко въздух и се напъна с цялата сила на здравето си като на бик тяло да завърти колелото. То помръдна със сантиметър. Мъжът отново опита и този път успя да го завърти наполовина, после колелото започна да се върти лесно, след като въздухът вътре в подводницата изсъска навън и налягането върху уплътнението се освободи. Когато в края на нарезите си ръчното колело се разхлаби, Джордино повдигна капака на люка и надникна в мрака под него. Застояла, гранясала миризма се надигна и се заби в ноздрите му. Сърцето му се сви, когато, след като очите му привикнаха с тъмнината, той видя, че водата се плиска само на четирийсет и пет сантиметра под горната преграда.

Доктор Бейли го избута, провря огромното си тяло през люка и слезе по вътрешната стълба. Ледената вода заципа кожата му. Той се изтласка от стъпалата и заплува кучешката към предната част на подводницата. В следващия миг ръката му напипа нещо меко в слабата светлина. Беше крак. Той продължи да опипва от коляното нагоре и стигна до торса. Ръката му излезе от повърхността на водата, стигаща до раменете му, и докосна лице.

Бейли се придвижи по-близо и почти заби нос в лицето в тъмнината. Опита се да провери пулса, но пръстите му бяха вкочанявали от студената вода и той не успя да улови признак нито на живот, нито на смърт. Но изведнъж очите на лицето трепнаха и се отвориха, устните се размърдаха и се чу шепнещ глас:

— Разкарай се... нали ти казах... днес почивам...

— Мостик? — изстърга през високоговорителя гласът на Кърли.

— Тук мостикът — отвърна Гън.

— Готови за връзка с вертолета.

— Продължавайте.

Настъпи пауза и след малко дрезгав непознат глас огласи мостика.

— „Каприкорн“, тук лейтенант Стърджис.

— Тук командир Гън, лейтенанте. Чувам ви високо и ясно. Край.

— Доктор Бейли влезе в „Дийп Фадъм“. Моля, бъдете в готовност.

Краткият застой на операцията даде възможност на всички да огледат по-добре „Титаник“. Той изглеждаше крайно практичен и съвсем оголен без внушителните си комини и мачти. Стоманените плоскости на външните му стени бяха на петна и ръждясали, но черната и бялата бои на корпуса и надстройката не бяха изгубили лъскавината си. Видът му беше доста мърляв — като противна дърта проститутка, която живее със спомените за по-добрите времена и за отдавна повехналата красота. Страничните отвори и прозорчетата бяха покрити с грозната сива мокра стомана, а някога безукорно чистите палуби бяха плесенявали и задръстени от дълги с километри проядени възета. Празните лодбалки за спасителните лодки сякаш се протягаха нагоре с гневни молби да им бъде върнато отдавна изгубеното им съдържание. Общото впечатление от презокеанския лайнер върху вълните въздействаше като свръхестествен предмет в сюрреалистична

картина. И все пак от него лъхаше някаква необяснима ведрина, която не можеше да се опише.

— „Каприкорн“, тук Стърджис. Край.

— Тук Гън. Обадете се.

— Господин Джордино ми даде знак с три пръста, последван от вдигнати палци. Мъркър, Киъл и Чавез са все още живи.

Настъпи необикновена тишина. Тогава Пит отиде до аварийното командно табло и натисна бутона на сирената. Над вълните се разнесе пронизителен вой.

В отговор запищя силно и свирката на „Модок“ и Пит видя как иначе сдържаният Сандекър се разсмя и хвърли високо във въздуха шапката си. „Монтъри Парк“, „Алхамбра“ и накрая „Бомбърджър“ също се присъединиха и около „Титаник“ настъпи пълна какофония от сирени и свирки. За да не остане по-назад, „Джюно“ се приближи и подсили лудешката дандания с гръмък салют от лафета на двайсетсантиметровото си оръдие.

Това беше момент, който никой от присъстващите нямаше да изживее повторно. А Пит за първи път, откакто се помнеше, почувства как по бузите му се стичат струйки горещи сълзи.

49.

Слънцето в късния следобед вече докосваше върховете на дърветата, а Джийн Сийграм продължаваше да седи отпуснат на една пейка в парка Ийст Потомак и съзерцаваше Колта в скута си. „Сериен номер 204 783, говореше си той наум, предстои ти да си свършиш работата, за която си произведен.“

Пръстите му едва ли не с любов погалиха цевта, барабана и ръкохватката. Самоубийство — това като че ли щеше да е най-доброто разрешение, с което да прекрати пропадането си в дълбоката депресия. Той се зачуди как тъй не му е минавала такава мисъл досега. Край на неудържимите сълзи посред нощ. Край на чувството за безполезност или на глождещата го отвътре мисъл, че животът му е явна преструвка.

Спомените за изминалите няколко месеца изплуваха в съзнанието му като отразени в пукнатото и криво огледало на болезненото отчаяние. Двете неща, към които най-много питаше обич, бяха жена му и Сицилианският проект. Сега Дана си беше отишла, бракът му бе пълна бъркотия. А президентът на Съединените щати бе поел ненужния според Сийграм риск да издаде тъй скъпия му проект на заклетия враг на демокрацията.

Сандекър пък му разкри, че на флотилията за изваждането на „Титаник“ има двама съветски агенти. И фактът, че ЦРУ беше предупредило адмирала да не се намесва с шпионски действия, само заби още един пирон в ковчега на Сицилианския проект. Един от инженерите на НЮМА вече беше убит, а тази сутрин в дневния доклад на персонала на Сандекър, изпратен в секцията „Мета“, се съобщаваше за бедстващата подводница и че няма изгледи екипажът ѝ да бъде спасен. Това трябва да е било саботаж. Повече от сигурно е. Обърканото съзнание на Сийграм вкарваше насилствено несъответстващите парченца на мозайката в несъответстващите места. Сицилианският проект беше мъртъв и сега той взе решение да умре заедно с него. Тъкмо понечи да освободи предпазителя на пистолета, когато върху него падна сянка и един глас заговори дружелюбно:

— Не ви ли се струва, че денят е прекалено хубав, за да сложите край на живота си?

Сержант Питър Джоунс обхождаше района си и както вървеше по пътеката покрай Охайо Драйв, забеляза седналия на пейката мъж. В първия момент Джоунс взе Сийграм просто за спиртосан скитник, който се припича на слънце. Помисли си дали да не го окошари, но реши, че само ще си загуби времето — „пипнатият“ безделник се озовава отново на улицата след не повече от двайсет и четири часа. Джоунс заключи, че едва ли си струва труда да пише безкрайните полицейски доклади. После обаче забеляза, че нещо в мъжа не отговаряше на стереотипната представа за блудната душа. Джоунс заобиколи нехайно и незабележимо един голям разлистен бряст и се извърна леко към единия край на пейката. Вгледа се по-отблизо и подозренията му се потвърдиха. Вярно, зачервените, невиждащи очи, изразният поглед на алкохолика, както и равнодушно отпуснатите рамене бяха налице, но в същото време се забелязваха някои дребни неща, които не бяха присъщи за скитник. Мъжът носеше лъснати обувки, скъп и изгладен костюм, лицето му беше гладко избръснато, ноктите на ръцете — грижливо поддържани. А имаше и пистолет.

Сийграм бавно вдигна поглед към лицето на чернокожия полицаи. Но вместо непоколебима бдителност срещна израз на искрено съчувствие.

— Не си ли правите прибързани заключения? — попита Сийграм.

— Човече, ако някога съм виждал класически случай на пагубна депресия, то това сте вие. — Джоунс посочи с ръка пейката. — Мога ли да седна?

— Това е градска собственост — равнодушно отвърна Сийграм.

Джоунс седна бавно на една ръка разстояние от Сийграм, протегна нехайно крака и се облегна назад, като остави ръцете си на показ и далеч от пъхнатия в кобура служебен пистолет.

— На ваше място бих избрал ноември — заговори тихо той. — През април поникват цветята, дърветата се раззеленяват, докато през ноември времето става противно, вятърът те вледенява до кости, небето непрекъснато е облачно и мрачно. Да, именно този месец бих избрал, за да свърша със себе си.

Сийграм стисна по-здраво пистолета си и хвърли поглед към Джоунс с мрачно предчувствие, очаквайки да предприеме нещо.

— Да разбирам ли, че се смятате за специалист по самоубийствата?

— Не съвсем — отвърна Джоунс. — Всъщност вие сте първият, когото ще наблюдавам на местопрестъплението. В повечето случаи се появявам на мястото дълго след свършения факт. Вземете например самоубавниците — те са най-противната гледка. Целите им тела са подпухнали и почернели, очите — разкашкани в орбитите им, след като са били кълвани от рибите. После идват скачащите. Веднъж видях един, скочил от трийсететажно здание. Паднал на краката си. Костите на пицялите стърчаха от раменете му...

— Нямам нужда от такива примери — озъби се Сийграм. — Нямам нужда да слушам ужасяващи разкази от чернокожо ченге.

За миг в очите на Джоунс проблеснаха гневни пламъчета, после угаснаха.

— За нас тояги и камъни... — рече той, после извади носна кърпа и без да бърза, попи потта от вътрешната лента на фуражката си. — Кажете ми, господин...

— Сийграм. Какво като узнаете името ми. Още малко и няма да има никакво значение.

— Кажете ми, господин Сийграм, как смятате да го осъществите? С един куршум в слепоочието, в челото или в устата?

— Не е ли все едно? Резултатът е един и същ.

— Невинаги — разговорливо отвърна Джоунс. — Не ви препоръчвам да се целите в слепоочието или в челото, поне с малокалибрен пистолет. Я да видя какъв е вашият? Ммм... да, май че е трийсет и осем. Може и да свърши мърлява работа, но се съмнявам, че ще ви убие на място. Познавах един младеж, който се гръмна в слепоочието с калибър четирийсет и пет. Размаза си мозъка и си извади едното око, но не умря. Живя с години като ряпа. Само си го представете как е лежал, а вътрешностите му изтичали по чаршафите, и как се е молил да го отърват от мъките му. Да, на ваше място, бих пъхнал дулото в устата си, та да прострелям и тила си. Това е най-сигурно.

— Ако не млъкнете — сопна му се Сийграм, насочвайки колта срещу Джоунс, — ще убия и вас!

— Ще убиете и мен? — изненада се Джоунс. — Та вие нямате смелост за това, Сийграм. Изписано е по лицето ви.

— Всеки човек е способен да извърши убийство.

— Вярно, убийството не е трудна работа. Всеки може да го извърши. Но само един психопат пренебрегва последствията.

— Виж ти, какъв философ почвате да се показвате.

— Ние, тъпите чернокожи ченгета, често обичаме да будалкаме белите с неизменните си остроумия.

— Извинявам се за бедния си подбор на думи.

Джоунс сви рамене.

— Вие си мислите, че имате проблеми, така ли, господин Сийграм. Да ви имам проблемите! Я се вижте — белокож сте, явно състоятелен, вероятно имате и семейство, и добро положение в обществото. Какво ще кажете да си разменим местата — вие да си смените цвета на кожата, да станете чернокожо ченге с шест деца и деветдесетгодишна паянтова къща с трийсетгодишна ипотека, а? Хайде, Сийграм, кажете нещо за това. Кажете ми колко всъщност е безпощаден вашият свят.

— Изобщо няма да ме разберете.

— Какво толкова има за разбиране? Нищо под слънцето не заслужава самоубийството ви. О, да, жена ви отначало ще пролее някоя и друга сълза, но после ще даде дрехите ви на Армията на спасението и след шест месеца ще бъде в леглото с друг мъж, а от вас няма да е останало нищо, освен снимка в албума. Я погледнете наоколо. Какъв прекрасен пролетен ден! Божичко, помислете си само какво ще изпуснете. Гледахте ли президента по телевизията?

— Президентът ли?

— Появи се в четири часа и започна да говори за всички велики неща, които се случили. Каза, че само след три години хора щели да летят до Марс, че било открито средство за овладяване на рака, а после показа снимки на някакъв стар потънал кораб, който правителството извадило от близо пет километра под водата.

Сийграм загледа Джоунс с изумление.

— Какво казахте? Изваден кораб ли? Кой кораб?

— Не запомних.

— „Титаник“? — попита шепнешком Сийграм. — Да не е „Титаник“?

— А, да, така беше името му. Много отдавна се блъснал в айсберг и потънал. Сега се сещам, че гледах по телевизията филм за „Титаник“. С Барбара Стануик и Клифтън Уеб... — Джоунс млъкна, когато забеляза как по лицето на Сийграм се смениха последователно изрази на неверие, на шок и на пълно объркване.

Сийграм подаде оръжието си на изпадналия в недоумение Джоунс и се облегна на облегалката на пейката. Трийсет дни. Само трийсет дни ще са му нужни, след като получи бизания, за да изпробва системата на Сицилианския проект, а после да я доведе до работно положение. За малко да се размине с това. Ако случайно минаващото ченге не се бе намесило, Сийграм щеше да разполага само с трийсет секунди, за да види нещо отново и никога повече.

50.

— Предполагам, че сте преценили внимателно последствията от вашите обвинения.

Марганин погледна със студените си сини очи niskия мъж с тих глас. Адмирал Борис Слоюк приличаше повече на фурнаджия, отколкото на ловкия шеф на втората по големина в Съветския съюз мрежа за събиране на разузнавателни данни.

— Напълно съзнавам, другарю адмирал, че залагам на карта военноморската си кариера и не изключвам вероятността да излежа присъда, но поставям дълга си към родината пред личните си амбиции.

— Много благородно от ваша страна, лейтенант — рече бездушно Слоюк. — Обвиненията, които отправяте, са изключително пакостни, най-меко казано. Не сте предоставили обаче конкретни доказателства, които да сочат, че капитан Превлов е предател на страната ни, а без тях аз не мога да улича човек само по думите на негов подчинен.

Марганин кимна. Ала той бе планирал прецизно срещата си с адмирала. Заобикалянето на Превлов и обичайния ред, по който да стигне до Слоюк, наистина криеше риск, но капанът бе нагласен точно, а подборият момент — критичен. Той спокойно бръкна в джоба си, извади плик и го подаде през бюрото на Слоюк.

— Ето сведения за банкова сметка AZF седем шест нула девет в „Банк дьо Лозан“, Швейцария. Както ще видите, адмирале, на нея редовно се получават големи вноски, изпращани от някой си В. Волпер — недодялана анаграма, образувана от името Превлов.

Слоюк прегледа банковите сведения, после хвърли подчертано скептичен поглед към Марганин.

— Простете недоверчивостта в характера ми, лейтенант Марганин, но тези документи носят всички белези на скалъпени материали.

Марганин му подаде още един плик.

— Тук има тайно съобщение от американския посланик в Москва до Министерството на отбраната във Вашингтон. В него се

казва, че капитан Андре Превлов е важен източник на тайни сведения от Съветските военноморски сили. Посланикът е включил също и планове за разгръщането на нашата флота в случай на първо ядрено нападение срещу Съединените щати. — През Марганин премина тръпка на удовлетворение, когато съзря как обикновено безстрастното лице на адмирала се набръчка от колебание. — Струва ми се, че картината е ясна. Тук няма нищо скалъпено. Един нисш офицер в моето положение не би могъл да се сдобие със заповеди от висококвалифицирана флота. От друга страна, капитан Превлов се радва на доверието на стратегическия комитет към Съветските военноморски сили.

Барьерите бяха вдигнати и пътят бе свободен; Слоюк нямаше друг избор, освен да се примири. Объркан, той поклати глава.

— Синът на изтъкнат партиен лидер да предаде страната си за пари... Трудно ми е да го проумея.

— Ако човек вземе предвид екстравагантния начин на живот на капитан Превлов, не е толкова трудно да се види какви финансови средства изразходва, за да задоволява прекомерните си изисквания.

— Запознат съм добре с вкусовете на капитан Превлов.

— А запознат ли сте също и с факта, че той има любовна връзка с една жена, която се представя за съпруга на главния помощник на американския посланик?

По лицето на Слоюк премина гневен израз.

— Нима знаете за нея? — попита той предпазливо. — Превлов успя да ме убеди, че я използва, за да получава сведения от съпруга ѝ в посолството.

— Нищо подобно — възрази Марганин. — Тя всъщност е разведена и е агент на ЦРУ. — Марганин замълча за миг и после доведе въпроса докрай. — Единствените тайни сведения, които минават през ръцете ѝ, са сведенията, доставени от капитан Превлов. Той именно е нейният източник.

За известно време Слоюк потъна в мълчание. После заби пронизателен поглед в Марганин.

— Как научихте всичко това?

— Предпочитам да не разкривам самоличността на моя информатор, другарю адмирал. Не го считайте за неуважение, но аз подхранвам и затвърждавам доверието му вече близо две години и му

дадох тържествена клетва, че името и положението му в американското правителство ще останат известни единствено на мен.

Слоук кимна. Прие доводът.

— Вие, несъмнено, си давате сметка, че това ни поставя в много тежка ситуация.

— Имате предвид бизания ли?

— Точно така — натърти Слоук. — Ако Превлов е издал на американците плана ни, това може да е гибелно за нас. Озове ли се бизаният в техни ръце и започне ли да функционира Сицилианският проект, следващото десетилетие те ще имат превес на силите.

— Може би капитан Превлов все още не е издал плана ни — отбеляза Марганин. — Може би чака да бъде изваден „Титаник“.

— Той вече е изваден — каза Слоук. — Преди около три часа капитан Пароткин съобщи от борда на „Михаил Курков“, че „Титаник“ е на повърхността и е готов да бъде взет на буксир.

Марганин го погледна изненадан.

— Но нашите агенти Сребро и Злато ни увериха, че изваждането няма да стане по-рано от следващите седемдесет и два часа.

Слоук сви рамене.

— Американците винаги бързат.

— В такъв случай трябва да отменим плана на капитан Превлов за завземането на бизания в полза на някой доверен човек.

„Планът на Превлов“ — Марганин се насили да потисне усмивката си, когато изрече тия думи. Огромното себелюбие на хитрия капитан щеше да го доведе до падението му. Оттам нататък, убеден си помисли Марганин, играта ще трябва да се играе много, много внимателно.

— Вече е твърде късно да променяме стратегията си — каза бавно Слоук. — Хората и корабите са по места. Ще продължим както е по график.

— Ами капитан Превлов? Вие навярно ще го арестувате, нали?

— Не, лейтенант. — Слоук погледна студено Марганин. — Той ще остане на поста си.

— Но на него не може да се вярва — отчаяно възрази Марганин. — Видяхте доказателствата...

— Не видях нищо, което да не може да бъде изфабрикувано — рязко го прекъсна Слоук. — Вашето малко пакетче изглежда

прекалено спретнато увито, прекалено добросъвестно завързано с панделка, за да се купи от пръв поглед. Това, което виждам пред себе си, е едно младо парвеню, което забива нож в гърба на началника си, с цел да изкачи следващото стъпало по стълбата на повишението. Чистките са известни още от времето преди да сте се родил, лейтенант. Играхте опасна игра и загубихте.

— Уверявам ви...

— Достатъчно! — Гласът на Слоюк прозвуча твърд като камък. — Знам със сигурност, че бизаният ще се озове благополучно на борда на съветски кораб не по-късно от три дни, считано от днес — резултат, който ще докаже предаността на капитан Превлов и вашето провинение.

51.

„Титаник“ лежеше неподвижен и мъртъв срещу безкрайната яростна атака на вълните, които се завъртаха около огромния му корпус, а после отново затваряха редици и продължаваха пътя си към някой все още неизвестен и далечен бряг.

Той лежеше и се поклащаше от течението, а от прогизналите му дървени палуби се издигаше пара под лъчите на залязващото слънце. Това беше мъртъв кораб, завърнал се сред живите. Мъртъв, но не празен кораб. Пеленгаторната кула върху издигнатата над салона на първа класа палуба беше махната, за да освободи място за вертолета и след малко стройна върволица от мъже и съоръжения заслизаха на борда, за да се заловят с трудната задача — да изправят наклона му и да го подготвят за дългото теглене до Нюйоркското пристанище.

За няколко кратки мига, след като полумъртвият екипаж на „Дийп Фадъм“ бе откаран с вертолета на борда на „Каприкорн“, Джордино се озова сам-самичък на „Титаник“. И през ума не му мина мисълта, че той е първият човек, стъпил на палубите му от седемдесет и шест години насам, и въпреки ярката дневна светлина, пак не се реши да разгледа каквото и да било от лайнера. Всеки път, когато погледнеше дългия му 270-метров корпус, Джордино имаше чувството, че надниква във влажна и тинеста крипта. Той нервно запали цигара, седна на един шпил и зачака нашествието на другите, което не закъсня.

Пит не изпита никакви притеснения, когато стъпи на борда, а по-скоро благоговение. Той отиде до капитанския мостик и застана там сам, погълнат от легендата за „Титаник“. Единствен бог знае, каза си той за сетен път, как се е чувствал капитан Едуард Дж. Смит в онази неделна нощ преди близо осем десетилетия, когато е разбрал, че славната му команда бавно и невъзвратно потъва под краката му. Какви ли са били мислите му, след като е знаел, че спасителните лодки са могли да поберат само 1180 души, а на първото си пътуване корабът е превозвал 2200 пътници и екипаж? После Пит се запита какво ли би си казал достопочтеният стар капитан, ако знаеше, че един ден на

палубите на парахода му ще се разхождат мъже, които по негово време още не са били родени.

След малко, което му се стори едва ли не часове, а в действителност не бяха минали и две минути, Пит се отърси от мечтанието си и тръгна по лодъчната палуба към кърмата, отмина радиокабината, откъдето първият радист Джон Дж. Филипс беше изпратил първото си историческо SOS; отмина празните лодбалки за спасителната лодка номер 6, с която по-късно госпожа Дж. Дж. Браун от Денвър стана известна като „Непотъваемата Моли Браун“. Оттам продължи покрай входа към голямото стълбище, където Греъм Фарли и корабният оркестър бяха свирили до края, отмина мястото, където милионерът Бенджамин Гугенхайм и секретарят му са стояли и спокойно са посрещнали смъртта, пременени във вечерните си облекла, за да потънат като джентълмени.

На Пит му беше необходим четвърт час, за да стигне до асансьорната шахта в другия край на лодъчната палуба. Той се плъзна по перилата и скочи на палубата за разходки. Тук се натъкна на кърмовата мачта, която стърчеше от прогнилата дървена облицовка като пречупен дънер, който рязко свършваше на височина два и половина метра там, където е бил отрязан от подводния режещ инструмент на „Сий Слъг“.

Пит бръкна във вътрешния джоб на якето си, извади пакета, който му бе дал капитан първи ранг Бигалоу, и го разви. Беше забравил да вземе със себе си въже или корда, но се задоволи с канапа на пакета. Когато приключи, той отстъпи назад от пъна, който някога е бил висока мачта, и се загледа в импровизираното си творение.

Вехт и избелял, червеният флаг на параходната служба „Бялата звезда“, който Бигалоу бе сграбчил от забравата преди много години, отново се развя гордо над непотъваемия „Титаник“.

52.

Сутрешното слънце вече пръскаше лъчите си над източния хоризонт, когато Сандекър скочи от пилотската кабина на вертолета и мина наведен под въртящите се витла, придържайки с ръка шапката си. Ръчните прожектори все още осветяваха надстройката на пострадалия лайнер, а по палубите бяха пръснати сандъци с инструменти за различни етапи на монтаж. Цялата нощ Пит и екипът му бяха работили робски, напрягайки се като бесни да организират спасителните операции.

Руди Гън го поздрави изпод един ръждясал вентилатор.

— Добре дошъл на борда на „Титаник“, адмирале — усмихна се Гън. Тази сутрин като че ли всички от спасителната флотилия изглеждаха усмихнати.

— Как е положението?

— Спокойно засега. Пуснем ли в действие помпите, ще можем да изправим наклона му.

— Къде е Пит?

— В гимнастическия салон.

Сандекър спря в крачка и се вгледа в Гън.

— В гимнастическия салон ли каза?

Гън кимна и посочи към отвора в една от отвесните стени, чиито назъбени краища напомняха за работата на ацетиленовата горелка.

— Влезте оттук.

Помещението беше широко четири и половина метра и дълго дванайсет метра и бе заето от цяла дузина мъже, всеки от които бе толкова погълнат от работата си, че сякаш нехаеше за странния комплект от старинни и покрити с ръжда уреди, монтирани на пода, застлан с линолеум, който някога е бил цветен. Сред тях имаше приспособление за гребане, причудливи на вид неподвижни велосипеди, свързани с голям кръгъл часовник за отчитане на разстоянието, закачен на стената, няколко механични коня с изгнили кожени седла и един друг уред, за който Сандекър беше готов да се

закълне, че прилича на механична камила и който, както се увери после, се оказа точно това.

Спасителният екипаж вече бе оборудвал помещението с радиопредавател и приемник, с три преносими електрически генератора, захранвани с газ, същинска малка гора от прожектори върху стативи, компактен малък камбуз а ла Рюб Голдбърг^[1], цял куп бюро и маси от разглобяеми алуминиеви тръби, сандъци и няколко походни легла.

Когато Сандекър се приближи, Пит, Дръмър и Спенсър бяха скупчили глави и изучаваха изрязан чертеж на лайнера.

Пит вдигна поглед и махна за поздрав.

— Добре дошъл на Големия Т, адмирале — сърдечно каза той. — Как са Мъркър, Киъл и Чавез?

— Настанени са благополучно в лазарета на „Каприкорн“ — отвърна Сандекър. — Едва-що се възстановиха и вече молят доктор Бейли да ги върне на работа. Молба, ще добавя аз, отправена все едно към стена. Бейли настоява да останат под наблюдение още двацет и четири часа — иди и разубеждавай човек с неговия ръст и решителност. — Сандекър подуши въздуха и сбърчи нос. — Божичко, каква е тази миризма?

— На плесен — отвърна Дръмър. — Просмукала се е във всяко ъгълче и пукнатина. Няма отърване от нея. И е само въпрос на време, преди мъртвият морски свят, който съпътства корабокруширания лайнер, да започне също да смърди.

Сандекър обхвана с жест на ръката помещението.

— Приятно местенце сте си намерили — отбеляза той, — но защо избрахте за подготвителната работа гимнастическия салон, а не мостика?

— Нарушихме традицията от практическа гледна точка — отвърна Пит. — Мостикът не върши никаква работа при мъртъв кораб. От друга страна, гимнастическият салон се намира в средата на кораба и предоставя еднакъв достъп както до носа, така и до кърмата. Освен това е в близост и до приспособената за вертолета площадка на покрива на салона на първа класа. Колкото по-близо се намира техниката ни, толкова по-продуктивно ще работим.

— Не можех да не попитам — каза сериозно Сандекър. — А сам трябваше да се досетя, че не сте избрали този музей на механичната

чудовищност просто за да подготвите програма за физически упражнения.

Нещо в купчината от прогизнали останки до стената в дъното на гимнастическия салон привлече вниманието на адмирала и той се запъти натам. Постоя известно време, загледан мрачно в остатъци от скелет на някогашен пътник или член на екипажа на „Титаник“.

— Интересно, кой ли е бил този нещастник?

— Вероятно никога няма да узнаем — рече Пит. — Положително всички зъболекарски протоколи от 1912 година отдавна са унищожени.

Сандекър се наведе и огледа костите на таза.

— Мили боже, това е било жена!

— Пътничка или от първа класа, която е предпочела да изостане по-назад, или пък от трета класа, която се е качила на лодъчната палуба, след като всички спасителни лодки са били вече хвърлени във водата.

— Открихте ли други тела?

— Бяхме прекалено заети, за да си позволим продължителни проучвания — отвърна Пит. — Но един от хората на Спенсър съобщи за още един скелет, намерен до камината в общия салон.

Сандекър посочи с брадичка отворена врата.

— Накъде се отива оттам?

— Към главното стълбище.

— Я да хвърлим по един поглед.

Двамата изкачиха площадката на стълбището над фойето на палуба А. По стъпалата бяха струпани в безпорядък няколко кресла и дивана, паднали при потъването на носовата част на парахода. Перилата с изящните си, плавни линии все още изглеждаха здрави и невредими, а стрелките на бронзовия часовник бяха замръзнали на 2:21. Мъжете продължиха надолу по затлачените от тиня стълби и влязоха в един от коридорите, водещ към самостоятелните кабинни. Поради липса на външно осветление в обстановката имаше нещо зловещо. Плесенясала и паднала ламперия, прекатурени и разместени мебели изпълваха всяка кабина. Беше толкова тъмно, че не можеше да се различи никаква подробност и те продължиха по коридора. След няколко крачки пътят им бе препречен от стена от съборетини, което ги принуди да се върнат обратно в гимнастическия салон.

Тъкмо прекрачиха прага и наведеният над радиоапарата мъж се обърна. Беше Ал Джордино.

— Чудех се къде изчезнахте вие двамата. Хората от петролната компания „Уран“ питат за подводницата си.

— Предай им, че ще си получат тяхната „Дийп Фадъм“ от носовата палуба на „Титаник“ веднага щом го извадим на сух док в Ню Йорк — нареди му Пит.

Джордино кимна и се обърна отново към радиото.

— Оставете търговците да се вайкат за скъпата си собственост при такъв забележителен случай — рече Сандекър. — Та, като стана дума за забележителен случай, иска ли някой от вас, господа, да ознаменуваме този случай с глътка алкохол?

— Алкохол ли казахте? — вдигна очаквателен поглед Джордино.

Сандекър бръкна под сакото си и извади две шишета.

— После да не кажете, че Джеймс Сандекър не се грижи за персонала си.

— Пази се от подаръци, дадени от адмирали — измърмори Джордино.

Сандекър му хвърли отегчен поглед.

— Колко жалко, че мина времето, когато можеше да хвърлиш някого в морето.

— Или да го влачиш под кила — добави Дръмър.

— Обещавам никога вече да не се надсмивам на нашия водач. При условие обаче, че непрекъснато ме държи на градус — заяви Джордино.

— Малка е тая цена — въздъхна Сандекър. — Изберете си отрова, господа. Ето ви бутилка скоч „Къти Сарк“ за печените граждани и бутилка „Джак Даниълс“ за селските момчета. Донесете чаши и бъдете мои гости.

Точно за десет секунди Джордино намери определения брой пластмасови чаши в електрифицирания малък като за Мики Маус камбуз. Когато питието бе разлято, Сандекър вдигна чаша.

— Господа, да прием за „Титаник“! Нека той никога вече да не почива в мир.

— За „Титаник“!

— Правилно! Точно така!

Тогава Сандекър се отпусна в един сгъваем стол и докато отпиваше от уискито си, се запита между другото кой ли от мъжете в този подгизнал салон получава заплата от съветското правителство.

[1] Рубън Голдбърг (1883 — 1970), карикатурист, създаде си име с рисунките си на абсурдни сложни машини за извършване на най-проста работа. — Б.пр. ↑

53.

Съветският генерален секретар Георги Антонов изпускате чести, буйни кълба дим и гледаше замислен Превлов.

— Трябва да ви кажа, капитане, че не вярвам да излезе нещо от цялата тази работа.

— Обмислихме всички възможности и ни остана единствено тази — каза Превлов.

— Тя крие опасности. Опасявам се, че американците няма да приемат безропотно кражбата на ценния им бизаний.

— Веднъж падне ли ни в ръцете, другарю секретар, няма да има никакво значение колко високо ще се развикат американците. Вратата ще им бъде тръшната под носа.

Антонов мачкаше една друга ръцете си. На стената зад него висеше голям портрет на Ленин.

— Не бива да се допускат никакви международни последици. Пред света всичко трябва да изглежда така, сякаш ние сме изцяло в правата си.

— Този път американският президент няма да прибегне до помощ. Международното право е на наша страна.

— Това ще означава край на така наричаното разведряване — отбеляза мрачно Антонов.

— Ще означава също и началото на края на Съединените щати като суперсила.

— Ободряващо предположение, капитане, радвам се да го чуя. — Лулата му беше загаснала и той отново я запали, изпълвайки стаята със сладникав аромат. — Провалите ли се обаче, американците ще кажат същото за нас.

— Няма да се провалим.

— На думи — каза Антонов. — Един добър адвокат подготвя делото на ищеца по същия начин, както и своето. Какви мерки сте предвидили, в случай на неизбежно осуетяване?

— Ще унищожим бизания — отвърна Превлов. — Ако ние не можем да го притежаваме, тогава и американците ще бъдат лишени от

него.

— Това включва ли унищожение и на „Титаник“?

— Задължително. Като унищожим „Титаник“, ще унищожим и бизания. Ще го направим така, че да не може и дума да става за повторна възстановителна операция.

Превлов се умълча, но Антонов се чувстваше удовлетворен. Беше дал съгласието си за мисията. Той внимателно огледа Превлов. Капитанът имаше вид на човек, който не допуска провали. Всяко негово движение, всеки жест изглеждаха така, сякаш бяха предварително добре обмислени. Дори в думите му се долавяше нотка на уверена предвидливост. Да, Антонов беше удовлетворен.

— Кога заминавате за Северния Атлантик? — попита той.

— С ваше разрешение, другарю секретар, веднага. На летище „Горки“ чака в готовност далекобоен разузнавателен бомбардировач. В порядъка на дванайсет часа аз с положителност ще бъда на мостика на „Михаил Курков“. Благосклонната съдба ни донесе ураган и аз докрай ще се възползвам от силата му така, че нашето напълно законно превземане на „Титаник“ да изглежда като диверсия.

— Тогава да не ви задържам. — Антонов стана и притисна Превлов в огромната си мечешка прегръдка. — Надеждите на Съветския съюз са във вас, капитан Превлов. Моля ви, не ни разочаровайте.

54.

За Пит денят тръгна наопаки още щом се откъсна от подготвителната работа и се упъти към товарен трюм №1 на палуба Ж.

Гледката, която се разкри пред очите му в затъмненото помещение, представляваше пълна разруха. Трезорът, където се намираше бизания, беше затрупан под огънатата предна стена.

Той остана дълго време загледан в лавината от счупена и извита стомана, която пречеше на всякакъв лесен достъп до ценния елемент. Точно тогава усети, че някой стои зад него.

— Май ударихме на камък — каза Сандекър.

— Поне засега — кимна Пит.

— Може би, ако...

— Седмици ще са нужни за режещите ни инструменти, за да разчистят път през тази стоманена джунгла.

— Няма ли друг начин?

— Един кран „Допълман“ ще изхвърли отпадъците за няколко часа.

— Значи искаш да кажеш, че нямаме друг избор, освен да стоим със скръстени ръце и да чакаме търпеливо, докато стигнем до суходоковите съоръжения в Ню Йорк.

Пит го погледна на слабата светлина и Сандекър видя безсилието, изписано по лицето му. Отговорът беше излишен.

— Пренасянето на бизания на „Каприкорн“ щеше да е в наша полза — отбеляза Пит. — Положително би ни спестило сума ти неприятности.

— Бихме могли да симулираме прехвърляне.

— Нашите приятелчета, които работят за руснаците, ще надушат измама още преди първият сандък да е тръгнал натам.

— При положение, разбира се, че и двамата са на борда на „Титаник“.

— До утре по това време вече ще знам това.

— Да разбирам ли, че имаш представа кои са?

— Единият вече съм го нацелил — онзи, който уби Хенри Мънк. Другият е само обмислено предположение.

— Много ми е любопитно да узная кои си издирил — рече Сандекър.

— Моето доказателство никога няма да убеди един федерален прокурор, а още по-малко съдебни заседатели. Дайте ми още няколко часа, адмирале, и аз ще сложа и двамата, Сребро и Злато, или каквито са им там глупавите кодови имена, право в скута ви.

Сандекър се вгледа в него, после каза:

— Толкова ли си близо?

— Да, толкова!

Сандекър прекара уморена ръка по лицето си и стисна устни. Погледът му се отмести към тоновете стомана, срутени върху трезора.

— Оставям всичко на теб, Пит. Ще подкрепям играта ти до последното раздаване. Всъщност нямам и голям избор.

Пит имаше и други притеснения. Двата буксира на Военноморските сили, които адмирал Кемпър беше обещал да изпрати, щяха да пристигнат след часове, а някъде предобед без никакви видими причини „Титаник“ си науми да наклони десния си борд до седемнайсет градуса.

Лайнерът се движеше прекалено дълбоко във водата, гребените на вълните се плискаха в запоените отвори на палуба Д само на три метра под шпигатите. И въпреки че Спенсър и екипът му по изпомпването бяха успели да спуснат смукателните тръбопроводи през товарните люкове на товарните палуби, те не можаха да си пробият път през затрупаните от развалини стълби, за да стигнат до отделенията за машините и котлите, където все още имаше най-голямо количество вода — далечна и недостъпна.

Дръмър седеше в гимнастическия салон, мръсен и изтощен след денонощната си работа, и отпиваше какао от чашата си.

— След близо осемдесет години престой във вода и плесен — заговори той — дървените парапети в коридорите са паднали и са ги задръстили така, че са станали по-непроходими от всяко бунище в Джорджия.

Пит седеше все тъй наведен над чертожната маса до радиопредавателя, откъдето не бе помръдвал целия следобед. Погледна

със зачервени очи към напречния чертеж на надстройката на „Титаник“ и попита:

— Не можем ли да си пробием път през главното стълбище или през асансьорните шахти?

— Стълбището е затрупано от тонове разхвърляни боклуци чак до палуба Г — поясни Спенсър.

— И няма никаква възможност да се проникне до асансьорните шахти — добави Гън. — Те са претъпкани с купища разядени въжета и разбита машинария. Но дори и да ги нямаше тях, херметическите врати с двойни патрони в по-долните помещения са плътно замръзнали в затворено положение.

— Те са били затворени автоматически от първия корабен офицер веднага след сблъсъка с айсберга — каза Пит.

В този момент в салона влезе с несигурна крачка нисък, як мъж, оплескан от главата до петите в машинно масло и кал. Пит вдигна поглед към него и леко се засмя.

— Ал, това ти ли си?

Джордино се дотътри до едно походно легло и се стовари върху него като торба с мокър цимент.

— Ще ви бъда много благодарен, ако не драснете клечка кибрит близо до мен — измърмори той. — Още съм твърде млад, за да свърша в буйния огън на славата.

— Провървя ли ти? — попита Сандекър.

— Успях да стигна най-много до корта за скуош на палуба Е. Божичко, там е по-черно и от грях... има паднала стълба. Всичко тъне в масло, което се е стекло от машинното отделение. Страхотен студ. Надолу няма път.

— Змия може да се промъкне до помещението за котлите — обади се Дръмър, — но човек, в никакъв случай. Освен ако в продължение на седмица не си разчисти път с динамит и аварийна бригада.

— Не може да няма никакъв начин — каза Сандекър. — Някъде отдолу корпусът поема вода. Ако не изпреварим процеса до утре по това време, той ще се преобърне с търбуха нагоре и ще тръгне обратно към дъното.

Мисълта, че могат да изгубят „Титаник“, след като отново стоеше привлекателен и изправен върху гладката морска повърхност,

нито за миг не бе им минавала през ума, но сега всички в гимнастическия салон почувстваха болезнено жегване дълбоко в стомаха. Тепърва предстоеше лайнерът да бъде взет на буксир, а разстоянието до Ню Йорк беше хиляда и двеста морски мили.

Пит стоеше на мястото си, загледан във вътрешните планове на парахода. Според него те бяха отчайващо недостатъчни. Липсваха всякакви подробни описания на „Титаник“ и на аналогичния му кораб „Олимпик“. Бяха унищожени заедно с папките, пълни със снимки и строителни данни, когато корабостроителниците „Харланд“ и „Уълф“ в Белфаст са били сринати със земята от немски бомбардировачи по време на Втората световна война.

— Друго щеше да е, ако не беше чак толкова огромен — измънка с яд Дръмър. — Пустите му помещения за котлите са почти трийсет метра под лодъчната палуба.

— А можеха да бъдат и на сто и шейсет километра — каза Спенсър. Той вдигна поглед, когато от входа към главното стълбище се появи Удсън. — Охо, великото каменно лице е сред нас. С какво се е заловил официалният фотограф на операцията?

— Просто направих няколко снимки за идните поколения — отвърна мъжът с характерното си пълно равнодушие. — Кой знае, някой ден може и да напиша книга за всичко това и, естествено, ще искам признание за илюстрациите.

— Естествено — съгласи се Спенсър. — А случайно да си се натъкнал на свободно стълбище, водещо към помещенията за котлите?

— Не — поклати глава Удсън. — Аз снимах в салона на първа класа. Той е невероятно запазен. Като се изключат повредените от водата килими и мебели, спокойно може да мине за гостна във Версайския дворец. — Той започна да сменя касетката с филма. — Има ли възможност да се наеме вертолета? Ще ми се да направя няколко снимки от птичи поглед, преди да са дошли влекачите.

Джордино повдигна едната си вежда.

— Ти гледай да използваш филма си, докато си в състояние. Като награда до утре можем да се окажем отново на дъното.

Удсън сбърчи чело.

— Да не би да е тръгнал да потъва?

— По моему не.

Всички извърнаха поглед към мъжа, който произнесе тези три думи. Беше Пит, който се усмихваше. Усмихваше се с увереността на човек, който току-що е оглавил борда на директорите на „Дженеръл Мотърс“.

— Както е казал Кит Карсън — заговори той, — когато е бил обграден и безнадеждно превъзхождан числено от индианците: „Още не сме се изтозили, ни най-малко“. След десет часа помещенията за машините и котлите ще бъдат дори пресъхнали. — Ръцете му бързо захревяваха листовите с плановете върху масата, докато намерят онзи, който му трябваше. — Удсън спомена птичи поглед. Решението било под носа ни през цялото време. Трябвало е да погледнем отвисоко, а не отвътре.

— Чудо голямо! — обади се Джордино. — Какво му е толкова интересното отвисоко?

— На никого ли не му е ясно?

Дръмър изглеждаше озадачен.

— Все едно, че ми говориш на патагонски.

— На теб, Спенсър?

Спенсър поклати глава.

Пит се усмихна и му рече:

— Кажете на момчетата си да се съберат с режещите си инструменти на надводната палуба.

— Щом казваш — отвърна Спенсър, но не понечи да тръгне.

— Господин Спенсър ми взема мислено мярка за ушиване на официално сако — продължи Пит. — Той не може да проумее защо трябва да режем отвори на покрива на кораба, за да преодолеем разстояние от трийсет метра през осем палуби, превърнати в стари железни. Нищо подобно. Имаме вграден тунел, без никакви отпадъци, който води право в помещенията за котлите. Всъщност имаме не един, а четири такива тунела. И това са кожусите на котлите, където някога са се намирили комините, господа. Стопяваме уплътненията от мокра стомана и ето ви открит достъп право надолу към най-широките дънни части на кораба. Сега вече стана ли ви ясно?

На Спенсър му стана напълно ясно. На останалите също. Всички едновременно се упътиха към вратата, без да благоволят да отговорят на Пит.

Два часа по-късно дизеловите помпи забоботиха в хор и започнаха да изхвърлят обратно през борда по седем хиляди и петстотин литра вода в минута към растящите вълни, прииждащи неотклонно пред приближаващия се ураган.

55.

Бяха го нарекли урагана Аманда и до същия следобед пътят на бележития параход, пресичащ предполагаемата му посока на движение, бе освободен от повечето плавателни съдове. На всички товарни кораби, танкери и пътнически лайнери, които бяха на море в районите между Савана, Джорджия и Портланд, Мейн, им бе наредено да се върнат в пристанищата си, след като Урагания център на НЮМА в Тампа изпрати първите си предупреждения. Близко сто плавателни съда покрай източното крайбрежие отсрочиха датите си за отплаване, а всички кораби, тръгнали от Европа, които бяха вече в открито море, застанаха на дрейф, за да изчакат преминаването на урагана.

В Тампа доктор Прескот и неговите метеоролози се бяха струпали край стенната морска карта, като междуременно захранваха с нови данни компютрите и отбелязваха всяко отклонение от пътя на урагана Аманда. Първоначално предвиденият от Прескот път се задържаеше в границите на двеста и осемдесет километра.

Един от метеоролозите се приближи до него и му подаде лист хартия.

— Ето ви сведение от разузнавателния план на бреговата охрана, проникнала в центъра на урагана.

Прескот взе листа и прочете част от сведенията на глас:

— Център приблизително трийсет и пет километра в диаметър. Предна скорост увеличена до четирийсет възела. Сила на вятъра двеста и деветдесет плюс... — Гласът му постепенно заглъхна.

Помощникът му го погледна и очите му се разшириха.

— Вятър със скорост двеста и деветдесет километра в час?

— Та и повече — измърмори Прескот. — Тежко на кораба, който му се изпречи насреща.

Изведнъж в очите на метеоролога просветнаха пламъчета и той се обърна да погледне отново картата на стената. И лицето му пребледня.

— О, господи... „Титаник“!

Прескот го погледна.

— Кой?

— „Титаник“ и спасителната му флота. Те се намират точно напред предвидения път на урагана.

— Не думай! — възкликна Прескот.

Метеорологът се приближи до стенната карта и се подвоуми за миг. После вдигна ръка и отбеляза кръстче под нюфаундлендските Гранд Банкс.

— Ето тук е мястото на дъното, откъдето е бил изваден.

— Откъде научи тази информация?

— От вчерашните вестници и телевизията само за това гърмят. Ако не ми вярваш, пусни телетип до щаба на НЮМА във Вашингтон и сам се убеди.

— Пусни телетипа — изръмжа Прескот, после се втурна към телефона в стаята и закреця в слушалката. — Свържи ме по пряката линия с нашия щаб във Вашингтон. Искам да говоря с някого, който е свързан с проекта „Титаник“.

Докато чакаше да го свържат, той се вгледа над очилата си в кръстчето върху стенната карта.

— Дано ония нещастници да имат на борда си метеоролог със свръхестествени способности за предвиждания — смотоледи той под сурдинка, — иначе утре по това време всички ще разберат какво значи морска фурия.

Лицето на Фаркуър доби мрачен израз, докато изучаваше метеорологичните карти, разгънати пред него върху масата. Чувстваше съзнанието си толкова сковано и объркано от недоспиване, че му беше трудно да разчете отметките, които само преди минута бе направил. Данните за температурата, скоростта на вятъра, атмосферното налягане и приближаващата се буря се сливаха в едно общо размазано петно.

Той потърка очи в безполезен опит да ги фокусира. После тръсна глава, за да сложи в ред мислите си и опита да си спомни за какво трябваше да направи заключение.

А, да. За урагана. Фаркуър бавно започна да се сеца, че беше направил сериозни грешки в изчисленията. Ураганът не се бе обърнал

към Кейп Хатерас, както бе предвидил. Вместо това районът с високо атмосферно налягане край източното крайбрежие го бе задържал над океана в северна посока. И което беше най-лошото, бе увеличил скоростта си, след като се бе извил назад и сега фучеше със скорост близка до четирийсет и пет възела към местоположението на „Титаник“.

Той беше наблюдавал зараждането на урагана върху сателитните снимки и подробно бе прегледал предупрежденията, дошли от станцията на НЮМА в Тампа, но нищо през всичките години на практиката му като метеоролог не бе го подготвило за силата и скоростта, които тази чудовищност натрупа за толкова кратко време.

Ураган през май? Това беше немислимо. Тогава в съзнанието му изплуваха думите на Пит. Какво беше казал той? „Само Бог може да надигне буря.“ Изведнъж на Фаркуър му прималя, по лицето му изби пот, ръцете му ту се свиваха в юмруци, ту се отпускаха.

— Този път Бог да е на помощ на „Титаник“! — прошепна той под носа си. — Единствен той може да го спаси.

56.

Спасителните влекачи на Американските военноморски сили „Томас Дж. Морс“ и „Самуел Р. Уолъс“ пристигнаха малко преди 15:00 часа и бавно започнаха да обикалят около „Титаник“. Огромните размери и особено мъртвешко излъчване на корабокруширания лайнер изпълниха екипажите на влекачите със същото благоговение, каквото бяха изпитали и спасителните екипи на НЮМА предишния ден.

След половинчасова проверка на външния му вид, влекачите се доближиха успоредно на големия ръждясал корпус и спряха сред бурните вълни с изключени двигатели. После, като по даден знак бяха спуснати катерите, появиха се капитаните им и се закатериха по бързо хвърлената стълба с дъсчени стъпала към закритата палуба на „Титаник“.

Лейтенант Джордж Ъпхил, капитанът на „Морс“, беше нисък, закръглен човек, с червендалесто лице и с огромни мустаци а ла Бисмарк, докато капитан трети ранг Скоти Бютера на „Уолъс“ имаше великолепна черна брадичка и почти опираше в тавана с ръста си от метър и деветдесет и седем. Нито единият, нито другият бяха от „изтупаните“ морски офицери. Те имаха вид и действаха точно като яките мъже от спасителните екипи, които не жалеха сили.

— Нямате представа колко се радваме да ви видим, господа — каза Гън, докато се ръкуваше с тях. — Адмирал Сандекър и нашият директор по специалните проекти господин Дърк Пит ви очакват в тъй да се каже работното ни помещение.

Капитаните последваха Гън нагоре по стълбите и по лодъчната палуба и оглеждаха, запленени като в транс, останките от някогашния красив параход. След като влязоха в гимнастическия салон, Гън ги представи на останалите.

— Направо не е за вярване — прошепна Ъпхил. — И в най-смелите си мечти не ми е минавало мисъл, че ще доживея да се разхождам по палубите на „Титаник“.

— Съвсем същото изпитвам и аз — добави Бютера.

— Ще ми се да ви разведа наоколо — каза Пит, — но всяка следваща минута увеличава риска да го загубим отново в морето.

Адмирал Сандекър им посочи една дълга маса, отрупана с метеорологични карти, планове и морски карти и всички се настаниха около нея с по чаша димящо кафе в ръка.

— В момента главното ни безпокойство е времето — рече той. — Най-неочаквано метеорологът ни на борда на „Каприкорн“ си въобрази, че е пророк на гибелта.

Пит разви голяма метеорологична карта и я опъна върху масата.

— Няма измъкване от лошите новини. Атмосферните условия се влошават бързо. За последните двацет и четири часа барометърът спадна с повече от сантиметър. Сила на вятъра — четири, духа от север към североизток и се засилва. Това ни очаква, господа, да не се залъгаме. Ако не се случи чудо и ураганът Аманда не реши да направи бърз ляв завой в посока запад, утре по това време като нищо ще се озовем в предния му квадрант.

— Ураганът Аманда — повтори името Бютера. — Толкова ли е опасен?

— Нашият синоптик Джоуел Фаркуър ме увери, че и той, и колегите му не познават по-коварно приятелче от него — отвърна Пит. — Вече ни уведомиха, че силата на вятъра е петнайсет по скалата на Бофорт.

— Сила петнайсет ли? — изуми се Гън. — Боже мой, максимумът за ураган се счита сила дванайсет.

— Това, опасявам се — взе думата Сандекър, — се казва сбъждане на кошмара на всеки един от спасителния екип — да извади потънал кораб, само за да му бъде изтръгнат под носа от прищявка на времето. — Той погледна загрижено Ъпхил и Бютера. — Изглежда, пътуването ви ще се окаже напразно. Най-добре е да се върнете на корабите си и да бягате оттук.

— Да бягаме? Как ли пък не! — избоботи гласът на Ъпхил. — Та ние току-що дойдохме.

— Не бих казал нещо по-различно. — Бютера се усмихна и погледна Сандекър. — Ако се наложи, „Морс“ и „Уолс“ мога да влачат самолетоносач по блато по време на торнадо. Те са построени да се движат, независимо от това какво ще им поднесе майката

природа. Ако можем да хвърлим въже на борда на „Титаник“ и го вземем на буксир, вероятността да бъде изтеглен невредим е огромна.

— Да се тегли кораб с тегло четирийсет и пет хиляди тона през ураганната паст — възрази Сандекър — е повече от самохвалство.

— Никакво самохвалство не е. — Бютера отново стана напълно сериозен. — Ще вържем въже от кърмата на „Морс“ за носа на „Уолъс“ и нашата обединена сила може да тегли „Титаник“ по същия начин, по който локомотиви в тандем теглят товарна композиция.

— И то при деветметрови вълни, със скорост пет-шест възела — добави Ъпхил.

Сандекър погледна двамата капитани и ги остави да продължат.

Бютера беше неудържим.

— Това не са най-обикновени пристанищни влекачи, господин адмирал. Това са дълбоководни влекачи за океански спасителни операции, дълги са седемдесет и шест метра и имат двигатели с мощност пет хиляди конски сили, а всеки поотделно е в състояние да тегли двайсет хиляди тона мъртъв товар, със скорост десет възела в продължение на две хиляди мили, без да зарежда гориво. Ако в света има два влекача, които могат да теглят „Титаник“ по време на буря, то това са нашите.

— Оценявам ентузиазма ви — каза Сандекър, — но не поемам отговорността както за вашия, така и за живота на екипажа ви в това немислимо рисковано начинание. „Титаник“ ще трябва да устои на бурята, доколкото може. Заповядвам и на двама ви да си вървите и да се изтеглите в по-безопасен район.

Ъпхил погледна Бютера.

— Кажете ми, командире, кога за последен път не си се подчинил на пряка заповед от адмирал?

Бютера се престори на дълбоко замислен.

— Доколкото си спомням, днес на закуска.

— Колкото до мен и спасителния екип — обади се Пит, — ние радушно приветстваме вашата компания.

— На ваше разположение, сър — усмихна се Бютера. — Освен това адмирал Кемпър ми нареди или да докараме „Титаник“ до пристанище, или да си попълним документите за преждевременно пенсиониране. Аз лично избрах „Титаник“.

— Това е бунт — каза бездушно Сандекър, без обаче да прави опит да прикрие нотката на задоволство в гласа си, а и не му трябваше кой знае колко остро възприятие, за да проумее, че аргументът му послужи точно за определената от него цел. Той огледа всеки един с дълбоко проникателен поглед и добави: — Добре, господа, погребението е ваше. А сега, щом всичко е уточнено, залавяйте се със спасяването на „Титаник“.

Капитан Иван Пароткин стоеше на лявото крило на командния мостик на „Михаил Курков“ и оглеждаше небето през бинокъл.

Той беше строен мъж, среден на ръст, със запомнящо се лице, което рядко се усмихваше. Наближаваше шейсетте години, но оредяващата му коса още не бе почнала да сребрее. Дебел пуловер с висока яка покриваше гърдите му, а краката му бяха обути с плътни вълнени панталони и ботуши до коляното.

Първият офицер на Пароткин го докосна по ръката и му посочи небето над купола на огромния локатор на „Михаил Курков“. От североизток се зададе четиримоторен патрулиращ бомбардировач и се приближи дотолкова, че Пароткин можеше да види руските му опознавателни знаци. Самолетът като че ли пълзеше само с няколко мили над бавната си скорост, когато прелетя над главите им. После, изведнъж от подкоремната му част изскочи малък предмет и след секунди се разтвори парашут и започна да се полюшва над върха на предната мачта на кораба, докато накрая притежателят му цопна във водата на около двеста метра от десния борд на носа.

Докато малката лодка на „Михаил Курков“ се отдалечаваше и забиваше весла в огромните, широки вълни, Пароткин се обърна към първия си офицер.

— Веднага щом капитан Превлов се качи благополучно на борда, доведете го в каютата ми. — Той остави бинокъла върху парапета на мостика и изчезна надолу по стълбите.

Двайсет минути по-късно първият офицер почука на безупречно излъсканата махагонова врата, отвори я и отстъпи встрани, за да пропусне мъжа до него да мине. Новодошлият беше мокър до кости и солената вода, която капеше от него, образуваше локвички на пода.

— Капитан Пароткин.

— Капитан Превлов.

Мъжете, и двамата високообучени професионалисти, постояха известно време прави, като безмълвно се преценяваха един друг. Предимството беше на Превлов; той беше проучил служебното досие на Пароткин из основи. Пароткин, от своя страна, разполагаше само със славата и първите впечатления от мъжа срещу него, за да си състави заключение. Не беше убеден, че му харесва това, което вижда. Превлов се оказа прекалено красив, с прекалено лукав израз, за да грабне Пароткин с благосклонното чувство на сърдечност или доверие.

— Нямаме много време — заговори Превлов. — Дали да не минем направо на целта на моето посещение...

Пароткин го прекъсна с ръка.

— Всяко нещо по реда си. Първо ви трябва горещ чай и сухи дрехи. Доктор Роговски, нашият главен специалист, е горе-долу като вас на ръст и тегло.

Първият офицер кимна и затвори вратата.

— И така — продължи Пароткин, — сигурен съм, че човек с вашия ранг и положение не е рискувал живота си, скачайки с парашут в бурно море, само за да наблюдава атмосферните явления при ураган.

— Правилно. Личната опасност не е по вкуса ми. Като споменах за вкус, да имате случайно нещо по-силно за пиене на борда?

Пароткин поклати глава.

— Съжалявам, капитане, но аз съм привърженик на сух корабен режим. Признавам, това не се нрави на екипажа, но пък спестява някои неприятности.

— Адмирал Слоук подметна, че сте образец на изпълнителността.

— Не обичам да изкушавам съдбата.

Превлов освободи от ципа парашутното си облекло и го остави да се свлече на пода.

— Опасявам се, капитане, че ще се наложи да направите изключение от правилото. Ние — вие и аз — така ще изкушим съдбата, както никога не е била изкушавана.

Пит стоеше на носовата палуба на „Титаник“ и докато наблюдаваше как спасителната флота потегли и се насочи към западния хоризонт и към по-безопасни води, не можеше да пропъди чувството, че е изоставен на самотен остров.

„Алхамбра“ беше последният в редицата, който отмина, и капитанът му присветна с лампата си „успех“, а репортерите мълчаливо и със сериозни лица снимаха може би за последен път „Титаник“ на живо. Пит потърси с поглед Дана Сийграм сред тълпата, струпана край перилата, но не успя да я открие. Той продължи да гледа след корабите, докато те се превърнаха в малки петънца върху оловносиво море. Единствено ракетният крейсер „Джюно“ и „Каприкорн“ бяха останали, но спасителната плаваща база скоро щеше да тръгне и да последва останалите, веднага след като получи сигнал от капитаните на влекачите, че са закрепил влекателните устройства за корабокруширания лайнер.

— Господин Пит?

Пит се обърна и видя пред себе си мъж с преbledняло от умора лице на професионален боксьор и с тяло като бъчва.

— Чийф Баском, сър, от „Уолс“. Качих на борда двучленен екипаж, за да закачим по-бързо влекателното въже.

Пит се усмихна дружелюбно.

— Обзалагам се, че ви наричат Страшния Баском.

— Само зад гърба ми. Това име ми остана, откакто разцепих един барплот в Сан Диего. — Баском сви рамене, после присви очи. — Как познахте?

— Командир Бютера ви описа с възторжени определения... зад гърба ви, това е.

— Добър човек е командирът.

— Колко време ще отнеме скачването?

— Ако имаме късмет и наемем вертолета ви, около час.

— Колкото до вертолета, няма проблем. Той всъщност принадлежи на Военновъздушните сили. — Пит се извърна и погледна

надолу към „Уолъс“, който Бютера много внимателно придвижваше назад към похабения, напълно отнесен нос на „Титаник“, докато го доближи на по-малко от трийсет метра. — С вертолета ще качите влекателното въже на борда, така ли?

— Да, господине — отвърна Баском. — Въжетото ни е с диаметър двацет и пет сантиметра и всяка двацетметрова част от него тежи по един тон. Хич не е от леките. В повечето случаи на прикачване обикновено хвърляме малко въже над носа на пострадалия кораб, което на свой ред бива завързвано за няколко по тежки въжета с увеличаващ се диаметър, които накрая се връзват за основното въже, но този вид операция изисква електрическа лебедка, а тъй като „Титаник“ е мъртъв кораб и човешките мускули са съвсем непригодни за подобна работа, ние използваме по-лесния начин. Няма смисъл да пълним лазарета със заболели от херния пациенти.

Дори с помощта на вертолета, това беше всичко, което Баском и хората му можаха да свършат за здравето закрепване на огромното въже. Стърджис се прояви като истински професионалист. Боравейки внимателно с уредите на вертолета, той положи толкова изкусно края на влекателното въже на „Уолъс“ върху носовата палуба на „Титаник“, сякаш бе практикувал тази работа от години. Минаха само петдесет минути от момента, в който Стърджис освободи въжетото и отлетя обратно към „Каприкорн“, докато Чийф Баском се изправи върху форпика и махна с ръце над глава в знак, че скачването на влекачите е завършило.

На „Уолъс“ Бютера потвърди сигнала със силно надуване на свирката на влекача и се обади в машинното отделение, за да нареди „бавно право напред“, след като и Ъпхил на борда на „Морс“ изпълни същите команди. Двата влекача бавно и едновременно тръгнаха, като „Уолъс“ се влачеше след „Морс“, закачен за него с тристаметрово телено въже, изпълняващо ролята на основното въже, докато „Титаник“ се изправи и попадна в непрестанно увеличаващите се вълни на близо четвърт миля зад влекачите. Тогава Бютера вдигна ръка и мъжете на юта на „Уолъс“ внимателно освободиха спирачката на огромната влекателна лебедка и въжетото се опъна.

От върха на неимоверно високия „Титаник“ влекачите изглеждаха като мънички играчки, които подскачаха върху великанските гребени на вълните, миг преди да се потопят до

светлините на мачтите във вдлъбнатите бразди на следващите вълни. Някак невероятно беше, че такива дребни плавателни съдове могат дори да помръднат четирийсет и пет хиляди тона мъртво тегло, но ето че отначало неуловимо обединената мощ на десетте хиляди конски сили започна да си казва думата и след малко около избледнялата товарна марка на „Титаник“ се появи едва забележима пяна.

Той едва се движеше — Ню Йорк беше все още на хиляда и двеста мили на запад — но най-сетне напусна мястото, където бе спрял в онази студена нощ на далечната 1912 година, и сега отново пътуваше към пристанище.

Зловещите черни облаци се надигнаха и покриха южния хоризонт. Това беше ураганна ивица. Докато Пит я наблюдаваше, тя като че ли започна да се разширява и сгъстява и превърна морската шир в тъмна сянка от мръсно сиво. Колкото и странно да беше, вятърът стихваше и безцелно променяше посоката си през няколко секунди. Пит забеляза, че чайките, които доскоро кръжаха около спасителната флотилия, вече ги нямаше. Единствено присъствието на „Джюно“, който неотклонно се движеше на около петстотин метра встрани от „Титаник“, вдъхваше някакво чувство на сигурност.

Пит погледна часовника си, после хвърли още един поглед през парапета на левия борд и бавно, почти нехайно, се упъти към вратата на гимнастическия салон.

— Бандата тук ли е?

— Всички са адски неспокойни — уведоми го Джордино. — Ако присъствието на адмирала не ги възпираше, истинският бунт нямаше да ти се размине.

— Някой да липсва?

— Никой.

— Сигурен ли си?

— Надзирател Джордино ти дава думата си. Нито един от обитателите тук не е напускал помещението, дори за малко.

— Тогава може би е мой ред да изляза на сцената.

— Някакви оплаквания от нашите гости? — попита Джордино.

— Обичайните. Все не са доволни от настаняването им, или отоплението ще е слабо, или климатичната инсталация ще е прекалено силна, нали разбираш.

— Аха, разбирам.

— Няма да е лошо да идеш на кърмата и да направиш чакането им по-приятно.

— Как, за бога?

— Като им разказваш смешки.

Джордино направи кисела физиономия и изропта нещо под носа си, преди да загърби Пит и да изчезне във вечерния сумрак.

Пит погледна още веднъж часовника си и влезе в салона. Три часа бяха минали, откакто потеглиха и последният етап на спасителната операция вървеше по обичайния си ред. Сандекър и Гън стояха наведени над радиото и вадеха душата на Фаркуър, който се намираше на „Каприкорн“, отдалечен вече на петдесет мили на запад от тях, за да узнаят последните сведения за урагана Аманда, а останалите от екипажа се бяха събрали в тесен полукръг около малка и несъответстваща на обстановката нафтова печка.

С появата на Пит всички вдигнаха очаквателни погледи към него. Когато той най-сетне заговори, гласът му прозвуча неестествено тих в неестествената тишина, нарушавана само от жуженето на портативните генератори.

— Извинете ме за закъснението, господа, но си помислих, че кратката почивка за кафе ще възстанови силата на мускулите ви.

— Престани с тоя хумор — сопна се Спенсър раздражен. — Каза ни да се съберем тук, а ни накара половин час да седим със скръстени ръце, когато има толкова работа да се върши. Какво е положението?

— Положението е просто — отвърна Пит с равен глас. — След няколко минути лейтенант Стърджис ще кацне с вертолета на борда за последен път, преди бурята да е връхлетяла. Бих искал всички, включително и вие, адмирале, освен Джордино и аз, да се върнете с него на „Каприкорн“.

— Да не би да се чувстваш като в небрано лозе, Пит? — попита със сдържан тон Сандекър.

— До известна степен, да, но твърдо вярвам, че постъпвам правилно.

— Изрази се по-ясно. — Сандекър го гледаше кръвнишки, като пираня, готова да погълне златна рибка. Играеше ролята безпогрешно. Изборът на подходящ актьор беше славна работа.

— Имам пълното основание да смятам, че „Титаник“ вече няма достатъчната издръжливост на конструкцията си, за да устои на урагана.

— Тази развалина е взела здравето на повече хора, отколкото броя на хората построили нещо от пирамидите до днешни дни — продължи Спенсър. — А сега великият гадател на бъдещето, Пит Дърк, предсказва, че този старчък ще се предаде и ще потъне след първата атака на страшната буря.

— Няма никаква гаранция, че той не може или няма да потъне в бурното море — взе да увърта Пит. — И в двата случая е глупаво да рискуваме повече човешки жертви, отколкото ще се наложи.

— Я да видя дали съм те разбрал правилно. — Дръмър се наведе напред, лицето му с черти като на ястреб беше напрегнато и гневно. — Значи като изключим теб и Джордино, останалите трябва да си вдигнем партушините и да захвърлим всичко, за което си драхме задниците цели девет месеца, докато го постигнем, и просто да се скрием на „Каприкорн“, докато бурята отмине. Това ли имаш предвид?

— Обявявам те за отличник на класа, Дръмър.

— Дъската ти хлопа, човече.

— Това е невъзможно — намеси се Сандекър. — Само за наблюдаването на помпите ще са нужни четирима души.

— А и корпусът под водолинията трябва да се проверява денонощно за нови течове — добави Гън.

— Вие, героите, сте си лика-прилика — разнесе се отново провлаченият говор на Дръмър. — Все правите благородни саможертви, за да спасявате другите. Хайде да си го кажем направо: няма начин само двама мъже да се справят с проверките на тая развалина. Аз гласувам за оставането на всички.

Спенсър се обърна и огледа лицата на шестчленния си екипаж. Те срещнаха погледа му със зачервени от безсъние очи и кимнаха едновременно. Тогава Спенсър пак се обърна към Пит.

— Съжалявам, велики вожде, но Спенсър и неговата весела банда от помпаджийи решиха да останат тук.

— Присъединявам се към вас — заяви тържествено Удсън.

— Бройте и мен — включи се и Гън.

Чийф Баском докосна Пит по ръката.

— Моля да ме извините, господине, но аз и моите момчета също държим да останем. Онова въже навън трябва да се проверява на всеки час по време на бурята да не се е протрило някъде, както и да се смазва „пълзуна“, за да не се пропука.

— Пит, съжалявам, моето момче — каза Сандекър с подчертана нотка на задоволство, — но ти загуби.

В този момент се чу шума от вертолета на Стърджис, който кръжеше, за да кацне на покрива на общия салон. Пит примирено сви рамене и рече:

— Е, в такъв случай въпросът е решен. Всички ние или ще потънем заедно, или ще плуваме. — Той разтегли устни в уморена усмивка. — Не е лошо да си починете и да сложите по някой залък в уста. Може би това ще ви е последната възможност. Само след няколко часа всички ще се намерим проснати по очи наред предния квадрант на урагана. Не е нужно да ви рисувам картината на това, което ни чака.

Той се извъртя на пети и излезе от салона, за да отиде при кацналия вертолет. Не беше лошо представление, размишляваше той в себе си. Никак не беше лошо. Е, нямаше да бъде номиниран за наградата „Оскар“, но затова пък успя да убеди зрителите си по неволя, а всъщност това беше най-важното.

Джак Стърджис беше нисък и слаб, с тъжни, премрежени очи — очи, които жените определяха като сънливи. Беше ухапал дълго цигаре между зъбите, а брадичката му стърчеше напред по начин, който го оприличаваше на Франклин Рузвелт. Току-що бе слязъл от пилотската кабина на вертолета и като че ли търсеше нещо под шасито, когато Пит се качи на площадката.

Стърджис вдигна поглед към него.

— Има ли пътници с теб? — попита Пит.

— С този полет, не.

Стърджис нехайно тръсна пепелта от цигарата си.

— Знаех си, че трябваше да си остана сгушен в топлатата си, уютна кабина на „Каприкорн“ — въздъхна той. — А сега това летене срещу урагана направо ще ме довърши.

— Най-добре е да тръгваш — каза Пит. — Вятърът всеки момент ще ни връхлети.

— Вече няма значение — с безразличие сви рамене Стърджис. — Никъде не тръгвам.

Пит се вгледа в него.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ме изиграха, това искам да кажа. — Той посочи към роторните витла. Шейсетсантиметровият връх на едно от тях висеше като счупена китка. — Някой тук не си пада по тия хвърчила.

— Да не би да си закачил някоя отвесна преграда при кацането?

Стърджис направи обидена физиономия.

— Не съм, повтарям, не съм закачил нищо при кацането. — Той намери това, което търсеше. — Ето, виж сам. Някое копеле е хвърлило чук в роторните ми витла.

Пит взе чука и го огледа. По гумената дръжка се виждаше дълбок разрез от съприкосновението му с витлото.

— Ето ти израз на благодарност — възмути се Стърджис, — след всичко, което направих за твоите хора.

— Извинявай, Стърджис, но предлагам да се откажеш от намеренията си някой ден да станеш детектив от телевизионен филм. Напълно си лишен от аналитичен ум и си склонен да правиш неверни заключения.

— Я стига, Пит. Чуковете не летят във въздуха, без да получат първоначален тласък. Сигурно някой от твоите хора го е хвърлил, докато съм кацал.

— Грещиш. Мога да свидетелствам за местонахождението на всяка жива душа на борда, че никой през последните десет минути не се е приближавал до площадката за кацане. Опасявам се, че който и да е бил този твой малък пакостник, ти си го довел със себе си.

— Ти, какво, за тъпак ли ме смяташ? Да не мислиш, че нямаше да знам, че возя пътник? На всичкото отгоре ми намекваш за акт за самоубийство. Защото ако този чук бе хвърлен минута по-рано, когато летях на трийсет метра във въздуха, сега ти и екипът ти щяхте да чистите една противна пихтиеста купчина.

— Грешка в терминологията — каза Пит. — Става дума не за редовен пътник, а за гратисчия. Който също не е тъпак. Той е изчакал, докато колелата ти докоснат палубата, за да си изпълни номера и да избяга през товарния люк. Един бог знае къде се спотайва сега.

Невъзможно е да се претърсят осемдесетте километра от тъмни като в рог коридори и помещения.

Лицето на Стърджис изведнъж преbledня.

— Божичко, нашият нашественик е все още във вертолета.

— Не ставай смешен. Той е духнал още в мига, в който си кацнал.

— Не, не. Да се хвърли чук навън и нагоре през отворен прозорец на кабината в роторните витла е възможно, но да се избяга, е нещо съвсем различно все пак.

— Слушам те — подкани го Пит.

— Капакът на товарното отделение се управлява по електронен път и се задейства единствено чрез натискане на бутон в командната кабина.

— Няма ли друг изход?

— Само една врата към командната кабина.

Пит внимателно заглежда уплътнения капак на товарното отделение, после се обърна и погледна студено Стърджис.

— Така ли се отнасяш с неканени гости? Мисля, че е по-редно да го поканим на чист въздух.

Стърджис се закова на място, когато зърна как в дясната ръка на Пит изведнъж изникна четирийсет и пет калибров автоматичен колт със заглушител.

— Разбира се... разбира се — запелтечи той. — Щом тъй казваш.

Стърджис се изкачи по стълбата до командната кабина, наведе се навътре и натисна един бутон. Електрическите мотори забръмчаха и вградената врата с размери два на два се отвори нагоре над корпуса на вертолета. Още преди застопоряващите щифтове да щракнат в гнездата си, Стърджис се намери отново на палубата и застана предпазливо зад широките рамене на Пит.

Пит остана на мястото си половин минута, след като вратата се отвори. На Стърджис му се стори, че цяла вечност той не помръдна мускул, дишаше бавно и равномерно и се ослушваше. Единствените звуци бяха плясъкът на вълните в корпуса, тихият вой на неизменно засилващия се вятър над надстройката на „Титаник“ и приглушените гласове, долитащи през вратата на гимнастическия салон — не звуци, каквито очакваше. Когато се успокои, че не долавя триещи се в пода

стъпки, шумолене на дрехи или други шумове, предвещаващи заплаха или потайно измъкване, той влезе във вертолета.

Тъмното небе отвън смрачаваше вътрешността и Пит с неприятно чувство осъзна, че силуетът му ясно се очертава в здрача. На пръв поглед помещението изглеждаше празно, но след малко Пит усети потупване по рамото и видя, че Стърджис му сочи някаква мушама до него, подпъхната около нещо, наподобяващо човешко тяло.

— Тази мушама старателно я бях сгънал и прибрал преди не повече от час — прошепна Стърджис.

Пит бързо се пресегна и отметна мушамата с лявата си ръка, докато с дясната, непоклатима като на статуя, се целеше с колта.

Една фигура, увита с дебела шуба, лежеше свита на пода на товарното помещение, с леко притворени клепки в състояние на несвяст в резултат на видимо ужасна, кървяща и възморава рана високо на челото.

Стърджис стоеше като закован в сумрака и не помръдваше от изумление, широко отворените му очи само примигваха бързо, все още непривикнали на слабата светлина. Най-накрая той потри леко брадичка с върха на пръстите си и заклати глава в недоумение.

— Велики боже! — промълви той със страхопочитание. — Знаеш ли коя е?

— Да — отвърна Пит безизразно. — Името ѝ е Сийграм. Дана Сийграм.

58.

Със страхотна бързина небето над „Михаил Курков“ стана катраненочерно... Огромни тъмни облаци се влачеха тежко и закриваха звездите, а вятърът отново се върна и се усили до стенец вихър със скорост шейсет километра в час, който разкъсваше гребените на вълните и отнасяше пяната във вид на прави ивици в североизточна посока.

В просторната кормилна рубка на съветския кораб беше топло и приятно. Превлов стоеше до Пароткин, който наблюдаваше трепкащото изображение на „Титаник“ на локатора.

— Когато поех командването на този кораб — каза Пароткин с тон, сякаш проучваше ученик, — останах с впечатлението, че ще получавам заповеди за провеждане на научноизследователски и наблюдателни програми. Дума не бе казана за провеждането на чисто военна операция.

Превлов вдигна ръка в знак на възражение.

— Моля, капитане, забравяте, че думите „военна“ и „операция“ не бива да се споменават. Тази малка авантюра, към която сме на път да се впуснем, е съвършено законна гражданска дейност, известна в западните страни като смяна на управлението.

— Безочливо пиратство — това е по-близо до истината — отбеляза Пароткин. — А как наричате онези десет морски пехотинци, с които вие тъй любезно увеличихте екипажа ми, преди да напуснем пристанището? Акционери?

— Пак ви напомням, не „морски пехотинци“, а по-скоро моряци от гражданския флот.

— Ясно — отвърна сухо Пароткин. — И всеки от тях въоръжен до зъби.

— Доколкото знам, няма международен закон, който да лишава екипажа на кораба от правото да притежава оръжие.

— Ако такъв съществуваше, вие без съмнение, щяхте да откриете клауза, за да го заобиколите.

— Хайде, хайде, драги мой капитан Пароткин. — Превлов сърдечно го потупа по гърба. — Когато тази вечер бъде оползотворена докрай, ние и двамата ще бъдем герои на Съветския съюз.

— Или мъртви — вметна безизразно Пароткин.

— Потиснете страховете си. Планът е безпогрешен, а и с бурята, която ще разбие спасителната флотилия, става още по-безупречен.

— А защо пренебрегвате „Джюно“? Капитанът му съвсем няма да стои безучастно отстрани, докато ние се приближим до „Титаник“, качим се на борда му и почнем да разбиваме със сърп и чук капитанския му мостик.

Превлов вдигна ръка и погледна часовника си.

— Точно след два часа и двацет минути една от нашите подводници за ядрени удари ще се появи на повърхността на сто и шейсет километра северно и ще започне да подава сигнали за бедствие под псевдонима „Лагуна Стар“ — товарен кораб с доста съмнителна националност.

— И смятате, че „Джюно“ ще се хване на въдицата и ще хукне да го спасява?

— Американците никога не пренебрегват зов за помощ — уверено заяви Превлов. — Те са известни с комплекса си за добрия самарянин. Да, „Джюно“ ще откликне на сигнала. Трябва да откликне, защото освен влекачите, които не могат да изоставят „Титаник“, той е единственият кораб в радиус от петстотин километра.

— Да, но ако после нашата подводница се потопи отново, на локаторния екран на „Джюно“ няма да се появи нищо.

— Естествено. Офицерите й ще решат, че „Лагуна Стар“ е потънал и ще удвоят усилията си, за да пристигнат навреме дотолкова, че поне да спасят несъществуващ екипаж.

— Прекланям се пред въображението ви — усмихна се Пароткин. — И все пак ще си имате проблеми например с двата влекача на Военноморските сили на Съединените щати, с качването на борда на „Титаник“ по време на най-силния ураган от години насам, с обезвреждането на американския спасителен екипаж и накрая, с тегленето на корабокруширания лайнер обратно към Русия, без да предизвикате международна шумотевица.

— Има четири възражения на вашите твърдения, капитане. — Превлов замълча, за да си запали цигара. — Номер едно, влекачите ще

бъдат отстранени от двама съветски агенти, които в момента са замаскирани като членове на американския спасителен екипаж. Номер две, аз ще се кача на борда на „Титаник“ и ще поема управлението, след като центърът на урагана стигне до нас. При положение че скоростите на вятъра в този район рядко превишават петнайсет възела, моите хора и аз няма да се затрудним особено да стигнем до корпуса и да влезем през една от вратите на трюмовете, която междувременно ще бъде отворена в определеното време от един от агентите. Номер три, тогава качилата се на борда моя група ще се справи бързо и лесно със спасителния екипаж. И накрая, номер четири, всичко ще бъде извършено да изглежда така пред света, сякаш американците са побягнали от лайнера наред урагана и са загинали в морето. При тези обстоятелства „Титаник“ се превръща в изоставен корабокруширал плавателен съд. Първият капитан, който хвърли влекателно въже на борда му, има пълното законно право да вземе „Титаник“ на буксир.

— Няма да минете безнаказано в случая — не отстъпваше Пароткин. — Това, което предлагате, си е чисто масово убийство. — Очите му добиха блуждаещ, тъжен израз. — Премислихте ли до най-малката подробност последствията в случай на провал на този ваш дълг?

Превлов го погледна и прибра неизменната си усмивка.

— Премислил съм и провал, друже. Но нека горещо се надяваме да не се стига до крайния избор. — Той посочи голямото трепкащо петно върху екрана на локатора. — Ще бъде жалко, ако най-легендарният параход в света потъне за втори път и завинаги.

59.

Дълбоко на дъното на старинния презокеански лайнер Спенсър и екипът му полагаха усилия да поддържат в действие дизеловите помпи. Понякога работеха и сами в студените, тъмни пещери от стомана, в които нямаше нищо друго, освен печалната утеха на малките прожектори, но мъжете безропотно си изпълняваха задачата да поддържат лайнера на повърхността. Дойде им като немалка изненада, когато откриха, че в някои отделения помпите едва смогваха с нахлуващата вода.

Към седем часа времето се влоши до степен, непредвещаваща промяна. Барометърът спадна на 29,6 и продължаваше стремглаво да върви надолу. „Титаник“ започна да се клати надлъжно и да се люлее, поемайки по този начин солидно количество вода върху носовата си част и фалшбордите на товарната палуба. Видимостта под покривалото на нощта и поройния дъжд намаля почти до нула. Мъжете на влекачите успяваха да зърнат огромния лайнер само от време на време, когато блеснеше светкавица и очертаеше призрачния му силует. Главното им безпокойство обаче беше въжетото, което изчезна в бесния воден вихър зад него. Постоянното обтягане на тази спасителна връзка беше огромно; всеки път, когато „Титаник“ биваше подложен на яростната атака на някоя масивна вълна, мъжете като пленени от зла магия наблюдаваха как въжетото се извива над водата и изскърцва мъчително в знак на протест.

Бютера не помръдваше от командния мостик и поддържаше постоянна връзка с мъжете в шахтата за въжетото върху юта. Изведнъж над воя на вятъра отвън високоговорителя изпращя и се чу глас.

— Капитане?

— Тук капитанът — отговори Бютера в телефонната слушалка.

— Мичман Кели от шахтата за въжетото, сър. Нещо много странно става тук.

— Би ли обяснил по-точно, мичман?

— Ами въжетото се мята като обезумяло, сър. Отначало лайнерът се извъртя наляво, а сега се отклони надясно, и то, трябва да призная,

сър, под доста опасен ъгъл.

— Добре, дръж ме в течение. — Бютера изключи връзката и мина на друг канал. — Ъпхил, чуваш ли ме? Тук Бютера.

От „Морс“ Ъпхил отговори почти веднага.

— Продължавай.

— Струва ми се, че „Титаник“ се отклонява надясно от курса.

— Можеш ли да ми съобщиш разположението му?

— Невъзможно. Единственото указание е ъгълът на въжето.

За малко настъпи мълчание, докато Ъпхил прехвърляше в ума си новосъздалото се положение. После отново заговори.

— Ние едва успяваме да стигнем четири възела, тъй да се каже. Нямаме друг избор, освен да продължаваме напред. Ако спрем, за да видим какво му става, той може да се наклони странично и да се преобърне.

— Можеш ли да го уловиш на локатора ви?

— По никакъв начин. Преди двацет минути една вълна отнесе антената ни. А вашият как е?

— Още имаме антена, но същата вълна, която е грабнала вашата, направи късо съединение.

— Значи сме в положение „слепецът води слепеца“.

Бютера остави слушалката на радиотелефона на мястото ѝ и предпазливо отвори вратата, водеща към дясното крило на мостика. С ръка над очите си, той излезе навън, залитайки, и напрегна взор в полудялата нощ. Прожекторите се оказаха безполезни, лъчите им просто отразяваха стихийния дъжд и не осветяваха нищо. Отзад проблесна светкавица, чийто гръм бе заглушен от вятъра и сърцето на Бютера прескочи един удар. Краткият миг светлина не успя да разбули никакво очертание от „Титаник“. Сякаш него никога не го е имало. По мушамените му дрехи се стичаше вода, дишането му стана тежко и тъкмо прекрачваше обратно прага, по високоговорителя отново се разнесе дрезгавия глас на мичман Кели.

— Капитане?

Бютера избърса капките вода от очите си и взе слушалката.

— Какво има, Кели?

— Въжето, въжето се разхлаби.

— Скъса ли се?

— Не, сър, все още е развито, но потъна на няколко метра по-дълбоко във водата. Не съм виждал досега да става така с въжето. Като че ли лайнерът си е наумил да ни подмине.

Именно думите „да ни подмине“ изиграха роля... Бютера никога нямаше да забрави внезапния шок, с който схвана положението. Мислено прищракване вдигна един „шлюз“ в съзнанието му и освободи кошмар от картини да потекат в строга последователност, картини на обезумяло махало, чиято дъга се разширяваше все повече и повече, докато накрая се завъртя в кръг. Всички признаци бяха налице: изместеното под опасен ъгъл надясно въже, внезапната му хлабавина... Той си представи цялата гледка — „Титаник“ избутан леко напред и успоредно на трегера на десния борд на „Уолс“ и как сега отдръпването от въжето ще зашиба отзад аварирания лайнер като в детската игра „Дий, конче!“. Тогава нещо прекъсна кошмара в главата на Бютера и го освободи от сковаващия го плен.

Той сграбчи радиотелефона и позвъни в машинното почти с едно движение.

— Пълен напред! Чувате ли ме, машинно отделение? Пълен напред! — След това се обади на „Морс“. — Движа се към теб с пълна скорост — изкрещя той. — Разбра ли ме, Ъпхил?

— Моля те, повтори — отвърна Ъпхил.

— Нареди „пълен напред“, дявол да го вземе, иначе ще те прегазя.

Бютера затвори телефона и се втурна отново навън към крилото на мостика. Ураганът тъй безжалостно, тъй яростно разпенваше океана, че беше почти невъзможно да се различи въздухът от водата. Това беше всичко, което можеше да направи — да се държи за бордовата ограда.

И тогава го видя — видя огромния нос на „Титаник“, който постепенно се показва през завесата от биещия потоп само на три метра от кърмата на десния борд. Капитанът не беше в състояние да направи нищо, освен да наблюдава, замръзнал от ужас, как застрашителната грамада се приближава неумолимо към „Уолс“.

— Не! — надвика той вятъра. — Гаден труп такъв, остави кораба ми на мира!

Но беше късно. Изглеждаше немислимо, че „Титаник“ ще може да се извърти от кърмата на „Уолс“. И все пак немислимото се случи.

Огромният, висок осемнайсет метра нос се издигна върху една чудовищно голяма вълна и остана в това положение достатъчно дълго, за да даде възможност на корабните витла на влекача да зацепят и да го изтеглят напред. Точно тогава „Титаник“ хлътна в браздата между вълните и не улучи само с метър кърмата на „Уолъс“, но запрати вълна, която погълна целия по-малък плавателен съд и отнесе със себе си спасителните му лодки и един от вентилаторите.

Вълната изтръгна вкопчилия ръце в перилата Бютера и го метна върху мостика, блъскайки тялото му в стената на кормилната рубка. Той лежеше целият потопен под обливащите го на талази вълни, задавяше се от водата, едва си поемаше въздух, а мозъкът му бавно черпеше сила от мощното отмерено пулсиране на двигателите на „Уолъс“, което се предаваше по палубата. Когато най-подир водата се оттече, той с мъка се изправи на крака и облекчи стомаха си.

След като се добра в сигурното убежище на кормилната рубка, зашеметен напълно от чудото, по което се избави „Уолъс“, Бютера проследи с поглед как огромното черно привидение, на което приличаше „Титаник“, изостана зад кърмата и отново изчезна под булото на шибания от вятъра дъжд.

60.

— Само Дърк Пит може да попадне на дама насред океана по време на ураган — каза Сандекър. — Каква е тайната ти?

— Проклятието на Пит — отвърна Пит, докато внимателно превързваше раната над челото на Дана. — Винаги привличам жените при необикновени обстоятелства, когато не съм в настроение да проявя отзивчивост.

Дана започна тихо да стене.

— Свестява се — обади се Гън. Той беше коленичил до походното легло, което бяха заклезили между старите уреди в гимнастическия салон поради люшкането и накланянето на парахода.

Пит я покри с одеяло.

— Лошо е била ударена, но вероятно гъстата ѝ коса я е предпазила от нещо повече от мозъчно сътресение.

— Как ли е попаднала във вертолета на Стърджис? — попита Удсън. — Нали се занимаваше с репортерите на борда на „Алхамбра“.

— Така беше — каза Сандекър. — Но кореспонденти от няколко телевизионни мрежи поискаха разрешение да направят репортаж от борда на „Каприкорн“ за изтеглянето на „Титаник“ до Ню Йорк. И аз дадох съгласието си при условие, че Дана ги придружава.

— Аз ги закарах дотам — добави Стърджис. — С очите си видях, че госпожа Сийграм слезе от вертолета, когато кацнах на „Каприкорн“. Чудно ми е как се е качила отново във вертолета, без да я видя.

— За чудене си е — подхвърли язвително Удсън. — Не си ли правиш труда да проверяваш товарното отделение между полетите?

— Аз не извършвам търговски полети — наежи се Стърджис, почти готов да се нахвърли срещу Удсън. Погледна към Пит и срещна неодобрение в погледа му. Тогава, с видимо усилие, обузда чувствата си и заговори бавно и твърдо: — Бях летял с тази птица точно двайсет и четири часа без почивка. Вече нямах сили. Сметнах за излишно да проверявам товарното отделение, защото бях сигурен, че е празно. Откъде можех да знам, че Дана Сийграм се е промъкнала на борда.

Гън поклати глава.

— Защо го е сторила? Защо ѝ е трябвало?...

— Не знам защо... откъде да знам, по дяволите? — прекъсна го Стърджис. — Може би вие ще ми кажете защо е хвърлила чук във витлата на ротора, после се е завила в мушамата и се е цапардосала по главата? Макар и не обезателно в тази последователност.

— Защо сам не я попиташ? — обади се Пит и кимна към походното легло.

Дана гледаше към мъжете, в погледа ѝ се четеше пълно неразбиране. Приличаше на човек, изтръгнат току-що от прегръдките на тежък сън.

— Простете... за изтъркания въпрос — промълви тя, — но къде се намирам?

— Мило мое момиче — каза Сандекър, като коленичи до нея, — намираш се на борда на „Титаник“.

Тя погледна слисано адмирала, по лицето ѝ бе изписано неверие.

— Не може да бъде.

— О, уверявам те, така е — отвърна Сандекър. — Пит, има останало малко уиски. Донеси ми една чаша.

Пит покорно изпълни молбата му и подаде на Сандекър чаша. Дана отпи глътка „Къти Сарк“, задави се и се закашля, като придържаше главата си, сякаш да облекчи болката, която изведнъж експлодира в черепа ѝ.

— Няма нищо, мила моя. — Личеше, че Сандекър няма представа как да се държи с изпаднала в беда жена. — Лежи си спокойно. Здравата са те ударили по главата.

Дана опипа превръзката си, после сграбчи ръката на адмирала, събаряйки чашата на пода.

Пит примигна при вида на разлятото уиски. Жените не оценяват хубавото питие и това си е.

— Не, не, добре съм. — Дана бавно се изправи до седнало положение и огледа с изумление механичните уреди. — „Титаник“ — произнесе тя с благоговение името. — Наистина ли съм на „Титаник“?

— Да. — В гласа на Пит се прокрадна острота. — И бихме искали да знаем как се озова тук.

Дана го погледна отчасти нерешително, отчасти объркано и отвърна:

— Не зная. Честно ви казвам, не зная. Последното нещо, което си спомням, е, че бях на „Каприкорн“.

— Намерихме те във вертолета — продължи Пит.

— Във вертолета... Загубих си чантичката с гримове... трябва да е паднала по време на полета от „Алхамбра“. — Тя едва разтегли устни в плаха усмивка. — Да, точно така. Върнах се във вертолета да я потърся. Намерих я заклещена между сгъваемите седалки. Почнах да я дърпам и тогава... ами да, сигурно съм припаднала и съм си ударила главата при падането.

— Припаднала ли? Сигурна ли си... — Пит прекъсна въпроса си и зададе друг. — Какво беше последното нещо, което видя, преди да ти причернее?

Тя се замисли за миг и в същото време като че ли се загледа в някакво далечно видение. Очите ѝ с цвят на кафе изглеждаха неестествено големи спрямо бледото ѝ, напрегнато лице.

Сандекър я потупа бащински по ръката.

— Не е нужно да бързаш.

Най-накрая устните ѝ образуваха думата.

— Ботуши.

— Я повтори! — каза ѝ заповеднически Пит.

— Чифт ботуши — отвърна тя, като изпаднала в откровение. — Да, спомних си — чифт островърхи каубойски ботуши.

— Каубойски ли? — попита Гън с безизразно лице.

Дана кимна.

— Видите ли, бях коленичила и се опитвах да измъкна чантичката си, когато... как да кажа... те просто стояха там... — Тя млъкна.

— Какъв цвят имаха? — не я остави на мира Пит.

— Нещо като жълт, кремав.

— Видя ли лицето на мъжа?

Тя заклати глава и мигом почувства първото болезнено пробуждане.

— Не, после всичко стана черно... и това беше... — Гласът ѝ заглъхна.

Пит разбра, че и да продължи да пита, няма да научи нищо повече. Погледна Дана и ѝ се усмихна. Тя срещна погледа му и му отвърна с усмивка, изразяваща силно желание да угоди.

— Най-добре ние, мърлявите грохнали мъже, да те оставим за малко сама, за да си починеш — рече той. — Ако ти потрябва нещо, един от нас винаги ще е наблизо.

Сандекър последва Пит към входа за главното стълбище.

— Какво мислиш по въпроса? — попита Сандекър. — Защо някой е нападнал Дана?

— По същата причина, по която са убили Хенри Мънк.

— Мислиш, че тя е надушила някой от съветските агенти ли?

— В нейния случай по-вероятното е да се е озовала на неподходящо място в неподходящо време.

— Само това ни липсваше сега — ранена жена! — въздъхна Сандекър. — През носа ще ми излезе, когато Джийн Сийграм научи от радиограмата ми какво се е случило с Дана.

— Моите най-дълбоки уважения към вас, сър, но казах на Гън да не изпраща съобщението ви. Не можем да си позволим промяна на плановете в последния момент. Мъжете са предпазливи в решенията си, когато става дума за жени. Ние няма да се поколебаем да рискуваме живота на дузина представители на нашия пол, но ще се въздържаме всеки път, когато някоя от представителките на женския род е изложена на опасност. Колкото по-малко знаят Сийграм, президентът, адмирал Кемпър и другите във Вашингтон, толкова по-спокойни ще бъдат, поне в следващите дванайсет часа.

— Излиза, че думата ми не значи нищо тук — язвително отбеляза Сандекър. — Нещо друго да си сметнал за ненужно да ми кажеш, Пит? Като например на кого са въпросните странни каубойски ботуши?

— На Бен Дръмър.

— Никога не съм го виждал с тях. Как... как успя да разбереш?

— Открих ги, когато претърсвах кабината му на „Каприкорн“.

— А, значи към всичките си таланти си прибавил и кражбите с взлом — каза Сандекър.

— Дръмър не беше единственият. Двамата с Джордино претърсихме вещите на всеки един от екипажа през последния месец.

— И намерихте ли нещо интересно?

— Нищо, което да е свързано с престъпление.

— Кой според теб е ранил Дана?

— Не е Дръмър. Това е повече от сигурно. Има поне дузина свидетели, включително вие и аз, които, адмирале, ще потвърдят, че от вчера той се намира на борда на „Титаник“. Не е възможно да е нападнал Дана на кораб, намиращ се на петдесет мили оттук.

В този момент се появи Удсън и докосна Пит по ръката.

— Извинявай, че те прекъсвам, шефе, но току-що имахме спешно обаждане от „Джюно“. За жалост новините са лоши.

— Да ги чуем — подкани го с уморен глас Сандекър. — Картината не може да стане по-черна, отколкото е сега.

— Може, и още как — каза Удсън. — Съобщението е от капитана на ракетния крейсер и гласи: „Получихме сигнал за бедствие от пътуващия на юг товарен кораб «Лагуна Стар», азимут нула пет градуса, сто и десет мили северно от вашето местоположение. Трябва да се отзова. Повтарям, трябва да се отзова. Съжалявам, че ви напускам. Успех на «Титаник»!“.

— „Успех на Титаник“ — повтори като ехо Сандекър. Гласът му беше равен и лишен, от жизненост. — Ами тогава най-добре да издигнем на корпуса му мигащ сигнал, призоваващ: „Добре дошли, крадци и пирати! Идвайте по един, идвайте всички!“.

Започна се, помисли си Пит.

Но единственото чувство, което премина през тялото му, беше внезапна, неудържима нужда да отиде до тоалетната.

61.

Въздухът в кабинета на адмирал Джоузеф Кемпър в Пентагона беше пропит от застоял цигарен дим и недоядени сандвичи и едва ли не хрущеше под невидимия облак на напрежението.

Кемпър и Джийн Сийграм се бяха навели над бюрото на адмирала и тихо разговаряха, а Мел Донър и Уорън Никълсън, директорът на ЦРУ, седяха един до друг на дивана, с вдигнати върху масичката за кафе крака и дремеха. Когато обаче възцарилата се тишина бе нарушена от особения, специално пригоден за червения телефон звън, двамата мигом скочиха, напълно разсънени. Кемпър смотолеве нещо в слушалката и я постави обратно на мястото ѝ.

— Обадиха се от пропуска. Президентът се качва тук.

Донър и Никълсън се спогледаха и се надигнаха от дивана.

Едва успяха да разчистят масичката за кафе от остатъците от вечерта, да оправят вратовръзките и стегнат саката си, когато вратата се отвори и влезе президентът, следван от съветника си по сигурността на Кремъл, маршал Колинс.

Кемпър излезе иззад бюрото си и се здрависа с президента.

— Радвам се да ви видя, господин президент. Моля, чувствайте се като у дома си. С какво да ви почерпя?

Президентът погледна часовника си и се усмихна.

— Още три часа има до затварянето на баровете. Дали да не бъде един „Блъди Мери“?

Кемпър му се усмихна в отговор и кимна към помощника си.

— Командир Кийт, ще влезете ли в ролята на домакин?

Кийт кимна.

— Един „Блъди Мери“ идва веднага, сър.

— Надявам се, господа, че няма да възразите, ако остана да следя нещата заедно с вас — каза президентът, — защото и мен ме интересуват страхотно.

— Ни най-малко, сър — отвърна Никълсън. — Приятно ни е да бъдете с нас.

— Какво е положението в момента?

Адмирал Кемпър направи пълно изложение на президента, като му описа неочаквано надигналия се ураган, показва му разположението на корабите на карта на стената върху прожекционен екран и го запозна с операцията по тегленето на „Титаник“.

— Толкова ли беше наложително да се нареди на „Джюно“ да напусне мястото си? — попита президентът.

— Сигналът за помощ си е сигнал за помощ — важно отговори Кемпър, — всеки кораб в района е длъжен да откликне, независимо от обстоятелствата.

— Ние трябва да играем според правилата на другия отбор още половин ден — каза Никълсън. — След това топката е в нас.

— Как мислите, адмирал Кемпър, „Титаник“ дали ще издържи на ураганните удари?

— Докато влекачите могат да удържат носовата му част срещу вятъра и вълните, има вероятност този любимец да стигне успешно до крайната цел с развети пъстроцветни флагчета.

— Ами ако по някаква причина влекачите не успеят да го предпазят от странично накланяне към вълните?

Кемпър избегна погледа на президента и сви рамене.

— Е, все пак той е в божиите ръце.

— Нищо друго ли не може да се направи?

— Не, сър. Просто няма начин да бъде опазен плавателен съд, попаднал в лапите на ураган. Тогава се стига до положението всеки кораб сам да се оправя.

— Разбирам.

На вратата се почука и влезе един офицер, остави две листчета хартия върху бюрото на Кемпър и излезе.

Кемпър прочете бележките и вдигна поглед; лицето му бе добило мрачен израз.

— Съобщение от „Каприкорн“ — каза той. — За съпругата ви, господин Сийграм... уведомяват ни, че е изчезнала. Спасителният отряд на борда не може да я открие. Опасяват се, че е паднала от борда. Съжалявам.

Сийграм се свлече в ръцете на Колинс с разширени от ужас очи.

— О, боже мой! — проплака той. — Не може да бъде. О, боже! Какво ще правя сега. Дана... Дана...

Донър се втурна към него.

— Спокойно, Джийн. Спокойно.

Двамата с Колинс заведоха Сийграм до дивана и внимателно го настаниха да седне.

Кемпър привлече вниманието на президента с ръка.

— Има още едно съобщение, сър. От „Самуел Р. Уолъс“, един от влекачите, които теглят „Титаник“. Относно влекателното въже — каза Кемпър. — Скъсало се е. „Титаник“ се е понесъл към центъра на урагана.

Въжето висеше като мъртва змия над кърмата на „Уолъс“, скъсаният му край се люшкаше в черните дълбини на четиристотин метра под нея.

Бютера стоеше вцепенен до голямата електрическа лебедка и не можеше да повярва на очите си.

— Как? — извика той в ухото на Кели. — Как можа да се скъса? То беше направено да издържи и по-голямо натоварване от това.

— Нямам представа — провикна се над бурята Кели. — Когато тръгнахме, натоварването му не беше прекалено голямо.

— Издърпайте го дотук, мичман. Ще му хвърлим един поглед.

Мичманът кимна и даде нарежданията си. Спирачката бе освободена и макарата започна да се върти, изтегляйки стоманеното въже от водата. Плътна завеса от пръски изплиска шахтата на въжето. Мъртвото тегло на въжето се явяваше като котва и теглеше кърмата на „Уолъс“ надолу и всеки път, когато се приближеше воден стълб, той се издигаше високо над кормилната рубка и с трясък се стоварваше върху нея, разтърсвайки целия влекач.

Най-сетне крайт на влекателното въже се появи върху кърмовата палуба и залъкатуши към макарата, веднага щом спирачката бе сложена. Бютера и Кели се приближиха и започнаха да оглеждат разръфаните нишки.

Бютера гледаше въжето с изкривено от пълно недоумение лице. Той опипа изгорелия му край и погледна безмълвно мичмана.

Мичманът не сподели мълчанието на Бютера.

— Боже господи! — възкликна той с дрезгав глас. — То е било прерязано с ацетиленова горелка.

Пит лазеше по пода на товарното отделение на вертолета и осветяваше с джобното си фенерче пода под пътническите седалки, когато влекателното въже на „Титаник“ падна в морето.

Вятърът отвън виеше с демонична сила. Пит не можеше да знае, но яростните води избутваха „Титаник“ откъм подветрената му страна и излагаха целия му фланг на необузданата стихия. Корпусът започна да се обръща направо на вятъра.

Само две минути му бяха нужни, за да намери чантичката с гримове на Дана, заклещена здраво зад една от предните седалки непосредствено зад преградата на командната кабина. Веднага му стана ясно защо ѝ е било трудно да освободи синята найлонова чантичка от затвора ѝ. Малко бяха жените, надарени с наклонности към механиката, и Дана определено не беше една от тях. Изобщо не ѝ е дошло наум просто да откопчае ограничителните ремъци и да вдигне седалката. Пит направи точно това и чантичката се озова в ръката му.

Не я отвори; съдържанието ѝ не го интересува. Заинтересува го нишата в предната преграда, където се намираше, или поне се предполагаше, че трябва да се намира двадесетместният сал. Жълтата гумирана калъфка си беше на мястото, но салът липсваше.

Пит нямаше време да се размисля над разкритието си. Точно когато извади празната калъфка от нишата, огромна вълна се разби във фланга на безпомощния „Титаник“, от което той започна да накланя огромната си маса надясно и сякаш нямаше намерение да спре. Пит направи отчаян опит да се хване за страничната облегалка на една от седалките, но пръстите му се затвориха във въздуха и той се стовари като чувал с картофи върху наклонения под и се блъсна в откренатата врата на товарното отделение с такава сила, че в черепа му зейна десетсантиметрова пукнатина.

За жалост в продължение на няколко часа Пит изпадна в безпомощност. Усецаше само как студен вятър нахлува в корпуса и нищо повече. Съзнанието му беше безформен пухкав сив облак и той се чувстваше напълно откъснат от обкръжението си. Не разбра, дори не забеляза, че вертолетът се освободи от тройните си закотвящи въжета и тласнат странично, се стовари от покрива на салона на първа класа върху лодъчната палуба. От падането опашката му се огъна,

витлата му се откъснаха и той се понесе стремително над бордния парапет право към изтерзаното море.

62.

Руснаците се качиха на борда на „Титаник“ по време на леко затишие на бурята. Дълбоко долу в дебрите на отделенията за машините и котлите Спенсър и екипът му по изпомпването нямаха нито време, нито най-малката възможност да окажат съпротивление. Пълната им изненада потвърди на Превлов, че е спазил точно планирането и подробностите на операцията.

Битката, която се разрази на по-горната палуба — всъщност клане би била по-точната дума — приключи едва ли не преди да е започнала. Петима руски моряци — два пъти по-малко от групата на борда — с лица почти скрити от ниско нахлупените им моряшки барети и огромни шалове, омотани под тях, се озоваха в гимнастическия салон със заредени и насочени автоматични пистолети, преди някой да разбере какво става.

Пръв реагира Удсън. Той се извърна от радиоапарата и схващайки тутакси положението, широко отвори очи, а по лицето му, обикновено безизразно, се изписа гняв.

— Копеле такова! — изломоти той и се нахвърли върху най-близкия до него нашественик.

Ала в ръката на мъжа се появи нож и той ловко го заби в гърдите на Удсън, раздирайки сърцето на фотографа почти на две. Удсън се вкопчи в убиеца си, после бавно се свлече надолу до обувките му в ботуши крака; отначало очите му се изпълниха с ужас, после с неверие, след това с болка и накрая с празния взор на смъртта.

Дана се надигна в походното легло и нададе писък след писък. Тъкмо този стимул подтикна останалите членове на спасителния екип към действие. Дръмър стовари юмрук в бузата на убиеца на Удсън и получи в отговор удар с цевта на автоматичен пистолет през лицето си. Стърджис се метна като стрела напред, но късно. Приклад на автомат го улучи малко над слепоочието в мига, когато той се блъсна в набелязаната си жертва и двамата се строполиха на пода във вид на кълбо, но нападателят бързо скочи отново на крака, докато Стърджис остана да лежи като мъртъв.

Джордино тъкмо замагна с гаечен ключ, за да удари черепа на друг руснак и в същия миг се разнесе оглушителен пукот. Един куршум мина през вдигнатата му ръка и отхвъркналият гаечен ключ издрънча на пода. Изстрелът като че ли смрази всички. Сандекър, Гън, Чийф Баском и хората му спряха наред действията си, осъзнавайки начаса, че невъоръжената им защита на кораба е безпомощна пред оръжията, които носеха добре обучените убийци.

Точно в този момент в салона влезе мъж; напрегнатите му сиви очи не пропуснаха нито една подробност от обстановката. Той остана неподвижен не повече от три секунди, а само толкова — три секунди му бяха нужни на Андре Превлов, за да огледа дадено положение. Той отместа поглед към продължаващата да пици Дана и любезно се усмихна.

— Щадете се, уважаема госпожо — заговори той на свободен, идиоматичен английски. — Мисля, че женската паника причинява доста нежелателно опъване на гласните струни.

Кръглите ѝ очи го гледаха с изумление. Тя затвори уста, сви се на кълбо върху леглото и поглеждайки към уголемяващата се локва кръв под тялото на Омар Удсън, започна неудържимо да трепери.

— Ето на, така е много по-добре. — Превлов проследи погледа ѝ и извърна очи към Удсън, после към Дръмър, който седеше на пода и се мъчеше да изплюе избития си зъб, и накрая срещна кръвнишкия поглед на Джордино, който стискаше окървавената си ръка.

— Вашата съпротива беше неразумна — продължи Превлов. — Един мъртъв и трима ранени за едното нищо.

— Кой сте вие? — попита Сандекър. — С какво право се качвате на кораба и убивате екипажа ми?

— Ах! Жалко, че трябваше да се срещнем при такива непредвидени и неприятни обстоятелства — извини се Превлов. — Вие, явно, сте адмирал Джеймс Сандекър, нали?

— Не ми отговорихте на въпроса — рече гневно Сандекър.

— Името ми няма никакво значение — отвърна Превлов. — Отговорът на другия ви въпрос е очевиден. Аз превземам този кораб в името на Съюза на съветските социалистически републики.

— Моето правителство няма да бездейства и да ви остави да се измъкнете безнаказано.

— Малка поправка — възрази Превлов. — Вашето правителство ще бездейства.

— Много ни подценявате.

— Не и аз, адмирале — поклати глава Превлов. — Много добре знам на какво са способни вашите съграждани. Знам също така, че те няма да започнат война заради законно завладян корабокруширал кораб.

— Законно завладян ли? — повтори Сандекър. — Според закона на Гражданската спасителна служба корабокруширал плавателен съд е този, чийто екипаж го е изоставил на море, без намерението да го върне или да направи опит да го възстанови. Тъй като този кораб все още е запазил екипажа си, вашето присъствие, господине, представлява безочлив акт на истинско пиратство.

— Спестете ми вашите тълкувания на морското законодателство — възпря го с ръка Превлов. — За момента, разбира се, вие сте напълно прав.

Намекът му беше ясен.

— Не вярвам да посмеете да ни хвърлите през борда в разгара на урагана.

— Това е толкова изтъркано, адмирале. Освен това напълно съм наясно, че „Титаник“ се пълни с вода. Ще имам нужда от вашия инженер... мисля, че името му е Спенсър, и от неговия екип, за да поддържат работата на помпите, докато стихне бурята. След това вие и вашите хора ще бъдете снабдени със спасителен сал. Тогава отпътуването ви ще ни даде правото ние да поемем спасителната операция.

— Дори няма да ни оставите живи, за да не можем да свидетелстваме — каза Сандекър. — Вашето правителство също никога няма да го допусне. Вие го знаете и аз го знам.

Превлов го погледна спокойно и невъзмутимо. После най-нехайно, дори невъзпитано обърна гръб на Сандекър. Каза нещо на руски на един от моряците. Последният кимна, наведе се над радиото и започна да го удря с приклада на автоматичния си пистолет, докато не го превърна в купчина от метал, стъкло и жици.

— Вече няма нужда от вашето работно помещение. — Превлов обхвана с жест на ръката гимнастическия салон. — Аз съм инсталирал своите средства за свръзка в главната зала за хранене на палуба Г.

Бъдете така любезен вие и останалите да ме последват, за да ви настаня удобно, докато времето се оправи.

— Още един въпрос — каза Сандекър, без да помръдне от мястото си. — Дължите ми отговор на него.

— Разбира се, адмирале, разбира се.

— Къде е Дърк Пит?

— Неприятно ми е да ви съобщя — отвърна Превлов с подигравателно съчувствие, — но господин Пит беше във вертолета ви, когато бурята го запрати през борда в морето. Смъртта му вероятно е настъпила веднага.

63.

Адмирал Кемпър седна срещу навъсения президент и разсеяно си сипа четири лъжички захар в чашата с кафе.

— Самолетоносачът Бийчър'с Айлънд приближава района за претърсване. Самолетите му ще започнат претърсването веднага щом се зазори. — Кемпър се насили да се усмихне. — Не се притеснявайте, господин президент. До средата на следобеда ще вземем отново „Титаник“ на буксир. Повярвайте ми.

Президентът вдигна поглед.

— Става дума за кораб, който се носи по течението, който се е загубил наред най-коварната буря от петдесет години насам? За кораб, наполовина ръждясал, след като е лежал седемдесет и шест години на дъното на океана? За кораб, за който съветското правителство търси какво ли не извинение, за да сложи ръка върху него? И вие искате от мен да не се притеснявам. Тогава вие сте човек или с непоклатими убеждения, адмирале, или сте хипероптимист.

— Ах, този ураган Аманда! — с въздишка произнесе Кемпър името му. — Взехме под внимание всичко, което би могло да се случи, но най-малко сме очаквали такава силна буря в средата на май. Тя се надигна тъй настъпателно, тъй светкавично, че нямахме време да направим промени в първостепенните задачи и в графика.

— Ами ако в този момент руснаците са си наумили да се докопат до „Титаник“ и вече са на борда му?

— Да се качат на кораб при вятър със скорост сто и шейсет и отгоре километра в час? — Кемпър поклати глава. — След годините, прекарани по море, съм сигурен, че това е невъзможно.

— Преди седмица и ураганът Аманда изглеждаше невъзможен. — Президентът погледна мрачно Уорън Никълсън, който се отпусна на дивана срещу него. — Някакви новини?

— От „Титаник“ — никакви — отвърна Никълсън. — Не са се обаждали, откакто влязоха в зоната на затишие на урагана.

— А от влекачите на Военноморските сили?

— Те още не са открили „Титаник“, което е доста изненадващо. Тъй като радарите им не работят, принудени са да използват способа на визуално търсене. Безнадеждна работа според мен при видимост почти нула.

Настъпи дълго, потискащо мълчание. Най-сетне то бе нарушено от Джийн Сийграм.

— Не можем да го изгубим сега... сега, когато сме толкова близо — каза той, изправяйки се бавно на крака. — Ужасната цена, която платихме... която аз платих... бизаният, о, боже, не бива да се оставяме да ни го вземат отново. — Раменете му се отпуснаха и той като че ли щеше да припадне, докато Донър и Колинс го успокояваха и го настаняха отново на дивана.

Кемпър заговори шепнешком.

— Ако се случи най-лошото, господин президент, какво ще правим?

— Ще отпишем Сандекър, Пит и останалите.

— Ами Сицилианският проект?

— Сицилианският проект? — промълви президентът. — И него ще отпишем.

64.

Тежкият сив облак започна да се разсейва и Пит съзна, че лежи наопаки върху нещо твърдо и в нещо мокро. Той остана в това положение още няколко дълги минути, а съзнанието му блуждаеше в зоната на здрача между свестяването и несвяста, докато полака-лека той успя да отлепи клепки и да отвори очи, по-скоро едното — другото се бе спекло от съсирена кръв. Подобно на човек, измъкнал се току-що от дълъг тъмен тунел на дневна светлина, той примижа със здравето си око и го раздвижи от дясно наляво, нагоре, надолу. Все още се намираше на пода във вертолета със сгънати нагоре крака и с гръб и рамене облежани на задната преграда.

Това обясняваше усещането, че лежи на нещо твърдо. Колкото до мокрото, беше го подценил. Около тялото му се плискаше вода на ниво няколко сантиметра. Запита се, някак между другото, какво ли го е накарало да заеме това неудобно положение.

Имаше чувството, че в главата му търчат малки човечета и забиват пирони в мозъка му. Той започна да плиска лицето си с вода, без да обръща внимание на парливата болка от солта, за да промие засъхналата кръв и клепачът му се отвори. С възстановеното си периферно зрение той се обърна, за да седне върху преградната стена и вдигна поглед към пода. Имаше чувството, че се намира в стаята на небивалиците в къщичката на смеха в някой увеселителен парк.

През вратата на товарното отделение нямаше начин да се излезе; тя се беше затворила и хлътнала от ударите по време на прекатурването на корпуса през палубите на „Титаник“. Пит не виждаше друг избор, освен да се измъкне през капака на командната кабина и той започна да се „катери“ по пода, използвайки товарните ограничителни халки за дръжки.

От халка на халка той се придвижваше към предната преграда, която в момента представляваше тавана. Главата го болеше, затова беше принуден да спира на всеки няколко метра, за да изчака да се разсее замъглянето му. Най-сетне се добра до ключалката на капака и я дръпна. Капакът не помръдна. Той извади колта и стреля в

ключалката. От силата на взрива пистолетът изхвъркна от мократа му ръка и издрънча на пода до задната преграда. Капакът упорито остана затворен.

Пит започна да се задъхва. Почувства, че всеки момент ще му причернее от изтощение. Обърна се да погледне назад. Задната преграда му се стори ужасно далеч. Той сграбчи с две ръце товарната ограничителна халка, залюля се няколко пъти, за да се засили и ритна с двата крака капака, напрягайки докрай мускули като човек, който знае, че това е последният му опит.

Ключалката поддаде и капака отскочи нагоре до ъгъл от трийсет градуса, но гравитацията си каза думата и той тръгна да се затръшне обратно. Но на Пит му беше достатъчно и това кратко отваряне, за да пхне ръка над рамката и да използва пръстите си като клин. Изпъшка от болка, когато капакът хлопна върху пръстите му. Той остана така, за да преглътне болката и да събере сили за последното препятствие. После пое дълбоко дъх и се надигна да се провере през отвора, както би се покатерил през капандура на таван, без помощта на стълба. После отново спря, за да изчака да мине световъртежа му и поне малко да се успокоят ударите на сърцето му.

Пит превърза кървящите си пръсти с мокра носна кърпичка и подробно огледа командната кабина. Нямаше да му е трудно да се измъкне оттук. Капакът на кабината беше откъснат от пантите, предните стъкла — избити от рамките си. След като се убеди, че измъкването му е сигурно, той започна да се пита колко ли дълго е бил в безсъзнание. Десет минути? Час? Половин нощ? Но нямаше как да разбере, тъй като часовникът му липсваше — вероятно се бе изхлузил от китката му.

Какво ли се бе случило? Започна да прехвърля в ума си вероятностите. Да не би вертолетът да е бил отнесен в морето? Едва ли. Защото досега щеше да се е превърнал в ковчег на Пит. Но тогава откъде е дошла водата в товарния отсек? Може би летателният апарат е бил изтръгнат от котвените му въжета и е бил отнесен към една от преградните стени на лодъчната палуба на лайнера. И това не беше. Не даваше обяснение защо вертолетът стои в право перпендикулярно положение. Пит обаче със сигурност знаеше едно: че всяка следваща секунда, прекарана в седене тук, наскред урагана, и в игра на въпроси и отговори, го доближава все по-близо до по-сериозно раняване или

дори до смъртта. Отговорите го чакаха отвън, затова той се промъкна до пилотското кресло и се вторачи през счупеното стъкло на кабината в мрака навън.

Погледът му се заби право в страничната част на „Титаник“. Огромните ръждясали плоскости на корпуса се простираха на слабата светлина наляво и надясно. Бърз поглед надолу му разкри бурното море.

Тежките вълни се въртяха наоколо в пълен безпорядък, като от време на време се събираха с такъв силен сблъсък, че шумът от него наподобяваше масивен артилерийски огън. Сега видимостта беше по-добра; нямаше го поройният дъжд, а скоростта на вятъра не превишаваше десет-петнайсет възела. Отначало Пит помисли, че е проспал урагана, но после разбра защо вълните подскочат нагоре без определена посока: „Титаник“ се носеше свободно в зоната на затишие на водовъртежа и само след няколко минути цялата ярост на задния квадрант на бурята щеше да се изсипе върху подмятащия се кораб.

Пит внимателно се провря през един от счупените прозорци над носа на вертолета и скочи върху палубата на „Титаник“. Никакво чувствено или еротично преживяване и с най-красивата жена на света не можеше да се сравни с трепетното вълнение, което почувства, когато краката му отново стъпиха в единия край на залятата с вода палуба на стария лайнер.

Но на коя палуба беше? Пит се надвеси от бордовия парапет, изви се и погледна нагоре. От горната палуба стърчеше част от вертолета, все още заклещена в изкривеното и счупено леерно ограждане. Това значеше, че той се намира на палуба Б — палубата за разходки. Отново погледна надолу и схвана причината за позорното положение на летателния апарат.

Политането му към кипящото море е било рязко спряно от шейната за кацане, която се е блъснала и заклещила в отворите за наблюдение на палубата за разходки, оставяйки вертолета да увисне в изправено положение като чудовищен бръмбар върху стена. Тогава огромните вълни са се разбивали в корпуса му, като още повече са го притискали към кораба.

Пит нямаше време да оцени чудото, което го бе спасило, защото, както стоеше на мястото си, почувства увеличаващото се налягане на вятъра в резултат на приближаващата се опашка на урагана. Беше му

трудно да се движи и разбра, че „Титаник“ пак се е наклонил и продължава застрашително да се накланя надясно.

Точно тогава той забеляза движещите се светлини на друг кораб, на разстояние не повече от двеста метра от десния бимс. Нямаше начин да се определи големината му; вода и небе се бяха слели, тъй като проливният дъжд бе рукнал отново и биеше лицето на Пит като с шкурка. Възможно ли е да е един от влекачите, запита се той. Или може би „Джюно“ да се е върнал. И изведнъж разбра — светлините не бяха нито от единия, нито от другия кораб. Проблесна мълния и той зърна купола, който не можеше да бъде сбъркан с друг и принадлежеше единствено на локаторната антена на „Михаил Курков“.

Докато се изкачи по една стълба и залитайки, тръгна по лодъчната палуба към площадката за кацане, той беше вече мокър до кости и се задъхваше от напрежение. Коленичи и повдигна едно от котвените въжета, за да разгледа скъсаните краища на найлоновите влакна. След това се изправи и приведен от виещия вятър, се загуби зад водната завеса, която обгръщаше лайнера.

65.

Огромното пространство под украсения таван на залата за хранене в първа класа на „Титаник“ обхващаше и най-гъстите сенки отвъд светлината на лампите. Върху малкото останали прозорци, скрепени с олово, се виждаха зловещо изкривените отражения на уморените до припадък и победени мъже, които стояха под дулата на оръжията на непоколебимите руснаци.

Спенсър бе накаран насила да се присъедини към тях. В очите му се четеше уплахата от неразбирането. Той недоверчиво погледна Сандекър.

— Пит и Удсън мъртви? Не мога да повярвам.

— Но е самата истина — измърмори Дръмър през подутата си уста. — Едно от садистичните копелета, дето стои там, заби нож в червата му.

— Погрешна стъпка от страна на вашия приятел — сви рамене Превлов. Той огледа проницателно изплашената жена и деветимата мъже с измъчени и спечени от кръв лица. Изглежда, се забавляваше, някак безпристрастно, на опитите им да запазят равновесие всеки път, когато „Титаник“ биваше лашнат настрани от някоя огромна вълна. — Та като стана дума за погрешна стъпка, господин Спенсър, струва ми се, че ентузиазмът на вашите хора за работа с помпите започна определено да спада. Не е нужно да ви напомням, че ако водата, която влиза под водолинията, не бъде изхвърлена обратно в морето, този древен паметник на капиталистическата екстравагантност ще потъне.

— Ами да потъне — непринудено отвърна Спенсър. — Тогава поне вие и вашата комунистическа измет ще си идете с него.

— Малко съмнително, особено като се има предвид, че „Михаил Курков“ е готов за действие точно за такива непредвидени случаи. — Превлов извади цигара от златна табакера и я потупа замислено. — Така че, нали разбирате, един разумен човек би приел неизбежното и би изпълнил задълженията си както подобава.

— И все пак това си струва много повече, отколкото да ви оставим да сложите гадните си ръце върху него.

— Не можете да накарате никого от нас да свърши мръсната работа вместо вас — обади се Сандекър; в гласа му прозвуча доста твърда нотка.

— Възможно е. — Превлов беше напълно невъзмутим. — От друга страна обаче смятам, че ще получа исканото от мен съдействие, и то много скоро. — Той направи знак на един от охраната и избъбри нещо на руски. Мъжът кимна, прекоси с равномерен ход залата за хранене, сграбчи ръката на Дана и грубо я издърпа към една от преносимите лампи.

Като по знак спасителният екип пристъпи крачка напред, но бе посрещнат от четири автоматични пистолета, непоклатимо насочени към гърдите им. Мъжете замръзнаха безпомощно на място, изпълнени с гняв и враждебност.

— Ако ѝ направите нещо — прошепна Сандекър с глас, треперещ от ярост, — скъпо ще си платите.

— О, я стига, адмирале — каза Превлов. — Изнасилването е присъщо на болните. Само един кретен би се опитал да изнудва вас и екипажа ви с подобно жалко деяние. Американците все още издигат жените си на мраморен пиедестал. Всички вие сте готови да умрете в безсмислен опит да защитите нейното целомъдрие, а на мен тогава какво ми остава? Не, жестокостта и мъчението са груби методи в изящното изкуство на убеждението. Унижението... — Той млъкна, за да се наслади на думата. — Да, унижението, това е великолепен стимул, за да бъдат подтикнати вашите хора да се върнат към работата си и да задържат кораба на вода.

Превлов се обърна към Дана. Тя го гледаше със затрогващ и безпомощен израз.

— Хайде, госпожо Сийграм, бъдете така добра да си свалите дрехите... всичките.

— Що за евтини номера разигравате? — намеси се Сандекър.

— Това не са номера. Скромността на госпожа Сийграм ще бъде разкривана пласт след пласт, докато не наредите на господин Спенсър и хората му да ми съдействат.

— Не! — извика с умоляващ глас Гън. — Не го прави, Дана!

— Моля, без призиви — отегчено каза Превлов. — Ако се наложи, ще накарам някой от моите момчета да я съблекат.

Бавно, едва забележимо, очите на Дана се изпълниха с войнствен блясък. После, без ни най-малко колебание, тя съблече шубата, работния комбинезон и бельото си. След по-малко от минута изправи в ореола на светлината тялото си — гъвкаво, жизнено и чисто голо.

Сандекър се обърна с гръб, а след него, един по един, и останалите ожесточени мъже от спасителния отряд застанаха срещу мрака.

— Не, ще я гледате — студено заяви Превлов. — Галантният ви жест е трогателен, но напълно безсмислен. Обърнете се, господа, нашето малко представление тепърва започва...

— Струва ми се, че този недодялан, шовинистичен тъпизъм отива твърде далеч.

Гласът на Дана накара всички глави да се обърнат едновременно, сякаш бяха рязко дръпнати от конци на кукловод. Тя беше застанала с разкрасени крака, с ръце на хълбоците; гърдите ѝ стърчаха напред, очите ѝ светеха с подчертана подигравка. Дори с грозната превръзка на главата, тя изглеждаше великолепно.

— Входът е свободен, момчета, гледайте каквото си искате. Женското тяло не е голяма тайна. Всички сте го виждали и несъмнено сте го докосвали. Защо са тези свенливи погледи? — После в очите ѝ се появиха лукави пламъчета, тя разтвори устни и започна да се смее. Беше избутала от сцената Превлов по най-убедителен начин.

Както я гледаше, той бавно сви устни.

— Забележително изпълнение, госпожо Сийграм, наистина забележително. Но трудно мога да приема за забавна една демонстрация на западния упадък.

— Покажете ми комунист, и аз веднага ще ви покажа среден пръст — презрително каза Дана. — Ако вие, лайнари такива, знаехте само как целият свят ви се присмива зад дрипавите ви гърбове всеки път, когато плещите вашите неуместни марксистки терминчета като западен упадък, империалистическо подстрекателство към война или буржоазно манипулиране, може би щяхте да се постреснете и да се покажете донякъде на ниво. То и без това такива като вас представляват най-големият сатанински фарс, разиграван пред човечеството, откакто сме слезли от дърветата. И ако имахте поне малко смелост, щяхте да си го признаете.

Лицето на Превлов побеля.

— Това вече е прекалено — отсече той. Беше на ръба да изпусне тъй добре тренираните си нерви и това го обезпокои.

Дана протегна дългото си и разкошно тяло и продължи:

— Какво има, Иван? Май прекалено си свикнал с яките, еднообразни рускини, нали? И не можеш да си представиш една освободена жена от Страната на независимостта и от Родината на смелите да се присмива на жалкия ти начин на действие ли?

— Това, което ми е трудно да приема, е твоята вулгарност. Нашите жени поне не се държат като долнопробни улиčníци.

— Майната ти. — Дана се усмихна мило.

Превлов беше нащрек. Той забеляза кратките погледи, които си размениха Джордино и Спенсър, забеляза как Стърджис сви юмруци и лекият знак с глава от страна на Дръмър. Стана му напълно ясно, че нехайното, но непоколебимо отдалечаване на Дана от американците и приближаването ѝ към гърбовете на руската охрана не беше нито несъзнателно, нито необмислено. Представлението ѝ бе почти свършило. Съветските моряци бяха извили вратове, за да зяпат, оръжията им висяха отпуснато в ръцете и точно тогава Превлов извика команда на руски.

Охранителите излязоха от захласа си, извърнаха обратно лица към мъжете от спасителния екипаж и отново стиснаха здраво насочените си към тях оръжия.

— Моите поздравления, уважаема госпожо — поклони се Превлов. — Вашето малко театрално представление почти успя. Умна, много умна заблуда.

По лицето на Превлов се изписа особено хладно задоволство, подчертана студенина, сякаш коварството му се бе разбудило и той лесно бе спечелил играта.

Той наблюдаваше Дана и преценяваше беглата следа от поражение във вида ѝ. Усмивката ѝ не бе изчезнала — като че ли беше нарисувана, раменете ѝ се свиха с лека тръпка, но тя я отърси и отново се изправи, горда и самоуверена.

— Не разбирам за какво говорите.

— Много естествено. — Превлов въздъхна, задържа още миг поглед в нея, после се обърна и каза нещо на един от охраната. Мъжът кимна, извади нож и бавно тръгна към Дана.

Дана настръхна и пребледня — заприлича на статуя от сол.

— Какво смятате да правите?

— Наредих му да отреже лявата ти гърда — каза непринудено Превлов.

Спенсър погледна с отворена уста Сандекър, очите му умоляваха адмирала да отстъпи.

— Милостиви боже! — възкликна отчаяно Сандекър. — Вие не можете да позволите... сам обещахте — никаква жестокост, никакво мъчение...

— Аз съм първият, който ще признае, че във варварството няма хитрости — рече Превлов. — Но вие не ми оставихте никакъв избор. Това е единственото разрешение за вашето упорство.

Сандекър пристъпи към най-близкия охранител до него.

— Първо ще убиете мен...

Морякът заби автоматичния си пистолет в кръста на адмирала и той се стовари на колене на пода, с изкривено от болка лице и задиша тежко и шумно.

Дана сви юмруци до тялото си до побеляване. Беше изиграла играта до последната си карта и сега изглеждаше безпомощна; красивите ѝ очи с цвят на кафе се помрачиха от погнуса, когато видя как в погледа на охранителя изведнъж се появи сянка на объркване — една ръка докосна рамото ѝ и я избута настрана. В кръга на светлината бавно пристъпи Пит.

66.

Пит замръзна на място в крачка като някакво неопишимо видение, излязло от дълбините на воден пъкъл. Беше вир-вода от главата до петите, черната му коса бе прилепнала по окървавеното му чело, устните му — извити в сатанинска усмивка. Капчици вода проблясваха на светлината на лампите, докато се процеждаха от мокрите му дрехи и се пръсваха на пода.

Лицето на Превлов стана като восъчна маска. Той спокойно извади цигара от златната си табакера и изпусна дим с дълга въздишка.

— Как ви е името? Да предположа ли, че се казвате Дърк Пит?

— Точно така е написано с дребни печатни букви на акта за раждането ми.

— Струвате ми се необикновено издръжлив човек, господин Пит. Бях разбрал, че сте мъртъв.

— Това показва само, че не бива да се осланяте на клюките, които се носят на борда.

Пит свали шубата си и внимателно я наметна върху раменете на Дана.

— Съжалявам, мила моя, но това е единственото, което мога да сторя в момента. — После се обърна към Превлов. — Някакви възражения?

Превлов поклати глава. Безцеремонното държане на Пит го обърка. Той го огледа като шлифовач на диаманти, но не откри нищо зад булото на морскозелените му очи.

Превлов направи знак на един от хората си и последният се приближи до Пит.

— Просто предохранително претърсване, господин Пит. Някакви възражения?

Пит любезно сви рамене и вдигна ръце. Охранителят бързо и сръчно прокара ръце от горе до долу по дрехите на Пит, после отстъпи назад и поклати глава.

— Никакво оръжие — отбеляза Превлов. — Много разумно от ваша страна, но не съм и очаквал нещо друго от човек с вашата слава.

— Съжалявам, че не мога да отвърна на любезността ви — каза мило Пит, — но вие не сте точно от типа червеи, които бих желал за приятел.

Превлов пристъпи две крачки и удари с всичка сила Пит през лицето с опакото на ръката.

Пит залитна крачка назад и остана на място, от ъгълчето на все още усмихващата му се уста потече тънка струйка кръв.

— Виж ти! — рече той с пресипнал глас. — Видният Андре Превлов най-накрая загуби самообладание.

Превлов се наклони напред и присви очи с бдително подозрение.

— Как? — почти шепнешком изговори той. — Знаете името ми?

— Правото си е право — отвърна Пит. — Знам за вас толкова, колкото и вие за мен.

— Дори сте и по-умен, отколкото ми бяха внушили да смятам — каза Превлов. — Разкрихте самоличността ми — силно развита проницателност. Заслужавате похвала. Но не е нужно да блъфирате с познания, които не притежавате. Освен името ми нищо друго не знаете.

— Съмнявам се. Може би ще мога да ви осветля с още малко местен фолклор.

— Не ми се слушат приказки — рече Превлов и кимна към моряка с ножа. — Ще ви бъда много признателен, ако вече можем да продължим работата си, с цел да накараме адмирал Сандекър да насърчи екипа ви по изпомпването към действие.

Охранителят — висок мъж, чието лице беше все още скрито под шала — закрачи още веднъж към Дана. Беше извадил ножа си. Острието му проблесна на светлината на не повече от десетина сантиметра от лявата ѝ гърда. Тя се загърна по-плътено с шубата на Пит и загледа ножа, вцепенена от страх.

— Колко жалко, че не си падате по приказките — разговорливо подхвана Пит. — Тази, която исках да ви разкажа, щеше да ви хареса. В нея се разправя за двама непохватни герои — Злато и Сребро.

Превлов го погледна, поколеба се за миг, после кимна на охранителя да отстъпи назад.

— На вашето внимание, господин Пит. Давам ви пет минути да докажете твърдението си.

— И това е много — отвърна Пит. Той млъкна, за да разтърка окото си, което се бе затворило от засъхващата кръв. — И тъй, имало едно време двама канадски инженери, които открили, че шпионирането може да бъде доходно странично занимание. И те се отърсили от всякакви угризения и станали професионални шпиони в пълния смисъл на думата, като съсредоточили дарбата си върху събирането на поверителни данни за американските океанографски програми, които изпращали по тайни канали в Москва. Злато и Сребро печелели пари, не допусkali никакви грешки. От две години насам нямало нито един проект на НЮМА, за който руснаците да не знаели до най-малката подробност. После, когато дошъл момента за изваждането на „Титаник“, Управлението за чуждо разузнаване към Съветските военноморски сили — вашето управление, Превлов — извадило неочакван късмет. Без ни най-малка степен на шикалкавене вие изведнъж се оказвате с не един, а двама души, наети от вас, които се намират в прекрасното положение да получават и предават данни за най-напредналата американска технология по дълбоководни спасителни операции. Имало е, разбира се, и друг фактор от жизненоважно значение, но дори вие тогава не сте го знаели.

— Злато и Сребро — продължи Пит — изпращали редовно доклади, свързани с изваждането на корабокруширания параход по доста находчив начин. Използвали бръмчащо устройство с акумулаторно хранване, уред, който предава подводни звукови вълни, подобни на хидролокаторните. Трябваше да ги засека, когато операторът на хидролокатора улови предаванията, но тогава ги взех за звуци, причинени от свободно плаващи останки, които се удрят в „Титаник“ от дълбоководното течение. Изобщо не ми дойде наум, че някой може да изпраща кодирани съобщения. Никой не си направи труда да дешифрира тези произволни шумове. Никой, освен човека, който е седял със слушалки на хидротелефонния апарат на борда на „Михаил Курков“.

Пит замълча и огледа присъстващите в салона за хранене. Беше привлякъл вниманието на всички.

— Не подозирахме нищо, докато Хенри Мънк не избра лош момент, за да откликне на физиологическата си нужда. На връщане, докато вървял към задната част на „Сафо II“, той чул бръмчащия уред в действие и решил да го издири — хванал един от агентите на

местопрестъплението. Вашият човек вероятно се е опитал да се измъкне с лъжа, но Хенри Мънк беше специалист по уредите. Той е разпознал уреда за свръзка още щом го е зърнал и веднага е разбрал играта. Неговото беше случаят с любопитната сврака. На Мънк е трябвало да му се запуши устата и му е била запушена с удар в основата на черепа с един от фотографските стативи на Удсън. Това поставило в неизгодно положение убиеца, затова той фраснал главата на Мънк в кожата на генератора, за да изглежда като нещастен случай. Рибата обаче не захапала въдицата. Удсън се усъмнил, аз се усъмних и на всичкото отгоре доктор Бейли откри раната на врата на Мънк. Но тъй като нямаше начин да се докаже кой е убиецът, аз реших да се залъгам с версията за нещастен случай, докато изровя достатъчно доказателства, за да насоча обвиняващ пръст. По-късно се върнах и претърсих подводницата. Открих един малко употребяван и много извит фотографски статив и бръмчащото устройство, които нашият дружелюбен шпионин до нас беше скрил с цялата си подигравка в личното шкафче на Мънк. Убеден, че щеше да е губене на време да ги дам за проверка на отпечатъците, като слезем на суша — не ми трябваше гръм от ясно небе, за да ме осветли, че си имам работа с професионалист — оставих статива и уреда там, където ги намерих. Използвах случая, че щеше да е само въпрос на време, преди агентът ви да се почувства самодоволен и да започне отново да се свързва с „Михаил Курков“. И зачаках.

— Изумителна история — обади се Превлов. — Но много несъществена. Невъзможно е да са се явили неопровержими доказателства.

Пит се усмихна загадъчно и продължи:

— Доказателството дойде по способа на отхвърлянето. Бях относително сигурен, че убиецът трябва да е един от тримата мъже на борда на подводницата, които по общото мнение са спели след смяната си. Тогава започнах да сменям графика на екипажа на „Сафо II“ през няколко дни така, че двама от тях да изпълняват задълженията си на повърхността, докато третият се гмурка под нея върху корабокруширания лайнер. Когато нашият оператор на хидролокатора улови следващото предаване от бръмчащия уред, аз открих убиеца на Мънк.

— Кой е той, Пит? — попита мрачно Спенсър. — Ние сме общо десет. Кой от нас е?

Пит кръстоса за миг поглед с Превлов, после изведнъж се обърна и кимна към един от изтощените мъже, свит под лампите.

— Съжалявам, че единствените встъпителни фанфари, които мога да предложа, са обстрелванията на вълните в корпуса, но бъди търпелив към мен и въпреки това стани и се поклони, Дръмър. Това може да се окаже последното ти повикване на бис, преди да се изпечеш на електрическия стол.

— Бен Дръмър! — ахна Гън. — Не мога да повярвам. Той, който стои там пребит и целият в кръв заради убийството на Удсън!

— Местен колорит — отбеляза Пит. — Беше твърде рано да се вдигне завесата на самоличността му, поне докато не бъдем всички ние хвърлени в морето. Дотогава на Превлов щеше да му е нужен информатор, който да надуе свирката, в случай че на някого от нас му хрумне да превземе обратно кораба.

— Той ме измами — обади се Джордино. — Работеше по-неуморно от другите двама от смяната, за да поддържа „Титаник“ в плаващо положение.

— Наистина ли? — взе отново думата Пит. — Естествено, че даваше вид на работещ без дъх, дори успя да изкара пот на челото си и да се омърля, но ти какво видя да е свършил, откакто се качихме на борда?

Гън поклати глава.

— Но той... по-скоро аз си мислех, че работи денонощно за оцеляването на кораба.

— За оцеляването на кораба ли, глупости! Дръмър търчеше наоколо с портативна ацетиленова горелка, за да прави дупки по дъното му.

— Не ми го побира ума — каза Спенсър. — Защо ще пробива кораба, след като добрите му руски приятели искат също да го докопат.

— Отчаян риск, за да забавят влекачите — отвърна Пит. — Моментът беше критичен. Единствената възможност на руснаците да се качат на борда с известен успех, беше по време на затишието на урагана. Умно измислено. На нас не ни дойде наум. Ако влекачите бяха изтеглили корпуса без усложнения, щяхме да се разминем със затишието с трийсет мили. Но благодарение на Дръмър

нестабилността на накланящия се корпус оплеска работата на влекачите. Преди да бъде срязано въжето, то се отклони от посоката си и принуди влекачите да намалят скоростта си до минимум, за да овладеят движението на корпуса. И както виждате, самото присъствие на Превлов и бандата му главорези потвърждава успеха на усилията на Дръмър.

Истината започна да излиза наяве. Наистина никой от спасителния екип не можеше да свидетелства, че Дръмър е работил робски с някоя помпа или е предложил да поеме неговия дял от тежкия труд. Излезе наяве също, че той винаги действаше сам и се показваше само за да излее безпокойството си, че не може да се справи с препятствията, които явно са му пречели на проучвателната му обиколка на кораба. Всички гледаха Дръмър, сякаш беше същество от друг свят и чакаха, надяваха се да чуят от него думи на протест и опровержение.

Не последва нито опровержение, нито сърцераздирателно оправдание за невинност, само искрица на раздразнение проблесна в очите му и изчезна бързо, както се бе появила. Преобразеността на Дръмър беше направо смайваща. Дълбокото униение в погледа му се бе изпарило, той изведнъж доби святкаща острота. Стопи се и ленивата извивка в ъгълчетата на устните му, нямаше я вече и отпуснатата поза на безразличие на тялото му. Мястото на вълата фасада зае мъж с изправени рамене и почти аристократичен вид.

— Позволи ми да ти кажа, Пит — заговори Дръмър с точно премерен тон, — че твоите наблюдателни способности биха били гордост за всеки първокласен шпионин. Ти обаче не откри нищо, което действително да промени положението.

— Я виж ти! — възкликна Пит. — Нашият бивш колега изведнъж загуби южняшкия си акцент.

— Преодолях го доста добре, не мислиш ли?

— Не само това си преодолял, Дръмър. Някъде в твоята многообещаваща кариера си успял да научиш как да се добираш до тайни и да убиваш приятели.

— Задълженията на занаята — рече Дръмър. Той се бе отделил от спасителния екип и сега стоеше до Превлов.

— Каж ми кой от двамата си, Злато или Сребро?

— Това вече няма значение — сви рамене Дръмър. — Аз съм Злато.

— Значи Сребро е брат ти.

Самодоволният израз на Дръмър се вкамени.

— Нима и това знаеш? — попита той бавно.

— След като веднъж те нацелих, предадох събраните факти, колкото и оскъдни да бяха, на ФБР. Трябва да ги връча на Превлов и другарите му в Съветското военноморско разузнаване. Те бяха скалпили фиктивна история за теб, която беше толкова американска колкото ябълков сладкиш, или да бъда по-точен, джорджиански прасковен сладкиш, и привидно толкова истинска, колкото конфедеративния флаг. Но Федералното бюро проникна най-накрая през фалшивите документи, удостоверяващи безупречното ти разрешително за лице, непредставляващо опасност за сигурността на държавата и проследиха миналото ти до дома ти в Халифакс, Нова Шотландия, където сте родени ти и брат ти... с разлика от десет минути, ще добавя.

— Боже мой! — промълви Спенсър. — Близнаци!

— Да, но не еднояйчни. Те дори и като братя не си приличат.

— В такъв случай е много просто единият близък да е следван от другия — отбеляза Спенсър.

— Не чак толкова — отвърна Пит. — Интелигентна двойка са Дръмър и брат му. Това не можеш им го отне. Тази е причината за основната им грешка, защото се опитах да направя паралел между двама души, които би трябвало да имат едни и същи вкусове, да делят едно и също жилище и които си другаруват. Злато и Сребро обаче играеха напълно противоположни роли. Дръмър беше еднакво общителен с всички и живееше сам. В една задънена улица. ФБР се опита да издири брата на Дръмър, докато преразглеждаше свидетелствата за надеждност на всеки член от спасителния екипаж, но никой не можа да направи определена връзка. После на сцената се появи пролука във вид почти на трагедия и историята започна да се разплита.

— Случаят с „Дийп Фадъм“ — уточни Гън, наблюдавайки Дръмър със студени, нетрепкащи очи. — Но Дръмър нямаше нищо общо с подводницата, той беше в екипажа на „Сафо II“.

— Напротив, много общо имаше. Брат му беше в „Дийп Фадъм“.

— Как позна?

— Близнаците имат особена връзка. Те мислят и чувстват като един. Вие може и да сте се правили на двама души, нямащи нищо общо помежду си, Дръмър, но и двамата сте твърде близки, за да не се разстрои единият от вас, когато другият е пред прага на смъртта. Ти си почувствал страданието на брат си до такава степен, сякаш и ти си бил хванат в капана на бездната заедно с него.

— Така е — потвърди Гън. — Тогава нервите на всички бяха опънати докрай, а Дръмър изпадна едва ли не в истерия.

— Отново дойде ред на метода на отхвърлянето между трима мъже. Този път — между Чавез, Киъл и Мъркър. Видно е, че Чавез е от мексикански произход и това не можете да го подправите. Киъл е прекалено млад — с осем години, това също не може да се подправи. Остава Сам Мъркър.

— По дяволите! — измърмори Спенсър. — Как е възможно да сме били мамени толкова дълго време?

— Не е трудно да си го представиш, като се има предвид, че ние бяхме изправени срещу най-добрия екип, който руснаците могат да съберат. — Усмивка разтегли устните на Пит. — Между другото, Спенсър, ти одева спомена, че ние сме общо десетима. Сбърка в изчисленията — ние сме единайсет. Ти пропусна да включиш тук Джак Изкормвача. — Той се обърна към охранителя, който продължаваше да стои пред Дана, с нож, който сякаш бе сраснал с ръката му. — Защо не свалиш противната си маска, Мъркър, и не се присъединиш към компанията.

Мъжът бавно свали баретата си и отмота шала, закриващ долната половина на лицето му.

— Но това е мръсното копеле, което заби нож в Удсън — изсъска Джордино.

— Съжалявам за случилото се — каза спокойно Мъркър. — Първата грешка на Удсън беше, че ме позна. Можеше още да живее, ако не беше продумал. А втората му, и фатална грешка беше, че се нахвърли върху мен.

— Удсън ти беше приятел.

— Шпионският занаят не допуска приятелства.

— Мъркър — обади се Сандекър. — Мъркър и Дръмър. Злато и Сребро. Имах доверие и на двама ви, а вие предадохте НЮМА. От две

години сте ни предавали. И то за какво? За шепа мръсни долари.

— Съвсем не са шепа, адмирале. — Мъркър прибра ножа обратно в калъфа. — Повече от достатъчно са, за да водим с брат ми изискан начин на живот още дълго занапред.

— Я чакайте, той откъде всъщност изникна? — попита Гън. — Нали Мъркър беше в лазарета на доктор Бейли на „Каприкорн“?

— Промъкнал се е тайно във вертолета на Стърджис — поясни Пит, — като е превързал кървящата си глава с проклета носна кърпа.

— Не може да бъде! — изгърси Стърджис. — Та ти нали беше с мен, Пит, когато отворих капака на товарното отделение. Като не броим госпожа Сийграм, вертолетът беше празен.

— Мъркър е бил там със сигурност. След като се е измъкнал от доктор Бейли, той не е отишъл в своята каюта, а в каютата на брат си Дръмър, където се е преоблякъл с чисти дрехи и е обул каубойски ботуши. После се е вмъкнал незабелязано във вертолета, изхвърлил е спасителния сал и се е скрил под калъфа му. За нещастие Дана се върнала да търси чантичката си с гримове. Когато коленичила да я издърпа, погледът ѝ паднал върху подаващите се изпод калъфа ботуши. За да не я оставя да го изпорти за бягството му, той я цапардосал по главата с чук, който явно му се е намирал подръка, завил я с мушамата и отново се е пхнал в скривалището си.

— Значи още е бил в товарното отделение, когато ние открихме госпожа Сийграм.

— Не. Дотогава е изчезнал оттам. Ако си спомняш, след като ти отвори вратата на товарното, ние изчакахме известно време, за да се послушаме за някакво движение вътре. Такова нямаше, защото междуременно Мъркър се е бил изнизал в командната кабина, възползвайки се от шума на електродвигателите, задвижващи капака. Докато ние с теб си играехме на преследвачи и влязохме в товарното, той е спуснал стълбичката от кабината и спокойно е потънал в нощта.

— Но защо е трябвало да хвърля чук във витлата? — продължаваше да недоумява Стърджис. — Какво е целял с това?

— Понеже ти долетя с вертолет от „Каприкорн“ празен — отвърна му самият Мъркър — и нямаше да товариш нищо, не можех да рискувам да излетиш обратно, без да отвориш вратата на товарното. Ти ме беше затворил там, без да подозираш.

— След което си си плюл на ръцете — обърна се Пит към Мъркър — и си засновал из кораба, следвайки чертежа, който без съмнение ти е дал брат ти Дръмър. Първо си взел ръчното устройство за рязане на брат ти и си срязал влекателното въже, докато Чийф Баском и хората му са си почивали между контролните обиколки. После си прерязал котвените въжета на вертолета, изпълнен с огромно задоволство — убеден съм в това — знаейки, че той ще се прекатури в морето заедно с мен.

— Ами с един куршум, два заека — призна Мъркър. — Защо да отричам...

Мъркър бе прекъснат от къс приглушен изстрел от шмайзер, който долетя някъде от долните палуби. Превлов сви рамене и погледна към Сандекър.

— Опасявам се, че вашите хора долу създават главоболия. — Той извади цигарата от цигарето си и я стъпка с ботуша си. — Мисля, че този разговор продължи доста дълго. След няколко часа бурята ще стихне и „Михаил Курков“ ще се приготви за тегленето. Адмирал Сандекър, вие се погрижете вашите хора да задействат помпите. Дръмър ще ви покаже пробитите от него места под водолинията, за да може останалите от екипажа ви да заприщят течовете.

— Значи се връщаме към игрите на мъчения — каза презрително Сандекър.

— Аз приключих с игрите, адмирале. — В погледа на Превлов се четеше решителност. Той заговори на един от охранителите си — нисък мъж с груб и бандитски вид, същият, който бе смушкар Сандекър в кръста отстрани. — Това е Буски, много пряк човек и се оказа най-добрият стрелец в полка си. Освен това разбира малко английски, поне дотолкова, че да превежда цифри. — Той се обърна към мъжа. — Буски, започвам да броя. Като стигна до пет, ще стреляш в дясното рамо на госпожа Сийграм. На десет, в лявото, на петнайсет, в дясното ѝ коляно и така нататък, докато адмирал Сандекър пречупи упорството си да не ни сътрудничи.

— Какъв делови замисъл — обади се Пит. — И като ви свършим работата, ще ни застреляте, ще окачите нещо тежко на шиите и ще ни метнете в морето, та никой да не ни намери. После ще заявите, че ние сме изоставили кораба, качили сме се на вертолета, който, разбира се, за ваше удобство ще е катастрофирал. Ще посочите дори двама

свидетели, Дръмър и Мъркър, които ще потвърдят след тяхното оцеляване като по чудо как доброжелателните руснаци са ги извадили от морето, когато те за трети път щели да потънат.

— Не виждам смисъл да удължаваме още тази агония — уморено каза Превлов. — Буски!

Буски вдигна автоматичния си пистолет и се прицели в рамото на Дана.

— Озадачавате ме, Превлов — продължи Пит. — Не проявихте никакво любопитство за това как разкрих кодовите имена на Дръмър и Мъркър, нито пък защо не ги хвърлих в брига, след като узнах самоличността им. Дори не се поинтересувахте откъде знам и вашето име.

— Да, любопитен съм, но това няма значение. Вече нищо не може да промени обстоятелствата. Нищо и никой не е в състояние да помогне на вас и приятелите ви, Пит. Не и в момента. Нито ЦРУ, нито целите Военноморски сили на Съединените щати. Зарът е хвърлен. Вече няма да има игра на думи.

Превлов кимна на Буски.

— Едно...

— Когато капитан Превлов стигне до четири, ти ще умреш, Буски.

Буски го погледна самодоволно с циничния си поглед и нищо не каза.

— Две...

— Ние знаехме за вашия план да превземете „Титаник“. Адмирал Сандекър и аз го научихме преди четирийсет и осем часа.

— Проиграхте си и последния блъф — рече Превлов. — Три.

Пит с безразличие сви рамене.

— Тогава за пролятата кръв отговаряте вие, Превлов.

— Четири...

Оглушителен пукот проехтя в салона за хранене, когато куршумът улучи Буски точно под линията на косата и между очите, като отнесе част от черепа му във вид на кървавочервена пихтиеста маса, отхвърли главата му нагоре и го просна в краката на Превлов.

Тръшната на пода, Дана нададе вик на уплаха и болка. От страна на Пит нямаше никакви извинения, задето я повали, а после изкара дъха ѝ, като използва осемдесет и шест килограмовото си тяло като

прикритие. Джордино скочи върху Сандекър и го събори с целия си напън подобно на защитник, който отчаяно се стреми да отнеме топката в полза на отбора си. Останалите от спасителния екипаж се помаяха не повече от част от секундата, преди да покажат склонността си към самозащита. Те се пръснаха и налягаха на пода като листа, подгонени от буря, следвани плътно от Дръмър и Мъркър, които паднаха едновременно като препънати.

Гърмежът в далечния край на залата още ехтеше, когато охранителите се оживиха и откриха огън с автоматите си в тъмнината към входа на салона. Това беше безсмислен ход. Първият от тях бе покосен почти мигновено и се плъсна на пода ничком. Вторият метна във въздуха оръжието си и посегна към кървавата река, която зашуртя от врата му, а третият бавно се свлече на колене, загледан тъпо в двете малки дупки, появили се ненадейно в средата на куртката му.

Превлов остана сам. Той огледа хората си, после вдигна поглед към Пит. По лицето му беше изписано примирение, примирение с поражението и смъртта. Той кимна за поздравление към Пит, после бавно извади автомата от кобура си и започна да стреля в тъмнината. Изпразни пълнителя си и остана на място в очакване на искрата от оръжие, готов да посрещна болката, която неминуемо щеше да последва. Но ответен изстрел не дойде. Залата беше притихнала. Като че ли всичко се бе уталожило. И точно тогава му проблесна прозрението. Той не беше нарочен да умре. Намираше се в капан и попадна в него също тъй наивно, както дете би влязло в бърлогата на тигър.

Едно име започна да се забива право в сърцето му и да му се присмива с безкрайното си повторение:

Марганин... Марганин... Марганин...

67.

Морският тюлен обикновено се описва като воден месояден бозайник с ципести плавници и мека козина, но призрачните фантоми, които изведнъж се появиха около Превлов и проснатите на пода охранители, имаха съвсем бегла прилика с техните съименници. Тюлените на Военноморските сили на Съединените щати бяха членове на изключително елитна бойна група, обучена за всяка фаза на дадена битка — от подводно унищожаване до война в джунгла.

Те бяха петима, облечени с катраненочерни гумирани леководолазни костюми, качулки и тесни ботуши с равни подметки. Целите им лица бяха оцветени в черен като абанос цвят и беше невъзможно да се определи докъде свършваха костюмите им и откъде започваше плътта. Четирима мъже носеха автоматични пушки М-24 със сгъваема дървена част, а петият стискаше здраво „Стоунър“ — грозно на вид оръжие с двойна цев. Единият от Тюлените се отдели от групата и помогна на Пит и Дана да се изправят на крака.

— О, боже! — изстена Дана. — Сега цял месец ще бъда в синини. — В продължение на пет шеметни секунди тя разтри натъртеното си тяло, забравила напълно, че шубата на Пит се е разтворила. Когато го осъзна и когато видя мъжете от охраната проснати в уродливи смъртни пози, гласът ѝ спадна до шепот.

— О, каква гадост... каква гадост...

— По моему спокойно може да се каже, че дамата оцеля — каза Пит с полуусмивка. Той се ръкува с Тюлена, после го представи на Сандекър, който се бе хванал за опора за рамото на Джордино.

— Адмирал Сандекър, разрешете да ви представя нашия спасител, лейтенант Фъргъс от Тюлените на Военноморските сили на Съединените щати.

Сандекър отвърна на енергичния поздрав на Фъргъс с любезно кимване, пусна рамото на Джордино и изопна тяло като бастун.

— А кораба, лейтенант, кой командва кораба?

— Ако не бъркам, сър, вие...

Думите на Фъргъс бяха прекъснати от нови отекващи изстрели някъде от дълбокото дъно на кораба.

— Последното упорито протакане — усмихна се Фъргъс. Белите му зъби блестяха като неонна реклама в среднощен час. — Корабът е в безопасност, сър. Твърдо ви го гарантирам.

— А екипажът по изпомпването?

— Той е жив и здрав и отново си върши работата.

— Колко души са под ваше ръководство?

— Две бойни единици, адмирале. Общо десет души заедно с мен.

— Само десет ли казахте? — повдигна вежди Сандекър.

— Обикновено за нападение от този род — заговори делово Фъргъс — сме използвали и само една бойна единица, но адмирал Кемпър реши за по-сигурно да удвоим силата си.

— Военноморските сили бележат напредък, откакто съм на служба — рече замислено Сандекър.

— Някакви произшествия? — поинтересува се Пит.

— Допреди пет минути имаме двама ранени, но не сериозно и един липсва.

— Откъде изникнахте? — Въпросът излезе от устата на Мъркър, който, обърнат през рамо, гледаше с неприязън към един изтощен Тюлен. — В района няма кораб, не се видя и самолет. Как...?

Фъргъс погледна въпросително Пит. Последният кимна.

— Разрешавам ви да уведомите нашия бивш колега за обстоятелствата в живота, лейтенант. Той може да размишлява над отговорите ви, докато седи в килия на смъртта.

— Трудно се качихме на борда — прие да поясни Фъргъс. — Минахме на петнайсет метра под повърхността на океана през торпедните апарати на ядрена подводница. Тъкмо тогава загубих единия от хората си. Морето беше ужасно бурно. Вероятно някоя вълна го е блъснала в корпуса на „Титаник“, докато ние се редувахме да се качваме на борда по стълбите, пуснати от Пит.

— Странно, че никой не ви е видял да се качвате — смънка Спенсър.

— Няма нищо странно — рече Пит. — Докато помагах на лейтенант Фъргъс и групата му да прехвърлят преградите на задната товарна палуба, а после да ги скрия в някогашната каюта на главния

стюард на палуба В, вие се бяхте събрали в гимнастическия салон и очаквахте сърцераздирателната ми реч за личното пожертвование.

Спенсър поклати глава.

— Да ни будалкаш всички от толкова време.

— Не мога да не ти го призная — обади се Гън. — Наистина успя да ни заблудиш.

— При това руснаците за малко не откраднаха играта. Не ги очаквахме преди стихването на бурята. Да се качиш на борда по време на затишие в центъра на урагана, е отличен ход. И той почти успя. Ако Джордино или адмиралът, или аз не бяхме предупредили лейтенанта, а само ние тримата бяхме осведомени за присъствието на Тюлените, Фъргъс нямаше да може да знае кога да атакува.

— Нямам нищо против да си призная — каза Сандекър. — В един момент наистина си помислих, че с нас е свършено. Джордино и аз — пленници на Превлов, а Пит — мъртъв.

— Кой знае — рече Пит, — ако вертолетът не се беше заклецил на палубата за разходки, сега щях да спя някъде в дълбините.

— Господин Пит обаче — отбеляза Фъргъс — изглеждаше крайно разпален, когато влезе в каютата на главния стюард. Смел човек е той. За малко да се удави, със сцепена глава, той въпреки това настоя да преведе групата ми през този плаващ музей, докато открием вашите съветски гости.

Дана гледаше Пит по особен начин.

— Колко време се кри в тъмнината, преди да се появиш с цялото си величие?

Пит вяло се усмихна.

— Минута преди да почнеш стриптийза.

— Негодник такъв! Стоял си и си ме оставил да стана за посмешище — кипна тя. — Оставил си ме да ме ползват като парче говеждо във витрина на месарница.

— И аз те използвах, мила моя, по необходимост. След като видях в гимнастическия салон трупа на Удсън и изпотрошеното радио, не ми трябваше циганка да ми предскаже, че приятелчетата от Украйна са вече на борда. Тогава събрах Фъргъс и групата му и ги поведох към помещението за котлите, предполагайки, че руснаците вече ще охраняват екипа по изпомпването. И се оказах прав. Първостепенните задачи трябваше да вървят по реда си. Който контролира помпите,

контролира лайнера. Когато разбрах, че ще се окажа повече пречка, отколкото в помощ за побеждаването на охранителите, взех един Тюлен и тръгнах да търся вас. След като пребродихме половината кораб, най-подир чух гласове от салона за хранене. Тогава наредих на Тюлена да хукне обратно долу и веднага да доведе подкрепление.

— Значи си провеждал великата тактика на разтакаването — вметна Дана.

— Точно така. Имах нужда от всяка секунда, която можех да изпрося, да взема назаем или да открадна, докато Фъргъс се появи, за да изравним сили. Затова задържах положението до последния миг, преди да се появя.

— Поел си голям риск — обади се Сандекър. — Едва не пропусна второ действие, нали?

— За мен две неща имаха значение — поясни Пит. — Едното беше съчувствието. Познавам ви, адмирале. Независимо от каменната ви като статуя външност, вие ще помогнете на възрастна жена да пресече улицата, ще нахраните и някое улично животно. Вероятно щяхте да чакате до последния момент, преди да отстъпите, но щяхте да отстъпите. — После Пит обгърна с ръка раменете на Дана и бавно извади от джоба на шубата, с която я бе наметнал, противно на вид оръжие. — Второто беше застрахователната ми полица. Фъргъс ми даде назаем това нещо, преди да е започнал купонът. Нарича се „Стоунър“. То изстрелва облак от мънички, подобни на игли флачети. Можех да покося Превлов и половината от хората му с един изстрел.

— Пък аз те помислих за кавалер — обади се Дана с изкуствена горчивина в гласа. — А ти си ме загърнал с шубата си, за да не намерят у теб оръжие, когато те претърсват.

— Трябва да признаеш, че твоето... хм... че както бе изложена на показ, послужи като свършено отвличане на вниманието.

— Моля да ме извините, господине — намеси се Чийф Баском, но защо тази ръждясала гемия представлява такъв интерес за руснаците?

— И аз се питах това — добави Спенсър. — Какво му е толкова ценното?

— Предполагам, че то вече не е тайна — сви рамене Пит. — Руснаците не преследват самия кораб, а един рядък елемент, наречен бизаний, който е потънал с „Титаник“ през 1912 година. Правилно

обработен и вкаран в усъвършенствана отбранителна система, той, както съм осведомен, ще направи междуконтиненталните балистични ракети да изглеждат старомодни като летящи динозаври.

Чийф Баском подсвирна тихо и продължително с уста.

— Искате да кажете, че това чудо е все още някъде долу?

— Да, но е затрупано под няколко тона развалини.

— Никога няма да доживеете да го видите, Пит. Никой от вас... както и никой от нас. До сутринта „Титаник“ ще бъде напълно разрушен. — По лицето на Превлов не се четеше гняв, а нещо като кротко задоволство. — Наистина ли не допускате да се случи нещо непредвидено? И че всеки провал не е подкрепен с алтернативен план? Ако ние не можем да притежаваме бизания, и вие няма да го притежавате.

Пит го погледна с известно объркване.

— Не разчитайте повече на кавалерия, или във вашия случай, на казаците, които ще се втурнат да ви спасяват, Превлов. Вие доста се потрудихте, но играехте срещу един американски идиом, познат като „измамна палуба“. Вие сте подготвили всичко, освен план на действие в случай на измамна игра. Не знам как е била изработена схемата. Трябва да е била чудо на съзидателната хитрост и вие сте приготвили въдица, въже и тежест за рибарската мрежа. Съжалявам, капитан Превлов, но плячката принадлежи на победителя.

— Бизаният принадлежи на руския народ — важно заяви Превлов. — Той е откраднат от земята ни от вашето правителство. Не ние сме крадците, а вие, Пит.

— Спорен въпрос. Ако беше историческо произведение на изкуството или национално съкровище, то нашият Държавен департамент несъмнено щеше да го върне обратно в Мурманск още със следващия кораб, но това е невъзможно, когато става дума за първостепенна съставка на стратегическо оръжие. Ако ролите ни бяха разменени, Превлов, вие също не бихте се отказали от него, и то потвърдо от нас.

— Тогава ще се наложи да бъде унищожен.

— Грешите. Оръжие, което не отнема човешки живот, а само го закриля, никога не бива да се унищожава.

— Лицемерната ви философия потвърждава единствено, че нашите ръководители са съвсем наясно. Не можете да ни победите.

Един ден, в недалечно бъдеще, драгоценният ви опит за демокрация ще последва пътя на гръцкия сенат. Ще остане като отрязък от една епоха, който ще бъде изучаван от студентите на комунизма, и нищо повече.

— Не затаявайте дъх, другарю. Такива като вас ще трябва да покажат доста повече умение, преди да са в състояние да ръководят света.

— Прочетете историята — каза Превлов със зловеща усмивка. — Народи, към които напреднали нации са се отнасяли през вековете като към варвари, накрая винаги са печелили.

Пит му се усмихна любезно в отговор, докато Тюлените поведоха Превлов, Мъркър и Дръмър по главното стълбище към една самостоятелна кабина, където щяха да бъдат затворени под засилена охрана.

Но усмивката на Пит не беше искрена. Превлов беше прав.
Накрая варварите винаги печелеха.

ПЕТА ЧАСТ
САУТБИ

68.

Юни 1988

Бавно, но сигурно ураганът Аманда стихваше. Той, който дълго щеше да се помни като Големият удар през 1988, за три дни и половина прекоси с опустошителна сила три хиляди мили в океана, но се оказа, ме тепърва му предстоеше да нанесе окончателния си удар. Както една супернова звезда засиява за последен път, преди да се стопи в небесния мрак, така и той изведнъж изви в източна посока и връхлетя върху полуостров Авалон в Нюфаундленд, помитайки брега от нос Рейс до залива Пауч.

За минути град след град се оказаха залети от потопа, рукнал от буреносните облаци. Няколко малки крайбрежни селца бяха отнесени в морето от обилната водна маса, стекла се с грохот от долините. Рибарски лодки бяха подгонени към сушата и захвърлени в неузнаваеми купчини от трески. В централната част на Сейнт Джонс бяха отнесени покриви, а улиците му се бяха превърнали в бързи пълноводни реки. В продължение на дни водата и електричеството бяха прекъснати, а храната не достигаше и трябваше да се разпределя на дажби, преди да пристигнат спасителните кораби.

Нямаше регистриран ураган, който да се е развихрял с такава сурова ярост, че ветровете му да го отведат толкова далече, с такава ужасяваща скорост. Едва ли някога щяха да бъдат оценени огромните загуби от щетите. Приблизителната оценка възлизаше на не по-малко от 250 милиона долара. 155 милиона от тях представляваха почти изцяло унищожената рибарска флота на Нюфаундленд. Девет нейни кораба бяха изчезнали в морето, а от екипажите на шест нямаше нито един оцелял. В затишието след урагана погребалният звън прозвуча между 300 и 325 пъти.

В ранните часове на петъчната утрин, д-р Райън Прескот седеше сам в главния офис на Урагания център към НЮМА. Ураганът Аманда най-последно бе минал по пътя си, свърши с разрушенията си, взе

съответния брой човешки живота и чак тогава изчезна над залива Сейнт Лоурънс. Битката беше приключила; метеоролозите от центъра не можеха да направят нищо повече. След като цели седемдесет и два часа трескаво го бяха проследявали, без да мигнат, сега се бяха прибрали по домовете си, за да се наспят.

С кървясали и уморени очи Прескот огледа бюрата, отрупани с морски карти, таблици с данни, компютърни разпечатки и полупразни чаши от кафе, подовете, покрити с листове хартия, изписани с цифри и странни на вид метеорологични знаци. Погледна огромната стенна морска карта и мълчаливо прокле бурята. Неочакваният ѝ завой на изток ги беше заварил неподготвени. Напълно нелогична особеност в разрез с всичко познато досега в историята на ураганите. Нито една зарегистрирана буря не се беше проявявала така непредсказуемо.

Ако само беше загатнала с нещо за предстоящото си отклонение, ако беше показала и най-малък намек за безумното си поведение, те може би щяха да успеят да предупредят своевременно населението на Нюфаундленд за предстоящата атака. Поне половината — сто и петдесет живота — можеха да бъдат спасени. Сто и петдесет мъже, жени и деца сега можеха да бъдат живи, ако своеобразната прищявка на майката природа не беше помела най-прецизните научни средства за прогнозиране на времето като евтини играчки.

Прескот се надигна и хвърли последен поглед към картата на стената, преди да са дошли чистачките, да заличат съществуването на урагана Аманда и дяволския му път и да подготвят нещата за все още неродения му наследник. Една малка отметка привлече погледа му. Представляваше кръстче с обозначение „Титаник“.

Последното известие от главния щаб на НЮМА във Вашингтон гласеше, че разбитият кораб е взет на буксир от два влекача на военноморските сили, които отчаяно се опитват да го изтеглят настрани от пътя на урагана. От двайсет и четири часа насам не бяха чули нищо повече.

Прескот вдигна чашата със студено кафе като за наздравница.

— За „Титаник“ — каза той гласно в празната стая. — Дано си понесъл всички юмруци, които ти е нанесъл Аманда и да си успял да му плюеш в очите.

Преглътна с гримаса изветрялото кафе. После се обърна и излезе от стаята в ранната сутрешна мъгла.

69.

На зазоряване „Титаник“ беше все още жив. Продължаваше да съществува напук на всякаква логика. Безпомощно подмятан от вълните и вятъра, той беше попаднал в капана на вълнението, надигнало се след отминаващия ураган.

Подобно на зашеметен боксьор, който увиснал на въжетата, продължава да понася страхотни удари, корабът се надигаше върху деветметровите вълни, отблъскваше странично всяка от тях, в отговор поемаше солени пръски върху лодъчната си палуба, но после се отскубваше и макар и мъчително, успяваше някак навреме да се изправи за следващата атака.

Според капитан Пароткин, който го наблюдаваше през бинокъла си, „Титаник“ беше обречен кораб. Ръждясалите плочи на стария му корпус бяха подложени на натиск, надвишаващ многократно натиска, който биха могли да издържат. Той ясно виждаше напуканата обшивка и зейналите шевове и предполагаше, че на стотици места по корпуса има пробойни. Онова, което не можеше да види, бяха изтощените мъже от спасителната група, Тюлените и мъжете от военните влекачи, които работеха рамо до рамо дълбоко в тъмния ад под водолинията и полагаха отчаяни усилия да задържат лайнера върху водата.

От гледна точка на Пароткин, който се намираше на сигурно място в кормилната рубка на „Михаил Курков“, фактът, че „Титаник“ не беше изчезнал през нощта, беше едно малко чудо. Но той продължаваше да се вкопчва в живота, въпреки че беше потънал с още шест метра откъм носа и се беше наклонил на трийсет градуса към дясната си страна.

— Някаква вест от капитан Превлов? — попита той, без да отмества очи от бинокъла.

— Не, капитане — отвърна първият офицер.

— Опасявам се, че се е случило най-лошото — каза Пароткин. — Не забелязвам никакъв знак, че Превлов е превзел лайнера.

— Вижте, капитане — посочи първият офицер, — върху останките на задната мачта. Прилича на руски флаг.

Пароткин разгледа през бинокъла малкото, орфанно парче плат, което се вееше на вятъра.

— За съжаление онази звезда е бяла, а не червена, както е на нашия съветски флаг. — Той въздъхна. — Ще трябва да приема, че задачата за качване на борда на „Титаник“ не е успяла.

— Може би другарят Превлов не е имал време да докладва за положението.

— Вече няма за кога. Само след час тук ще бъдат американските самолети за издирване. — Пароткин удари раздражено с юмрук по плота на мостика. — Дяволите да го вземат този Превлов! — промърмори той гневно. — „Да се надяваме, че няма да се наложи да прибегнем до крайния ни вариант“ — това бяха точните му думи. Извади голям късмет. Той може вече и да е мъртъв, а аз съм този, който ще трябва да поеме отговорността за унищожението на „Титаник“ и на онези, които са останали на борда му.

Лицето на първия офицер пребледня и той се скова.

— Няма ли друга възможност, капитане?

Пароткин поклати глава.

— Заповедите бяха ясни. По-скоро да унищожим кораба, но не и да го оставим да попадне в ръцете на американците.

Пароткин извади от джоба ленена носна кърпа и изтри очите си.

— Екипажът да се приготви за изстрелване на ядрена ракета и да държи курс десет мили северно от „Титаник“ в позиция за изстрелване.

За един дълъг момент първият офицер остана втренчен в Пароткин, после се обърна и отиде до радиотелефона, за да нареди на кормчията да промени курса на петнайсет градуса на север.

Трийсет минути по-късно всичко беше в готовност. „Михаил Курков“ забиваше нос в големите вълни, заел позиция за изстрелване на ракетата, а Пароткин, застанал зад оператора на радара, попита:

— Нещо обезпокояващо?

— Осем реактивни самолета, на сто и дваайсет мили западно, които се приближават бързо.

— Надводни морски съдове?

— Два малки кораба на координати две-четири-пет, на дваайсет и една мили югозападно.

— Вероятно са влекачите, които се връщат — предположи първият офицер.

Пароткин кимна.

— Самолетите ме безпокоят. След десет минути ще са над нас. Ядрената глава заредена ли е?

— Да, капитане.

— Тогава започвайте броенето.

Първият офицер предаде заповедта по телефона, след което двамата излязоха отвън, застанаха от дясната страна на мостика и започнаха да наблюдават как предният люк на трюма плавно се измества и „Стоски“, осемметровата ракета земя-земя, бавно се издига във влажния утринен въздух.

— Една минута до изстрелване — прозвуча от високоговорителя на мостика гласът на техника, отговарящ за ракетата.

Пароткин насочи бинокъла към „Титаник“ в далечината. Можеше да различи само контурите му на фона на събраните на хоризонта сиви облаци. По тялото му премина едва забележима тръпка. Очите му придобиха леко тъжно изражение. Знаеше, че моряците щяха завинаги да го прокълнат и запомнят като капитана, изпратил безпомощния и възкръснал океански лайнер обратно в неговия гроб на дъното на морето. Беше се стегнал в очакване на рева от двигателя на ракетата и голямата експлозия, която щеше да превърне „Титаник“ в хиляди миниатюрни частици, когато чу звука на тичащи стъпки откъм рубката и радистът нахълта в мостика.

— Капитане! — изломоти той. — Спешен сигнал от американска подводница!

— Трийсет секунди до изстрелване — разнесе се гласът от интеркома.

Докато подаваше съобщението на Пароткин, в очите на радиста се четеше неприкрита паника. То гласеше:

КОРАБ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ ДРАГЪНФИШ
ДО МИХАИЛ КУРКОВ НА СССР
КОРАБОКРУШИРАЛИЯТ МОРСКИ СЪД КРАЛСКИЯТ
ПОЩЕНСКИ КОРАБ ТИТАНИК ПОД ЗАЩИТА НА
ВОЕННОМОРСКИТЕ СИЛИ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ
ВСЕКИ ОТКРИТ АКТ НА АГРЕСИЯ ОТ ВАША СТРАНА

ЩЕ ПРЕДИЗВИКА НЕЗАБАВНА ПОВТАРЯМ
НЕЗАБАВНА ОТВЕТНА АТАКА
ПОДПИС КАПИТАН НА КОРАБ НА САЩ
ДРАГЪНФИШ

— Десет секунди и започвам обратно броене — разнесе се кухият глас на ракетния техник. — Седем... шест...

Изречението на Пароткин беше като на човек получил току-що един милион рубли по пощата.

— ... пет... четири... три...

— Преустановете броенето — нареди той с ясен глас, така че да нямаше недочули и неразбрали.

— Преустановете броенето — повтори първият офицер по телефона в мостика. По лицето му се стичаше пот. — И закрепете ракетата.

— Добре — рязко каза Пароткин. — На лицето му се появи усмивка. — Не е точно каквото ми бяха казали да направя, но мисля, че началниците на Съветските военноморски сили ще ме разберат. Все пак, „Михаил Курков“ е най-добрият кораб от този вид в целия свят. Ние не бихме искали да го унищожим само заради безразсъдната и глупава заповед на един човек, който без съмнение е мъртъв, нали?

— Напълно съм съгласен. — Първият офицер се усмихна в отговор. — Освен това нашите началници ще се заинтересуват как, независимо от цялата ни сложна техника за откриване, не сме успели да забележим присъствието на вражеска подводница буквално под носа ни. Изглежда, че американците много са напреднали в методите за подводно проникване.

— Сигурен съм, че на американците ще им стане много интересно като научат, че нашите океанографски научноизследователски морски съдове тайно носят на борда си ракети.

— Заповедите ви, капитане?

Пароткин наблюдаваше ракетата Стоски, която бавно се прибираще в маскировъчната капсула.

— Курс към родината. — Той се обърна и погледна над морето по посока на „Титаник“. Какво ли се беше случило с Превлов и хората му? Живи ли бяха или мъртви? Щеше ли някога да узнае истината?

Над него облаците започнаха да променят цвета си от сив в бял, а вятърът премина в ободряващ бриз. Самотна чайка се спусна от просветляващото се небе и започна да кръжи над съветския кораб. После, като че ли дочула по-настойчив зов от юг, размаха криле и отлетя към „Титаник“.

70.

— Свършено е с нас — каза Спенсър толкова тихо, че Пит не беше сигурен дали го е чул.

— Какво каза?

— Свършено е с нас — повтори той с отпуснати устни. Лицето му беше изцапано с машинно масло и ръждива кал. — Безнадеждно е. Запушихме повечето от дупките, които Дръмър направи с горелката си, но морето така жестоко е повредило корпуса, че старчето поема вода по-бързо и от решето.

— Трябва да го задържим на повърхността, докато се върнат влекачите — каза Пит. — Ако могат да включат и техните помпи заедно с нашите, ще сме с една крачка пред течовете и ще имаме време да закърпим дупките.

— Цяло чудо е, че не е отишъл на дъното преди часове.

— Колко време? — настоя Пит.

Спенсър уморено погледна надолу към водата, блискаща се около глезените му.

— В момента помпите работят с пълна пара. Когато резервоарите с гориво бъдат изчерпани докрай, помпите ще замлъкнат. Жесток, неминуем, тъжен факт. — Той погледна Пит в лицето. — Час, може би час и половина. Не мога да обещаю нищо повече от това след спирането на помпите.

— А ако имаш достатъчно гориво за двигателите?

— Вероятно бих могъл да го задържа на повърхността без чужда помощ до обед — отвърна Спенсър.

— Колко гориво ти трябва?

— Двеста галона ще свършат чудесна работа.

И двамата погледнаха към Джордино, който се спусна по една стълба и зашляпа през водата, покриваща пода на котелно отделение №4.

— Ето това е да си безсилен — изпъшка той. — Ей там горе осем самолета кръжат над кораба. Шест военноморски изстребителя и два радарни разузнавателни самолета. Опитах какво ли не, само дето не се

изправих на глава и не си свалих гащите, а единственото, което те направиха, беше да ми махат всеки път, когато прелитаха.

Пит поклати глава с тъжна насмешка.

— Напомни ми никога да не играя шарада с твоя отбор.

— Приемам всякакви предложения — каза Джордино. — Сигурно ще можеш да ми кажеш как да осведомя някой, който лети с шестстотин и петдесет километра в час, че имаме нужда от помощ, и то голяма?

Пит се почеса по брадичката.

— Би трябвало да има някакво практично разрешение.

— Сигурно — насмешливо отбеляза Джордино. — Просто звънни на Автомобилния клуб да дойдат да те обслужат.

Пит и Спенсър се погледнаха с широко отворени очи. И на двамата едновременно им беше хрумнала една и съща мисъл.

— Гениално! — възкликна Спенсър. — Направо гениално!

— След като не можем да отидем до сервиза — ухили се Пит, — тогава сервизът ще дойде при нас.

Джордино изпадна в недоумение.

— Умората е размекнала мозъците ви — каза той. — Къде ще намерите телефонна кабина? Какво ще използвате вместо радио? Руснаците унищожиха нашето, онова в хеликоптера е прогизнало, а предавателят на Превлов бе улучен в суматохата от два куршума. — Той поклати глава. — Колкото до онези летящи над нас момчета, отпишете ги. Без четка и кофа с боя, няма начин да изпратим съобщение до техните нетърпеливи, малки мозъчета.

— В това ти е проблемът — високомерно отбеляза Спенсър. — Все се размотаваш с глава нагоре, вместо да гледаш надолу.

Пит се наведе и вдигна един тежък ковашки чук, който лежеше в купчината с инструменти.

— Ето с това ще направим фокуса — заяви небрежно той и замахна с чука към една от плоскостите на корпуса на „Титаник“, котелното помещение се изпълни с какофония от ехото.

Спенсър се отпусна изморено върху една издупчина на котела.

— Няма да ни повярват.

— Е, това не знам — успя да вметне между ударите Пит. — Телеграфът на джунглата. В Конго винаги вършеше работа.

— Джордино може би беше прав. Умората е размекнала мозъците ни.

Пит не му обърна внимание и продължи да чука. След няколко минути спря за момент, за да хване по-удобно дръжката на чука.

— Да се надяваме и да се молим някой от туземците да стои с долепено до земята ухо — каза той, пухтейки. След което продължи да удря.

На борда на „Драгънфиш“ единият от двамата оператори, които дежуреха на хидролокатора — онзи, който беше настроил системата на пасивно подслушване, се беше навел напред към таблото си, с килната на една страна глава и напрегнато се опитваше да разгадае странното думкане, което звучеше в слушалките. После кимна леко с глава и подаде слушалките на застаналия до него офицер.

— Първо помислих, че е акула чук — каза операторът. — Те предизвикват такива странни звуци, наподобяващи удари. Но тук определено се долавя звън на метал.

Офицерът притисна слушалката до едното си ухо. Очите му придобиха озадачено изражение.

— Звучи като SOS.

— И аз така го разчетох, сър. Някой отчаяно удря по корпуса.

— Откъде идва?

Операторът завъртя едно миниатюрно кормило, което активира датчиците на носа на подводницата, и огледа командното табло пред себе си.

— Източникът е на три нула седем градуса, две хиляди метра на северозапад. Това трябва да е „Титаник“, сър. След оттеглянето на „Михаил Курков“, той е единственият морски съд, останал в района.

Офицерът му подаде слушалките, излезе от хидролокаторния отсек и по широкото, извито стълбище стигна до командния пост, нервния център на „Драгънфиш“. Той се приближи до един среден на ръст мъж, с кръгло лице и сивеещи мустаци, на чиято яка се виждаха отличителните за чина командир знаци във вид на дъбови листа.

— Наистина е „Титаник“, сър. Предават с чук сигнал SOS.

— Да няма грешка?

— Не, сър. Източникът е потвърден. — Офицерът направи пауза, след което попита: — Ще се отзовем ли?

Командирът се замисли.

— Нарезданията бяха да осигурим Тюлените и да отстраним „Михаил Курков“, както и да останем незабелязани, в случай че руснаците решат да направят последен опит с някоя от техните подводници. Ще се окажем в много неизгодно положение, ако излезем на повърхността и напуснем позицията си, за да го защитим.

— При последния ни оглед той изглеждаше в доста лошо състояние. Може би потъва.

— В такъв случай екипажът му щеше да крещи за помощ по всяка възможна радиочестота... — Командирът замълча и присви очи. Направи няколко крачки до отсека за радиовръзка и надникна вътре.

— Кога беше последното съобщение, изпратено от „Титаник“?

Единият от радистите прегледа страницата в дневника.

— Минути преди осемнайсет часа вчера, командире. Поискаха последни данни за скоростта и посоката на урагана.

Командирът кимна и се обърна към офицера.

— Не са предавали повече от дванайсет часа. Може би имат повреда в радиото.

— Много е вероятно.

— Я да хвърлим един поглед — каза командирът. — Вдигни перископа.

Тръбата на перископа бавно забръмча, докато се изправяше. Командирът хвана ръчките и погледна през окуляра.

— Вижда се доста добре. Наклонил се е силно надясно и е потънал откъм носа, но не е чак толкова зле, за да го смятаме, че е в опасност. Не се развяват флагчета за помощ. На палубите няма никой... един момент, вземам си думите назад. Виждам човек на покрива на командния мостик. — Командирът засили увеличението. — Мили боже! — промълви той. — Това е жена.

Офицерът го погледна изумен.

— Жена ли казахте, сър?

— Виж сам.

Офицерът погледна. Наистина върху мостика на „Титаник“ стоеше млада жена. Размахваше нещо като сутиен.

Десет минути по-късно „Драгънфиш“ беше излязъл на повърхността и лежеше в сянката на „Титаник“.

След още трийсет минути резервното гориво от допълнителния дизелов двигател на подводницата бе насочено по извита над бурните вълни тръба и безпрепятствено потече в набързо пробития трюм в корпуса на „Титаник“.

71.

— Това е от „Драгънфиш“ — каза адмирал Кемпър, докато четеше последното от дълга поредица съобщения. — Капитанът ѝ изпратил работна група на борда на „Титаник“ в помощ на Пит и спасителния му екип. Уведомява, че корабът ще остане на повърхността по време на тегленето, независимо от многобройните течове — стига, разбира се, да не го връхлети друг ураган.

— Да благодарим на Бога за дребните милости — въздъхна маршал Колинс между две прозевки.

— Съобщава още — продължи Кемпър, — че госпожа Сийграм е на борда на „Титаник“ и е в изключителна сценична форма, каквото и да означава това.

Мел Донър излезе от банята. Върху ръката му още имаше праметната хавлиена кърпа.

— Бихте ли повторили, адмирале?

— Капитанът на „Драгънфиш“ съобщава, че госпожа Сийграм е жива и здрава.

Донър се втурна към Сийграм, който спеше неспокойно на канапето и го разтърси.

— Джийн! Събуди се! Намерили са Дана! Тя е добре!

Очите на Сийграм се отвориха и известно време той загледа Донър, а по лицето му бавно се изписваше изумление.

— Дана... Дана е жива?

— Да, вероятно е била на „Титаник“ по време на бурята.

— Но как се е озовала там?

— Още не знаем подробности. Ще трябва да изчакаме. Но най-важното е, че Дана е на сигурно място и „Титаник“ не е потънал.

Сийграм хвана с ръце главата си и остана така, превит надве. После тихо се разрида.

Адмирал Кемпър с облекчение прие отвличането на вниманието от страна на доста уморения командир Кийт, който влезе в този момент и му подаде ново известие.

— Това пък е от адмирал Сандекър — оповести Кемпър. — Мисля, че за вас, господин Никълсън, ще бъде интересно да научите какво съобщава той.

Уорън Никълсън и маршал Колинс се отделиха от Сийграм и наобиколиха бюрото на Кемпър.

— Думите на Сандекър: „Гостуващи роднини бяха забавлявани и настанени в стая за гости. Снощи, по време на увеселението, нещо ми влезе в окото, но си доставих удоволствието да попея с пълен глас някои любими стари песни, като «Сребърни нишки сред златото». Поздрави братовчеда Уорън и му кажи, че съм му приготвил подарък. Приятно прекарване. Как ми се иска да сте тук! Подписаният Сандекър“.

— Адмиралът има странен начин на изразяване — отбеляза президентът. — Какво всъщност се опитва да ни каже?

Кемпър го погледна смутен.

— Явно руснаците са се качили на борда по време на затишието на урагана.

— Явно — ледено подчерта президентът.

— „Сребърни нишки сред златото“ — обади се въодушевено Никълсън. — Сребро и злато. Те са хванали двамата тайни агенти.

— А твоят подарък, братовчеде Уорън — намеси се Колинс, ухилен до уши, — вероятно не е никой друг, освен капитан Андре Превлов.

— Наложително е да се кача час по-скоро на борда на лайнера — обърна се Никълсън към Кемпър. — Кога най-рано можете да ми осигурите превоз дотам, адмирале?

Кемпър вече се пресягаше към телефона.

— В порядъка на трийсет минути мога да те кача на самолет на военноморските сили, който ще те свали до Вийчърс Айлънд. Оттам можеш да вземеш вертолет до „Титаник“.

Президентът се приближи до големия прозорец и се загледа в изгряващото слънце, което се подаваше над източния хоризонт и пръскаше лъчи към ленивите води на Потомак. Той отвори уста и се прозя с наслада.

Дана се облегна на предния релинг на командния мостик на „Титаник“ и затвори очи. Океанският бриз рошеше меднорусата ѝ коса и щипеше лицето ѝ. Тя се чувстваше успокоена, свободна и напълно отпусната. Все едно, че летеше.

Сега знаеше, че никога не би могла да се върне назад и да стане отново нарисованата кукла, която представляваше Дана Сийграм само преди два дни. Беше решила — ще се разведе с Джийн. Между тях вече нищо нямаше смисъл, поне за нея. Момичето, което той беше обичал, беше мъртво и никога нямаше да се върне. Мисълта ѝ донесе облекчение. Това беше нейното прераждане. Да започне отново, на чисто, без да се съобразява с никакви правила.

— Давам един долар, за да узная мислите ти.

Тя отвори очи и видя насреща си ухиленото и току-що избръснато лице на Дърк Пит.

— Мислех, че се дава по едно пени.

— Рано или късно инфлацията се отразява на всичко.

Двамата постояха известно време без да разговарят и наблюдаваха как „Уолс“ и „Морс“ опъваха огромното въже, което водеше към носа на „Титаник“. Чийф Баском и хората му проверяваха влекателното въже и нанасяха грес върху „пълзуна“, за да улеснят триенето. Ръководителят вдигна поглед и им махна с ръка.

— Ще ми се това пътуване никога да не свършва — промълви Дана, докато двамата махаха в отговор. — Колкото е странно, толкова е и чудесно. — Тя неочаквано се обърна и сложи ръката си върху неговата. — Обещай ми, че никога няма да видим Ню Йорк. Обещай ми, че ще продължим да плаваме завинаги, като Летящия холандец.

— Ще плаваме завинаги.

Тя обви ръце около врата му и се притисна към него.

— Дърк, Дърк! — прошепна настойчиво тя. — Нищо вече няма значение. Искам те. Искам те сега, без всъщност да знам защо.

— Причината вероятно е в мястото — отвърна спокойно Пит.

Той я хвана за ръка и я поведе надолу по главното стълбище, към спалните на единия от двата луксозни апартамента на палуба Б.

— Заповядайте, мадам. Това е апартаментът с най-хубавите стаи в целия параход. Цената за пътуване в една посока е някъде около четири хиляди долара. Става дума, естествено, за цени от 1912. Заради светлината в очите ви обаче, ще ви издействам едно добро намаление. — Той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото. То беше почистено от тинята и мухъла, и беше покрито с няколко одеяла.

Дана погледна леглото с ококорени очи.

— Ти дори си го приготвил?

— Казано най-просто, и аз като малката мравка, която преместила каучуковото дърво, също хранех големи надежди.

— Знаеш ли какво си ти?

— Копеле, развратник, сатир... бих могъл да измисля още една дузина подходящи определения.

Тя го погледна с тайнствена, женска усмивка.

— Не, нищо подобно. Дори и един сатир не би бил толкова предвидлив.

Той доближи устни до нейните и я целуна така силно, че тя изстена.

Поведението ѝ в леглото го завари неподготвен. Той очакваше тяло, което просто ще е отзивчиво. В замяна се оказа залят от надигащи се, бурни вълни от плът, пронизителни писъци, които трябваше да заглушава с длан, нокти, които издълбаха кървави следи в гърба му и накрая, тихо, мокро ридаене във врата му. Не можеше да не се запита дали всички съпруги разцъфтяваха с подобна страст, когато за първи път правят любов с друг мъж. Бурята продължи близо час и влажният парфюм на потна кожа се просмука във въздуха на старата, плесенясала, призрачна спалня.

Накрая тя го избута настрана и седна. Сви колене и се приведе над тях, с кръстосани ходила.

— Как бях?

— Като тигър в спазми — отвърна Пит.

— Не знаех, че ще се получи така.

— Бих искал да имам сребърен долар за всяко момиче, което казва съвсем същите думи, когато изпадне в такава възбуда.

— Нямах представа какво значи вътрешностите ти да кипят едновременно от болка и удоволствие.

— Смея да твърдя, че наистина нямам представа. Освобождаването на жената пламти отвътре. Еротичното усещане у мъжа е по-скоро външно. Откъдето и да го погледнеш, сексът си е женска игра.

— Какво знаеш за президента? — неочаквано попита тя с мек, носталгичен тон.

Пит я погледна развеселен и изненадан.

— За президента ли? Какво се сети за него в такъв момент?

— Чух, че бил истински мъж.

— Не мога да ти кажа. Не съм спал с него.

Тя не обърна внимание на забележката му.

— Ако имахме жена президент и тя искаше да се люби с теб, какво щеше да направиш?

— Добро или зло на родината ни — отвърна Пит. — Какво целиш с този разговор?

— Отговори на въпроса ми. Би ли легнал с нея?

— Зависи.

— От какво?

— Президент или не, не бих могъл да заставя оръдието си да бъде в готовност, ако тя е седемдесетгодишна, плоска и с кожа на суха слива. Затова от мъжете не стават добри проститутки.

Дана бавно се усмихна и притвори очи.

— Люби ме пак.

— Защо? За да дадеш свобода на въображението си и да си представяш, че те люби главнокомандващият?

Очите ѝ се присвиха.

— Това притеснява ли те?

— Няма да ти остана дължен. Аз пък ще си представям, че ти си Ашли Флеминг.

73.

Тюленът, който охраняваше в коридора отвън, отключи наскоро смазаната брава и отвори вратата. Превлов надигна глава, както се беше свил на пода в самостоятелната кабина С-95. Тюленът, с готов за стрелба М-24, го огледа внимателно, после се отдръпна, за да пропусне мъжа зад него да влезе.

Мъжът носеше дипломатическо куфарче и беше облечен в делови костюм, който плачеше за ютия. По устните му премина лека усмивка, когато в изпитателния проучващ поглед на Превлов пролича изненада от разпознаването.

— Капитан Превлов, аз съм Уорън Никълсън.

— Знам — каза Превлов, изправи се на крака и много учтиво направи лек поклон. — Не бях подготвен да посрещна самия главен директор на Централното разузнавателно управление. Поне не при тези доста неприятни обстоятелства.

— Дойдох, за да ви придружа лично до Съединените щати.

— Поласкан съм.

— Ние сме поласканите, капитан Превлов. Вас ви смятат за доста голяма риба.

— Значи се очертава процес с международен отзвук, допълнено със сериозни обвинения срещу моето правителство за извършване на пиратски акт в бурно море.

Никълсън се усмихна отново.

— Не, опасявам се, че измяната ви ще остане една добре запазена тайна, като се изключат няколко високопоставени членове на вашето и на моето правителство.

Превлов погледна накриво.

— Измяна ли? — явно, не беше това, което очакваше.

Никълсън кимна мълчаливо.

— Няма начин, по който да ме накарате да дезертирам доброволно — мрачно каза Превлов. — Ще го отричам при всяка възможност.

— Благороден жест — сви рамене Никълсън. — Но тъй като няма да има никакъв процес, никакъв разпит, вашият единствен начин да се измъкнете ще бъде молба за политическо убежище.

— Казахте „никакъв разпит“. Ще трябва да ви обвиня в лъжа, господин Никълсън. Нито една добра разузнавателна служба не би пропуснала възможността да измъкне сведения, които човек в моето положение би могъл да им даде.

— Какви сведения? — попита Никълсън. — Вие не можете да ни кажете нищо повече от това, което вече знаем.

Превлов беше изваден от равновесие. Предположение, трябва да стигна до някакво предположение, помисли си той. Имаше само един начин, по който американците биха могли да се доберат до купищата поверителни сведения на съветското разузнаване, заключени в папките в кабинета му в Москва. Средата на мозайката оставаше недовършена, но очертанията ѝ си идваха точно на място. Той срещна твърдия поглед на Никълсън и тихо заговори.

— Лейтенант Марганин е един от вашите хора. — Беше повече твърдение, отколкото въпрос.

— Да — кимна Никълсън. — Името му е Хари Коскоски и е роден в Нюарк, Ню Джърси.

— Не е възможно — каза Превлов. — Аз лично проверих всеки етап от живота на Павел Марганин. Той е роден и израснал в Комсомолск на Амур. Произхожда от семейство на шивачи.

— Вярно, истинският Марганин беше руснак.

— Тогава вашият човек е двоен агент, подставено лице?

— Уредихме го преди четири години, когато един от вашите ракеторазрушители тип „Кашин“ експлодира и потъна в Индийския океан. Марганин беше един от малцината оцелели. Беше открит във водата от петролен танкер „Ексон“, но умрял малко преди да влязат в пристанището на Хонолулу. Това беше рядко срещана възможност и трябваше да действаме бързо. От всички наши агенти, говорещи руски, Коскоски най-добре отговаряше на физическите данни на Марганин. Променихме лицето му хирургически, за да изглежда, сякаш е било изменено от експлозията, след което го закарахме със самолет на един малък забутан остров, отдалечен на двеста мили от мястото, където потъна корабът ви. Когато нашият фалшив съветски моряк най-накрая

беше открит от местните рибари и върнат в Русия, той се намираше в делириум и имаше силен пристъп на амнезия.

— Останалото ми е известно — надуто каза Превлов. — Ние не само че възстановихме лицето му чрез пластична операция, така че да прилича на истинския Марганин, но и го просветихме относно историята на личния му живот.

— Горедолу така стоят нещата.

— Блестящ удар, господин Никълсън.

— След като го казва един от най-уважаваните хора в съветското разузнаване, за мен това е изключителен комплимент.

— В такъв случай целият план за превземането на „Титаник“ е бил тайно подготвен от ЦРУ и осъществен чрез Марганин.

— Коскоски, или нареченият още Марганин, беше сигурен, че вие ще приемете плана, и така и стана.

Превлов погледна към пода. Трябвало е да се досети, трябвало е да предположи, ако беше заподозрял още от самото начало, че Марганин бавно и подмолно е нагласявал врата му на гилотината. Не е трябвало, изобщо не е трябвало да се хваща на въдицата; но суетата му го доведе до падението и той се примири.

— И докъде води всичко това? — тъжно попита Превлов.

— Марганин вече е представил солидно доказателство за вашите, извинете ме за израза, предателски дейности и е доказал, с помощта на изфабрикувани факти, че още от самото начало вие сте планирали мисията на „Титаник“ да се провали. Видите ли, капитане, следата, която води до вашата измяна, беше оформяна близо две години. Вие самият подпомогнахте значително нещата със слабостта ви към прекалено скъпи навици. На вашите началници не остава нищо друго, освен да направят заключение, че сте се продали на много висока цена.

— А ако го отрека?

— Кой ще ви повярва? Осмелявам се да добавя, че името ви е вече в съветския списък за ликвидиране.

— Тогава какво ще стане с мен?

— Имате две възможности. Първата, можем да ви освободим след известен период от време.

— Няма да оцелея повече от седмица. Добре съм запознат с мрежата от наемни убийци на КГБ.

— Другата възможност е да работите за нас. — Никълсън замълча, поколеба се, после погледна Превлов право в очите. — Вие сте изключителен мъж, капитане, най-добрият във вашата област. Ние не обичаме големите умове да се пропиляват. Няма защо да ви описвам ползата от вас за западното разузнаване. Точно затова възнамерявам да ви натоваря с нови задачи. Метод на работа, който ще се окаже напълно подходящ за вас.

— Предполагам, че трябва да съм благодарен за това — отбеляза сухо Превлов.

— Чертите на лицето ви ще бъдат променени, разбира се. Ще изкарате един сбит курс по английски и американски идиоми, както и по нашата история, спорт, музика и забавления. Накрая няма да има и следа от предишната ви обвивка, върху която КГБ да спре око.

Очите на Превлов започнаха да се изпълват с интерес.

— Заплатата ви ще бъде четирийсет хиляди на година, плюс личните ви разноски и кола.

— Четирийсет хиляди долара? — попита Превлов, опитвайки се да прозвучи небрежно.

— С тях ще може да се купи доста бомбайски джин. — Никълсън се ухили като вълк, седнал да вечеря с плашлив заек. — Мисля, че ако наистина опитате, капитан Превлов, може и да ви харесат удоволствията на нашия упадъчен западен начин на живот. Не сте ли съгласен?

Превлов не отговори няколко секунди. Но изборът беше очевиден: постоянен страх срещу дълъг и приятен живот.

— Печелите, Никълсън.

Никълсън му подаде ръка и остана леко изненадан от сълзите, които бликнаха в очите на Превлов.

74.

Последните часове на продължителното буксирно теглене преминаха под чисто и слънчево небе, с игрив вятър, който нежно подбутваше дългите океански вълни към брега и леко погалваше зелените им, извити гърбове.

Още от зазоряване четири кораба на крайбрежната охрана разпръскваха огромната флотилия от всякакви морски съдове, които пореха насам-натам морето с единствената цел да хвърлят отблизо поглед върху похабените от водата палуби и надстройката на корпуса.

Високо над тази навалица орди от малки самолети и вертолети кръжаха като рояк пчели. Пилотите им маневрираха, за да дадат възможност на фотографите и операторите да заснемат „Титаник“ под най-добър ъгъл.

От височина дванайсет хиляди метра все още наклоненият кораб приличаше на страховит скелет, нападнат от всички страни от армада комари и бели мравки.

„Томас Дж. Морс“ нави влекателното си въже от носа на „Самюел Р. Уолъс“ и се изтегли към кърмата на стария кораб, където закачи едно котвено въже, после изостана назад, за да помага при направляването на тромавия корпус през протоците Веразано и нагоре по Ийст Ривър към старата бруклинска пристанищна работилница на военноморските сили. Когато командир Бютера даде заповед да се скъси главното буксирно въже до около двеста метра, няколко пристанищни влекача се появиха и застанаха наблизко, за да окажат помощ, ако се наложеше.

Лоцманската лодка се приближи на сантиметри от фалшборда на „Уолъс“ и лоцманът скочи на борда му. Лодката продължи и се блъсна с изтърканите автомобилни гуми, обточили малкия ѝ борд в ръждясалите плочи на „Титаник“. Само след половин минута главният лоцман на нийоркското пристанище сграбчи една въжена стълба и се закатери към товарната палуба.

Пит и Сандекър го поздравиха и го поведоха към лявото крило на мостика. Главният лоцман хвана с ръце релинга така, сякаш беше част

от него и важно кимна на влекача да продължи по пътя си. Пит махна с ръка, а Бютера наду в отговор свирката. Тогава командирът на влекача нареди „бавен напред“ и насочи носа на „Уолъс“ към главния канал под моста Веразано, който свързваше Лонг Айлънд и Стейтън Айлънд.

Щом странният конвой навлезе в горната част на залива, Бютера започна да снове от едната до другата страна на мостика на влекача, като преценяваше стария корпус, вятъра и течението и буксирното въже със старанието на неврохирург, който се подготвя за сложна операция.

Още от предната нощ хиляди хора се бяха струпали покрай бреговата линия. Манхатън изглеждаше замрял, улиците бяха пуссти, а учрежденията изведнъж притихнаха, тъй като служителите им се бяха скупчили по прозорците и наблюдаваха в мълчаливо страхопочитание как конвоят пълзеше към пристанището.

На брега на Стейтън Айлънд Питър Хул, репортер от „Ню Йорк Таймс“, започна своята история:

Наистина съществуват призраци. Видях един в мъглата тази сутрин. Той мина пред изумените ми очи като някакъв причудлив фантом, измъкнат от ада. Заобиколен от невидимия покров на някогашна трагедия, забулен от душите на неговите мъртъвци, той наистина представлява една величава реликва от отминал век. Човек не може да го погледне и да не се изпълни едновременно с гордост и мъка...

Коментаторът на Си Би Ес изказа по журналистическо мнение: „Днес «Титаник» завърши първото си пътуване, седемдесет и пет години след отплаването му от пристанището на Саутхемптън, Англия...“.

Около обед „Титаник“ се промъкваше покрай Статуята на свободата и огромното море от наблюдатели върху Батъри^[1].

От стоящите край брега хора не се чуваше дори и шепот, и градът някак странно се смълча; само случен клаксон на такси напомняше за нормалния живот. Сякаш някой беше вдигнал целия Ню Йорк и го беше пренесъл в огромна катедрала.

Мнозина от наблюдателите плачеха открито. Между тях бяха и трима от пасажерите, оцелели в онази далечна трагична нощ. Въздухът беше тежък и труден за дишане. Повечето от хората, които по-късно описваха това преживяване, бяха изненадани, че не си спомнят нищо, освен някакво странно чувство на вцепененост, сякаш временно са били парализирани и онемели. Изключение правеше само един грубоват пожарникар на име Артър Муни.

Муни беше капитан на една от пожарникарските лодки на нюйоркското пристанище. Едър ирландец с игриви очи, роден в града и морски пожарникар от деветнайсет години. Той удари с огромния си юмрук по компасната кутия и развали магията. После подвикна на екипа си.

— Размърдайте задниците си, момчета. Не стойте като манекени в универсален магазин. — Гласът му достигна до всяко кътче в лодката. Муни рядко имаше нужда от мегафон. — Това тук е кораб, който завършва първото си плаване, нали? Тогава нека му направим едно добро, старомодно нюйоркско посрещане.

— Но, скипър — запротестира един от хората му, — това не е първото пристигане на „QE II“^[2] или на „Нормандия“. Това тук не е нищо повече от едно старо корито, мъртъв кораб.

— Старо корито е задникът ти! — кресна Муни. — Този кораб, който виждаш тук, е най-известният лайнер на всички времена. Какво като е малко разнебитен и пристига с известно закъснение. На кого му пука? Пусни маркучите и надуй сирената.

Получи се повторно представяне на изваждането на „Титаник“, но в много по-грандиозен мащаб. Докато водата шуртеше на големи струи върху пожарникарската лодка на Муни, а сирената ѝ отекваше в градските небостъргачи, още една пожарникарска лодка последва примера ѝ, и още една. После запищяха свирките на товарните кораби в пристанището. Към шумотевицата се включиха и клаксоните на колите, наредени покрай бреговете на Ню Джърси, Манхатън и Бруклин, последвани от радостни викове и скандирания на милиони гърла.

Звукът, започнал като незначителен пронизителен писък на самотна свирка, сега растеше ли, растеше, докато се превърна в гръмогласен хаос, който разтърси земята и раздрънча всички прозорци в града. Това беше момент, който отекна по всички океани на света.

„Титаник“ бе хвърлил котва.

[1] Място в югозападния край на Манхатън, откъдето тръгват фериботите за Статуята на свободата. — Б.пр. ↑

[2] QE II — голям пътнически кораб, собственост на компанията „Кюнард“, пътуващ по линията Саутхемптън — Ню Йорк. Извършва също и околосоветски маршрути. Смята се за един от най-удобните и скъпи плавателни съдове. — Б.пр. ↑

75.

Хиляди посрещачи задръстиха дока, където беше вързан „Титаник“. Тълпящите се като мравуняк маси се състояха от кореспонденти, национални величия, кордон от стреснати полицаи и множество непоканени, които се катереха по оградата на пристанищната работилница. Всички опити на охраната да въведе ред останаха напразни.

Цяла батарея от репортери и оператори нахлу по подвижното мостче и наобиколи адмирал Сандекър, който стоеше като победоносен Цезар на стъпалата на главното стълбище, което се издигаше в залата за приеми на палуба Д.

Това беше големият миг на Сандекър и дори впряг диви коне не бяха в състояние да го откъснат от „Титаник“ през този ден. Той никога не пропускаше възможността да направи добра реклама в името на Националната подводна и морска служба, а това беше случай, в който щеше да се постарее да извлече полза от всеки вестникарски ред, от всяка телевизионна секунда. Той омайваше репортерите с колоритни описания на подвизите на спасителния екип, гледаше право в подвижните камери и се усмихваше, усмихваше, усмихваше. Адмиралът беше в своя собствен рай.

Пит не даваше пет пари за фанфарите; точно в този момент неговата представа за рай беше душ и чисто, меко легло. Той си проправи път по мостчето надолу към дока и се смеси с тълпата. Мислеше, че почти се е измъкнал, когато един телевизионен коментатор се втурна напред и пхна микрофон под носа му.

— Хей, приятелче, ти член ли си на спасителния екип на „Титаник“?

— Не, работя на пристанището — отвърна Пит, махайки като селяндур пред камерата.

Лицето на коментатора помръкна.

— Изключи, Джо — извика той на оператора си. — Попаднахме на лентяй. — После се обърна и се запромъква към кораба, като крещеше на тълпата да не настъпва кабела на микрофона му.

Шест преки по-нататък и половин час по-късно Пит успя да намери таксиметров шофьор, който беше заинтересуван повече от идеята да припечели нещо, отколкото да хвърля влюбени погледи към изваден от океана разбит кораб.

— Накъде? — попита шофьорът.

Пит се поколеба, погледна мръсната потна риза и панталоните под скъсаната си и не по-малко омърляна шуба. Нямаше нужда от огледало, за да види кървясалите очи и сенките си от недоспиване. Като нищо можеше да мине за истински бездомник от Бауъри^[1]. Но после си помисли: какво от това, по дяволите, та той току-що беше слязъл от презокеанския лайнер, който някога е бил най-престижният в света.

— Кой е най-люксовият и скъп хотел в града?

— „Пиър“, на Пето авеню и Шейсет и първа, но не е евтин.

— Тогава към „Пиър“.

Шофьорът огледа през рамо Пит и сбърчи нос. После сви рамене и се включи в движението. Отне му по-малко от половин час, за да стигне до тротоара пред „Пиър“, който гледаше към Сентръл парк.

Пит плати за таксито, влезе през въртящата се врата и се упъти към рецепцията.

Администраторът му отправи класическия поглед на отвращение.

— Съжалявам, сър — заговори високомерно той, преди още Пит да си е отворил устата. — Нямаме свободни стаи.

Пит беше наясно, че ако даде истинското си име, нямаше да минат и минути и тълпата репортери щеше да е открила къде се намира. Още не беше готов да се подложи на мъченията, до които води знаменитостта. Единственото, което искаше, беше непробуден сън.

— Аз не съм такъв, на какъвто ви изглеждам — каза Пит, като се опитваше да внесе нотка на възмущение в гласа си. — Аз по една случайност съм професор Р. Малкълм Смит, писател и археолог. Току-що слязох от самолета след четири месечни разкопки по Амазонка и нямах време да се преоблека. След малко ще пристигне от летището и помощника ми с багажа.

Администраторът веднага стана мек като памук.

— О, толкова съжалявам, професор Смит, не ви познах. Но въпреки това нямаме свободни стаи. Градът е пълен с хора, дошли да

видят пристигането на „Титаник“. Сигурен съм, че разбирате.

Изира го великолепно. Не беше повярвал на нито една дума от измислената история на Пит.

— Аз гарантирам за професора — каза глас зад Пит. — Дайте му най-хубавия апартамент и го пишете за сметка на този адрес.

Една карта беше подхвърлена върху плота. Администраторът я вдигна, прочете я и светна като римски свещник. После постави с претенциозен жест регистрационна карта пред Пит и му подаде ключа с ловкостта на фокусник.

Пит бавно се извърна и се оказа срещу лице, не по-малко уморено и изпито от неговото. Устните бяха извити в разбираща усмивка, но очите гледаха с угасналия и празен поглед на мъртвец. Мъжът беше Джийн Сийграм.

— Как успя да ме откриеш толкова бързо? — попита Пит.

Той лежеше във ваната и отпиваше водка с лед. Сийграм беше седнал срещу него върху тоалетната чиния.

— Не стана нужда да напрегам интуицията си — отвърна той. — Видях те да напускаш пристанището и те проследих.

— Мислех, че в момента танцуваш на „Титаник“.

— Корабът не означава нищо за мен. Единствената ми грижа е бизаният в трезора му, а ми казаха, че по-рано от четирийсет и осем часа той няма да бъде закаран на сух док, за да бъдат разчистени отпадъците в товарния трюм.

— Тогава защо не си починеш тия дни и не се позабавляваш. Само след няколко седмици проблемът ти ще бъде решен. Сицилианският проект ще слезе от чертожните маси и ще стане действаща реалност.

Очите на Сийграм се затвориха за миг.

— Искан да говоря с теб — каза тихо той. — Да говоря с теб за Дана.

О, господи, помисли си Пит, започна се! Как да стоиш с открито лице пред мъжа, с чиято съпруга си се любил. До този момент единственото, което можеше да направи, е да поддържа безразличен тон по време на разговора.

— Как се оправя тя след всичко, което преживя?

— Добре, предполагам — сви рамене Сийграм.

— Предполагаш? Но тя напусна кораба още преди два дни с хеликоптер на военноморските сили. Не си ли я виждал, откакто е на брега?

— Не желае да ме види... казва, че всичко между нас е свършено.

Пит съзерцаваше водката в чашата си.

— Значи дойде време за сантименталности. Е добре, на кого му е притрябвала? Ако бях на твоё място, Сийграм, щях да си намеря най-скъпата проститутка в града, да ѝ платя от правителствената сметка за разходи и да забравя за Дана.

— Ти не разбираш. Аз я обичам.

— Господи, говориш с думи като от писмо до Ан Ландърс. — Пит посегна към бутилката върху покрития с плочки под и освежи питието си. — Виж какво, Сийграм, под надутата си, глупава фасада ти си съвсем свястно момче. И кой знае, може и да влезеш в историята като велик състрадателен учен, спасил човечеството от ядрено унищожение. Все още изглеждаш достатъчно добре, за да привлечеш една жена и с охота бих се обзаложил, че като опразниш бюрото си във Вашингтон и прочувствено се сбогуваш с държавната служба, ще бъдеш и богат. Така че не очаквай от мен сълзи и цигулки, плачеци за изгубената любов. Ти успя.

— Но как да ми е добре без жената, която обичам?

— Виждам, че нищо не си разбрал. — Пит беше изпил една трета от бутилката и по тялото му се разливаше приятна топлина. — Защо се захвърляш на боклука заради една фуста, която си мисли, че е открила извора на младостта. Като си е отишла, отишла си е. Мъжете се връщат лазейки, а не жените. Те се инатят. Няма на света мъж, който да не е вкаран в гроба от жена. Забрави Дана, Сийграм. Има милиони други риби в реката. Ако имаш нужда от фалшивата сигурност на чифт цици, които да ти оправят леглото и да ти приготвят вечеря, наеми си прислужничка, ще ти излезе по-евтино и ще си имаш много по-малко неприятности с течение на времето.

— Ти май се мислиш за Зигмунд Фройд — каза Сийграм и стана от тоалетната чиния. — За теб жените не означават нищо. Представата ти за красива връзка е да имаш любовна история с бутилката. Ти си далече от нещата от живота.

— Така ли? — Пит се изправи във ваната и отвори вратичката на шкафчето за лекарства така, че Сийграм да може да види отражението си в огледалото. — Я се виж добре. Това именно е лице на мъж, който е далеч от нещата от живота. Зад тези очи се крие човек, подвластен на хиляди демони, които сам си е създал. Ти си болен, Сийграм, умствено болен от проблеми с преувеличени от теб пропорции. Изоставяйки те, Дана само подсилва дълбоката ти депресия. Ти не я обичаш толкова, колкото си мислиш. За теб тя е само символ, само опора, на която се облягаш. Погледни изцъклените си очи, погледни отпусната кожа около устните ти. Върви при психиатър, и то колкото се може по-скоро. Помисли веднъж и за Джийн Сийграм. Забрави за спасяването на света. Време е да спасиш себе си.

Лицето на Сийграм пламна от ярост. Той сви юмруци и се разтрепери. Тогава огледалото пред очите му се замъгли — не отвън, а отвътре, и там бавно изплува друго лице. Странно лице, със същите преследвани от духове очи.

— Господи, не... това е той!

— Кой той?

— Той! Джошуа Хейс Брюстър! — Сийграм заби юмруци в огледалото, счупи го и изхвърча от стаята.

[1] Бауъри — улица в източен Манхатън, на която от началото на века се намират множество евтини хотели, приюти за бездомници и долнопробни кръчми. — Б.пр. ↑

Замислена, със замечтани очи Дана стоеше пред голямо огледало и внимателно се оглеждаше. Раната на главата ѝ беше умело прикрита от новата ѝ прическа и като се изключат няколкото избледняващи синини, тялото ѝ изглеждаше стегнато и съвършено както винаги. Определено минаваше проверката. Тя се взря в очите отсреща. Около тях нямаше допълнителни бръчици, нито новопоявили се торбички. Липсваше митичното изражение на пропадналата жена. Напротив, те като че ли дори блестяха от трепетно очакване, което преди го нямаше. Прераждането ѝ в една освободена светска жена се оказа напълно успешно.

— Ще закусваш ли? — долетя гласът на Мари Шелдън откъм стълбите.

Дана се загърна в мек, дантелен халат.

— Само кафе, благодаря — отвърна тя. — Колко е часът?

— Минава девет.

Минута по-късно Дана влезе в кухнята и завари Мари да налива кафето.

— Какво е на дневен ред днес? — попита Мари.

— Нещо типично женско — мисля да отида на пазар, да обядвам сама в някоя задушевна чайна, а после да прескоча до клуба на НЮМА и да си потърся партньор за час, час и нещо тенис.

— Звучи очарователно — отбеляза сухо Мари, — но ти предлагам да престанеш да си играеш на госпожа Богата Кучка, каквато не си и да почнеш да се държиш като жена с отговорности, каквато си.

— Какъв смисъл има?

Мари разпери вбесена ръце.

— Какъв смисъл ли? Първото, миличка, ти си злободневната жена. В случай че не си забелязала, телефонът прегря от звънене през последните три дни. Всяко женско списание в страната иска да узнае твоята изключителна история, а аз съм приела поне осем молби за твое участие в телевизионни интервюта. Харесва ти или не, ти си голямата

новина. Не смяташ ли, че е вече време да слезеш отново на земята и да посрещнеш яростната атака с вдигнато чело?

— Какво толкова има за разправяне? Че бях единствената жена между двайсет мъже на борда на стар, клатушкащ се разбит кораб? Голяма работа!

— Ти едва не загина в океана, а се отнасяш към целия епизод все едно, че е било някакво пътуване с разкошна лодка на Клеопатра по Нил. Това, че си била заобиколена от мъже, които са угаждали на прищевките ти, явно ти е размътило мозъка.

Само ако Мари знаеше цялата истина! Но Уорън Никълсън беше заклел Дана и всички останали на борда да пазят тайна. Опитът за нападение на руснаците трябваше да бъде погребан и забравен от всички. Но Дана изпитваше някакъв извратен вид задоволство от мисълта, че театърът, който разигра на „Титаник“ през онази студена бурна нощ щеше да остане в спомените на мъжете, които присъстваха, през целия им живот.

— Там се случиха много неща — въздъхна Дана. — Аз вече не съм същият човек.

— Как да го разбирам?

— Като начало, ще подам документи за развод с Джийн.

— Дотам ли се стигна?

— Дотам — отвърна твърдо Дана. — Също така ще си взема отпуска от НЮМА и ще го ударя на живот. Докато съм най-известната жена на годината, ще се опитам да извлека полза от това. Личните ми истории, появяванията ми по телевизията ще спомогнат да направя всичко, за което мечтае всяко момиче през целия си живот.

— Което е?

— Да харча пари и да се наслаждавам на това, което правя.

Мари тъжно поклати глава.

— Започвам да си мисля, че помогнах за създаването на чудовище.

Дана я хвана нежно за ръката.

— Не и ти, мила приятелко. Трябваше да ме докосне смъртта, за да осъзная, че съм се обрекла на едно съществуване, което не води до никъде... Предполагам, че всичко започна от детството ми. — Гласът на Дана заглъхна, когато ужасните спомени замъждукаха отново. — Детството ми беше един кошмар и аз нося цял живот последиците му.

Заразих дори и брака си с тази болест. Джийн разпозна симптомите и се ожени за мен по-скоро от съжаление, отколкото от дълбока любов. Несъзнателно се отнасяше с мен като баща, а не като любовник. Сега не мога да се насиля и да се върна. Чувствата, необходими за изграждането и поддържането на една продължителна връзка, просто вече не съществуват в мен. Аз съм един самотник, Мари, сега съм наясно по този въпрос. Прекалено голям егоист съм в привързаността си към другите, албатросът кацна на рамото ми. Отсега нататък ще се оправям сама. По този начин няма да наранявам повече никого.

Мари я погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Е добре, изглежда, двете ще бъдем квит. Ти слагаш край на брака си и започваш отново да живееш сама, а пък аз се отърсвам от синдрома на елиминираните играчи и се присъединявам към голямата членска маса на почтените домакини.

Устните на Дана се разтегнаха в широка усмивка.

— Ти и Мел?

— Аз и Мел.

— Кога?

— Колкото по-скоро, толкоз по-добре, иначе ще се наложи да си поръчам сватбения тоалет от магазина за бременни.

— И си бременна?

— Това дете бухва в пещта ми не е сладкиш на „Бети Крокър“.

Дана заобиколи масата и прегърна Мари.

— Ти с бебе! Не мога да го повярвам.

— По-добре повярвай. Опитаха дишане уста в уста и голяма доза адреналин, но напразно. Жабата все пак умря.

— Искаш да кажеш заека.

— Ти откъде падаш? Много отдавна отхвърлиха зайците.

— О, Мари, толкова се радвам за теб. И двете започваме съвсем нов живот. Не се ли вълнуваш?

— О, и още как! — отвърна Мари със сух тон. — Далеч съм от мисълта да започвам с гръм и трясък.

— Няма ли друг начин?

— Аз ще мина по по-лека път, миличка. — Мари целуна леко Дана по бузата. — Безпокоя се за теб. Гледай да не отидеш на бърза ръка много далече, за да не стигнеш до дълбокото.

— На дълбокото е цялото удоволствие.

— Послушай съвета ми. Научи се да плуваш в плитчините.
— Прекалено безинтересно. — Очите на Дана добиха замислен израз. — Ще започна от самия връх на вълната.
— И как точно смяташ да извършиш този малък подвиг?
Дана посрещна спокойно погледа на Мари.
— Всичко, което е необходимо, е едно кратко телефонно обаждане.

Президентът заобиколи бюрото си в Овалния кабинет и поздрави сърдечно лидера на мнозинството в Сената, Джон Бърдик.

— Джон, радвам се да те видя. Как са Джоси и децата?

Бърдик, висок, слаб мъж, с буйна черна коса, която рядко виждаше гребен, сви добродушно рамене.

— Джоси е добре. А знаете какви са децата. За тях добрият стар татко не е нищо друго, освен машина за пари.

След като седнаха, разговорът се насочи към различията им по бюджетната програма. Въпреки че двамата мъже бяха лидери на опозиционни партии и се заяждаха при всеки удобен случай пред хората, зад закрити врати те бяха близки, сърдечни приятели.

— Конгресът започва да мисли, че сте полудял, господин президент. През последните шест месеца сте сложили вето на всеки законопроект, свързан с финансиране, изпратен до Белия дом от Хълма.

— И смятам да продължа да поставям вето до деня, в който за последен път изляза през тази врата. — Президентът замълча, за да си запали тънка цигара. — Нека погледнем студената, гола истина, Джон. Правителството на САЩ е разорено и така е било от края на Втората световна война, но никой не иска да го признае. Ние си я караме весело по пътя си, натрупваме все по-голям национален дълг, неподлежащ на разбиране, и разчитаме, че в даден момент нещастникът, който ни победи на следващите избори, ще плати на гайдаря за шумните гуляи през последните петдесет години.

— Какво очаквате от Конгреса да направи? Да обяви банкрут ли?

— Може и да се наложи, рано или късно.

— Последниците ще са немислими. Националният дълг е поет от половината застрахователни компании, от спестяванията и заемите и

от националните банки. Те ще бъдат заличени за една нощ.

— Тогава какво е новото?

Бърдик поклати глава.

— Отказвам да го приема.

— По дяволите, Джон, не можеш просто да го пъкнеш под килима. Замислял ли си се някога, че всеки данъкоплатец под петдесет години може изобщо да не види чек от социалното осигуряване. След още дванайсет години ще бъде напълно невъзможно да плащаме дори и на една трета от хората, които подлежат на социална издръжка. Това е още една причина, поради която ще бия тревога. Със съжаление трябва да призная, че това ще бъде слаб глас в пустиня. Но независимо от това през следващите няколко месеца, които ми остават от мандата, ще тръбя за гибелното положение при всяка възможност, която ми се удаде.

— Американският народ не обича да чува тъжни вести. Няма да бъдете много популярен.

— Не ми пука. Не давам и пукната пара за онова, което мислят другите. Състезанията за популярност са за егоистите. Само след няколко месеца ще бъда на своя кеч, ще плавам кротко някъде на юг от Фиджи, а правителството, ако иска да се продъни в ада.

— Съжалявам, че чувам тези думи, господин президент. Вие сте добър човек. Дори и най-заклетите ви врагове ще го признаят.

Но президентът не можеше да спре.

— За известно време имахме велика република, Джон, но ти и аз, и всички останали пълномощници я провалихме. Управлението е голяма работа и не бива адвокатите да се допускат до властта. Счетоводители и търговци — сред тия хора трябва да се избират конгресмените и президентът.

— Да, но адвокатите управляват законодателната власт.

Президентът сви уморено рамене.

— Каква е ползата? Каквато и стратегия да приема, нищо няма да се промени. — После се изправи и се усмихна. — Приеми извиненията ми, Джон, ти едва ли си дошъл тук, за да слушаш речите ми. Какво има?

— Законопроектът за медицинското обслужване на непривилегированите деца. — Бърдик настойчиво погледна президента. — И на него ли ще сложите вето?

Президентът се облегна назад и огледа цигара си.

— Да — просто отвърна той.

— Това е мой законопроект — каза тихо Бърдик. — Аз го прокарах през парламента и през сената.

— Знаем.

— Как можете да поставяте вето на законопроект за деца, чиито родители не могат да си позволят да им осигурят нужното медицинско обслужване?

— По същата причина, по която поставих вето на добавките за гражданите над осемдесет години, на федералните програми за стипендии за обучение на малцинствата и на още поне десет законопроекта за благосъстоянието. Някой трябва да плаща за тях. А работещата класа, която поддържа тази страна, беше притисната до стената с данъци, които през последните десет години нараснаха с петстотин процента.

— Заради любовта към човечността, господин президент.

— Заради любовта към един балансиран бюджет, сенаторе. Откъде очакваш да дойдат фондовете за поддържане на твоята програма?

— Като начало можете да орежете бюджета на секцията Мета.

Това било значи. Копиите на конгреса най-после бяха пробили стените на секцията Мета. Рано или късно трябваше да се случи. Добре поне че беше по-късно.

Реши да бъде уклончив.

— Секцията Мета ли?

— Една свръхсекретна група за технологични идеи, която подкрепяте от години. Естествено, не е нужно да ви обяснявам с какво се занимава.

— Не — отвърна безстрастно президента. — Не е нужно.

Настъпи неловка тишина.

Накрая Бърдик продължи.

— Това отне месеци на проверки от страна на моите агенти — много ловко сте покрили финансовите следи — но те успяха все пак да проследят източниците на фондовете, използвани за изваждането на „Титаник“, и стигнаха до една свръхсекретна организация, действаща под името секция Мета, а оттам и до вас. Господи, господин президент, вие сте одобрили почти три четвърти милиарда долара за изваждането

на една безполезно стара руина, а после излъгахте, като казахте, че това възлизало на по-малко от половината от тази сума. А аз искам само петдесет милиона, за да повиша медицинското обслужване на децата. Ако мога тъй да се изразя, сър, странното ви разбиране за приоритет е направо престъпно.

— Какво смяташ да правиш, Джон? Да ме изнудиш да подпиша законопроекта ти ли?

— За да съм напълно честен, да.

— Разбирам.

Преди разговорът да продължи, в стаята влезе секретарят на президента.

— Извинете, че ви прекъсвам, господин президент, но нали поискахте да прегледате ангажиментите си за днес следобед.

Президентът направи извинителен жест към Бърдик.

— Прощавай, Джон, това няма да отнеме и минута. — Той хвърли поглед на графика си. Спря на едно име, записано за 16:15. Погледна към секретаря с вдигнати вежди. — Госпожа Сийграм?

— Да, сър. Тя се обади и каза, че е проследила историята на онзи модел на кораб в спалнята. Помислих, че може би ще ви е интересно да чуете какво е открила, затова я вметих за няколко минути.

Президентът прекара ръка по лицето си и затвори очи.

— Обади се на госпожа Сийграм и анулирай срещата за 16:15. Покани я да заповяда на вечеря в 19:30 на борда на президентската яхта.

Секретарят си записа и излезе от стаята.

Президентът се обърна отново към Бърдик.

— А сега, Джон, ако все пак откажа да подпиша твоя законопроект, какво следва?

Бърдик разпери безпомощно ръце.

— Не ми остава друг избор, освен да надуя свирката за тайното ви използване на правителствените фондове. В случая, опасявам се, ще трябва да очаквате скандал, пред който старата бъркотия „Уотъргейт“ ще изглежда като великденска забава.

— И ще го направиш, така ли?

— Да.

Като че ли ледено спокойствие обгърна президента.

— Преди да хукнеш през вратата и да похарчиш още от доларите на данъкоплатците, за да бъдеш изслушан от конгреса за финансовите ми маневри, предлагам ти да чуеш направо от извора какво представлява секцията Мета и какво е направила тя за отбраната на страната, благодарение на което и ние двамата сме запазили доходните си служби.

— Целият съм в слух, господин президент.

— Добре.

Час по-късно, в кабинета си седеше един напълно покорен сенатор Джон Бърдик, седеше в кабинета си и внимателно пускаше своя секретен доклад относно секцията Мета в машинната за нарязване на хартия.

Закрепеният на сухо и високо в огромния канал на сухия док „Титаник“, представляваше изумителна гледка.

Шумът около него вече беше започнал. Оксиженисти атакуваха задръстените коридори. Нитове биваха забивани в наранения корпус, за да заздравят временните кръпки, направени в морето върху назъбените рани под водолинията. Два високи до небето крана потапяха челюсти в тъмния товарен трюм и след минути се появяваха с парчета отломки, стиснати между железните им зъби.

Пит знаеше, че вижда за последен път гимнастическия салон и горната палуба. Както в новогодишна вечер се сбогуваше с отминала част от живота си, така той стоеше на кораба, потънал в спомени. За потта на спасителния екипаж, за кръвта и жертвите на хората му, за крехката им надежда, която им помогна да преодолеят трудностите. Всичко щеше да остане зад гърба им. Най-после той излезе от унеса си, слезе по главното стълбище и накрая успя да намери пътя към предния товарен трюм на палуба Ж.

Всички бяха там — съсипани и някак непознати със сребърните каски върху главите. Джийн Сийграм, изтощен и треперещ, кръстосваше напред-назад. Мел Донър попиваше струйки пот от врата и брадичката си и не сваляше загрижен поглед от Сийграм. Хърб Лъски, минералогът на секцията Мета стоеше до апаратурата си за анализи, адмиралите Сандекър и Кемпър разговаряха тихо помежду си в единия ъгъл на мрачния трюм.

Пит внимателно заобиколи изкривените преградни стени, продължи по нагънатия под от изкорубена стомана и застана зад гърба на работника, който съсредоточено бе насочил горелката към масивната панта на вратата на трезора. Въпросният трезор, мрачно помисли Пит, който само след броени минути щеше да открие тайната, която лежеше в недрата му. Неочаквано усети леден хлад. Сякаш всичко около него стана студено и той започна да изпитва ужас от отварянето на трезора.

Като че ли споделяйки притеснението му, останалите мъже в усойния трюм се умълчаха и наобиколиха Пит в неспокойно очакване.

Най-накрая работникът изключи силната синя струя на горелката и вдигна защитната си маска.

— Какво е положението? — попита Пит.

— Ама тъй здраво са строили едно време — отвърна работникът. — Пробих резето, свалих пантите и тя пак не помръдва.

— Ами сега?

— Ще прекараме въже от крана „Допълман“ от дока, ще го закачим за вратата и ще се надяваме на най-доброто.

На екипа отне почти един час, докато промушат дебелия пет сантиметра въже в трюма и да го вържат за трезора. След като всичко беше готово, те подадоха сигнал до краниста по портативния радиопредавател и въжето започна бавно да се изпъва и обтяга. Не беше нужно да им се казва да се дръпнат настрана. На всички им беше ясно, че ако стоманеното въже се откъснеше, щеше да изплющи като камшик през товарния трюм със сила, напълно достатъчна да посече човек на две.

В далечината се чуваше как двигателят на крана се задъхва. Дълги секунди нищо не се случи; въжето се изпъна и потрепери, нишките му заскърцаха от огромното натоварване. Пит даде предупредителен знак на всички да се дръпнат настрана и се приближи до трезора. Пак нищо не се случи. Упоритият отпор на трезора изглеждаше твърд като стоманата на стените му.

Въжето се разхлаби, докато кранистът превключваше оборотите на двигателя. Той ги увеличи и отново захвана скобата, при което въжето неочаквано се изпъна с рязък звук. На смълчаните мъже, които наблюдаваха със свито сърце, им се струваше немислимо, че старият, ръждясал трезор би могъл да издържи такова мощно насилие, но очевидно, немислимото се случваше. Точно тогава обаче в горния край на вратата се появи една тънка като косъм пукнатина. Тя беше последвана от две вертикални отстриани и накрая от четвърта, минаваща отдолу. Рязко, с мъчителен писък в знак на протест, вратата неохотно охлаби захвата си и се откъсна от големия стоманен куб.

От зейналата тъмнина не бликна вода. Сейфът беше останал водонепроницаем през цялото си продължително пребиваване в дълбоката бездна.

Никой не помръдна. Всички стояха като вкоренени, смръзнали, хипнотизирани от тази негостоприемна, квадратна черна дупка. Отвътре се разнесе миризма на плесен.

Лъски първи възвърна говора си.

— Господи, какво е това? Каква, по дяволите, е тази миризма.

— Дайте ми светлина — нареди Пит на работника.

Някой подаде флуоресцентно ръчно фенерче. Пит го включи и зашари със синьо-белия лъч във вътрешността на трезора.

Мъжете видяха десет дървени сандъка, здраво закрепени с яки кожени ремъци. Видяха също и още нещо, нещо, което накара всички лица да пребледнеят като призраци. Това бяха мумифицираните останки на човек.

78.

Той лежеше в единия ъгъл на трезора, със затворени и хлътнали навътре очи; кожата му беше черна, като старо катранено платно върху покрив на склад. Мускулната тъкан беше сгърчена върху скелета, а тялото от главата до петите беше покрито с плесен. Приличаше на мухлясало парче хляб. Само бялата коса и брадата му бяха изцяло запазени. Локва от лепкава течност се разстиляше около тленните останки и овлажняваше атмосферата, сякаш ведро с вода беше лиснато върху стените на трезора.

— Както и да е, той е още мокър — промърмори Кемпър, чието лице представляваше маска на ужаса. — Как е възможно това след толкова време?

— Съдържанието на водата съставлява повече от половината тегло на човешкото тяло — отвърна тихо Пит. — Просто не е имало достатъчно въздух, затворен в трезора, за да може да се изпари цялата течност.

Донър се извърна, отвратен от страховитата сцена.

— Кой ли е бил той? — успя да попита той, преборвайки се с напъна да повърне.

Пит погледна безстрастно към мумията.

— По моему ще открием, че името му е Джошуа Хейс Брюстър.

— Брюстър ли? — прошепна Сийграм и в очите му се изписа див страх.

— Защо не? — каза Пит. — Кой друг освен него е знаел за съдържанието на трезора?

Адмирал Кемпър поклати глава слисан от почуда.

— Можете ли да си представите — каза благоговейно той, — как ли е умирал в тази черна дупка, докато корабът е потъвал в дълбините на морето?

— Хич не ми трябва да се замислям за това — обади се Донър. — Достатъчно ми е, че ще имам най-малко един месец кошмари всяка нощ.

— Противно е наистина — произнесе с усилие Сандекър. Той огледа тъжното, разбиращо изражение по лицето на Пит. — Ти си знаел за трупа?

Пит кимна.

— Бях предупреден от капитан първи ранг Бигалоу.

Сандекър му хвърли изпитателен поглед, но си замълча и се обърна към един от корабостроителните работници.

— Обадете се в отдела за смъртни случаи и им кажете да дойдат да приберат това тук. После разчистете мястото и го охранявайте до второ нареждане.

Работниците нямаха нужда от допълнително подканяне. Изчезнаха от товарния трюм като по магия.

Сийграм сграбчи ръката на минералога със сила, която стресна Лъски.

— Е, Хърб, сега е твой ред.

Лъски влезе колебливо в кухнята, прескочи мумията и отвори с лост единия от сандъците с руда. После инсталира съоръженията си и започна да анализира съдържанието. След известно време, което се стори цяла вечност на мъжете, които крачеха пред трезора, той вдигна поглед, а очите му изразяваха пълно недоумение.

— Това тук е напълно негодно.

Сийграм пристъпи по-близо.

— Я повтори.

— Напълно негодно е. Няма ни най-малка следа от бизаний.

— Провери друг сандък — задъхан от нетърпение го подкани Сийграм.

Лъски кимна и се зае с работата. Но същата история се повтори и със следващия сандък, и със следващия, докато съдържанието на всичките десет не беше разпръснато навсякъде.

Лъски изглеждаше така, сякаш беше получил апоплектичен удар.

— Боклук... чист боклук — заекна той. — Нищо, освен обикновен чакъл, какъвто можеш да намериш под всяка улична настилка.

Думите на смутения Лъски затихнаха и в трюма на „Титаник“ настъпи тежка, дълбока тишина. Пит безмълвно сведе поглед. Всички очи останаха приковани в натрошените камъни и счупените сандъци, а вцепенените им съзнания се опитваха да възприемат ужасяващата

действителност, страшната, неопровержима истина, че всичко дотук — изваждането на лайнера, изтощителният труд, астрономическите суми, смъртта на Мънк и Удсън — е било за нищо. Бизаният не се намираще на „Титаник“ и никога не се е намирал тук. Те бяха жертви на чудовищно жестока шега, която някой им беше изиграл преди седемдесет и шест години.

Сийграм беше този, който най-накрая наруши тишината. В окончателното пламване на лудостта, той се захлади в сивата светлина, хиленето му прерасна в смях, наподобяващ вика на вещаещия смърт дух, който се блъсна в стоманените стени. После той се втурна през вратата на трезора, грабна едно парче скална отломка и удари Лъски в слепоочието. Червени пръски обагриха жълтите дървени сандъци.

Обзет от пристъп на зловеща истерия, той продължи да се смее и когато се спъна и падна върху разложения труп на Джошуа Хейс Брюстър, и когато сграбчи мумифицираната глава и започна да я блъска в пода, докато тя се отскубна от врата и остана в ръцете му.

Както държеше гнусното, отблъскващо нещо пред себе си, обърканото съзнание на Сийграм изведнъж видя как почернелите, подобни на пергамент устни се разтварят в противна усмивка. Той напълно загуби самообладание. Паралелната депресия на Джошуа Хейс Брюстър се бе простряла през мъглявините на времето и остави на Сийграм призрочно наследство, което хвърли физика в зеещата паст на лудост, от която никога нямаше да се отърве.

79.

Шест дни по-късно Донър влезе в трапезарията на хотела, където адмирал Сандекър закусваше, и се настани на свободния стол срещу него.

— Чухте ли най-новото?

Сандекър направи пауза между две хапки омлет.

— Ако са още лоши новини, предпочитам да си ги запазиш за себе си.

— Тази сутрин на излизане от вкъщи ме спипаха. — Той хвърли на масата един сгънат лист. — Призовка да се явя пред комитета за разследване към Конгреса.

Без да поглежда листа, Сандекър си набучи нова хапка омлет.

— Моите поздравления.

— Същото се отнася и за вас, адмирале. Обзалагам се, че точно в тази минута един федерален съдия-изпълнител се е спотаил в чакалнята пред кабинета ви и чака да ви връчи същото.

— Кой стои зад това?

— Някакъв противен новоизлюпен сенатор от Уайоминг, който се опитва да си създаде име, преди да е ударил четирийсетака. — Донър попи челото си с измачкана носна кърпа. — Глупакът му с глупак дори настоява да призове и Джийн като свидетел.

— Ще ми се да го видя как. — Сандекър бутна чинията си настрана и се облегна на стола. — Какво е положението със Сийграм?

— Маниакалнодепресивна психоза е засуканият термин.

— А Лъски?

— Двайсет шева и сериозно мозъчно сътресение. След седмица ще излезе от болницата.

Сандекър поклати глава.

— Надявам се никога повече да не преживея подобно нещо. — Той отпи глътка кафе. — Как ще се оправяме?

— Снощи президентът лично ми се обади от Белия дом. Каза да играем открито. Последното, което иска, е да се окаже въввлечен в бъркотия от противоречащи си лъжи.

— Какво стана със Сицилианския проект?

— Смъртта му настъпи почти веднага след отварянето на трезора на „Титаник“ — отвърна Донър. — Нямаме друг избор, освен да изсипем всичко, от самото начало до тъжния край.

— Защо трябва да си показваме мръсните ризи пред света? Каква полза от това?

— Неволите на демокрацията — каза примирено Донър. — Всичко трябва да е открито и на масата, дори това да означава и издаване тайните на неприятелски настроено чуждо правителство.

Сандекър покри лицето си с ръце и въздъхна.

— Е, сигурно ще трябва да си търся нова работа.

— Не е необходимо. Президентът обеща да направи изявление в смисъл, че единствено той носи отговорност за провала на проекта.

Сандекър поклати глава.

— Няма да помогне. Имам неколцина врагове в Конгреса. Отдавна точат лиги в очакване на повод да ме принудят да си подам оставката от НЮМА.

— Може и да не се стигне чак дотам.

— От петнайсет години, откакто съм произведен в чин адмирал, трябваше да двуличнича с политиците. Уверявам те, това е мръсна работа. Преди тая история да приключи, всеки, който е имал и най-малката връзка със Сицилианския проект и изваждането на „Титаник“, ще бъде щастлив, ако си намери работа като чистач в конюшня.

— Искрено съжалявам, че нещата трябваше да свършат по този начин, адмирале.

— Повярвай ми, аз също. — Сандекър изпи кафето си и попи устни със салфетката. — Кажете ми, Донър, по какъв ред ще протече играта? Кого си е избрал за първи свидетел видният сенатор от Уайоминг?

— Доколкото разбрах, възнамерява да започне от операцията по изваждането на „Титаник“, после да се върне към секцията Мета и накрая да стигне до президента. — Донър взе призовката и я прибра обратно в джоба на самото си. — Най-вероятният първи свидетел е Дърк Пит.

Сандекър го погледна.

— Пит ли каза?

— Точно така.

— Интересно — произнесе тихо Сандекър. — Много интересно.

— Не ви разбирам.

Сандекър сгъна грижливо салфетката и я остави на масата.

— Това, което не знаеш, Донър, и не би могъл да го знаеш, е, че веднага след като мъжете в онези бели престилчици отнесоха Сийграм от „Титаник“, Пит изчезна безследно.

Донър присви очи.

— Вие сигурно знаете къде е. Ами приятелите му? Джордино?

— Нима мислиш, че не сме го търсили? — сопна се Сандекър. — Няма го. Изчезна. Сякаш земята го погълна.

— Не може да няма някаква следа от него?

— Вярно, спомена нещо, но то нямаше никакъв смисъл.

— Какво спомена?

— Каза, че ще отиде да търси Саутби.

— Кой, по дяволите, е този Саутби?

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Сандекър. — Проклет да съм.

80.

Пит внимателно насочи наетия ровър седан по тесния, хлъзгав от дъжда селски път. Високите букове от двете му страни сякаш свеждаха клони и нападаха движещата се кола, като замеряха стоманения ѝ покрив с обилен листопад.

Пит беше уморен, смъртно уморен. Беше започнал одисеята си, без да е наясно какво ще намери, ако изобщо намереше нещо. Започна така, както Джошуа Хейс Брюстър и бригадата му от рудокопачи бяха започнали от доковете на Абърдийн, Шотландия, а после проследи техния осеян със смърт път през Англия, почти до стария океански док в Саутхемптън, откъдето „Титаник“ беше тръгнал на първото си плаване.

Той отмести поглед от стържещите по прозореца чистачки и погледна към синия бележник върху пътническата седалка. Той беше изпълнен с дати, селища, разни бележки написани набързо и изрязани материали от вестници, които беше събирал по пътя. Прашните папки от миналото му казаха много малко.

НАМЕРЕНИ СА МЪРТВИ ДВАМА АМЕРИКАНЦИ

съобщаваха на петнайсети страница, издадените на 7 април 1912 година в Глазгоу вестници. Лишените от подробности истории бяха също така дълбоко погребани, както и телата на колорадците Джон Колдуел и Томас Прайс в местното гробище.

Надгробните им паметници, открити от Пит в малък черковен двор, не предлагаха нищо повече от имена и датите на смъртта. Същото се повтори с Чарлс Уидни, Уолтър Шмид и Уорнър О'Деминг. От Алвин Коултър не успя да открие нито следа.

И накрая оставаше Върнън Хол. Пит не можа да намери мястото му за вечен покой. Къде ли беше загинал? Дали кръвта му беше изтекла сред спретнатия и подреден пейзаж на Хемпшир Даунс, или някъде в задънените улички на самия Саутхемптън?

С крайчеца на окото мерна табела, която показваше двайсет километра до голямото пристанище.

Пит продължи да шофира механично. Пътят извиваше, а после тръгваше успоредно на прелестната, леко вълниста река Ичън, известна в цяла южна Англия с борбената си пъстърва, но той не я забелязваше. Точно пред него, сред смарагдовозелените поля на крайбрежната долина, се появи малък град. Реши да спре там да закуси.

Някъде в съзнанието на Пит светна лампичка. Той натисна спирачките, но прекалено рязко — задните колела се освободиха и ровърът направи съвършен триста и шейсет градусов кръг и спря обърнат отново на юг, но затънал до джантите в лепкавата кал на крайпътната канавка.

Преди още колата да е напълно спряла, Пит рязко отвори вратата и изскочи навън. Обувките му затънаха догоре и се забиха в калта, но той ги изхлузи и затича по чорапи обратно по пътя.

Спря пред малък знак отстрани на пътя. Част от буквите бяха закрити от ниско дърво, израснало до него. Бавно, сякаш се страхуваше, че надеждите му ще бъдат разбити от ново разочарование, той бутна клоните настрана и всичко изведнъж си дойде на мястото. Ключът към загадката с Джошуа Хейс Брюстър и с бизания беше пред него. Той остана на място, обливан от дъжда и в този момент разбра, че нищо не е било напразно.

81.

Марганин седеше на пейката до фонтана на площад „Свердлов“ срещу Большой театър и четеше вестник. Почувства лека тръпка и му стана ясно, без да отмества поглед, че някой беше заел празното място до него.

Дебелият мъж в измачкан костюм се облегна назад и небрежно отхапа от една ябълка.

— Поздравления за повишението, командир — промълви той между отделните хапки.

— Като се има предвид как се развиха събитията — отвърна Марганин, без да сваля вестника, — това беше най-малкото, което адмирал Слоюк можеше да направи.

— А твоето положение сега... когато Превлов е извън играта?

— След измяната на добрия капитан логично беше аз да бъда избран да заема мястото му на завеждащ отдела за анализ на чуждото разузнаване. Очевидно, това е разрешението.

— Хубаво е, че годините ни на труд донесоха такива значителни дивиденди.

Марганин обърна една страница.

— Само отворихме вратата. Дивидентите тепърва ще дойдат.

— Сега повече от всякога трябва да внимаваш за действията си.

— Така и смятам — каза Марганин. — Тази история с Превлов нанесе лоша рана на верността на Съветските военноморски сили в очите на Кремъл. Досието на всеки един от отдела за военноморско разузнаване е подложено повторно на щателна проверка. Ще мине доста време, преди да ми се доверят напълно, както беше с Превлов.

— Ще се погрижим нещата малко да се ускорят. — Дебелият мъж се престори, че преглъща голямо парче от ябълката. — Когато си тръгнеш отгук, смеси се с тълпата пред входа на метрото отсреща. Един от нашите хора, който ловко задига портфейли от неподозиращите, ще измени на обичайната си практика и незабележимо ще пхне плик във вътрешния джоб на самото ти. Пликът съдържа протокола от последното съвещание на началника на

личния състав на Военноморските сили на Съединените щати с командирите на флотата.

— Доста опияняващ материал.

— Протоколът е подправен. Може и да изглежда от особено значение, но в действителност е преработен внимателно, за да заблуди шефовете ти.

— Пробутването на фалшиви документи едва ли ще е от полза за положението ми.

— Успокой се — каза дебелият. — Утре по това време един агент на КГБ ще се сдобие със същия материал. КГБ ще го обяви за истински. Тъй като ти ще си предоставил информацията си двамайсет и четири часа по-рано, това ще добави един плюс за теб в очите на адмирал Слоук.

— Много хитро — отбеляза Марганин с поглед във вестника. — Нещо друго?

— Това е за сбогом — промълви дебелият мъж.

— За сбогом ли?

— Да. Достатъчно дълго ти бях връзка. Дори прекалено дълго. Стигнахме доста далече ти и аз, за да проявяваме небрежност за сигурността ни точно сега.

— Кой ще е новата ми връзка?

— Още ли живееш в казармата на флотата? — вместо отговор попита дебелият.

— Казармата ще си остане моят дом. Нямам намерения да привличам подозрения като голям прахосник и да живея в луксозен апартамент като Превлов. Ще продължавам да водя спартански живот, като разчитам само на заплатата от Съветските военноморски сили.

— Чудесно. Моят заместник е вече определен. Той ще бъде прислужникът, който чисти офицерските апартаменти в твоята казарма.

— Ще ми липсваш, стари приятелю — каза бавно Марганин.

— И ти на мен.

Настъпи дълго мълчание. После дебелият мъж заговори отново.

— Господ да те благослови, Хари.

Когато Марганин сгъна вестника и го остави настрана, дебелият си беше отишъл.

82.

— Ей там е нашата крайна цел, там вдясно — съобщи пилотът на вертолета. — Ще кацна на пасището, дето е точно срещу черквата, оттатък пътя.

Сандекър погледна през прозореца. Беше сива, мрачна утрин и меки одеяла от мъгла се стелеха над по-ниските места на малкото селце. Тих междуселски път се виеше покрай няколко старинни къщи, живописна каменна стена го опасваше от двете страни. Пилотът направи остър завой покрай черковната камбанария и Сандекър се вцепени.

Той хвърли поглед към Донър на седалката до него. Донър се бе вторачил право напред. Пред него, на мястото до пилота, седеше Сид Коплин. Минералогът беше повикан отново за тази последна задача на секцията Мета, тъй като Хърб Лъски още не се бе възстановил напълно, за да пътува.

Сандекър усети лекия удар, когато шейните докоснаха земята и секунда по-късно пилотът изключи двигателя, а перките на ротора продължиха да се въртят по инерция до пълен покой.

В настъпилата тишина след полета от Лондон гласът на пилота прозвуча неочаквано високо.

— Пристигнахме, сър.

Сандекър кимна и слезе през страничната врата. Пит ги чакаше и тръгна към него с протегнатата ръка.

— Добре дошъл в Саутби, адмирале — каза той с усмивка.

Докато се ръкуваше с него, Сандекър също се усмихваше, но лицето му остана сериозно.

— Следващия път, когато изчезнеш, без да ме уведомиш, считай се за уволнен.

Пит се престори на обиден и се обърна да поздрави Донър.

— Мел, радвам се да те видя.

— Аз също — отвърна сърдечно Донър. — Струва ми е, че вече си се срещал със Сид Коплин.

— Да, случайно — Пит се ухили. — Но никога не сме се запознавали официално.

Коплин пое ръката на Пит с две ръце. Той трудно можеше да се оприличи на онзи умиращ мъж, когото Пит беше намерил в снеговете на Нова земя. Ръкостискането на Коплин беше силно, а очите му — будни.

— Сбъдна се най-голямото ми желание — заговори той с прочувствен глас, — някой ден да имам възможност лично да ви благодаря, че спасихте живота ми.

— Радвам се да ви видя в добро здраве. — Това беше единственото, което успя да смотоледи Пит. Той погледна притеснено надолу.

Боже мой, помисли си Сандекър, ама този човек наистина се смути! Не беше и сънувал, че някога ще види как Дърк Пит скромничи. Адмиралът избави Пит, като го хвана за ръка и го поведе към селската черква.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — каза Сандекър. — Британците се мръщят, когато американски военни идват да им разкопават гробищата.

— Наложил се президентът да се обади лично по телефона на министър-председателя, за да прескочим през бюрократичната бариера за разрешаване на ексхумация — добави Донър.

— Ще се уверите, че притесненията си заслужаваха труда — отбеляза Пит.

Те стигнаха до пътя и го пресякоха. После минаха през старинна врата от ковано желязо и влязоха в гробището, разположено около енорийската черква. Известно време вървяха мълчаливо и четяха надписите върху изтритите от времето надгробни плочи.

След това Сандекър махна с ръка към малкото селце.

— Толкова е отдалечено от утъпкания път. Как стигна дотук?

— Чист късмет — отвърна Пит. — Когато започнах да проследявам придвижването на колорадците от Абърдийн нататък, още нямах представа като как Саутби ще се вмести в мозайката. Ако си спомняте, последното изречение в дневника на Брюстър гласеше: „Как копнея да се върна в Саутби“. А според капитан Бигалоу, последните думи на Брюстър, преди да се затвори в трезора на „Титаник“, били: „Благодаря на Бога за Саутби“. Единственото, което ми подсказа нещо,

и то съвсем оскъдно, беше, че Саутби ми прозвуча като английско име и така започнах да налучквам, доколкото можех следата, оставена от миньорите до Саутхемптън...

— Следвайки надписите върху гробовете им — довърши мисълта му Донър.

— Бяха същински пътепоказатели — потвърди Пит. — Те, както и фактът, че в дневника на Брюстър бяха записани точните дати и места на тяхната смърт с изключение тези на Алвин Коултър и Върнън Хол. Къде почива Коултър си остана загадка, но Хол лежи тук, в селското гробище на Саутби.

— Значи си го открил на картата.

— Не, селцето е толкова малко, че не са го отбелязали дори и с точица в пътеводителя „Мишлен“. Съвсем случайно забелязах една стара, забравена, изписана на ръка табела, забучена преди много години на главния път от някой фермер, във вид на обява за продажба на дойна крава. Указанията ѝ сочеха, че фермата се намира на три километра източно по най-близкия селски път за Саутби. Последните парченца от мозайката започнаха да си идват на място.

Те продължиха да вървят мълчаливо към мястото, където стояха трима мъже. Двама от тях носеха обичайните за местните фермери дрехи, а третият беше в униформа на селски полицаи. Пит ги представи набързо, след което Донър тържествено подаде на полицаия заповедта за ексхумация.

Всички погледнаха към гроба. Надгробният паметник се издигаше от едната страна на каменна плоча, поставена върху погребания. Надписът върху камъка гласеше простичко:

ВЪРНЪН ХОЛ
Починал на 8 април 1912
ПОЧИВАЙ В МИР

В средата на сводестата хоризонтална плоча беше издълбана рисунка на стар тримачтов платноход.

— ... скъпоценната руда, за която положихме непосилен труд, за да я изтръгнем от недрата на онази проклета планина, лежи на сигурно място в трезора на кораба. Единствен Върнън ще остане да разказва

печалната история, защото аз потеглям с огромния параход на „Бялата звезда“... — изрецитира Пит думите от дневника на Джошуа Хейс Брюстър.

— Гробницата на Върнън Хол — каза Донър като на сън. — Това е имал предвид той, а не трезора на „Титаник“.

— Просто невероятно — измърмори Сандекър. — Възможно ли е бизаният да е тук?

— Ще узнаем след минути — отвърна Пит. Той кимна на двамата фермери, които започнаха да избутват плочата с лостове. След това се захванаха да копаят.

— Но защо Брюстър е заровил бизания тук? — попита Сандекър. — Защо не е отишъл в Саутхемптън и не го е натоварил на „Титаник“?

— По хиляди причини. — Гласът на Пит прозвуча неестествено висок в тихото гробище. — След като е бил преследван като куче и е бил изтощен извън пределите на човешката издръжливост, след като приятелите му са били зверски убити пред очите му, Брюстър е бил тикнат към лудостта, точно както стана и с Джийн Сийграм, когато разбра, че съдбата му измъкна победата пред самия праг на осъществяването на проекта. Добавете към всичко това, че Брюстър се е намирал в чужда страна; бил е сам и без приятели. Смъртта го е дебнела навред, а единствената му възможност да избяга в Съединените щати е била закотвена на няколко километра разстояние — в пристанището на Саутхемптън. Казват, че лудостта ражда гении. Може би така да е било в случая с Брюстър или той просто е бил заблуден от халюцинациите си. Предположил е, погрешно, както се оказало, че никога няма да успее да се качи безпрепятствено с бизания на борда на парахода. Затова го зарива в гроба на Върнън Хол и слага камънаци в оригиналните сандъци за рудата. Вероятно след това е оставил дневника си на пастора, с указания да го предаде на американския консул в Саутхемптън. Предполагам, че тъкмо потайната му проза в резултат на лудостта го е довела до състояние да не се доверява на никого — дори и на възрастния селски пастор. Сигурно е смятал, че ако го убият, някоя досетлива душа във Военното министерство ще разгадае истинския смисъл на несвързаната му проза.

— Но той е успял да се качи благополучно на борда на „Титаник“ — отбеляза Донър. — Французите не са го спрели.

— Моето предположение е, че положението с френските агенти доста се е напекло. Нищо чудно английската полиция да е проследила дирята от трупове, както направих и аз и вече е дишала във вратовете на преследвачите.

— Излиза, че французите са се изплашили от международен скандал с гигантски размери и затова са се отдръпнали в последния момент — вметна Коплин.

— Това е едната теория — отвърна Пит.

Сандекър гледаше замислено.

— А „Титаник“... „Титаник“ потънал и объркал всичко.

— Точно така — автоматично рече Пит. — Сега на сцената се явяват хиляди ако. Ако капитан Смит беше обърнал внимание на предупрежденията за леда и беше намалил скоростта, ако през онази година ледените блокове не бяха отнесени толкова на юг, ако Титаник беше избегнал айсберга и пристигнал в Ню Йорк по разписание и ако Брюстър беше оцелял, за да разкаже историята си на военните, бизаният щеше да бъде изровен просто с известно закъснение. От друга страна, дори ако Брюстър беше убит, преди да се качи на кораба, без съмнение Военното министерство е щяло да схване двойния смисъл на думите в края на дневника му и да вземе съответните мерки. За нещастие, колелото на съдбата изигра мръсен номер: „Титаник“ потъна, отнасяйки със себе си и Брюстър, а завоалираните думи в дневника му изкараха от релсите всички, включително и нас, за цели седемдесет и шест години.

— Тогава защо Брюстър се е заключил в трезора на „Титаник“? — запита недоумяващ Донър. — Знаел е, че параходът е обречен, знаел е, че всеки акт на самоубийство е безсмислен жест, защо не се е опитал да се спаси?

— Вината е силен мотив за самоубийство — каза Пит. — Брюстър е бил душевноболен. Дотолкова поне знаем. Когато е разбрал, че планът му да открадне бизания е причинил ненужната смърт на мнозина, осем от които са били негови близки приятели, той е обвинил себе си. Много мъже, а също и жени, са отнемали живота си и за по-дребни...

— Чакай малко! — прекъсна го Коплин. Той беше коленичил до отворения сандък с оборудването за минералогичен анализ. — Отчитам радиоактивност от пръстта над ковчега.

Копачите излязоха от дупката. Останалите се скупчиха около Коплин и занадничаха любопитно, докато той изпълняваше процедурите си. Сандекър извади цигара от малкия си джоб и я пъхна между устните си, без да я пали. Въздухът беше студен, но под самото ризата на Донър беше цялата мокра. Никой не проговаряше. Дъхът им излизаше на малки облачета пара, които бързо се стопяваха в слабата, сива светлина.

Коплин оглеждаше каменистата почва. Тя се различаваше по състав от влажната, кафява пръст около зейналия гроб. Най-накрая той се изправи несигурно. В ръката си държеше няколко малки парчета.

— Бизаний!

— Тук... тук ли е? — запита шепнешком Донър. — Наистина ли е тук?

— Изключително високо качество — обяви Коплин. Лицето му грейна от широка усмивка. — Напълно достатъчно, за да се завърши Сицилианският проект.

— Слава богу! — въздъхна Донър. Той се запрепъва към една издигната над земята гробница и най-непринудено се отпусна върху нея, без да обръща внимание на изумените погледи на местните фермери.

Коплин погледна обратно към гроба.

— Лудостта наистина ражда гении — промърмори той. — Брюстър е напълнил гроба с рудата. Всеки друг, освен минералог, просто би разкопал гроба и след като не намери в него кости, ще си тръгне, без да го пипне повече.

— Съвършен начин за замаскиране — съгласи се Донър. — Практически пред очите на всички.

Сандекър пристъпи крачка, хвана ръката на Пит и я разтърси.

— Благодаря ти — каза той простичко.

В отговор Пит можа само да кимне. Чувстваше се изтощен и вцепенен. Искаше да си намери някъде местенце, където да се измъкне от света и да забрави известно време за него. Искаше му се „Титаник“ никога да не беше съществувал, никога да не беше излизал от корабостроителницата в Белфаст към тихото море, към безмилостното море, превърнало красивия параход в уродлива, ръждясала съборетина.

Сандекър изглежда прочете мислите в очите на Пит.

— Видът ти говори, че се нуждаеш от почивка — отбеляза той.
— Не искам да виждам грозното ти лице в кабинета си поне две седмици.

— Надявах се да кажете това — усмихна се уморено Пит.

— Имаш ли нещо против да ме уведомиш къде смяташ да се покриеш? — попита лукаво Сандекър. — Само в случай че нещо спешно възникне в НЮМА, разбира се, и трябва да се свържа с теб.

— Разбира се — повтори сухо Пит. Той замълча за момент. — Има една малка стюардеса, която живее с праядо си в Тийнмут. Може и да ме откриете там.

Сандекър кимна безмълвно в знак на разбиране.

Коплин се приближи и сграбчи Пит за раменете.

— Надявам се пак да се срещнем някога.

— Аз също.

Донър го погледна, без да става и заяви прочувствено:

— Най-сетне всичко свърши.

— Да — каза Пит, — свърши се с всичко.

Той усети внезапен хлад, някакво познато ледено чувство, като че ли думите му долетяха като призрачно ехо от миналото. После се обърна и си тръгна от гробището на Саутби.

Всички стояха и го гледаха как се смаява в далечината, докато най-подир мъглата го обгърна и той се загуби от поглед.

— Дойде от мъглата и се върна в мъглата — рече Коплин, припомняйки си първата си среща с Пит на склоновете на планината Бедная.

Донър го изгледа странно.

— Какво значат тези думи?

— Просто мислех на глас — сви рамене Коплин. — Това е всичко.

РАВНОСМЕТКА

Август 1988

— СТОП машини.

Телеграфът извъня в отговор на капитанската команда и вибрациите, които идваха от машинното отделение на британския крейсер на Нейно Величество „Трой“, стихнаха. Пяната около носа се стопи в тъмното море, корабът бавно загуби инерция и притихна, с изключение бръмченето на генераторите му.

Нощта беше топла за Северния Атлантик. Морето беше гладко като огледало, а звездите светеха като искрящ килим, разстлан от хоризонт до хоризонт върху небето. Националният флаг на Великобритания висеше отпуснат и безжизнен на фала, недокоснат дори и от най-слаб полъх на вятър.

Екипажът, над двеста души, се беше събрал на фордека, когато изнесоха едно безжизнено тяло, зашито в традиционното корабно платно от отминали времена и покрито с националния флаг, и го поставиха върху релинга на кораба. После капитанът отслужи със звучен и равен глас моряшкото опело. Щом произнесе и последните слова, той кимна. Наклониха дъската и тялото се плъзна в очакващата го прегръдка на вечното море. Звучите на сигналната тръба се разнесоха ясни и чисти в тихата нощ; след това хората бяха освободени и те мълчаливо се разотидоха.

Минути по-късно, когато „Трой“ отново беше на път, капитанът седна и написа следните редове в корабния дневник:

„Трой“, корабът на Нейно Величество. Час 02:20, 10 август 1988.

Координати: Ширина 41°46'Север. Дължина
50°14'Запад.

Точно в същия час на утрото, в което параходът на „Бяла звезда“, „Титаник“, беше намерен и съгласно

последното му желание да прекара вечността със своите колеги моряци, капитан първи ранг сър Джон Л. Бигалоу, Кавалер на Британската империя, RD, офицер от кралските военноморски войски (в запас), беше предаден на дълбините.

Докато се подписваше, ръката на капитана трепереше. Той приключваше последната глава на една трагична драма, потресла света... свят, какъвто никога повече нямаше да съществува.

Почти в същия момент от другата страна на земята, някъде в огромната, далечна пустош на Тихия океан една голяма подводница с форма на пура се промъкваше безшумно дълбоко под ленивите вълни.

Уплашени от приближаващото се чудовище, рибите се стрелкаха в дълбочините, а в гладкия черен кожух мъжете подготвиха изстрелването на четири балистични ракети по разпръснати цели, отдалечени на шест хиляди мили на изток.

Точно в 15:00 часа първата от големите ракети запали двигателя си и предизвиквайки вулкан от бели водни пръски се издигна с оглушителен рев в синьото небе над океана, след трийсет секунди тя беше последвана от втората, после от третата и накрая от четвъртата ракета. После, оставяйки дълги ярки стълбове от оранжев пламък, квартетът за потенциално масово унищожение се изви в безкрая и се изгуби.

Трийсет и две минути по-късно, докато се връщаха по по-ниска траектория, ракетите изведнъж избухнаха една след друга и превръщайки се в гигантски кълба от пламък, се разпаднаха на около деветдесет мили от съответните им цели. Това беше първият случай в цялата история на американското ракетостроене, когато обслужващите техници и инженери и военните офицери, които държаха юздите на програмите за национална отбрана, приветстваха ненадейния и привидно унищожителния край на съвършено изстрелване.

Още при първия си опит Сицилианският проект бе доказал изключителния си успех.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.